

مردم‌آوردایی

niceroman.ir

نویسنده: عارفه سجادی

آدرس کانال تلگرام : [@niceromanir](https://t.me/niceromanir)

فلاصه :

این داستان مکایت مردیست که مجهول بودنش، هیزم می‌شود و جرقه‌ی کنجکاو‌ی را شعله‌ور می‌کند و دفتری که در همان آتش می‌سوزد. دفتر کی که کنجکاو‌اش گریبان گیر رویاهایش می‌شود و کاخ آرزوهایی را که روزی آبر به آبرش را با مرد رویاهایش طرم زده ویران می‌کند.

و مردی که به جان ریشه‌ی آرزوها تیشه می‌شود؛ همانی‌ست که می‌گویند ماورائی. این داستان، داستان مرد ماورائی است.

مقدمه:

آرام جانم می شوی؟ پشت و پناهم می شوی؟

من خسته از بی مهری ام تو مهربانم می شوی؟

در من نمانده ذره ای از حس خوب عاشقی

تو ضامن آزادی از رنج و عذابم می شوی؟

قلبم گواهی می دهد هم مهربان هم لایقی

آیا تو هم رویای من، فکر و خیالم می شوی

من سخت بیمارم ولی محتاج دارو نیستم

آیا پرستار تب و درد و عذابم می شوی؟

من هرشب از بهر رخت هذیان به لب دارم هنوز

آیا تو در بیداری ام ورد زبانم می شوی؟

تاریکی و ظلمت مرا در دام خود کرده اسیر

آیا چراغ روشن شب های تارم می شوی؟

سیمین تنی شکرلبی افتاده دامت در دلم

من عاشقی دل داده‌ام جانا شکارم می‌شوی؟

فصل نبودن‌های تو فصل خزان است ای دریغ!

شیرین من لیلای من فصل بهارم می‌شوی؟

زبان‌ش بند آمده بود و فقط با تردید نگاه می‌کرد. هنوز در شوک بود. باورش نمی‌شد، اصلاً باورش نمی‌شد؛

یعنی درست دیده بود؟ یعنی این مرد مجهول واقعا...؟

با فریاد بلندش به خود لرزید:

– به چی زل زدی احمق؟ بدبخت خبر نداری چه غلط بی‌جایی کردی؟

با پوزخند کریه‌ی به او نزدیک شد. صورت سفید و کوچکش را در دستان داغش – که از شدت عصبانیت همچون کوره‌ی آتشی شده بود گرفت و ادامه داد:

– آخه حیف این صورت خوشگلت نبود این‌جوری هدرش دادی؟!!

با تماس دستش با صورت دخترک، سر دخترک به طور عجیبی تیر کشید. دخترک جیغ بلندی کشید و سعی کرد تا از چنگال این هیولای وحشتناک فرار کند؛ اما تلاش در مقابل او؟ مگر می‌شد از چنگ یک هیولای خشمگین فرار کرد؟ با تلاش برای فرار فقط او را بیشتر جری می‌کرد.

ناامید و ترسیده زیر لب با صدایی که شک داشت بیرون می‌آید یا نه گفت:

- من چیزی ندیدم. من هیچی ندیدم! تو رو خدا، تو رو خدا ولم کن!

چهره‌ی هیولای مقابلش که تا دیروز رهان نام داشت، از شدت تمسخر در هم شد. اینکه دختر ساده و عادی چون او خیال می‌کرد می‌تواند او را بازی دهد، خنده دار بود! همان‌طور که پوزخندش را روی لبانش حفظ کرده بود، با تمسخر گفت:

- آخی! واقعا؟ حیف من می‌فهمم داری دروغ می‌گی، وگرنه حتما باورم می‌شد.

پس او حرف‌هایش را شنیده بود؛ ولی صدایش که اصلا بلند نشده بود، فقط آرام لب زده بود. یعنی واقعا این یک شوخی نیست؟ یعنی این پسر واقعا یک هیولای عجیب است؟ یعنی این پایان زندگی‌اش است؟ اما...

بار دیگر صدای رهان بلند شد تا دوباره به زل‌زدن‌های بی‌خودی این دخترک بی‌جان و مردنی که از ترس در راهرو ولو شده به خود می‌لرزد شکایت کند:

- باز که زل زدی؟ خوش ندارم یه آدم این‌جوری نگاهم کنه. اصلا حیف وقتم که دارم این‌جوری هدرش میدم. برو به درک! خوش گذشت.

با خشونت به سمتش آمد. یسنا جیغ کشید و سعی در بلندشدن و فرار کردن نمود؛ اما انگار پاهایش لمس و بر زمین دوخته شده بودند. عجز و بی‌نوایی در چشمان یشمی‌اش موج می‌زد. تمام جراثش را در صدایش جمع کرد؛ با این حساب صدایش می‌لرزید. با تمنا گفت:

- غلط کردم، تو رو خدا من رو ببخش. به خدا به کسی نمی‌گم. میرم گورم رو گم می‌کنم، قول میدم. تو رو خدا!!

حق داشت فکر کند با التماس رهایی می‌یابد؛ آخر این دخترک بی‌نوا از کجا باید باخبر می‌شد که رهان حتی دلش هم برایش نمی‌سوزد؟ امید به دلسوزی او زیادی هم برایش خوشبینانه نبود، بود؟ حتی وقتی این هیولا هیچ حسی نداشت؟ هیچ حسی! شاید هم چرا؛ حس کشتن یک سوسک را داشت، یا یک پشه‌ی مزاحم. همیشه حالش از این انسان‌های معمولی به هم می‌خورد؛ مخصوصاً زن‌ها.

یسنا همچنان داشت التماس می‌کرد؛ ولی رهان حتی نمی‌شنید او چه می‌گوید؛ یعنی اصلاً دوست نداشت که بشنود. التماس‌های یک دختر معمولی و احمق چه سودی برایش داشت؟ تمام فکرش پیش آبرویش بود. اگر حسام می‌فهمید چه گندی زده حتماً حسابی برایش دم درمی‌آورد. باید زودتر کلکش را می‌کند و این مزاحم کوچک را همین‌جا دفن می‌کرد.

صدای التماس یسنا بالا رفت:

– به خدا تا آخر عمرم بندگیت رو می‌کنم، تو رو خدا. هر کاری بگی می‌کنم، قول میدم! من رو نکش، تو رو خدا!

هه، بنده! بنده می‌خواست چه کار؟ او یک مزاحم احمق بود و بس. ولی شاید هم خوب بود؛ می‌توانست به او در انجام ماموریت کمک کند. باید زودتر این ماموریت مسخره را تمام می‌کرد. از این آدم‌های معمولی و زندگی معمولی‌ترشان خسته شده بود. دیگر این را می‌دانست که زن‌ها عجیب‌تر از این حرفا هستند و پیروزدنش به تنهایی امکانی ندارد. نگاهی به دخترک بی‌نوا کرد که به پاهایش افتاده بوده بود. این دختر می‌توانست کمکش کند، دیده بود که چه‌طور عاشقانه با دوست‌پسرش صحبت می‌کند؛ اما مگر می‌شد؟ این دختر بیشتر از کوپنش می‌دانست. باید او را می‌کشت؛ ولی... ولی می‌توانست دیرتر این کار را کند. کشتن یک سوسک مزاحم همیشه آسان بود، حتی پس از پیروزی در ماموریتش. رهان حسابی در

تردید بود و نمی دانست این سکوت طولانی با دخترک بی نوای خان بابا چه می کند. دختر ساده ای که فقط برای سوژه کردن دوست احمقش که زیادی پز این پسرک را می داد، ساعت ها با دوربین فیلم برداری اش در راهرو منتظر بود؛ بی خبر از همه جا! چه سوژه ی نابی هم نصیبش شده بود. یافتن پسری که ناگهان ظاهر می شود. پسر شبیه انسانی که همچون اجنه ظاهر شده بود و اکنون قصد جانش را هم داشت. به راستی که دخترک قصه در این لحظات چه می کشید.

تنها صدای هق هق یسنا سکوت را می شکست. با اینکه هنوز باورش نشده بود چه خبر شده؛ ولی حسابی ترسیده بود. رهان با بدجنسی تمام به گریه کردنش نگاه می کرد. به خودش می گفت من بدجنس نیستم، فقط دارم از زجر کشیدن این طعمه ی فضول لذت می برم. بارها متوجه شده بود که دختر همسایه از چشمی در، رفت و آمدش را زیر نظر می گیرد. حتی چندبار که مهمان داشت، دخترک پشت در خانه ی او فال گوش ایستاده بود؛ پس هر چه سرش می آمد حقش بود! باید تاوان این کنجکاوی احمقانه اش را می داد.

دوباره صدای پرعجز یسنا بلند شد:

– تو رو خدا!

و باز هم گریه اش تشدید یافت. حس عجز این دخترک را زیر پوستش حس می کرد. آدمک عادی بیچاره! با لبخند خبیثی به او نزدیک شد، بازویش را گرفت و او را بلند کرد و چندمتری بالا برد. یسنا جیغ بلندی کشید و تقلا می کرد تا رهایش کند. وقتی دید هیچ کاری از دستش بر نمی آید، با درد چشمانش را بست. عجز و ناتوانی را در تک تک سلول هایش حس می کرد. دیگر تمام شده بود. این پایان زندگی نوزده ساله اش بود. تنها نام خدا بود که کورسوی امیدی را در دلش زنده نگه داشته بود.

باد سردی به صورتش خورد. با تعجب چشمانش را باز کرد؛ آن‌ها این‌جا چه می‌کردند؟! مگر در راهرو نبودند؟ پس چرا الان بالای کوه هستند؟ شکش به یقین تبدیل شد، او یک هیولا بود؛ هیولایی که قصد کشتن او را داشت. چه غریب و بی‌کس شده بود. خدا همین نزدیکی بود دیگر؟ او را که فراموش نکرده بود؟

رهان همان‌طور که بازوی ظریف دخترک بی‌نواي همسایه را در دست داشت، او را به سمت پرتگاهی برد. معلق‌بودن در زمین و آسمان برای دختری که تنها ترسش دیررسیدن به کلاس استاد منبتی بود، چه صحنه‌ی وحشتناکی بود! صدایش را گم کرده بود یا دیگر چیزی برای گفتن نداشت؟ مظلومانه به صورت بی‌نقص و خشن رهان زل زده بود و تنها منتظر پرت‌شدنش بود.

صدای رهان سکوت را شکست:

– هان چی شد؟ خفه شدی؟ تو که خوب بلب‌لب‌بونی می‌کردی!

اما دخترک بی‌حال‌تر از این حرفا بود که جوابی دهد. فقط زیر لب گفت:

– خدایا کمکم کن...

و بی‌هوش شد.

با حس درد بازویش از خواب پرید. لحظه‌ای جا خورد، توقع داشت روی تختش باشد؛ ولی اکنون خود را در اتاقی غریبه روی کف سرامیکی پیدا کرده بود. ناگهان تمام اتفاقات باورنکردنی این چندساعت یا چندروز مانند فیلم از مقابلش گذشت. گلایش به شدت خشک بود و تنش بسیار کوفته بود و بدتر از همه دلش بود که گواهی خوبی نمی‌داد. اینکه خودش را در این اتاق غریبه پیدا کرده بود؛ یعنی ره‌اشدنی در

کار نیست و این تازه آغاز داستان است. ناگهان به فکر موبایلش افتاد؛ یعنی امکان داشت هنوز در جیبش باشد که بتواند به پیمان زنگ بزند و پیمان نجاتش دهد؟ سریع به دنبال موبایلش گشت؛ اما افسوس! این دختر چه قدر ساده بود. چه طور این قدر بچگانه فکر می کرد؟ چرا هنوز باور نکرده بود که این هیولا خیلی زرنک تر از این حرف ها است؟ آه پرسوزی کشید، تنها امیدش هم از بین رفته بود.

نگاهی به اتاق کرد؛ اتاق ساده ای بدون تخت یا حتی پنجره و فرش. تقریباً می شد آن را یک سلول انفرادی نامید. خواست بلند شود و خود را به در برساند بلکه راهی برای فرار پیدا کند، همان لحظه در با شتاب باز شد و رهان داخل شد. با ترس به چشمان به رنگ شب این همسایه ی دیوشده نگاه کرد. دختری که برای تک تک روزهای تهران بودنش برنامه داشت، حتی دیگر نمی دانست ثانیه ی دیگری برایش وجود دارد یا نه.

رهان سر صحبت را باز کرد و با تمسخر پرسید:

- چیزی لازم ندارید مادمازل؟

لحظه ای در فکر یسنا کلمه ی آب نقش بست؛ ولی دیگر آن قدر هم خوش بین نبود که بر زبانش بیاورد؛ تنها به با نفرت زل زدن به چشمان او اکتفا کرد. رهان که با طرح جدید پیروزی در ماموریت عصبانیتش فروکش کرده بود، با ملایمت عجیبی گفت:

- کاش از اول این قدر ساکت به زندگیت می رسیدی! فقط می تونم بگم که آینده و رویاهات حیف شدند.

دخترک نمی دانست گیج شده یا ترسیده که ذهنش این گونه خالی از اطلاعات است؟ نمی دانست کدام او از آینده حرف می زند؟ کدام رویا؟ اصلاً چرا زنده اش گذاشته بود؟ پس چرا رهایش نمی کرد؟ همه ی این سوال ها باعث شد با همان نگاه پر نفرت منتظر به دهان رهان چشم بدوزد.

رهان در حالی که دستش را درون جیب شلوار جین سیاهش می‌کرد، با خونسردی گفت:

- من تصمیم گرفتم زنده‌ت بذارم. فعلا بهت نیاز دارم، پس کشتنت حماقتیه.

چشمان یسنا درشت شد؛ یعنی چه به او نیاز داشت؟

رهان لبخند بدجنسی به ترس چشمان دخترک زد و با همان خونسردی اعصاب‌خردکن ادامه داد:

- تو مردی! همین چند ساعت پیش زندگیت رو به عنوان یه دختر فضول فدای فضولیت کردی. دیگه حقی برای انتخاب چه‌طور زندگی کردنت نداری؛ از این به بعد خودت و زندگیت مال منه... تا وقتی که ازت خسته بشم؛ اون‌وقته که درمورد زنده‌بودنت فکر می‌کنم.

این پسر داشت چه می‌گفت؟ خواب بود دیگه، نه؟ گیج و مبهم نگاهش کرد؛ بلکه متوجه‌ی معنی حرف‌هایش شود. رهان بادی به غبغبش انداخت و شاد از رنگ ترس نگاه دخترک مغرورانه رو به او گفت:

- از این به بعد کنیز منی. فکر فرار کردن از این‌جا رو هم از سرت بیرون کن؛ چون خودت می‌دونی که من می‌فهمم. فکر لذت‌بردن از زندگیت دیگه نکن؛ چون زنده‌ت گذاشتم که اول حالت کنم تاوان فضولی چیه. بعد...

حرفش را نیمه‌تمام رها کرد و با پوزخند چندشناکی به صورت رنگ و رو رفته‌ی دخترک نحیف روبرویش خیره شد؛ به طور عجیبی از زجر دادن این موجود کوچک و نحیف لذت می‌برد. رهان زبده چه هیولایی شده بود!

- دیگه با خندیدن، بیرون رفتن، صحبت کردن، شاد بودن... خلاصه با همه‌چیز به جز رسیدن به کارای من خداحافظی کن. اوه راستی دوست‌پسرت هم که...

یسنا با فریاد بلندی گفت:

- مراقب حرف زدنت باش! حق نداری اسم عشق من رو به اون زبون نجست بیاری. چرا ولم نمی کنی؟ من که گفتم چیزی نمی دونم، برای چی من رو آوردی این جا؟ من به خاطر این رفتارات ازت شکایت می کنم! پیمان‌ش خط قرمزش بود، وگرنه یسنای محمدی صبور و شکیبا کجا و این گونه صحبت کردن کجا! آن هم با یک پسر تقریباً غریبه.

رهان لبخند کمرنگی زد، از لال نشدن این دختر فضول مزاحم خوشحال بود. چرا؟ شاید چون بازی کردن با یک طعمه‌ی سخنگو لذت بخش تر از بازی با یک تکه گوشت لمس و بی عار بود. مثل بچه‌ای که اسباب بازی‌اش برایش حرف زده بود، ذوق زده بود و دوست داشت قهقهه بزند؛ از همان قهقهه‌های بی دغدغه که باعث می شد هر مخاطبی به خنده افتد. این نیمچه اسباب بازی برایش دم از عشق و عاشقی می زد؟ هیچ چیز هم نه، عشق؛ واژه‌ی بی معنای دنیای یخ زده‌ی انسان‌ها.

- اون لحظه‌ای که دوربین دستت بود و چشمت دنبال من بود هم عاشقش بودی نه؟ عاشقش بودی که برای جلب توجه افتاده بودی دنبال من؟

صدای متعجب یسنا بالا رفت؛ طاقت حرف زور را نداشت، آن هم از این پسرک دیو:

- من چشم دنبال تو بود؟ من؟

رهان پوزخندی عصبی زد و با خشونت گفت:

- نبود؟

نزدیکش شد و روی دو زانو نشست؛ در حالی همان بازوی کوفته‌اش را در دست می‌گرفت، نفس عصبی و داغش را روی صورت دخترک رها کرد و گفت:

– دِ بگو دیگه!

همان درد عجیب دیروز در سر یسنا پیچید؛ دخترک سرش را در دست گرفت و جیغ زد:

– ولم کن لعنتی، چی از جونم می‌خوای؟

رهان با خشونت چنگی در موهای به رنگ طلای دخترک زد و صورتش را بالا آورد؛ در چشمانش زل زد و ادامه داد:

– باشه تو دنبال من نبودی! من بودم که صبح تا شب از در خونه‌م آویزون بودم خونه‌ی تو رو می‌پاییدم!

– من...

رهان وسط حرفش پرید و گفت:

– خب خانوم عاشق‌پیشه خودت انتخاب کن، اول تو رو بکشم یا عشقت رو؟ هوم؟

پوزخندی زد و ادامه داد:

– آخ یادم رفته بود که تو دیگه حتی حق انتخابم نداری!

سرش را به عقب پرت کرد و بلند شد، لباس سیاه و ساده‌اش را تکاند و به ساعتش نگاه کرد. آه از نهادش بلند شد. همراه با تمسخر گفت:

– آه دیرم شد، مگه این اسباب‌بازی حواس می‌ذاره واسه‌م.

نگاهی گذرا به دختر از درد چپیده در خود و در فکر کرد و گفت:

- پاشو پاشو یه دستی به سر و گوش این جا بکش؛ خیلی وقته منتظره یه کنیزه! شب هم ساعت نه بگیر بخواب؛ خوشم نمیاد عروسکم دیر بخوابه. دوستم داشتی فرار کن که من پیدات کنم، خیلی وقته شب حوصلم سر میره. فعلا.

صورت ترسیده و از درد جمع شده‌ی دخترک باعث شد لبخند محوی روی صورت گندمی‌اش بنشیند و ذهنش از روزهای پرلذت از بازی کردن با او شاد شود.

زیادی در مقابلش خونسرد نبود؟ عروسک؟! این همه تهدیدش کرده بود، در آخر فقط گفته بود شب زود بخواب؟ وای این دیگر ته ته مسخره بود! از خودش بدش می‌آمد؛ چه‌طور رفتار کرده بود که رهان فکر می‌کرد چشمش دنبال اوست؟ در حالی که تا به حال به او فکر هم نکرده بود. فقط به‌خاطر هم‌کلاسی احمقش که پز این دوست‌شدنش را با این پسر همسایه می‌داد، می‌خواست فیلمی از او در آغوش دخترهای متفاوت مهمان هر روزش بگیرد. او فقط می‌خواست دختر هم‌کلاسی‌اش را کنف کند، همین! این‌گونه فکر کردن حقش بود؟

به سختی از جا بلند شد. یاد حرفش که گفت: «فرار کن» افتاد. به درک که مسخره‌اش کرده بود، باید فرار می‌کرد؛ اصلا از این شهر لعنتی می‌رفت. از کجا می‌خواست پیدایش کند؟

در اتاق را باز کرد؛ پس واحد روبرو خانه‌اش بود. لبخند زد؛ فرار کردن از این ساده‌تر؟

با خوشحالی به سمت در رفت و با کمال تعجب در ورودی هم قفل نبود! یعنی واقعا این پسر از فرار کردنش بیمی نداشت؟ یعنی...

به درک بلندی گفت و به بیرون رفت. در خانه‌اش همچنان چهارطاق باز بود. وارد خانه‌اش شد. حس عجیبی داشت؛ انگار شک داشت این‌جا خانه‌اش باشد. به سمت اتاقش رفت. چمدانش را برداشت و هر چه دم دستش بود داخلش چپاند. در آخر روسری ابریشمی روی جالباسی را بدون اینکه به رنگ یا شکلش نگاهی اندازد، سر کرد و از در بیرون زد. با شتاب از پله‌ها پایین دوید، حتی وقت نداشت با آسانسور برود؛ باید هرچه زودتر می‌رفت.

پیمان! وای باید سریع‌تر باخبرش می‌کرد. با کمی سرخ و سفیدشدن بالاخره از عابری موبایل گرفت و به پیمان زنگ زد. پس از چندین بوق اعصاب‌خردکن تماس قطع شد. آه سوزناکی کشید و سعی کرد کمی بر خود مسلط شود. برای او همیشه متکی به دیگران، این تنهایی و ترس بدترین عذاب ممکن بود. مهم نبود. می‌رفت؛ وقتی حسابی دور شد، دوباره تماس می‌گرفت. موبایل را به دختر جوان و مانتویی روبرویش برگرداند و با اولین تاکسی که راننده‌ی مسن داشت، به سمت ترمینال رفت. باید همین امشب به شیراز برمی‌گشت. درس و کار و بارش به درک! جانش مهم‌تر بود.

همه‌چیز داشت درست پیش می‌رفت. شانس آورده بود و توانسته بود بلیت قطار تهیه کند. روی صندلی نشسته بود و تا یک ربع دیگر قطار تهران را به مقصد شیراز ترک می‌کرد؛ اما باز هم صدای مرد دیوشده‌ی همسایه در سرش تکرار می‌شد: «دوست هم داشتی فرار کن که من پیدات کنم.»

هر چه دعا و سوره را بلد بود برای صدمین بار می‌خواند. بالاخره قطار حرکت کرد. نفس آسوده‌ای کشید و سرش را به صندلی تکیه داد. آه پیمان! از خانم صندلی بغلش موبایل گرفت و تماس را برقرار کرد. صدای پر از خستگی پیمان اشک را مهمان چشمانش کرد:

– جانم؟

همچون بچه‌ی کوچکی که با شنیدن صدای مادرش هول می‌شد و نمی‌دانست مشکلش را از کجا بازگو کند، با چشمان لبالب از اشک تنها توانسته پرسوز نام پیمان را زمزمه کند:

- پیمان...

صدای گرفته‌اش دل پیمان را به شور انداخت و نفسش را برید:

- یسنا! چیزی شده؟ داری گریه می‌کنی؟

گریه می‌کرد؟ کی به گریه افتاده بود؟ الان که وقت گریه و زاری نبود.

- پیمان اون پسر همسایه‌م بود...

من من کردن‌های دخترک پیمان را بیش از پیش ملتهب کرد، باعث شد تن صدایش بالا رود و لحنش توبیخ‌گرایانه شود:

- پسر همسایه چی؟

دیگر به حق‌حق افتاده بود. رگ غیرت پیمان چه بی‌موقع بالا زد. سکوت دخترک باعث شد پیمان نقش پدران بی‌ملاحظه‌ای را بگیرد که بدون توجه به حال دخترک زخم‌خورده‌شان شروع به متهم‌کردنش می‌کنند:

- مگه صدبار بهت نگفتم از اون خونه بیای بیرون؟ مگه نگفتم همسایه‌ت عوضیه؟ مگه من احمق نگفتم..

ناگهان صدای وحشتناکی آمد؛ گویی قطار با چیزی برخورد کرده باشد و به گوشه‌ای پرت شده باشد. یسنا با ترس سریع گفت:

- من باهات تماس می گیرم.

گوشی را به زن کناری اش که ترسیده و سعی در فرار کردن داشت، داد و هاج و واج در جایش سیخ ایستاد. قلبش همچون گنجشک می زد و رنگش تفاوت چندانی با گچ دیوار نداشت. باز هم دلش شروع به بدگمانی کرده بود و صدای عجیب قطار و توقف بی جایش را به رهان نسبت می داد. طولی نکشید که رهان وارد کوپه شان شد. با ناباوری به سر تا پایش نگاه کرد. شلوارلی و پیراهن ساده‌ی مشکی اش تقریباً داغان شده بود، روی صورت سفیدش هم لکه‌ی سیاهی بود. صورت درهم برهم و سیاه شده‌اش تفاوت زیادی با افرادی که از جنگ برگشته بودند نداشت؛ اما چشمان به رنگ شبش همان چشمان مغرور و پرشرارت بود که ترس را مهمان دل دخترک کرد. این پسر قطار را متوقف کرده؟ جسمی که انگار با قطار تصادف کرد، هم...

رهان لبخند قشنگی زد و گفت:

- خیلی دور رفتی، قرار بود همون دور و اطراف باشی. ببین چیکار کردی با لباسم؟

یسنا با تعجب به خانم هم کوپه‌ایش که به طور عجیبی خوابیده بود نگاه کرد و گفت:

- تو چه طور....

باقی حرفش را خورد. این پسرک حتی یک زخم هم نداشت، فقط لباسش پاره شده بود. وای این پسر چه هیولایی بود و یسنا هنوز بی خبر.

رهان بی تفاوت دستش را گرفت و گفت:

- دیگه دارم خسته میشم، بریم تا سگ نشدم.

یسنا به دستشان نگاه کرد و وقتی سرش را بالا آورد، در خانه‌ی رهان بودند. رهان دستش را رها کرد و گفت:

– بازی دیگه بسه، برو به کارت برس؛ منم برم یه دوش بگیرم.

رهایش کرد و به سمت یکی از درها که انگار اتاقش بود رفت. دخترک بی حال روی زمین افتاد. تمام تنش می لرزید، واقعا ترسیده بود؛ انگار تازه از خواب بیدار شده بود. کل یک ساعت گذشته و تمام تلاش هایش به باد رفته بود. هق هق می زد. خدایا کجا بود پس؟ این گونه تنها و بی کس شدن مگر می شود؟ آن هم به خاطر یک چشم و هم چشمی ساده؟ آخر به کدام گـناه این طور شکنجه می شد؟ از همه‌ی همسایه‌های دنیا متنفر بود. کاش... فقط کاش... لجبازی نکرده بود و به حدیث می گفت: «باشه دوست پسر تو گل بی عیب!»

کاش هیچ وقت برای اثبات عوضی بودن پسر دوست شده با همکلاسی اش با دوربین منتظر نمی ماند تا مثلا مچ او را با دختر دیگری بگیرد و به حدیث نشان دهد. اصلا این ها به کنار، کاش به تهران نیامده بود که حدیث نامی را بشناسد که دوست پسرش همسایه اش شود و بخواهد اثبات کند که...

سرش حسابی درد می کرد و پر از افکار ضد و نقیض بود. حالا چه کار می کرد؟ نه راه فرار کردن داشت نه طاقت زندگی با یک هیولا! بهتر نبود بمیرد؟ اگر می مرد راحت می شد دیگر؟ خدا که مجازاتش نمی کرد؟ وقتی خودش تنهایش کرده بود. اصلا از کجا معلوم که از این به بعد در این خانه زندگی امنی داشته باشد؟ از کجا معلوم هر روزش پر از گـناه به درگاه خدا نباشد؟ از کجا معلوم زنده اش نگذاشته بود که آلت دست مردان بیمار دل و هوسرانش نکند؟ مرگ با یک گـناه بهتر از زندگی با هزاران گـناه نبود؟ لیوان شکسته‌ای از وسط اتاق پیدا کرد، نجواوار با خدایش راز و نیاز کرد:

– خدایا من رو ببخش! خداجون... خداجون به جون خان بابا که تموم زندگیمه قسم، به خاطر پاک موندنم دارم این کار رو می کنم. به خاطر خان بابا، پیمان، به خاطر خودت خدا!

اشکانش جاری شد و شیشه را در دستش فشار داد. باز هم نتوانست روی رگش بگذارد. همیشه ترسو بود، از مرگ می ترسید. کف دستش برید. نوهی پرویز خان به چه روزی رسیده بود. دختری که از بچگی موهایش را هم کنیزهایش شانه می زدند، حالا به اصطلاح کنیز این حیوان آدم نما شده بود. دنیا چه قدر کوچک بود. صدای پرویز در ذهنش پیچید: «یه دختر دارم شاه نداره... صورتی داره ماه نداره. به کس کسونش نمیدم. به همه کسونش نمیدم. شاه بیاد با لشکرش... برای تنها پسرش. آیا بدم... آیا ندم....»

صدای خنده ی کودکی را هم می شنید که می گفت: «بابا بزرگ این جوری که می ترشم!»

سرش حسابی گیج می رفت. باز هم کم خونی یا شاید هم افت فشار. صداها ی مختلفی در ذهنش بالا و پایین می شد در آخر چشمانش سیاهی رفت، دستش را به میز گرفت تا مانع از افتادنش شود؛ اما افتاد و تمام وسایل روی میز که شامل گلدان گل و کتاب قطوری می شد رویش افتاد.

با عشق به صورت سفیدش نگاه کرد. او مردش بود؛ کسی که همیشه در رویاهای دخترانه اش همسرش می پنداشت؛ پسری که از کودکی تا امروز همیشه کنارش بود و نمی گذاشت آبی در دلش تکان بخورد. مگر کسی جرأت داشت به یسنای پیمان بگوید بالای چشمش ابروست؟ آن هم با آن همه عشق و محبتی که پیمان به پای این دخترک می ریخت.

پیمان لبخند پررنگی زد و همان طور که طره های از طلای موهای او را پشت گوشش می برد، پر محبت گفت:

- کی میشه که بشی مال من؟

دروغ چرا، تمام وجودش پر از لذت شد. اصلا مگر می شود دختری از شنیدن این حرف ها لذت نبرد؟ همین که می دانست تمام دنیای این پسرک مهربان است، برای خوشبخت ماندنش تا ابد کافی بود.

پر عشق به چشمان عسلی اش نگاه کرد؛ می توانست ذهنش را بخواند. بارها تمنای چشیدن لبانش را در خود حس کرده بود؛ ولی نه، این خط قرمزش بود! نه تا وقتی که او مرد زندگی اش نشده بود. این بار انگار کمی فرق می کرد و حرکاتش دست خودش نبود. با اینکه مدام در ذهنش جمله ی «نه، یسنا نه. نگذار تمام آرمان های ت نابود شود.» تکرار می شد؛ اما چشمانش خود به خود بسته شد و قلب پر آشوبش منتظر برای به اوج رسیدن، شروع کوفتن بر سینه اش کرده بود و مدام پیمانش را تمنا می کرد؛ انگار می خواست عشقش را به اوج برساند. کم کم نفس های بی تاب پیمان به صورتش می خورد و حالش را دگرگون تر می کرد. فقط چند میلی متر مانده بود که با صدای فریاد مردانه ای از خواب پرید:

- د حالت نیست داری چه غلطی می کنی؟ مگه نمیگی همه چی رو می دونه؟ نگه داشتنش خریته احمق! صدایی آشنایی خطاب به مرد بی اعصاب و صدا بلند گفت:

- اونش به خودم مربوطه، صدبار گفتم تو کارای من دخالت نکن. اگه به دونستن و اینا باشه که تو بیشتر می دونی.

صداها نزدیک تر می شدند و بعد صدای باز شدن در اتاق و صدای قدم هایشان به گوش دخترک فال گوش ایستاده رسید:

- اِ این جور یاس؟ دیگه من رو با این... وای چه چیزیه رهان... اوف قلبم! یکی من بگیره ننه!

- ببند فکت رو! چی شد؟ مگه این سرم کوفتیش تموم نشد، پس چرا به هوش نمیاد؟

مرد ناآشنا در حالی که خنده در صدای شیطانیش موج می‌زد، بلافاصله کمی سرم را تکان داد و گفت:

- چه می‌دونم، من مگه دکترم؟ به خدا به زور مدرک آمپول‌زنی بهم دادن؛ ولی دمت گرم خوب کردی نکشتیش، اول یه حالی بکن بعد بکشش.

مرد وحشتناک همسایه که یسنا تازه او را از عطر تلخش شناخته بود، با صدایی عصبی رو به پسرک ناشناس گفت:

- داری پررو میشی علی، باز به روت خندیدم؟

پسر شوخ که حالا اسمش را می‌دانست، ریزریز خندید و آرام گفت:

- ای وای یادم رفته بود شما خواجه‌ای!

تصور چهره‌ی عصبی مرد دیوشده‌ی خانه دل دخترک را شاد نمود؛ صدای عصبی و ناله‌مانندش شادی‌اش را دوچندان کرد:

- علی!

علی قدری خندید و پرشیطنت گفت:

- مرتیکه نفهم چرا داد می‌زنی؟ اصلا من طلاق می‌خوام.

دیگر کم مانده بود دخترک زیر خنده بزند؛ عجیب این پسر بی‌ریا و بانمک به دلش نشست بود.

کمی که در سکوت گذشت و ریتم نفس‌های تند رهان عادی شد، علی جدی‌شده پرسید:

- حالا می‌خواهی چیکارش کنی؟ تا آخرش که نمی‌تونی این‌طوری زندانش کنی.

رهان نفس عمیقی کشید. گرمای نفس داغش که بر صورت دخترک خورد، او را از نزدیکی بیش از حد صورت این مرد ترسناک معذب کرد و قلبش را به درد آورد. رهان دستی به پتوی کناررفته از روی دخترک کشید و کمی جابه‌جایش کرد و با لحنی که پر از اطمینان و غرور بود گفت:

- چرا، می‌تونم.

می‌توانست! تا وقتی که او رهان زبده‌ی همه فن حریف بود، از پس هر کاری برمی‌آمد؛ نگاه‌داشتن دختری که برگ برنده‌اش بود که دیگر کاری نداشت.

- بازم داری لجبازی می‌کنی. تا چیز زیادی نمی‌دونه بفرستش بره، این‌جا موندش از رفتنش دردسرسازتره.

از رئیس‌بازی دیگران در قالب دلسوزی متنفر بود. اصلاً نظردادن یک معمولی برای کارها و تصمیمات او چه معنی می‌داد؟ این پسرک چه فکری با خود کرده بود؟

- بس کن علی! برا من نرو بالای منبر لطفاً. فقط بگو چیکارش کنم زارت و زورت غش نکنه؟

علی که جو را زیادی خشک و جدی می‌دید، باز هم با لودگی خندید و با صدای مثلاً نازکی گفت:

- از بس زمختی دیگه، ایش.

داد رهان بلند شد؛ کم مانده بود از شدت عصبانیت سر او را بکند و همچون لیموترش آن‌قدر فشارش دهد که چیزی جز یک تکه پوست چروکیده برایش نماند.

- علی!

- وای باشه بابا! میگم به این بیچاره غذا مذا میدی یا نه؟ شاید واسه اونه. اِ پلکش تکون خورد؛ به هوش اومده فکر کنم.

پس بالاخره خود را لو داده بود. بعد از این همه تلاش برای عادی بودن، دست آخر با پریدن این پلک مسخره سوتی داده بود. صدای محکم کوفته شدن در، ناجی دستگیرشدنش شد؛ البته بماند که خودش هم از شنیدن این صدا کمی ترسید.

- یا قمر! کیه؟

در اتاق باز شد و شخصی پرصدا پاهایش را بر زمین کوفت و به سمت در خروجی رفت. یسنا به آرامی چشمانش را باز کرد تا سرکی بکشد. گنگ به پسر تقریباً کچل روبرویش - که چشمان درشت قهوه‌ای زیادی در صورتش برق می‌زد خیره شد. او همان پسرک بی‌مزه بود؟

علی لبخندی به چشمان متعجب دخترک زد و درحالی که با آن چشمان دکمه‌ای و براقش به او خیره شده بود گفت:

- ای کلک! گفتم بیداری. خوبی هلو جان؟

یسنا که حس خیلی خوبی نسبت به این پسر غریبه داشت، بی توجه به حرفش او را سوال باران کرد:

- این کیه؟ می‌خواد با من چیکار کنه؟ من الان باید چیکار کنم؟ میشه کمکم کنی فرار کنم؟ به خدا میرم پشت سرم نگاه نمی‌کنم! اصلاً به هرکی هم بخوام بگم باورش نمیشه.

صدای خنده‌ی علی بلند شد. تا همین دو ثانیه پیش چنان خود را به موش‌مردگی زده بود که حسابی دلش به حالش می‌سوخت و فکر می‌کرد حتما رهان بلایی سرش آورده که این‌چنین غش کرده و بی‌هوش شده است؛ حال چنان یک‌باره او را سوال‌پیچ می‌کرد که از انسان‌های سالم هم سالم‌تر و هوشیارتر به نظر می‌آمد.

- اوف هلو جان یکی یکی! اولاً سلام، خوبم ممنون. دوما اسمش رهان زنده است، نمی‌دونم با تو چیکار داره؛ اصلاً مگه کاری هم با تو داره؟ کلاً رهان هیچ‌وقت به هیشکی کاری نداره، فقط با خودش حال می‌کنه. کمکت نمی‌کنم؛ تا همین الانم که این همه اصرار کردم تو رو ول کنه ته ته کمکم بود. اوم.. سوال دیگه‌ای موند؟

یسنّا که حسابی لجش گرفته بود، نگاهی چپکی به او کرد و نفسش را پرصدا بیرون داد؛ پسر لوس و کچل!

صدای فریاد پیمان به تمام افکارش خاتمه داد. بالاخره آمده بود. این کابوس مسخره تمام شد. بدون توجه به علی که با نیش باز منتظر جوابش بود، با سرعت نشست تا برود و کنار شوالیه‌اش که برای نجات‌دادنش مردانه به این‌جا آمده، مبارزه کند.

علی با کولی‌بازی جیغی کشید و سرم را با ملایمت از دستش بیرون کشید و با حالت مسخره‌ای گفت:
- وای بریم که شوهرامون دعواشون شد.

با شتاب به سمتشان دوید. پیمان که هنوز متوجهش نشده بود، سعی داشت رهان را به سمت دیگر پرتاب کند؛ ولی هر چه مشت و لگد می‌زد، قیافه‌ی خودش درهم‌تر می‌شد تا رهان!

صدای عصبی و نالان پیمان قلبش را بیش از پیش فشرد:

- چه بلایی سرش آوردی عوضی؟ نامزد من کجاست؟

با صدایی که پر از بغض و خواهش بود نالید:

- پیمان...

پیمان با دیدنش انگار افسار گسیخت، سعی داشت خودش را به او برساند؛ اما افسوس این مرد دیوشده از سنگ بود. صدای دادش دوباره بالا رفت:

- ولم کن لعنتی! مگه شهر هرته؟ هیچ می فهمی داری چه غلطی می کنی؟ این دختر صاحب داره!

رهان دیگر کلافه شده بود، با یک حرکت پیمان را به گوشه‌ای پرت کرد و گفت:

- آره صاحب داره، صاحبشم منم؛ کسی که افتتاحش کرده.

این پسر همسایه چه می گفت؟ این بازی جدیدش بود؟ چشمان تهدیدگر و سیاهش تمام شوق دخترک را برای فرار پراند. فرار؟ چه طور احمقانه خیال کرده بود فرار از چنگ چنین هیولایی که چشمان سیاهش تمام تنش را می لرزاند، ممکن است؟ هیولایی که می خواست او را از دره پایین بیاندازد.

هاج و واج به پیمان نگاه کرد. پیمانی که انگار کمرش شکست؛ پیمانی که چشمانش پر از اشک شده بود. پیمانی که قلبش شکسته بود. این بود آن همه اعتماد؟ این بود همه‌ی دنیا یک طرف، تو یک طرف گفتن‌ها؟ این پسر عاشق پیشه چه زود جا زد!

پیمان با بغض زیر لب گفت:

- داری چرت میگی! داره چرت میگه، مگه نه عشقم؟

چه می گفت الان؟ اگر می گفت آره چرت می گوید، پیمان می توانست نجاتش دهد؟ یا خودش هم گرفتار می شد؟ این پسر حتی قطار در حال حرکت را شکست داده بود. با اینکه باورش سخت بود؛ ولی... این پسر هیولا بود. موفقیت پیمانش صفر درصد بود. اگر هم می گفت نه درست می گوید؛ یعنی زندگی بدون پیمان را تایید کرده بود؟ اصلا می توانست؟ آن قدر از خود گذشته بود که پیمانش را رها کند؟ مگر زندگی بدون پیمان می شد؟

اشک هایش را پاک کرد؛ مهم این بود که پیمانش خوب باشد، خودش به درک. اگر پیمانش نبود می مرد. اگر هم می خواست با پیمانش باشد، این هیولا هردو را می کشت. حداقل امکانش بود پیمان زندگی کند. سرنوشت چه بازی عجیبی راه انداخته بود. زندگی بدون عشق خودش مردن بود؛ قرار بود مرده ی متحرک شود دیگر. نمی دانست این جملات را از کجا آورد، فقط بی رحمانه گفت:

- پیمان من که بهت گفته بودم وقت می خوام برا ازدواج، می دونستم شاید دلم برای یکی دیگه سر بخوره، رهان.... از هر نظر از تو بهتر بود، من نتونستم پیمان... متاسفم!

پیمان سنگ کوب نکرد، نه؟ قلبش به چه اجازه ای همچنان می زد؟ مگر پیمان معادی بدون یسنا محمدی می شود؟ مگر این معادله قابل حل بود؟

- داری دروغ میگی! همه تون دروغ می گین.

اما یسنا بی رحم تر از این حرفا شده بود که دلش به حال بغض صدای پیمان بسوزد. او حال این پسر خاله را که با هزار امید و ترس خودش را از شیراز رسانده چه می فهمید؟! بی رحمانه به چشمان پراشکش نگاه کرد و گفت:

- پیمان تمومش کن. دیگه چیزی بین ما نیست. لطفا فعلا به خاله اینا چیزی نگو تا خودم بگم. این آخرین خواسته‌مه.

می‌دانست باور نمی‌کند؛ برای همین خود را به رهان رساند، دستش را دور بازویش پیچید و صدایش را لوس کرد و گفت:

- عشقم قول داده بیاد خواستگاری.

این دختر برای نابود کردن مرد زندگی‌اش چه دروغ‌گویی شده بود. رهان فقط با آرامش بدون اینکه تکانی به خود دهد، لبخند پررنگی زد. خوشش می‌آمد دخترک ازش حساب ببرد. پیمان ناباورانه به دست یسنا زل زده بود. از همان زمانی که یسنا گفته بود پسر جوانی به خانه‌ی روبرویی نقل مکان کرده، دلش گواهی چنین روزی را می‌داد. بالاخره یسنا الکی که این همه اصرار برای تهران آمدن نداشت. از اول هم باید می‌دانست دلیل این همه اصرار کنارزدن اوست. نگاه عاشقش رنگ نفرت به خود گرفت؛ حس می‌کرد همچون بچه‌ها بازی‌اش داده‌اند. سرش را پایین انداخت و با لبخند تلخی زیر لب زمزمه کرد:

- خوشبخت بشی دختر خاله.

با بسته شدن در، یسنا به خود آمد. خودش هم نفهمید چه‌طور در عرض چند دقیقه پشت سوالیه‌اش را خالی کرد و او را با کوله‌باری از ناامیدی رهسپار کرد. ترسیده بود و عقلش دیگر کار نمی‌کرد. انگاه تازه داشت صدای پیمان را می‌شنید و معنی جملاتی را که گفته بود درک می‌کرد. پیمان گفته بود خوشبخت شود؛ او؟ چه‌گونه؟ در اوج بدبختی و بی‌کسی؟! پیمانش رفته بود؟ تنها امیدش رفته بود؟ به همین سادگی تمام شد؟

آه سوزناکی کشید و روی زمین افتاد. تمام تنش همچون گنجشکی زیر باران می لرزید. بی کسی چه طعم گسی داشت! زیر لب نالید:

- خدایا این رو می خواستی؟ که پیام تهران و گند بزخم به زندگی همه مون؟ می خواستی بهم ثابت کنی که غلط کردم تو روی خان بابا وایسادم؟ خدایا... اصلا مگه من چیکارت کرده بودم؟ هان! ببینم اصلا می شنوی چی میگم؟ یا ولم کردی رفتی؟ بهم بگو.. بگو همه ش خوابه... بگو! خدایا اون عشقم بود، اون همه کسم بود. رفت، ولم کرد... تو هم که نیستی. من الان چیکار کنم؟

علی با ترحم به سمتش آمد، با لحن مثلاً مهربانی گفت:

- هیس، آروم باش دخترا! هیس.

یسنا انگار بیشتر نمک روی زخمش ریخته باشند، با صدای بلندی گفت:

- من رو ولم کردی خدا؟ من رو که هیچ کسی جز تو نداشتی؟

رهان که حسابی از صدای دخترک خسته شده بود، با خشونت گفت:

- خفه ش کن علی! حوصله م رو سر برد.

دخترک انگار تازه متوجهی هیولای خانه خراب کنش افتاد؛ با هزار زحمت بلند شد و روبرویش ایستاد. با نفرت به چشمانش زل زد و گفت:

- الان خوشحالی؟ فکر می کنی برنده شدی؟ الان حس خوبی داری، آره؟

رهان با تعجب به چشمان یشمی دخترک نگاه می کرد. یسنا ادامه داد:

- من از این جا میرم. اون روز منم که خوشحالم، منم که برندهم، منم که...

حس نفرت دخترک را کاملا حس می کرد. کلافه شده بود؛ اما باز هم با خشونت گفت:

- آره، یه روز از این جا میری؛ ولی تو نه، جنازه! تنها چیزی که بالاخره آزاد میشه جسم بدون جونته.

- بهت قول میدم یه روز از همه ی این کارات پشیمون میشی. اون وقته که دیگه نمی تونی هیچ غلطی بکنی.

رهان حسابی عصبانی شده بود. کارش به کجا رسیده بود که یک جوجه تهدیدش می کرد؟ نگاهی به سر تا پایش کرد و با تحقیر گفت:

- بدبخت تر از اونی هستی که بخوام چیزی بهت بگم.

یسنا دندان هایش را روی هم سایید و پرحرص گفت:

- زندگیم رو جهنم کردی، زندگیت رو جهنم می کنم!

رهان پوزخند تحقیرکننده ای به او زد و بدون حرف او را تنها گذاشت.

تمام خانه را برق انداخته بود؛ تمام خانه به جز اتاق رهان که قفل بود. چه بهتر! کارش کمتر شده بود. تصمیم گرفته بود زندگی اش را فدای عشقش کند. کلفتی کردن برای این هیولا خودش فداکردن زندگی بود دیگر؛ هرچند شاید دلیلش فرارکردن از هم صحبتی و کل کل با این پسر هیولا بود. زندگی اش در اشک و کارکردن در حد مرگ خلاصه شده بود. چه زود با شرایطش کنار آمده بود؛ گویی دیگر باورش شده بود دنیای زیبای دردانه ی خان بابا بودن هایش تمام شده است. در طی یک روز کل خانه را از بالا تا پایین برق می انداخت، در آخر هم بی هوش گوشه ای کز می کرد و به گذشته ها می رفت.

حدس می‌زد دو سه روزی این‌جا باشد؛ اما در این چندروز حتی یک‌بار هم این همسایه‌ی دیوشده را ندیده بود. دلش از دل پیمان بی‌تاب بود، از بی‌خبری خان‌بابایش، از دانشگاهی که با هزار زحمت به دستش آورده بود و چه ساده از دستش داده بود؛ دلش از این زندگی تازه بی‌تاب و بی‌قرار بود. همه‌چیزش را فدا کرده بود و چه نصیبش شده بود؟ شست و روب یک خانه‌ی ساده و بی‌فرش؟ خانه‌ای سرد و یخی که حتی تلویزیون هم نداشت. به راستی این خانه چرا این‌قدر ساده بود؟ فرشش که همان سرامیک‌های قهوه‌ای‌رنگ و براقی بود که به یمن حضور دخترک هر روز گردگیری می‌شد، پرده‌های روزنامه‌های کثیف و خاک‌گرفته‌ای بود که بعضی پاره و داغان شده بود. مبلمان‌ش هم تنها متکای رنگ و رو رفته‌ی موشی‌رنگ خانه بود که دخترک از نزدیک شدن به آن هم چندشش می‌شد. تنها شیء درست و حسابی این خانه همان گلدانی بود که چندروز پیش یسنا شکسته بود؛ آن هم یک گلدان ساده و خالی از گل که سفالی بود، همین!

شاید شیء عجیب‌تر از این‌ها کتابخانه‌ی بزرگی که دقیقاً وسط هال قرار داشت بود؛ کتابخانه‌ای که هال را به دو قسمت تقسیم کرده بود؛ قسمت زندان این دخترک و قسمت مجهول دیگر.

کنار کتابخانه آینه‌ای قدی قرار داشت و رهان همیشه خوشتیپ که معمولاً لباسی ساده و مشکی به تن داشت، خود را در آن می‌دید و بعد از خانه بیرون می‌رفت.

یسنا بی‌اعتنا از جلوی آینه گذشت؛ آخر دیگر چه فرقی دارد چه شکلی باشد، وقتی دیگر پیمانی نبود که برایش خود را زیبا کند؟ برای این پسرک اصلاً مهم نبود بوی گل بدهد یا بوی عرق، موهایش بافته باشد یا باز، لباسش کهنه باشد یا نو. اصلاً شاید زنده‌بودن و نبودنش هم فرقی نداشت. واقعا او دیگر برای هیچ‌کس مهم نبود؟ چرا؟ مگر او همان یسنای قدیم نبود؟ همان که فهمیه به موهای بلند و طلایی‌اش

حسادت می‌کرد؛ همان که که همیشه بوی عطرش مدت‌ها در مکانی که بود می‌ماند، همان که پیمان با شوخی می‌گفت یک‌بار هم نشده او را با یک لباس تکراری ببیند.

با بغض سرش را برگرداند و به خود در آینه خیره شد؛ این دیگر که بود درون آینه؟

به صورت بی‌رنگش نگاه کرد. چندوقت بود مثل آدم غذا نخورده بود؟ این پسر عجیب انگار حتی غذا هم نمی‌خورد! یسنای محمدی چه روزهای فلاکت‌باری داشت. در این چندروز شاید با چند شکلات درون کیفش زنده بود. حتی دیگر چشمان یشمی‌اش هم آن فروغ قدیم را نداشت. دختر زیبایی بود؛ موهای طلایی بلند، صورت سفید، گونه‌های برجسته، دماغ کوچک و عملی.

دستی به موهایش کشید؛ حسابی چرب شده بود.

از کی این قدر ژولیده شده بود؟ زندگی‌اش تمام که نشده بود، حداقل الان زنده بود. یک روز از چنگ این دیو رها می‌شد و می‌رفت به همه‌ی عالم می‌گفت او کیست. می‌رفت از عشقش عذرخواهی می‌کرد. می‌رفت و انتقام دانشگاه و زندگی‌اش را از او می‌گرفت. نباید این قدر ناامید می‌بود؛ باید نقطه‌ضعفش را پیدا می‌کرد. باید از این جا می‌رفت. زندگی که تمام نشده بود؛ مثلاً قرار بود زندگی این پسرک دیو را جهنم کند. چه به سر آن یسنای شاکی از دنیا آمده بود که صبح تا شب فقط آه می‌کشید و بدون ذره‌ای مقاومت خودش را با بدترین شرایط وفق می‌داد؟ این بود آن جهنمی که قول داده بود برای این پسرک زندگی دزد درست کند؟

شاید هم زندگی‌اش تمام شده بود و خودش خبر نداشت. زندگی بدون عشق، بدون شادی و خوشحالی مگر زندگی بود؟

صدای کلید بر افکارش پایان داد. وای که چرا دیر متوجه شده بود، دیگر فرصت فرار نداشت. بی تفاوت به صورت شاد پسر همسایه نگاه کرد. رهان که اصلاً این دخترک بی‌نوا را فراموش کرده بود، ابتدا جا خورد. دخترک با لباس گشاد صورتی، با موهای پریشان وسط حال ایستاده بود. چه‌طور این مهمان عزیز را فراموش کرده بود؟ دوباره کودک اسباب‌بازی دوست درونش فعال شد؛ بدون اینکه به خانه نگاه کند فریاد کشید:

– اومدی این‌جا مهمونی دیگه؟ فکر کردی زنده‌ت گذاشتم که شاد و خوش و خرم بچرخي واسه من و هیچ غلطی نکنی؟ تو کنیز این خونه‌ای، این رو که یادت نرفته؟

یسنا ترسیده بود؛ اما باز هم خود را بی تفاوت نشان داد. این بی تفاوتی یسنا او را بیشتر عصبی کرد. مثلاً می‌خواست بگوید تو برایم مهم نیستی! این دختر چرا این‌قدر ساده بود آخر؟ مگر نمی‌دانست رهان حسش را می‌فهمد؟ می‌خواست با دم شیر بازی کند؟

رهان پوزخندی زد و با خود گفت: «کوچولوی بی‌چاره! نمی‌دونی من عاشق بازیم؟»

با همان پوزخند ترسناک به سمتش رفت و با خشونت موهای بسیار بلندش را در دست گرفت و فریاد دیگری کشید:

– دریده شدی برای من؟ چندروز حواسم بهت نبوده دم در آوردی! شایدم لال شدی خدا رو شکر؟

ناگهان بوی عرق دخترک به دماغش خورد. دخترک زیاد بو نمی‌داد؛ ولی این موجود عجیب زیادی تیز بو بود. لبخند خبیثی زد؛ انگار وسیله‌ی شکنجه را یافته بود. آدمش می‌کرد. همان‌طور موهایش را می‌کشید، او با خود به سمت حمام می‌برد. یسنا آن‌قدر درد داشت که متوجه نبود به چه سمتی کشیده می‌شود. قلبش مثل گنجشکی بی‌قرار می‌کوبید و در ذهنش مدام افکار منفی بالا و پایین می‌شد.

به در حمام رسیدند. رهان با بی‌قیدی در را باز کرد، دخترک را به داخل کشید. یسنا با چشمان پر از ترس تازه متوجه‌ی آنچه به سرش آمده بود شد. با لحنی عاجز التماس‌وار رو به مرد اخمو و مصممی که با زور زیادش او را داخل حمام کشیده بود، گفت:

– ولم کن، چیکارم داری؟ من که خونه‌ت رو برق انداختم.

به راستی که این دختر چه ساده بود! فکر می‌کرد درد این مرد تنها تمیزنشدن خانه‌اش است. آخر برای پسری که تنها چندساعت در خانه است، تمیزبودن یا نبودن آن چه فرقی داشت؟

رهان پوزخندی زد و در صورتش گفت:

– تو خودت با این بوی گندت خونه‌م رو به گند کشیدی! مثل اینکه یادت رفته خودتم دیگه وسیله‌ای از این خونه‌ای، هان؟

نفس‌های داغ و عصبی‌اش باعث تهوع دخترک شد. همان طور که حرف می‌زد، دختر را به زیر دوش برد. یسنا که سعی در فرار کردن داشت، به عنوان آخرین شانس برای اصرار بار دیگر عاجزانه گفت:

– چرا این کارا رو با من می‌کنی؟ من که با هر سازت رقصیدم، زندگیم رو داغون کردی هیچی نگفتم. دیگه چی می‌خوای از جونم؟

قرار بود دلش بسوزد، نه؟ این مرد انسان‌نما مگر دل هم داشت؟ اگر داشت که از زجر دادن این دخترک لذت نمی‌برد.

– من؟ هیچی. فقط می‌خوام حیوون خونگیم رو حموم کنم، همین.

یسنا داغ کرد. به چه جرأتی به او می‌گفت حیوان خانگی؟! او نوه‌ی پرویز خان بود؛ مردی که کل شهر جلویش خم و راست می‌شدند.

بی‌اختیار داد زد:

– دهن‌ت رو ببند هیولای عوضی! حیوون تویی نه من!

رهان با خشونت آب را باز کرد. آب یخ‌یخ بود. جیغ دخترک بالا رفت. دخترک بی‌نوا! می‌خواست ولش کند؛ اما با گفتن این واژه خودش طناب‌دارش را مهیا کرده بود. چشمانش از عصبانیت سرخ شده بود و فشار دستش روی تن نحیف این دختر بی‌فکر بیشتر. در ذهنش چه می‌گذشت، فقط خدا می‌دانست. شاید می‌خواست آن‌قدر فشارش دهد تا زبانش کنده شود.

رهان با خشونت از لای دندان‌هایش غرید:

– یه بار دیگه بگو چی گفتی؟

دیگر ترس را با بندبند وجودش حس می‌کرد. همچون صید کوچکی در چنگال شکارچی بود، می‌لرزید و دم نمی‌زد.

ناگهان رهانش کرد و با شتاب به بیرون رفت. دخترک تنها توانست آب را ببند و با حال زار روی زمین بیفتد. تنها با جمله‌ی «یک روز نشانش می‌دهم! کاری می‌کنم که روزی صدبار به غلط‌کردن بیفتی»، توانست دل شکسته‌اش را کمی آن، هم فقط کمی آرام سازد. صدای رهان را می‌شنید؛ ولی زیاد واضح نه؛ انگار داشت با کسی خوش و بش می‌کرد.

رهان: آره عشقم، خونه‌ام.

...-

رهان: الان بیای؟ آخه...

... -

رهان: اُکی اُکی بیا پس، منتظرم.

مهم نبود عشقش کیست، مهم بود؟ تمام تنش می لرزید، منجمد شده بود.

رهان سریع به سراغش آمد. دخترک بی چاره از ترس در خودش جمع شد. بی تفاوت نگاهش کرد. آخر چرا آن قدر او را عصبی می کرد که چنین بلایی سرش بیاید؟ مقصر خودش بود، نه؟ بی قید شانه‌ای بالا انداخت؛ مهم نبود، این دخترک و کارهایش اصلا مهم نبود. قدمی عقب رفت و رو به او که لباس صورتی رنگش تماما خیس شده بود و به تنش چسبیده بود گفت:

- ببین من مهمون دارم. می شینی این جا صداتم در نیاید. به خدا اگه صدات در بیاد، همین جا میشه قبرت.

دخترک با نفرت نگاهش می کرد. مهمان داری؟ حرف نزنم؟ هه، آبرویت را می برم!

رهان از سردی چشمان دخترک یخ کرد. یک لحظه دلش لرزید. ترسیده بود؟ رهان زنده؟ سرش را تکان داد. بیرون رفت و در حمام را قفل کرد و تاکیدوار گفت:

- حواست باشه، من باهات شوخی ندارم!

یسنا بیشتر در خودش مچاله شد. دندان‌هایش از سرما به هم می‌خورد. از خودش بدش می‌آمد؛ از کی این قدر ترسو و توسری‌خور شده بود؟ مثلاً قرار بود فرار کند و برود که انتقام بگیرد.

نمی‌دانست چه قدر گذشت؛ یک ساعت، یک ماه، یک سال که صدای پرعشوه‌ی دختر را از اتاق شنید:

– عشقم تو که هنوز تغییر دکوراسیون ندادی.

دختر ابله به این هیولا می‌گفت عشقم؟ این مرد بی‌احساس مگر چیزی به نام عشق هم می‌شناخت؟ این دختر احمق بود یا طعمه‌ای دیگر؛ هم چون یسنای بیچاره. شاید هم یک نوع هیولای دیگر بود. دیگر به هیچ چیز و هیچ کس اعتماد نداشت. عزیز دردانه‌ی خان‌بابا چه زود در این شهر پر از گرگ، گرگ شده بود.

با هزار زحمت دستش را به در کوبید. انگار روح از جسمش بیرون آمده بود. این تن چه مرگش بود؟ چه قدر سنگین شده بود؛ انگار دستش یک تُن وزن داشت. سعی کرد بار دیگر به در ضربه‌ای بزند. حس می‌کرد تمام تنش در کوره‌ای در حال ذوب شدن است. نهایت سعی‌اش ضربه‌ی آرامی به در شد. دیگر تمام صداها هم برایش مبهم بود. حس می‌کرد شخصی در را باز کرد. چند ثانیه بعد حس کرد که از زمین جدا شد و در آغوشی گرم فرورفت، حتی زنی را در حال جیغ و داد کردن حس می‌کرد.

– وای ایناهاش پیمان، این جاست! قبول شدم، نگاه کن. روانشناسیه؛ همونیه که می‌خواستیم.

جیغی از سر خوشی زد:

– هورا!

پیمان با دلخوری گفت:

- ولی اینکه تهرانه یسنا.

تابی به موی فرّش داد و گفت:

- خب مگه چیه؟ تهران بهترین دانشگاه‌ها رو داره.

پیمان دلخورتر از قبل جواب داد:

- چی داری میگی؟ می‌خوای تک و تنها پاشی بری تهران؟ که چی بشه؟

اخمی کرد و مطمئن گفت:

- معلومه که میرم! تهرانه ها، تهران!

پیمان لجوجانه دندانی روی هم سایید و با دلخوری گفت:

- اگه من بگم نرو چی؟

دلخور در جا ایستاد و پایش را روی زمین کوبید:

- پیمان! این حرفا چیه می‌زنی آخه؟

- می‌خوام بدونم تو حاضری همه چی رو ول کنی و بری تهران؟ حتی اگه من بگم رفتنت یعنی آخرش؟

آخرش؟ رفتنش تازه ابتدایش بود.

- آره میرم. این همه زحمت کشیدما، همه چی رو ول کنم بشینم ور دل تو؟

دلخور و عصبی در چشمان او خیره شد و گفت:

- این حرف آخرته دیگه؟

یسنا معذب از نگاه او سرش را پایین انداخت و بی فکر آرام گفت:

- آره، حرف اول و آخرمه.

رهان بی حوصله بالای سر دخترک نشسته بود. خوب تمام نقشه‌هایش را به هم زده بود و خودش این جا راحت خوابیده بود. کلافه دستی به صورتش کشید؛ این دختر دیگر حسابی حوصله‌اش را سر برده بود، نگاه داشتن یک معمولی زیادی دردسر داشت. اخم‌هایش را در هم کرد و دخترک را تکان داد. یسنا با ترس چشمان خمارشده‌اش را گشود، با گیجی به صورت رهان خیره شد.

رهان خشک و عصبی گفت:

- بیا بگیر، این سوپ رو بخور.

دخترک انگار در دنیای دیگری بود؛ دست رهان را گرفت، همان‌طور که در چشمان مشک‌اش غرق شده بود، با عجز و التماس گفت:

- پیمان.... تو رو خدا نرو.... اگه تو هم بری من نابود میشم. پیمان نرو. من غلط کردم، باور کن من دوستت دارم.

رهان جا خورد! این دختر چه می‌گفت؟ سرما خورده بود دیگر؟ یک سرماخوردگی ساده؟ یا از تب عشق
پسر خاله‌اش داشت می‌سوخت؟

گیج و مبهم به دختر مقابلش نگاه کرد. دستش برای یک انسان معمولی زیادی داغ بود، حتما سرماخورده
بود. چرا حواسش نبود که دخترک ممکن است سرما بخورد؟ پوفی کشید و به سمت آشپزخانه رفت.
همین بود دیگر؛ وقتی یک مزاحم ضعیف را به خانه‌اش آورده بود باید فکر این دردها می‌کرد. از
آشپزخانه که تقریباً حالا انباری شده بود، یک قابلمه‌ی آب با چند دستمال برداشت و به اتاق دخترک
برگشت.

دخترک بی‌نوا هنوز در خواب و بیداری بود و جملات نامفهومی را زمزمه می‌کرد. یک لحظه حس مادرهای
دلسوز را نسبت به این دخترک مریض پیدا کرده بود. پوزخندی به حسش زد و پاهای دخترک را درون
قابلمه گذاشت و دستمال مرطوب را روی سرش گذاشت. عادت به نشستن نداشت؛ بالای سرش ایستاد،
به صورت بی‌گناهِش خیره شد.

صدای دخترک بالا رفت:

– نه هیولا من چیزی نمی‌دونم، پیمان رو نکش!

باز هم این واژه‌ی ناعادلانه. از این واژه متنفر بود. او فقط خاص بود. خاص بودن که به معنی هیولا نیست.
چرا این معمولی‌ها با اینکه هیچ شناختی نداشتند، به هر چیزی که شکل آن‌ها نیست انگ هیولابودن
می‌زدند؟

به ساعتش نگاه کرد؛ تقریباً چهار صبح بود. باید می‌رفت، دیگر وقت نداشت. دستمال و قابلمه را به
آشپزخانه برد و به علی زنگ زد. صدای شاد علی برای لحظاتی اخمش را از بین برد:

- جونم داداش؟

داداش؛ چه واژه‌ی بیگانه‌ای! مگر او هیولا نبود؟

- رهان زنگ زدی نفس بکشی برام؟ فکر کنم اشتباه گرفتی! من عفت نیستم، علیم.

- تو آدم نیستی مگه؟ چرا بیداری این موقع شب؟

علی خندید و گفت:

- وای نگو که زنگ زدی چک کنی من خونه‌م یا نه؟

- من توی علاف رو دیگه می‌شناسم. شب تا صبح یا خیابون گردی و دور دوری یا خونه‌ی دوست‌های علاف‌تر از خودت.

- ای بابا رهان!

رهان وسط حرفش پرید:

- پاشو بیا این‌جا به این دختر غذا بده.

علی پقی زیر خنده زد و با تمسخر گفت:

- وای نفرمایید قربان! شما رهان زبده هستین! نفرمایید که از پس یه دختر لاغر مردنی برنمایید.

رهان تقریبا فریاد کشید:

- ببند دهنت رو علی! هیچ کاری نیست که من نتونم انجام بدم، فقط الان حوصله‌ش رو ندارم، همین.

- آره جون خودت.

- هر جور دوست داری فکر كن. ببينم كليلد كه داری؟

- آره برو، خيالت تخت. غذاش رو ميدم، سرپاشم می كنم تا تو بياي.

- آدم نميشی، نه؟

- نه.

رهان كلافه پوفی كشيده و گفت:

- پس بيا ديگه، فعلا.

باز هم صبح ديگر و ترس دختر ك براي بيدار شدن در مكاني جديد. تا كي قرار بود هر روز منتظر باشد كه

تمام اتفاقات اين چند وقت خواب باشد؟

صدای آشنایی او را مخاطب قرار داد:

- بالاخره بيدار شدي ضعيفه؟

به سمت صدا برگشت؛ همان پسر تقريبا كچل و رومخ بود:

- پاشو دختر، پاشو يه چيزی بخور جون بگيري.

يسنا بی توجه به او سرش را برگرداند. صدای بم علی دوباره بلند شد:

- آهای خانوم ما داريم با شما حرف می زنيم!

زیر لب نالید:

- ولم کن بذار بمیرم، بلکه راحت بشم از دستتون.

علی سمجانه گفت:

- مطمئن باش حتی اگه بمیری هم این رهان ولت نمی کنه، پس زنده بمون حداقل.

از حرفش حرصی شد، پتو را از صورتش برداشت و خیره به صورت او طلبکارانه گفت:

- چرا ولم نمی کنه؟ به چه حقی؟ اصلا اون کیه؟ چی از جون من می خواد؟

علی به کاسه‌ی سوپ در دستش اشاره کرد و گفت:

- تو بخور این رو، من قول میدم جواب سوالاتت رو بدم.

یسنا با تردید نگاهش کرد، حسابی گشنه بود؛ عقلش می گفت قبول کند. به سختی و با دستان لرزان

ظرف حاوی سوپ را از او گرفت و با اشتها مشغول شد.

علی با ژست خاصی نگاهش کرد و گفت:

- خوبه نمی خواستی بخوری!

یسنا همان طور که لقمه‌ی درون دهانش را می بلعید گفت:

- یادت باشه قول دادیا.

علی با اطمینان سرش را تکان داد. چند دقیقه‌ای گذشت که خودش شروع به تعریف کردن نمود:

- ببین دختر تو هنوز نمی‌دونی چی شده، این لجبازیایی که می‌کنی به ضرر خودته. من دوستت نیستم، فقط دلم به حالت می‌سوزه. رهان آدمی نیست که به کسی جز خودش فکر کنه. نمی‌دونم چرا این قدر اصرار داره که تو رو این جا نگه داره، حتی نمی‌دونم تو چیا می‌دونی... تنها چیزی که می‌دونم اینه که بهتره باهاش راه بیای.

- نه دیگه نشد، قرار نبود نصیحتم کنی، قرار بود بهم بگی چه خبره این جا. من این حق رو...
وسط حرفش پرید:

- این قدر حق حق نکن! به نفعت کمتر بدونی. خود منم چیز زیادی نمی‌دونم که بخوام بگم. تنها چیزی که دارم بگم اینه که باهاش راه بیا.

هیچ چیزی از این مرد عجیب نمی‌دانست، هیچ چیزی! نه گذشته، نه حال، نه آینده‌اش را. باید می‌ترسید و حرفش را گوش می‌کرد؟ کاش از اول به تهران نیامده بود. چه قدر اصرار کرد تا پیمان و خان بابایش راضی شدند. خان بابا همه‌اش می‌گفت: «می‌ترسم از روزی که با گریه برگردی و بگی خان بابا غلط کردم!»
مگر چند ماه از آمدنش می‌گذشت؟ خیلی زود پشیمان نشده بود؟

- خب حالا تو بگو، تو کی هستی؟ این جا چیکار می‌کنی؟

یسنا نگاهش را از ظرف سوپش گرفت. اعتمادی به او نداشت؛ برای چه باید می‌گفت کیست؟

- من دختر خان بابامم. یه بدشناس که گیر دوست خر شما افتاده. یه دختر بی‌گناه که محکوم به حبس شدن توی این خونه‌ی نفرین شده‌ست.

علی لبخندی زد و گفت:

– خوشبختم! حالا اسمت چیه دختر خان بابا؟

یسنا با تردید نگاهش کرد و لب زد:

– یسنا.

علی سرش را تکان داد و با لبخند جذابی گفت:

– اگه دوست نداری تعریف کنی حرفی نیست.

از درون جیبش چند بسته قرص درآورد و گفت:

– خب یسنا، این داروها رو بخور خوب شی؛ فکر کنم سرما خوردی.

یسنا بی تفاوت نگاهش می کرد. عجب جو سنگینی بود! علی هم اصلا عادت به این جور جمع ها نداشت.

همیشه هر جا که می رفت، آن قدر شوخی و بی مزه بازی درمی آورد که جمع خشک نباشد؛ ولی اکنون

انگار از ابهت این دخترک ترسیده بود. بی حوصله پوفی کشید و گفت:

– خب دیگه، من برم. غذاتم که خوردی.

سرش را مظلومانه کج کرد و گفت:

– خدا حافظ یسنا.

یسنا به زور لبخندش را قورت داد. قیافه اش زیادی بانمک بود. با آن سر تقریبا کچلش شکل پسر بچه های

بسیار شر بود. علی آهی کشید؛ این خانوم معلم قصد نداشت رام شود. بی حرف از اتاق خارج شد.

پیمان با قیافه‌ای بغ کرده چمدانش را می‌کشید و هیچ حرفی نمی‌زد. حق این عشق نوزده‌ساله سکوت نبود. یسنا می‌دانست که اگر برود و بار آخر دوستت دارم را از زبانش نشنود، مطمئناً نمی‌تواند طاقت بیاورد و می‌میرد. دست پیمانش را کشید، سعی کرد او را متوقف کند؛ اما پیمان برای اینکه یسنا اشکش را نبیند به گام‌هایش سرعت بخشید. دست خودش نبود؛ می‌ترسید، می‌ترسید عشق زیبایش را تنها به شهری پر از گرگ گرسنه بفرستد. چه‌طور پدربزرگشان اجازه داده بود آخر؟ چرا بعد از آن همه بحث دخترک پیروز شده بود؟ اگر دست خودش بود، تمام کار و درس و خانواده‌اش را رها می‌کرد و با او می‌آمد؛ اما...

– پیمان همین جاست.

همان لحظه شماره‌ی پروازش را پیچ کردند. چه زود این وقت تلخ خداحافظی رسید.

پیمان همان‌طور که سرش پایین بود، زیر لب گفت:

– برو دیگه. رسیدی زنگ بزن.

– پیمان... دلم...

وسط حرفش پرید و گفت:

– هیچی نگو، فقط برو تا پشیمون نشدم.

اشک چهره‌اش را پوشاند. خودش تهران را انتخاب کرده بود؛ پس باید بدون هیچ حرفی می‌رفت. زیر لب خداحافظی خالی گفت و رفت. رفت و ندید قلب پیمانش چه‌طور بی‌قرار شد. رفت و اشک‌های مرد بچه‌شده‌اش را ندید. رفت و پسرک عاشق‌پیشه را ترک کرد.

سرش را تکان داد تا از فکر بیرون بیاید. دوباره در خانه زندانی بود و تنها با یادآوری خاطراتش زندگی‌اش را می‌گذراند. علی رفته بود و خبری از رهان نبود. چه زود پسران جور و واجور هم‌خانه‌هایش شده بودند. آه پرسوزی کشید و پاهایش را در آغوش کشید. صدای پیمان در سرش پیچید: «عشق یعنی نذاری توی پاهای عشقت یه خار بره. نذاری هیچ‌وقت غصه بخوره، به جاش تو باشی که خار میره تو پاهات، تو باشی که غم‌ها رو تحمل می‌کنی... یسنا، من عاشقتم. عشق من، تا وقتی من هستم نمی‌ذارم آه بکشی...»

اشک صورتش را پر کرد.

«موهایش را خودش می‌بافت، چایش را خودش دم می‌کند. «او» بیچاره هیچ دلیلی برای

به‌خیرشدن صبح‌هایش نداشت. او تنها بود، او تنها بود، تنها...»

«مسلم رحیمی»

– داری چیکار می‌کنی؟

با ترس سرش را بالا آورد. باز هم سوهان روحش بود که با همان لباس سراسر مشکی همیشگی‌اش به چارچوب در اتاق تکیه زده بود و با ژست خاصی نگاهش می‌کرد. در ذهنش صورت دخترک افسرده‌ی امروز را با همسایه‌ی شاد یک ماه پیش مقایسه می‌کرد؛ این دختر در این مدت زیادی لاغر شده بود.

دخترک بی‌حرف نگاهش می‌کرد؛ منتظر بود هرچه سریع‌تر حرفش را بزند و تنه‌هایش بگذارد.

– بهتری؟ تبت قطع شد؟

یسنا پوزخندی زد و نگاهش را از رهان گرفت. دستانش مشت شد. حس تمسخر دخترک عصبانی‌اش کرده بود! این پسر زورگو نبود؟ حتی حس تمسخر را هم بر دخترک حرام می‌دانست. می‌خواست

مسخره‌اش کند؟ خب به درک، بکند. مگر جز این بود که او یک کنیز احمق است؟ به درک، هر چه می‌خواست فکر کند. رهان با صدایی که هنوز رگه‌های خشم درونش بود، به ظرف یک‌بارمصرف دستش اشاره‌ای کرد و گفت:

– بیا برات غذا گرفتم. چی می‌گین بهش، شام؟

یسنا بی‌تفاوت نگاهش کرد. دیگر نتوانست بی‌تفاوت باشد، صبر هم اندازه‌ای داشت. غذا را بر زمین پرت کرد و گفت:

– به درک! اون قدر غذا نخور تا جونت دربیاد!

خواست از اتاق بیرون رود که صدای دخترک را شنید:

– بذار برم واحد روبرویی.

برود واحد روبرویی؟ ابدًا! او را برای خدمت به خودش زنده گذاشته بود.

– متاسفم، همیشه مادمازل. اون جا رو دادم به یکی دیگه.

یسنا با عصبانیت بلند شد:

– یعنی چی دادم به یکی دیگه؟ اون جا خونه‌ی منه!

رهان لبخند خبیثانه‌ای زد؛ گاهی دروغ گفتن برای حرص دادن این آدم‌های دروغگو بدجور می‌چسبید!

– مثل اینکه یادت رفته که تو هم مال منی؟

– چرا؟ چرا ولم نمی‌کنی برم، هان؟

رهان بی تفاوت گفت:

- من به تو اجازه‌ی زنده‌بودن دادم، پس خودمم انتخاب می‌کنم چیکار کنی.

یسنا تمام معصومیتش را در صدایش ریخت و گفت:

- آخه مگه من چیکار کردم؟ حداقل بهم بگو به‌خاطر کدوم گناه داری مجازاتم می‌کنی؟

رهان تکیه‌اش را از چارچوب در برداشت و جدی گفت:

- تو به حریم ما تجاوز کردی. هر کی دیگه بود کشته بودت.

بازهم گیج شده بود. ما؟ مگر چند نفر بودند؟ حالا می‌خواست با او چه کار کند؟

اما رهان دیگر نبود که پاسخ سوالاتش را بدهد. سردرگم به دیوار روبرویش خیره شد. روی زمین سر

خورد. اصلا مگر می‌توانست خانه‌اش را به کسی دهد؟ آن‌جا به نام خان‌بابایش بود. دروغ گفته بود؟

بلند گفت:

- ازت متنفرم؛ هم از تو و هم از این دنیا.

سرش را روی پاهایش گذاشت و در خودش جمع شد. باز هم همان جمله‌ی تکراری در ذهنش نقش

بست: «خدایا آخه چرا من؟» بغضش را قورت داد. خسته بود؛ از این شهر و آدم‌هایش. کاش... چه می‌شد

اگر هنوز شیراز بود؟ هنوز تا ظهر می‌خوابید و وقتی چشمانش را می‌گشود، اولین چیزی که می‌دید،

یادداشت پیمان روی میز کنار تختش بود. همان یادداشت‌های «صبح به‌خیر بهانه‌ی زندگی‌ام» که پیمان

هرروز به فهمیه، دختری که در خانه‌ی خان‌بابا کار می‌کرد می‌داد تا اولین چیزی که یسنا می‌دید، عشق

او باشد. چه می‌شد اگر دوباره قربان صدقه رفتن‌های خان‌بابایش را می‌شنید؟ همان قربان صدقه‌هایی که باعث حسادت همه در فامیل بود. آه بلندی کشید. به راستی که دلتنگی چه قدر تلخ بود. حتی دلش برای دستپخت کوکب خانوم، آشپزشان، هم تنگ بود. قدر روزهایش را ندانسته بود. راست می‌گفتند تا چیزی را از دست ندهی ارزشش را نمی‌دانی. شاید مشکل این‌جا بود که از کودکی آموخته بود به دنبال خوشبختی بگردد؛ آن هم خارج از خانه‌اش. هیچ‌کس نبود که به او بگوید نگاه کن یسنا، تو با همه‌ی کمبودهایت خوشبختی؛ بدون نیاز به چیز دیگری.

نیمه‌های شب بود و گویی دل آسمان بسیار گرفته بود. باران آن قدر شدید بود که به دقیقه‌ای نکشیده خیابان خالی از هر جنبنده‌ای شده بود. انگار خدا دوش آب را روی زمین باز کرده بود. صدای رعد و برق سکوت شب را می‌شکست و ابهت عجیبی به سیاهی شب داده بود. دخترک با صدای رعد و برق با ترس از خواب برخاست. از زمان کودکی از رعد و برق بیم داشت. باز هم قامت مرد کابوس کودکی‌اش در مقابل چشمانش نمایان شد. باران به شدت می‌بارید و سایه‌ی مرد چهارشانه و قدبلند به او نزدیک‌تر می‌شد. با ترس دستش را روی گوش‌هایش گذاشت و جیغ کشید؛ اما کابوس بیداری‌اش انگار تمام‌نشده بود. قلبش ضربان گرفته بود، دستانش شروع به لرزیدن کرد؛ همچنان مانند کودک ترسیده‌ای جیغ می‌کشید. تا کی قرار بود دخترک با چشمان باز این کابوس همیشگی را ببیند؟ چه چیزی در گذشته‌اش بود که این‌گونه آزارش می‌داد؟

چراغ اتاق روشن شد. پسر همخانه با نگرانی از صدای جیغ دخترک داخل شد. دخترک را روی تخت در حالی که گوش‌هایش را گرفته بود و به طور غیرعادی جیغ می‌زد، پیدا کرد. سردرگم و گیج به سمت دخترک رفت. نمی‌دانست چه کار کند که دخترک را آرام کند. با تردید دستش را جلو برد و روی دستان دخترک که روی گوش‌هایش بود گذاشت و روبروی دخترک روی تخت نشست. دخترک ناخودآگاه

چشمانش را گشود و با رهان چشم در چشم شد. لحظه‌ای گذشت؛ دخترک آرام شده، غرق در چشمان به رنگ شب مرد روبرویش بود. باز هم آرامش چشمان رهان کار خودش را کرده بود.

رهان سکوت طولانی را شکست:

– از چی می ترسی؟

یسنا هم چون مسخ شدگان بی حرف همچنان به چشمان جادویی رهان خیره بود. حس نابی داشت؛ حس اعتماد. انگار چشمان رهان می گفتند: «نترس من این جام، خیالت راحت حواسم بهت هست.»

– گشنه ته؟ سوپ می خوام بیارم برات؟

یسنا همچنان غرق چشمانش بود. رهان لبخند بانمکی زد؛ از همان لبخندهای نابش که چال گونه‌اش را نمایان می کرد. از جا برخاست:

– الان میام.

به آشپزخانه رفت و سوپ را روی گاز گذاشت. ذهنش درگیر دختر همخانه‌اش بود. حس ترس دخترک را به خوبی حس کرده بود و تا این اندازه از باران ترسیدن برایش عجیب بود.

نه! این یک ترس ساده نسبت به رعد و برق نبود. این دخترک در مقابل او هم تا این اندازه نترسیده بود. کلافه گاز را خاموش کرد و سوپ گرم شده را درون بشقاب ریخت و به سراغ دخترک رفت که همچنان به جای او خیره بود. با داخل شدنش دخترک سرش را بالا آورد و با تعجب به او نگاه کرد. به قدری متعجب بود که رهان مطمئن شد دخترک دقایق پیش را اصلاً به یاد ندارد. یسنا با تعجب به سر تا پای رهان نگاه

می‌کرد. پسر همخانه‌اش گرمکنی مشکی به تن داشت و همراه ظرفی به داخل اتاق آمد. ظرف سوپ را مقابلش گرفت و با ملایمت گفت:

– بخور، شنیدم برای سرماخوردگی خوبه.

دخترک اخم غلیظی کرد و تلخ گفت:

– از کی برای شما سرماخوردگی من مهم شده؟

رهان حرفی نزد و ظرف را بیشتر به او نزدیک کرد. یسنا لجوجانه ظرف را پس زد و گفت:

– از اتاق من برو بیرون! برای چی مزاحمم شدی؟

این دختر از او هم عجیب‌تر بود! درکش نمی‌کرد. یک معمولی آن‌قدر برایش عجیب و دردسرساز شده بود؟ راست می‌گفتند که هر چه زیر بغل مست را بگیری مست‌تر می‌شود.

رهان اخم غلیظی کرد و با خشونت گفت:

– بگیر بخور این‌قدر حرف مفت نزن!

یسنا عصبی شد و چشم‌غره‌ای رفت و گفت:

– نمی‌خوام بخورم، تو هم هیچ غلطی نمی‌تونی بکنی!

دستان رهان مشت شد و شقیقه‌اش نبض گرفت؛ حس می‌کرد رنگ صورتش هم قرمز شده باشد. با خشونت دسته‌ای از موهای طلایی دخترک را به دست گرفت و سرش را بالا آورد و در چشمانش گفت:

– چی گفتی؟!

دخترک ترسیده بود؛ اما لجوجانه گفت:

- همونی که شنیدی.

این اسب طلایی سرکش زیادی پررو شده بود؛ باید رامش می کرد. هنوز رهان زبده را نشناخته بود.

رهان همان طور که موهای دخترک را در چنگ داشت، سرش را داخل ظرف سوپ کرد و گفت:

- د خودت می خوام مثل حیوون باهات رفتار کنم دیگه!

دخترک بی نوا جیغ بلندی کشید. رهان سرش را رها نمود و با تهدید گفت:

- حالا می خوری یا....

دخترک سرش را بالا آورد. چشمان یشمی اش پر از اشک بود و صورت سفیدش قرمز شده بود. با صدایی

که از شدت بغض گرفته بود گفت:

- از اتاق من برو بیرون!

بی حرف از جا برخاست. هنوز از دخترک عصبانی بود و بی رحمانه سوزاندن صورت دخترک را حق خودش

می دانست. زیر نگاه دخترک شاکی و سوخته از اتاق خارج شد.

انگار این شب نفرین شده تمامی نداشت. با رفتن رهان آسمان غرنبه دوباره شروع شد. دخترک ترسیده و

غمگین در خودش مچاله شد. چشمانش را بست تا شاید خواب این کابوس لعنتی را تمام کند؛ اما دوباره

تصویر مرد چهارشانه‌ی ترسناک مقابل چشمانش نمایان شد. با ترس چشمانش را گشود؛ اما....

مرد چهار شانه را کمدش دید! حس می کرد کابوس کودکی هاش از درون کمد به سمت او می آید. با پاهای لرزان از اتاق بیرون دوید و به سمت در اتاق تنها موجود زندگی این روزهایش رفت. با ترس در را گشود و داخل شد. رهان پشت میز تحریر بزرگش نشسته بود و با تعجب به دخترک عجیب شده ی امشب نگاه می کرد. این دخترک امروز یک چیزی اش بود! دخترک با صدایی که ترس درونش موج می زد، بریده بریده گفت:

- اون این جاست... توی کمد! به خدا..... به خدا این جاست.

رهان با ملایمت روبرویش ایستاد، دستش را روی شانه ی دخترک گذاشت و گفت:

- هیس آروم باش... آروم.

دخترک اما ترسیده تر از آن بود که آرامش چشمان رهان آرامش کند؛ با ترس گفت:

- اون...

و شروع به لرزیدن نمود. رهان بی حرف در یک حرکت ناگهانی دخترک لرزان را در آغوش کشید؛ بلکه گرمای حضورش دخترک ترسیده را آرام سازد. دخترک همچون گنجشک زیر بارانی می لرزید و در آغوش مردانه ی رهان گم شده بود. رهان زمزمه وار در گوشش گفت:

- هیس... هیچی این جا نیست... آروم باش... این فقط بارونه... هیس!

باز هم از قدرتش استفاده کرد تا دخترک با خیالی آسوده در آغوش خوابید. این دخترک امشب چه کودکی شده.

رهان یسنا را روی تخت خودش گذاشت و به صورتش خیره شد. صورت سفیدش همچنان قرمز و ملتهب بود. این پسر دیوشده چه کرده بود؟ چه طور دلش آمده بود با دختری که این چنین ترسیده بود این گونه کند؟

کلافه دستی لای موهای مشکی اش کرد و شماره‌ی علی را گرفت. علی این بار خواب بود؛ با صدای گرفته ولی بانمکی گفت:

- بترکی رهان.

خنده اش گرفت؛ اما هم چنان جدی پرسید:

- خوابی؟ باورم نمیشه!

علی با صدای خواب آلودش که کم و بیش خش داشت جواب داد:

- چه مرگته داش گلم نصف شبی؟ ای بابا!

- خیلی خب حالا، اصلا بگیر بخواب. خداحافظ.

خواب؟ کدام خواب؟ او که دیگر کاملاً بد خواب شده بود.

- چی شده؟ حاله دختر بد شده باز؟

رهان سرتقانه گفت:

- تو که خواب بودی!

علی دستی به چشمان خواب آلودش کشید و ناله وار گفت:

- الان بیدارم، بگو ببینم چی شده؟

رهان نگاهی طولانی به دخترک موطلایی خوابیده کرد، بی مقدمه پرسید:

- شما آدما صورتتون می سوزه چیکار می کنین خوب شه؟

اخم های علی در هم شد؛ این مرد چه بلایی سر آن دخترک معصوم آورده بود؟

- چی کار کردی رهان؟

رهان خشک گفت:

- سوالم رو با سوال جواب نده!

- پماد سوختگی بگیر از داروخونه.

_خیلی خب، فعلا.

- وای...

نگذاشت حرفش تمام شود، تلفن را قطع کرد. به پنج دقیقه نکشید که همراه پماد بالای سر دخترک بود. کاش همیشه خیابان ها خالی بودند و می توانست راحت از قدرتش بدون ترس دیده شدن برای رفت و آمد استفاده کند. مقداری پماد روی صورت دخترک مالید. دخترک هم چنان معصومانه خواب بود. لبخندی به روی مهمان امشب اتاقش زد. این دخترک اولین مهمان این اتاق بود. با خودش گفت: «این دختر با این همه ضعیفی چه طور تنهایی زندگی می کرده؟ اصلا این چه هیولایی بود که از ترسش به من هیولا تر پناه آورده؟»

با ملایمت موهای طلایی دخترک را از مقابل چشمانش به پشت گوشش برد. کنارش نشست و آرام گفت:

- هنوز خیلی کوچولویی؛ درست مثل یه جوجه.

- پیمان چرا این جوری می‌کنی آخه؟ خسته‌م کردی! هی با این نرو با این حرف زن این کار بکن اون کار رو نکن. بسه دیگه تو پسر خاله‌می فقط، شوهرم که نیستی.

پیمان با تردید نگاهش کرد؛ نمی‌دانست یا خودش را به ندانستن زده بود؟

خرده‌سنگ جلوی پایش را گوشه‌ای پرت کرد، در جا ایستاد. ایستادن ناگهانی‌اش باعث شد یسنای عصبی پوفی بکشد و با نگاه شاکی از حرکت بایستد. از شانس خوبش کوچه‌شان تقریباً خلوت بود؛ به جز چند عابر غریبه کسی دیده نمی‌شد. لبخند جذابی روی لبان پیمان نشست؛ چه زمانی بهتر از الان برای اعتراف؟!

- باشه من پسر خاله‌تم فقط... ولی تو همه‌چیز منی! و این یعنی همه‌چیزت به من مربوطه.

قلب دخترک ایستاد. بار اولی بود که این‌گونه مستقیم می‌گفت همه‌چیزش است. لبخندی از خوشحالی زد.

«بعضی وقتا..

حسرت تکرار..

یه لحظه..

نابودت می‌کنه.»

با خوشحالی چشمانش را گشود، با چشم دنبال پیمانش گشت؛ اما انگار باز هم خواب بود؛ رویای شیرین روزهای گذشته. با تعجب به اتاق ناآشنا نگاه کرد، او در اتاق رهان بود؟ دیشب این‌جا خوابیده بود؟ هم‌اتاق مرد غریبه‌ای؟ چشم پیمانش روشن! خبری از رهان نبود. نگاهش در اتاق چرخید؛ اتاق بی‌نهایت ساده با یک میز تحریر و تخت، همین.

با یادآوری دیروز لبش را به دندان گرفت و از اتاق خارج شد و مقابل آینه‌ی کنار کمد که در حال قرار داشت، رفت. پوست صورتش همچنان مقدار اندکی قرمز بود. دستش را روی صورتش گذاشت و لب زد:

– پیمان همه‌ی این‌ا تقصیر توئه. اگه تو این‌قدر زود جا نمی‌زدی، اگه این‌قدر زود نمی‌رفتی، اگه منم می‌بردی... اگه...

به راستی چه کسی مقصر بود؟ این هیولا؟ یا خودش؟ شاید هم خان‌بابا؟ یا پیمان؟

با صدای کلید سرش را به سمت در برگرداند. سابقه نداشت این ساعت صبح به خانه بیاید.

با دیدن پسر ناشناس دیگری دستانش شروع به لرزیدن کرد. دستانش را مشت کرد و پشت سرش فرستاد. وقت فرار کردن که نداشت، حداقل نباید ضعفش را نمایان می‌کرد. در سکوت به پسر قدبلند روبرویش نگاه می‌کرد. پسر زیبایی بود؛ قد بلند و چهارشانه. پسری با موهای مشکی و چشمانی سبز، دماغی سربالا و لبانی خوش‌فرم.

پسر با تعجب گفت:

– تو دیگه کی هستی؟ رهان کجاست؟

یسنا سعی در عادی بودن نمود:

- ا سلام. من یسنام، یکی از آشناهای رهان. راستش خبر ندارم کجا رفته، دو سه ساعت دیگه شاید پیداش بشه.

پسر غریبه جلو آمد و دستش را در مقابلش گرفت:

- آخ ببخشید، این قدر از دیدن دختر زیبایی مثل شما هیجان زده شدم که یادم رفت خودم رو معرفی کنم. من حسامم، یه جورایی دوست رهان.

یسنا با تردید به دست او خیره شد و نگاه خیره‌ای به چشمان او کرد. حسام سرفه‌ای مصلحتی کرد و دستش را از مقابل دخترک کنار برد. دست دادن با یک پسر غریبه چه معنی داشت؟ پسر غریبه‌ای که از او تنها یک نام می دانست و خوش چهره بودنش را.

حسام به سر تا پایش نگاهی خریدانه انداخت؛ نگاهش آن قدر تیز بود که دخترک انگار داشت ذوب می شد.

- با هم زندگی می کنین؟

سوال بی مقدمه‌ای بود؛ چه می گفت الان؟ با این تیپ و قیافه اش کاملاً معلوم بود که این جا زندگی می کند. می ترسید بگوید آره و بعدا رهان حسابش را برسد؛ ترجیح می داد همین طور بی خبر از او در اتاق زندانی باشد تا اینکه با ترس منتظر بلای تازه‌ای در زندگی اش باشد.

- اوم، خب آره. من واحد روبرو بودم؛ اما چند وقتی که با رهان آشنا شدم. برای شناخت بیشتر اومدم چند وقتی با هم زندگی کنیم.

این دخترِ دروغگو شده چه می گفت؟ از خدا خجالت می کشید دیگر.

- خب که این طور. بیشتر از این مزاحمت نمیشم، میرم بعدا میام. خوشحال شدم.

این را گفت و با لبخند جذابی تنها با گفتن یک خدا حافظی خشک از در خارج شد.

رهان از ساختمان دخترک همراه با چمدان بزرگی که تقریباً همه‌ی وسایل یسنا را در خود جا داده بود بیرون آمد. از صبح تا حال در خانه‌ی دخترک وسایلش را جمع می کرد. خسته نبود، اصلاً خستگی را تا به حال تجربه نکرده بود؛ ولی انگار دلش می خواست سریع به خانه برود و با اسباب بازی جدیدش بازی کند. به راستی که این رهان کودک شده بود! بیرون آمدنش با بیرون آمدن حسام از خانه اش مساوی شد. چه طور متوجه نشده بود حسام وارد واحد روبرو شده است؟ حتی صدای صحبتشان را نشنیده بود. چه بلایی سرش آمده بود؟ کلافه به حسام نگاه کرد. حس بی خبری عجب حس مزخرفی بود و تا به حال نمی دانست. حسام بدون مقدمه گفت:

- دیوونه شدی؟ رهان حالیت هست داری چه گندایی می زنی؟ این دخترِ الان چرا زنده ست؟ هان؟ تو به چه حقی نکشتیش؟

پس حسام ذهن دخترک را خوانده بود. آنچه نباید می شد شده بود. حسام در یک حرکت ناگهانی جلو آمد، می خواست یقه اش را بگیرد؛ ولی رهان تیز بود، دستش را در هوا گرفت:

- تمومش کن. خسته‌م، می خوام برم.

حسام با عصبانیت از لای دندان هایش غرید:

- اول اون پسر حالا هم این دختر. لذت می‌بری همه عالم بفهمن ما چی هستیم؟ یه بار به رئیس نگفتم و رفاقت کردم پررو شدی.

رهان همان‌طور که دست حسام را روی هوا نگاه داشته بود، گفت:

- رفاقت؟ کی، تو؟! بس کن حسام؛ خودت خوب می‌دونی که چرا اون دفعه نگفتی! این دفعه هم نمیگی.

حسام که عصبانی‌تر شده بود، دستش را کشید و با لحنی عصبی تقریبا فریاد کشید:

- تا کی می‌خوای به خاطر اون اشتباه ازم باج بگیری؟

- تا وقتی اون بچه زنده‌ست اشتباه تو هم پابرجاست. خودت خوب می‌دونی که تنها کسی که می‌تونه نابودش کنه منم. کاری نکن کار نیمه‌تمومت رو من تموم کنم.

حسام برآشفته، یقه‌ی رهان را گرفت، او را به در کوبید و گفت:

- خفه شو!

رهان لبخند موزیانه‌ای زد. هنوز هم روی آن بچه حساس بود؛ چه خوب که نقطه‌ضعفش تغییرناپذیر بود.

- من خفه میشم به شرطی که تو هم خفه شی. تا وقتی تو به رئیس نگی اون نمی‌فهمه.

حسام یقه‌اش را ول کرد. می‌دانست جدی است. می‌دانست هدفش چیست و این را هم می‌دانست که دخترک از او متنفر است. شاید خطری برایش نداشت. رئیس هم که نمی‌فهمید. سرش را تکان داد و گفت:

- از عاقبت کارت می‌ترسم.

منتظر جوابش نشد، لباسش را تکاند و رفت.

رهان که از موفقیتش خوشحال بود، چمدان را برداشت و در را باز کرد و داخل رفت. دخترک بیچاره همان طور وسط حال روی موزاییک نشسته بود و پاهایش را در آغوش گرفته بود. با صدای پر از اندوه و غم با خودش زمزمه می کرد:

– می خوام با آهنگ صدام برات یه لالایی بگم، یه قصه از من و تو و یه عشق رویایی بگم

تو قصه فرهاد بشم برم به کوه بیستون، اسمت رو اون جا بزنم با قلمی به رنگ خون

لا لا لا گل بهار چشمت رو روی هم بذار، از توی شهر قصه ها برام یه دسته گل بیار

لا لا لا سبد سبد گل های اطلسی و ناز، یادت نره دوست دارم باشه میونِ ما یه راز

ممکنه که دیو قصه ها به ما حسادت بکنه، بیاد میونِ من و تو بخواد خ— یانت بکنه

دیو اگه بین ما اومد با هم هم آغوش می شیم، از تو قصه می ریم و براش فراموش می شیم

میریم تو شهر پریا اون جا فقط یه رنگیه، کی می تونه به من بگه عاشق شدن چه رنگیه؟

این عشق پنهونی باشه میونه ما و پریا، یواشکی و بی صدا ساده و صاف و بی ریا

وقتی هم آغوش شدیم دست بکشم توی موهات، شونه کنم تا خود صبح کمون ناز ابروهات

رو پلک های قشنگت رو برات نوازش می کنم، پیشونی بلندت رو با ب—وسه نوازش می کنم

تو ب—وسه غرق می کنم تا جایی که دیوونه شی، صدتا دوست دارم میگم با تیک تیک ثانیه ها هزار

دفعه می بوسمت تا بگذرند دقیقه ها، دقیقه ها میرن و تو خواب های رنگی می بینی

سبد سبد شکوفه و گل های رنگی می چینی، لالا لالا دوست دارم. نمی دونم که می تونم همیشه پیشت
بمونم...سرود این لالایی رو کنار قلبت بخونم...

این دخترک در کدام دنیا سیر می کرد؟ به راستی که این جا نبود. شاید داشت همراه پیمان در خاطراتش
لالایی شبانه اش را زمزمه می کرد. حق هقش بلند شد. حس دلتنگی دختر را به خوبی می فهمید. شاید اگر
او را می کشت راحت تر بود؛ اشتباه نکرده بود؟ حال با این دختر دل شکسته چه می کرد؟ از هدفش برای
زنده نگاه داشتن این دختر پشیمان که نشده بود، شده بود؟ سرش را تکان داد و به سمت دخترک رفت.
دخترک با صدای چمدان سرش را از زانوهایش برداشت و با دیدن چمدانش آه پرسوزی کشید و
هیچ چیزی نگفت.

درست بالای سرش ایستاد. دستش را در جیبش کرد و موبایلش را درآورد. خشک و بی احساس گفت:
- پنج دقیقه وقت داری به هر کسی که دوست داری زنگ بزنی.

یسنا با تعجب نگاهش می کرد، این پسر همان هیولای خانه خراب کن بود؟ پس چه طور این قدر لطیف و
مهربان به نظر می آمد؟ لطیف و مهربان؟ نه! حتما یک مرگش بود. مگر مهم بود؟ نه، این هیولا و کارهایش
اصلا مهم نبود، اصلا!

با خوشحالی و دستانی لرزان موبایل گران قیمت رهان را گرفت. با تردید به چشمان رهان خیره شد، انگار
منتظر تایید دیگری بود. باورش نمی شد این پسر شکنجه دهنده هم لطافت بلد باشد! رهان با اشاره ی سر
به تلفن تایید دوم را داد و به ساعتش خیره شد.

دخترک با لبخند سریع شماره ی خانه ی شیراز را گرفت:

- بله بفرمایید؟

فهیمة بود؛ دختر کوکب، آشپزشان. همان دختر سبزه و چشم‌ریز که از کودکی تا به حال همیشه با حفظ فاصله‌شان هوایش را داشت.

- سلام فهیمة جان، خوبی؟

- اِ خانوم شمائیید؟ بابا کجا بودین این دوهفته؟ حاج آقا خیلی نگران‌تون شدن. آقا پیمانم که اصلاً حرفی نمی‌زنه.

از شنیدن حال دگرگون خان‌بابایش دوباره اشک مهمان چشمانش شد:

- فهیمة جان وقت ندارم، خان‌بابا خونه‌ست؟

_آره، آره. الان گوشی رو میدم بهشون.

نگاهش به رهان خورد که هم‌چنان بالای سرش ایستاده بود و به ساعتش نگاه می‌کرد. اه بدو دیگر فهیمة. کمی که گذشت، صدای گرم خان‌بابایش زندگی دوباره‌ای به او بخشید.

- الو بابا جان، یسنای بابا؟

با بغض نالید:

- سلام خان بابا.

- سلام گل خان بابا. خوبی دخترم؟ کجایی، بابا؟ چرا تلفنت خاموشه؟ چرا خونه رو جواب نمیدی؟

– خان بابا گوشیم خراب شده دادمش تعمیر. حالمم خوبه خوبه، نگران نباشید. میرم دانشگاه میام خسته میشم می خوابم؛ برای همین وقت نمی کنم زنگ بزنم.

دروغگو دروغ می گفت دیگر؛ دروغ که حناق نمی آورد.

«دروغ نه آدم است

و نه کلمه‌ی شاخ و دم داریست

ولی می توان فهمید عمق بیچارگی دروغگوها را!»

– خدا رو شکر. الحمدلله که خوبی.

– خان بابا شما خوبین؟ قلبتون...

– آره بابا نگران نباش، من عالی عالیم. فقط دلتنگتم. کاش یه سر بیای شیراز.

کاش یسنا می دانست وقتی دروغ می گوید، نباید توقع شنیدن راست هم داشته باشد. کاش می دانست خان بابایش چندبار به بیمارستان رفته است. کاش می دانست که دکتر گفته قلبش گشاد شده. کاش می دانست که از نظر خان بابایش او فقط مسافر راه دوری است که نمی خواهد نگران شود و فقط امیدوار است یکبار دیگر دختر عزیزش را ببیند و بعد بمیرد؛ همین. کاش...

– وای باباجون الان وسط ترمه، نمیشه اصلا! ترم که تموم شد میام حتما، قول میدم.

آخر ترم؟ یعنی تا آن موقع این پیرمرد وقت داشت؟

– باشه بابا، هر جور صلاح می دونی.

– خان بابا کاری نداری؟

_نه بابا جان برو. زود زود تماس بگیر دخترم، فعلا خداحافظ.

– چشم، خداحافظ.

خیالش راحت شده بود؛ همین که خان بابایش حالش خوب بود کافی بود.

رهان بی تفاوت گفت:

– یک دقیقه مونده.

دلش باز هوای یار کرده بود. یک دقیقه شنیدن صدایش هم برای ادامه‌ی کل زندگی‌اش کافی بود.

نمی‌دانست کارش درست است یا نه؛ ولی عقلش کور شده و تنها به حرف قلبش گوش سپرد.

«من دیوانه نیستم

من فقط یک جور خاص

که دیگران نمی‌توانند

تو را دوست دارم.»

سریع شماره‌ی پیمانش را گرفت. یک بوق، دو، سه، شش... دیگر ناامید شده بود که صدایش در گوشش

پیچید:

– بله؟

صدایش زیادی درد نداشت؟ نکند مریض بود خدایی ناکرده؟ نکند...

- الو، چرا حرف نمی‌زنی؟

چه می‌گفت؟ خودش این عشق را نابود کرده بود. بغضش را قورت داد، خواست بگوید: «پیمان من رو ببخش... پیمان من دروغ گفتم، به خدا نمی‌تونم بی‌تو...»؛ اما پسرک دیوشده گوشی را از دستش کشید و ظالمانه گفت:

- پنج دقیقه‌ات تموم شد.

ناباور و پر از التماس نگاهش کرد؛ اما رهان بی‌تفاوت گفت:

- لباسات تو چمدونه، مرتب بچین گوشه‌ی اتاقت.

- کاش می‌داشتی...

می‌دانست چه می‌خواهد بگوید، وسط حرفش پرید و گفت:

- همین زنده گذاشتنم اشتباه بود.

رهان به سراغ یخچال رفت و وسایلی را که خریده بود درون یخچال گذاشت. این خانه عجیب چند وقت بود بوی زندگی می‌داد. دخترک باز هم در اتاقش بود. این روزها چه گوشه‌گیر و کم‌حرف شده بود.

روز اولی را که به این ساختمان آمده بود خوب به یاد داشت. در حال جابه‌جایی وسایل از آسانسور به داخل خانه بود که دختری با صدای آرام و ملایمش به او توپید:

- سه‌ساعته آسانسور رو نگه داشتی این‌جا! مردم از پله... خوبه یه کم فرهنگ آپارتمان‌نشینی پیدا کنیم.

بعد انگار یادش آمد همسایه‌ای ندارد، با چشمانی گردشده پرسید:

– وایسا ببینم، شما دیگه کی هستین؟!

رهان به سر تا پایش نگاه کرد. او باید همان همسایه‌ی بی‌دردسری باشد که حسام اصرار می‌کرد تنها خانه مناسب برای او، خانه‌ای در همسایگی این دخترک است؛ دختر نوزده‌ساله، شیرازی، دانشجوی ترم یک روان‌شناسی و فوق‌العاده زیبا.

– اولاً سلام. دوماً من رهانم، همسایه‌ی جدیدت.

دستش را در مقابلش دراز کرد؛ دخترک اخمی کرد و به دست درازشده‌اش نگاه کرد. سرش را پایین انداخت و با گونه‌هایی سرخ‌شده گفت:

– نمی‌دونستم قراره این‌جا رو بفروشن، به ما یه چیز دیگه‌ای گفته بودن.

رهان با عصبانیت دستش را کنار کشید و تلخ و غضبناک گفت:

– من دیگه از اونش خبر ندارم.

– شما تنها زندگی می‌کنید؟

باز هم که سوال پرسیده بود! واقعا از لحن بی‌تفاوت و عصبی او نفهمیده بود که تمایلی به معاشرت بیشتر با او بی‌نزاکت ندارد؟

– با اجازه‌تون.

– من فکر نمی‌کنم درست باشه ما همسایه بشیم؛ شما این‌طور فکر نمی‌کنین؟

چمدان بزرگش را درون خانه هل داد و با خشونت گفت:

– نه!

– یعنی به نظرتون درسته که...

– بسه دیگه، کلافه شدم! مشکلی داری از این جا برو. من با رفتنتون مشکل ندارم! این قدرم الکی وقته من رو نگیر، روز خوش.

بدون اینکه توجهی دیگری به او کند، وارد خانه شد و در را بر صورت دخترک کوبید. یسنا با چشمانی نگران نگاه مختصری به در کرد و زیر لب خداحافظی گفت و رفت.

دخترک آن روز چه قدر ترسیده بود. بالا فاصله بعد از رفتن به خانه، به پیمان زنگ زده بود و از عموی پیمان که خانه را به پسر مجردی فروخته بود گله کرد. پیمان هم چه قدر عصبانی و غیرتی شده بود! صدایشان را کاملاً شنیده بود. یسنا می گفت:

– پیمان عموت خونه روبرویی رو فروخته. مگه نگفت که نمی فروشه؟ چه قدر بهش اصرار کردیم بفروشه به تو... حالا بگو به کی فروخته. یه پسر مجرد! حالا من باید چیکار کنم؟

– یعنی چی؟ خونه رو داده به یه مجرد؟

– آره اونم چه مجردی! از این بچه پروهای رومخ.

– غلط کرده با هفت جد و آبادش، مگه شهر هرته؟ هنوز این قدر بی صاحب نشدی. الان راه میفتم میام پدرش رو درمیارم، خداحافظ.

- دیوونه‌ای؟ به جای این کارا زنگ بزن به عمو.

دوباره صدای آواز خواندن دخترک را شنید که با سوز دل می‌خواند. این آدمک کوچک چه صدای قشنگی داشت!

- باز دوباره بارون رو تن خیابون***قطره قطره حالم رو هوایی می‌کنه***این دل پریشون این چشای گریون***روز و شب شکایت از جدایی می‌کنه***کاش یکی می‌اومد سر به خونه می‌زد***تا نشونیت رو بده به من***گریه داره دنیا وقتی نیستی***این جا لا اقل بیا به خواب من***بی تو زندگی چه مبهمه***اولین نگاهت رو یادمه***سوز آخرین نگاه تو***می‌سوزونه خاطراتمو***بی تو زندگی چه مبهمه***اولین نگاهت رو یادمه***سوز آخرین نگاهت رو یادمه***سوز آخرین نگاه تو***می‌سوزونه خاطراتم رو***خونه بی‌قراره دوری از تو داره***عاشق چشات رو می‌کشه***گرم روزگاری که خبر نداری***حال عاشقت چه ناخوشه***این جا چشم به راحت با غم نگاهت***من چه جوری زندگی کنم***وقتی تو نباشی***وقتی بی‌وفا شی جونمو فدای کی کنم***بی تو زندگی چه مبهمه* اولین نگاهت رو یادمه***سوز آخرین نگاه تو***می‌سوزونه خاطراتمو***بی تو زندگی چه مبهمه***اولین نگاهت رو یادمه***سوز آخرین نگاه تو***می‌سوزونه خاطراتم رو***

«مصطفی یگانه - باز دوباره بارون»

دخترک بیچاره؛ دلش برایش نمی‌سوخت؛ ولی حس خوبی هم نداشت. این دختر همه‌ی معادلاتش را عوض کرده بود. عشق وجود داشت؟ در این دنیای ظالم این آدم‌ها؟ چرا خودش را این قدر برای کسی که

نبود عذاب می داد؟ این همه حس دلتنگی و تنهایی برای چه بود؛ مگر همین که زنده بود کافی نبود؟
آدم‌های معمولی از کی این قدر غیرقابل درک بودند؟

«مدتی است دنیا برایم دگرگون شده است؛

اما آدم‌های بیرون دنیای من چه می‌فهمند!

عشق وجود دارد؛ اما خیلی دردناک

عشق با جدایی هم‌کیش است؛

اما من عاشق عشقم. آن‌ها چه می‌فهمند عشق چه زیباست

نمی‌دانند همچون رنگین کمان است

که ممکن است در طول عمر آدم یک‌بار آن را بتوان دید؛

ولی تا آخر عمرت در ذهن زندگی‌ات حک می‌شود

عشق زیباست هر چند با درد! من عاشق درد عشقم

اما تو و امثال تو چه می‌فهمند؟!»

این پسر بی‌احساس چه‌طور توقع داشت حال این دخترک را درک کند؟

ساعت تقریباً سه بامداد بود. دخترک حسابی احساس تشنگی می‌کرد. چاره‌ای جز بیرون رفتن نداشت. با اینکه نمی‌خواست با همخانه‌ی ویران‌کننده‌اش روبرو شود؛ ولی آن قدر تشنه بود که یک لیوان آب خنک را به همه چیز ترجیح می‌داد، حتی به آرامشی که در ندیدن این هیولا داشت. به آرامی در اتاقش را باز

کرد و سرکی کشید. خبری از رهان نبود. نفس آسوده‌ای کشید و به آشپزخانه رفت تا آب بخورد. با اینکه خبری از موجود کابوس‌های شبانه‌اش نبود؛ ولی بی‌نهایت استرس داشت. باید هم استرس داشت. از او می‌ترسید؛ او تمام زندگی‌اش را نابود کرده بود.

صدای بم و مردانه‌ای از پشت سرش سکوت را شکست:

– یه روزی فراموش می‌کنی، همه‌چیز رو.

جیغ خفیفی کشید و دستش را روی قلبش گذاشت. دیو خانه روبرویش در تاریکی ایستاده بود؛ درست تشخیص نمی‌داد در چه وضعی ایستاده، فقط سایه‌ی رهان را روی خودش حس می‌کرد. حس پرنده‌ای را داشت که به چنگ صیاد افتاده باشد و به دنبال راهی برای فرار باشد.

بی‌توجه به حرف رهان، راه اتاقش را پیش گرفت که دوباره رهان مخاطبش قرار داد:

– اون عشق نیست... تو فقط به پیمان عادت کرده بودی و ترک عادت برای شما معمولیا خیلی سخته؛ برای همین داری این قدر اذیت میشی.

این پسرک چه می‌گفت؟ او چه می‌دانست عشق چیست؟

– چی میگی؟ توی هیولا چی می‌دونی از عشق؟

باز هم این دخترک موطلایی ناشیانه گفته بود هیولا؟ چه علاقه‌ای به این واژه داشت. چرا نمی‌فهمید که این پسر از این کلمه متنفر است؟ رهان عصبی به یسنا نزدیک شد؛ آن قدر نزدیک که تقریباً می‌توان گفت به او چسبید. تمام هیکل بی‌نقصش را روی دخترم نحیف انداخت و با عصبانیت یقه‌ی تیشرت خانگی‌اش را گرفت. از لای دندان‌ش غرید:

- یه کاری نکن که هیولا بودن رو بهت نشون بدم!

- تو هیولایی.... نیازی نیست دیگه بیشتر از این زحمت بکشی.

رهان عصبی تر شد، بیشتر به دخترک فشار وارد کرد و گفت:

- من هیولا نیستم؛ اگه بودم تو الان این جا زنده نبودى.

چه چیزی را می خواست به این دختر به قول خودش معمولی حالى کند؟ خودش هم نمى دانست که هیولا

نیست؟ مگر مهم بود یک معمولی چه فکری در موردش مى کند؟

- تو چی مى فهمی آخه؟ شما عادیا همه تون احمق و بی معرفتین.

به او مى گفت نفهم؟ اوی هیولا به او مى گفت نفهم؟

- ما آدمها هرچی هم باشیم از شماها که حتى نمى دونین عشق و دوست داشتن و محبت چیه بهتریم.

هرچی هم فراموشکار و احمق باشیم، حداقل با عشق زندگى شیرینی داریم؛ اما شماها چی؟

رهان رهائش نکرد، فقط دستش را شل تر کرد و گفت:

- عشق؟! عشق دیگه چیه؟! آهان نکنه منظورت همون تلقینیه که شما آدمها به خودتون مى کنین؟ همون

حس کاذبی که مى گین دارم؛ ولی همه ش الکیه؟

یسنا سرش را با تاسف تکان داد و گفت:

- واقعا متاسفم برات، زندگى بدون اینکه درک کنی عشق چیه خیلی سخته.

رهان از لحن مطمئن او گیج شده بود. نکند این دختر درست می‌گوید؟ نکند عشق وجود دارد؟ نه امکان نداشت؛ او دیگر این آدم‌ها را در این سی‌سال شناخته بود. امکان نداشت اشتباه کند.

یقه‌اش را ول کرد و با اطمینان گفت:

– بذار یه ماه بگذره بهت می‌گم که احساس به اصطلاح عشقت چی شده.

آدم‌ها موجودات فراموشکار و احمقی بودند. آن‌ها حتی خودشان را هم بعد از چندوقت فراموش یا به اصطلاح گم می‌کردند؛ عشق و یار که دیگر جای خود را داشت. پس به این دخترک هم این را می‌فهماند؛ خیلی زود!

یسنا سری تکان داد و با پوزخند به این پسر همخانه‌اش به اتاقش برگشت.

امروز خانه مانده بود، اصلاً حوصله‌ی بیرون رفتن نداشت؛ دیگر واقعا از این دنیای سرد آدم‌های معمولی خسته شده بود؛ دنیای پر از خـیانت، پر از دشمنی، پر از حسد، پر از دروغ.

نفسش را پرصدا بیرون داد و در کاغذ روبرویش نوشت: «وقتی این آدم‌ها به خودشون دروغ می‌گن، نباید توقع داشته باشی به تو راستش رو بگن.»

راستش ذهنش هنوز درگیر حرف‌های گنجشگ در قفس خانه‌اش بود که می‌گفت: «ما آدم‌ها هرچی هم باشیم، از شماها که نمی‌دونین عشق و دوست‌داشتن و محبت چیه بهتریم.» هیچ درک نمی‌کرد؛ مگر این عشق چه حسی بود؟

دوباره روی کاغذ نوشت: «بهت نشون میدم عشقی وجود نداره.»

با یادآوری وجود دخترک در خانه‌اش، لبخندی زد و هدفونش را از گوشش برداشت.

دخترک خوشحال بود؛ گویی شیء باارزشی پیدا کرده بود. مداد را به دهان گرفت و تمرکزش روی دخترک را بالا برد. قیافه‌ی دخترک جلویش نمایان شد. با همان لباس گشاد سفیدرنگی که دیروز هم به تن داشت، مورچه‌ای به دست گرفته بود و با خوشحالی بالا و پایین می‌پرید. با لبخند مورچه را درون جعبه‌ی خالی کفشی گذاشت و با خوشحالی گفت:

- سلام آقا مورچه، خوبی؟ چه عجب! دوباره اومدی به من سر بزنی؟

چهارزانو جلوی مورچه‌اش نشست و خیره به مورچه‌ی کوچک و بی‌صدای درون جعبه گفت:

- راستش خوب کردی اومدی، داشتم از تنهایی و بی‌هم‌صحبتی دق می‌کردم.

لحظه‌ای در سکوت کرد و به نقطه‌ی نامعلومی خیره شد؛ گویی ذهنش به سمت گذشته‌ها پر کشیده بود؛ همان گذشته‌ای که کم‌کم فهمیه برای هم‌صحبتی با او همیشه کنارش بود. همان گذشته‌ای که بانوی عمارت صدایش می‌زدند و نمی‌گذاشتند آبی در دلش تکان بخورد، همان گذشته‌ی رویایی.

سری تکان داد تا دوباره به زمان حال بازگردد و هم‌صحبتی چون این مورچه‌ی بی‌گناه را که او هم اسیر شده بود از دست ندهد.

- دیشب بازم همون خواب رو دیدم. همون خوابِ که اون دفعه برات گفتم. وای آقا موری یعنی میشه؟ دلم لک زده برای شیراز، برای خان بابا، فهمیه، کوکب خانوم، مش رجب، هم...

آهی کشید و ادامه داد:

- حتی پیمان بی‌وفا.

چشمانش باز هم پر از اشک شد. این عشق لعنتی چه بود که این قدر دردناک بود؟ بی تابی و بی قراری کافی نبود؟ جای لبخند پررنگ رهان را اخمی پررنگ تر گرفت. کلافه هدفونش را در گوش هایش گذاشت و با عصبانیت روی کاغذش نوشت: «خسته شدم از احساسات به پیمان.»

درگیری این قناری طلایی را فقط برای خودش می خواست. دیگر از احساسی که دخترک ادعایش را داشت و او هیچ نمی فهمید کلافه شده بود. یک جای کار می لنگید. اگر او رهان بود، پس باید احساس آدم ها را حس می کرد؛ چه طور امکان داشت هیچ حس جدیدی به نام عشق را نشناسد و برایش غریبه باشد؟

ساعت تقریباً ده شب بود. یسنا جعبه ی کفش را در آغوش گرفته بود و خوابیده بود. امروز از هر دری با این مورچه ی بی نوا صحبت کرده بود؛ از بی قراری هایش، از دلتنگی ها، حتی کلی از خاطرات دانشگاه و شیرازش...

به اندازه ی تمام این چندماه کم حرفی، امروز تلافی کرده بود.

رهان بالای سرش رفت. انگار یک شبه حضور دخترک غرق در خواب، همراهش در شب های طولانی که اجازه ی خوابیدن نداشت، عادتش شده بود. نگاهی طولانی به دخترک خاص شده ی این روزهایش کرد؛ دختری که انگار از دنیای جدیدی آمده بود؛ دنیای عشق و محبت، دنیای سادگی و یک رنگی.

زیر لب گفت:

- چرا داری دنیایی رو که شناختم تغییر میدی؟

با اینکه نشستن را دوست نداشت؛ اما دو زانو رو به روی تخت دخترک نشست و ادامه داد:

- تو از صبح گفتی؛ از عشقت، از بی‌تابی‌هات، از دلت‌نگیت، حالا نوبت منه. تو بی‌تاب‌تر از من نیستی خانوم کوچولو! منی که سی‌سال تو این دنیای شماها گشتم؛ گشتم و فقط دروغ پیدا کردم. عشق؟ عشق کجا بود؟ اونم یکی از دروغایی که به خودتون می‌گین. عمر عشقاتون فوقش پنج‌ساله، بعدش میشه عادت؛ عادت به بودن هم یا نبودن. می‌دونم چه قدر ازم متنفری. حقم داری؛ ولی...

پوفی کشید، خسته به صورت زیبای دخترک نگاه کرد و بی‌رحم گفت:

- خیلی زود عادتت میشم؛ هم من هم این خونه. همه‌چیز درست میشه، قول میدم.

قول می‌داد؟ که همه‌چیز درست شود؟ به کی؟ به خودش یا دخترک؟

از بودن این دخترک در خانه‌اش خوشحال بود. عروسک موطلائی که بیکاری‌هایش را پر کرده بود. قبلاً به اینکه از حرص دادن این موجود لطیف لذت می‌برد اعتراف کرده بود؟

دستانش را زیر چانه‌اش گذاشت و به دخترک خیره شد. دخترک با لباس سفیدرنگی که به تن داشت، همچون فرشته‌ها شده بود. دختر عادی مجهول.

یک‌بار دیدزدن دخترک معصومی که باید به جای یسنا فرشته نامیده می‌شد، اشکالی که نداشت، داشت؟ دخترکی که امروزش را با خاطراتی که برای آن مورچه‌ی زبان بسته تعریف کرده بود پر از احساس مختلف کرده بود.

زمان بیش از آنچه انتظارش می‌رفت تند گذشت. به خودش که آمد، ساعت چهار صبح بود و باید می‌رفت. نگاه براقش را با اکراه از فرشته‌ی زمینی خانه‌اش گرفت و جمله‌ای شبیه به جمله‌ی «خوب بخوای فرشته کوچولو» زمزمه کرد.

صدای جیغ دخترک او را سراسیمه با همان حالت نیمه‌عریان به سمت اتاقش کشاند؛ در حال تعویض لباس بود که دخترک موطلائی خانه جیغ کشیده بود. دم در چند لحظه مکث کرد و از لای در نگاهی به داخل اتاق انداخت. دخترک دو زانو روبروی جعبه‌ی کفشی که مورچه درونش بود، نشسته بود و گریه می‌کرد؛ مورچه‌ی بینوا له بود. این همه سوز و گداز فقط به خاطر مردن یک مورچه بود؟! این دختر دیگر که بود! زیادی مهربان نبود؟

رهان لبخند شیرینی زد؛ دخترک دیوانه! سریع به خودش آمد، اخم غلیظی کرد و به سمت اتاقش برگشت. باز هم داشت به این دخترک مهمان زیادی بها می‌داد. یک لحظه، تنها یک لحظه، تصمیم گرفت برای دخترک مورچه بیاورد؛ همان باعث شد خودش را در جنگلی پر از درخت و مرطوب شمال کشور پیدا کند. از خودش حرصش گرفته بود؛ قرار نبود این‌گونه شود. مثلاً قرار بود از دخترک یاد بگیرد که... سرش را با کلافگی تکان داد و تکه چوبی را با خشم از درخت کند. خدا را شکر عقلش هم دیگر کار نمی‌کرد. از همان لحظه‌ای که با حماقت اجازه‌ی زنده ماندن به دخترک همسایه می‌داد، باید فکرش را می‌کرد که روزی قلبش او را مجبور به بی‌عقلی کند. بی‌عقلی! چه ساده به خودش گفته بود «بی‌عقل». چه زود به خاطر یک معمولی...

اه بلندی گفت و چشمانش را با خشم بست. از این حالت سردرگم و گیجش متنفر بود، متنفر!

همچون دیوانگان چندباری با خود تکرار کرد: «من فقط می‌خوام این دخترک عجیب رو بشناسم و درک کنم؛ برای همین لازمه از طریق این مورچه‌ها باهاش هم صحبت شم»

بعد از کمی درگیری با خود، دست آخر عقلش را دست دل مهربان‌شده‌ی امروزش داد و نزدیک بیست مورچه برداشت و با خودش به خانه برد. مورچه‌ها را از زیر در به اتاق دخترک فرستاد. باز هم همان لبخند شیرین روی لبش بود؛ انگار دوست داشت دخترک داستان خوشحال باشد. از دختر افسرده‌ی خانه خسته شده بود.

لحظه‌ای بعد صدای پرشور دخترک بلند شد. با چنان عشقی بالا و پایین پرید و گفت:

– وای می‌دونستم، می‌دونستم تو هم من رو ول نمی‌کنی بری. نگاه کن، رفتی دوستان رو بیاری؟

دخترک ساده! رهان در دلش سادگی دخترک را تحسین کرد و نگاهش را از در تازه گردگیری‌شده‌ی اتاق گرفت.

چندروز بود که این‌جا زندانی بود؟ یک‌ماه؟ یک‌سال؟ یا یک‌عمر؟ دیگر مثل قبل بی‌تابی نمی‌کرد؛ شده بود یک تکه سنگ که از صبح به دیوار زل می‌زند و منتظر آوردن غذایش می‌شود. رهان هم بی‌تفاوت غذایش را روی زمین پشت در اتاقش می‌گذاشت و می‌رفت. انگار بینشان آتش‌بس برقرار شده بود. کلاً از ۲۴ ساعت شاید رهان چهارساعت خانه بود. یسنا چندبار تلاش کرده بود به خانه‌ی خودش برود؛ ولی کلید خانه‌اش هم عوض شده بود. حتی چندبار به سرش زده بود به دانشگاه رود و خوابگاه بگیرد؛ اما حیف که از این پسرک دیوشده‌ی همخانه‌اش می‌ترسید.

روزها بود که دیگر صدای پیمان در سرش مرور نمی‌شد و به جایش این جمله‌ی رهان بالا و پایین می‌شد: «بذار یه ماه بگذره، بهت میگم که احساس به اصطلاح عشقت چی شده.»

شاید هم حق با او بود؛ عشق وجود نداشت. اگر داشت که پیمان به این سرعت نمی‌رفت که پشت سرش هم نگاه نکند. اگر داشت، به این زودی فراموش نمی‌شد؛ طوری که انگار از اول هم نبوده!

«قرار بود چون

کوه پشتم باشد!

ولی آنقدر نیست!

آنقدر ندارمش،

که عمیق ترین

دره‌ی جهان شده....»

هنوز از یادآوری اینکه دیگر او را ندارد قلبش می‌سوخت؛ ولی دیگر خبری از آن سوز و گداز ابتدا هم نبود. به راستی که آدم‌های معمولی چه زود با شرایط کنار می‌آمدند. با نبودن‌ها، با نداشتن‌ها، با تنهایی‌ها! صدای زنگ در رشته‌ی افکارش را از هم گسیخت. چه کسی بود که در می‌زد؟ هیولای خانه هیچ‌وقت در نمی‌زد.

روسری ساده‌ای روی سرش انداخت و با همان تیشرت رنگ و رو رفته صورتی‌رنگ در را باز کرد. با دیدن دختر خوش‌پوش پشت در جا خورد. دختری تقریباً توپر که به نظر بیست و خرده‌ای سن داشت. ابروهای پرپشت و زیبایش شاید خاص‌ترین ویژگی صورتش بود.

- وای عزیزم کجایی سه ساعته من رو این‌جا کاشتی؟

بی توجه به قیافه‌ی متعجب یسنا وارد شد و شال و مانتویش را همان جا وسط هال درآورد و روی زمین انداخت و گفت:

– اووف چه قدر گرمه هوا، خوبه هنوز تابستون نشده.

تابستان نشده بود؟ اصلا در چه ماهی بودند؟

– تو چرا ایستادی بر و بر من رو نگاه می کنی؟ برو حاضر شو دیگه.

– ببخشید شما کی هستین؟!

دختر غریبه چشمانش را درشت کرد و با بهت پرسید:

– نکنه بهت نگفتن این پسرای بی فکر؟

یسنا هاج و واج سرش را تکان داد.

– ای بابا.

دستش را دراز کرد و گفت:

– من عطیه‌ام، خواهرِ بزرگترِ علی.

علی که بود دیگر؟ یسنا خودش را هم نمی شناخت، دیگر چه برسد علی نامی را!

عطیه که قیافه‌ی یسنا را که دید، خندید و گفت:

– بابا دوست رهان، داداشت.

رهان، داداشش؟ از کی تا به حال این هیولا برادرش شده بود؟ لبش باز شد تا به دختر بپرد و بگوید آن هیولا هیچ چیز او نیست، شاید هم هست؛ عوضی ترین و منفورترین فرد زندگی اش. فرد، نه حیوان! او عوضی ترین و منفورترین حیوان زندگی اش بود.

عطیه سریع گفت:

– یسنا جونم به خدا دیرمون شد دیگه، برو حاضر شو تو ماشین حرف می زنیم.

برود؟ با این غریبه؟ کجا؟ هر جا. همین که سرش باد بخورد کافی بود دیگر. چه اهمیتی داشت خواهر همخانه‌ی زورگوش بشود؟

نه! او عروسک خیمه شب بازی این هیولا نبود که برایش تصمیم بگیرد. آن قدر این جا می ماند تا بپوسد؛ اما نمی گذاشت این پسر مجهول برایش تصمیم بگیرد. نه، نمی گذاشت.

– من نمیام.

– یعنی چی یسنا جون؟ اذیت نکن دیگه.

خشک اخمی کرد و گفت:

– نشنیدی چی گفتم؟ من شما رو نمی شناسم، باها تونم هیچ جا نمیام.

عطیه از حرف یسنا لجش گرفته بود، باعصبانیت شماره‌ی علی را گرفت و عصبانیتش را سر او خالی کرد:

– الو علی، این خواهر دوستت می‌گه من نمیام.

– ...

- نمی‌دونم، می‌گه من تو رو نمی‌شناسم و اینا.

.... -

- الو... الو؟

... -

- اِوا سلام رهان خان، خوبین؟

...-

- آره این‌جا است. یه لحظه گوشی...

گوشی به دست رو به یسنا گفت:

- بیا خان داداشته.

یسنا با عصبانیت گوشی را گرفت و خیلی خشک گفت:

- بله؟ می‌شنوم.

صدای عصبی و منفور رهان تنش را مورمور کرد:

- سریع حاضر شو باهات برو.

برایش خودش چه دستور هم می‌داد! حتما انتظار داشت او هم همچون ابله‌ها حرفش را گوش کند و بگوید چشم ارباب عزیزتر از جانم.

پرحرص گفت:

- نخواهم؟

رهان تقریبا داد زد:

- تو کی باشی که بخوای یا نه؟ بازم یادت رفته دیگه حق انتخاب نداری؟ خوب گوش کن ببین چی میگم؛
یا باهاش میری یا میام خونه یه بلایی سرت میارم که روزی صدبار به خودت بد و بیراه بگی. یادت نره
هنوز خیلی چیزا برای از دست دادن داری.

باز هم ترسید. لحنش آنقدر جدی و مصمم بود که دخترک را مطمئن کرد چاره‌ای جز رفتن ندارد. با
عصبانیت گوشی را به عطیه داد و به اتاق رفت. مانتو و روسری ساده‌ای به تن کرد و بیرون آمد. عطیه
بی توجه به لباس‌های مشکی تن یسنا، سریع دستش را گرفت و با هم به سمت ماشینش که ۲۰۶ سفیدی
بود رفتند. ماشین با سرعت وارد خیابان اصلی شد. عطیه ضبط را روشن کرد و برای اینکه سر حرف را با
این دخترک اخمو و بداخلاق باز کند، گفت:

- راستش امشب تولد علیه.

تولد؟ الان می‌خواستند به مراسم تولدش بروند؟ ولی او که هیچ پولی برای خرید کادو نداشت. اصلا مگر
او که بود که باید کادو می‌داد؟ دوستش بود؟ دشمنش؟ چه بود؟ او فقط عروسک خیمه‌شب‌بازی رهان
بود، همین! تنها خدا می‌دانست باز این مرد مجهول چه خوابی براش دیده بود.

ماشین مقابل آرایشگاه معروفی ایستاد. یسنا با تعجب به عطیه نگاه می‌کرد که عطیه خندید و گفت:

- چیه؟ نکنه می‌خوای این جووری هپلی پاشی بیای؟

یسنا سرش را تکان داد. حوصله‌ی بحث کردن نداشت؛ برای همین بدون حرف از ماشین پیاده شد و همراه عطیه به سالن آرایشگاه رفتند. خانوم آرایشگر که با عطیه آشنا بود، حسابی تحویلشان گرفت و خیلی سریع دست به کار شد. اول ابرو و صورتش را اصلاح کرد و بعد به سراغ موهایش رفت. همه را پیچید تا فر شوند. آرایش ملایم و لایتنی هم روی صورتش نشانده.

وقتی کارش تمام شد، بشکنی زد و گفت:

– وای ماشاءالله ماشاءالله چه قدر نازه عروستون عطیه جون!

یسنا بی تفاوت به آرایشگر نگاه کرد؛ انگار دیگر عادتش شده مردم همان طور که دوست دارند صدایش کنند. چه فرقی داشت همسر چه کسی خطاب شود وقتی دیگر همسر پیمانش نبود.

پیمانش، چه قدر دلتنگش بود. اگر الان این جا بود، حتما می گفت: «باز که خوشگل شدی تو! حق نداری امشب از بغلم تکنون بخوریا. نبینم با غریبه ها گرم بگیری! به خدا مادرم رو به عزای جفتمون می نشونم.» چشمانش پر از اشک شد. صدای اعتراض عطیه بلند شد:

– ای بابا نیلو جون، هنوز نه به داره نه به باره.

خانوم آرایشگر لبخند خجالتی زد و سرش را پایین انداخت؛ اما یسنا همچنان تمام هوش و حواسش پیش پیمانش بود؛ پیمان بی معرفتی که رفته بود و دیگر پشت سرش را نگاه نکرده بود.

«یادمان باشد که حق الناس همیشه پول نیست!

گاهی دل است؛

دلی که باید به دست می آوردیم و نیاوردیم.

دلی که شکستیم و رها کردیم.

دل های غمگینی که بی تفاوت از کنارشان گذشتیم.

خدا از هرچه بگذرد، از حق الناس نمی گذرد.

حواسمان باشد.»

با عطیه سوار ماشین شدند. ساعت تقریباً هفت بود که ماشین مقابل دری ایستاد و در با تک بوقی باز شد.

عطیه ماشینش را داخل برد. حیاط بزرگی داشتند. پر از گل های رنگارنگ بود؛ لاله، رز، مریم.

یسنا با دیدن این گل ها، لبخند نادری زد و با ذوق گفت:

– وای چه قدر نازن!

عطیه که از لبخندش خوشحال شده بود، پر محبت گفت:

– قابل شما رو نداره خانوم.

ماشین را در قسمتی از حیاط – که به عنوان پارکینگ استفاده می شد – پارک کرد و بعد پلاستیکی را از

صندلی پشت برداشت و با لبخند گفت:

– اینم لباس سفارشی شما.

سفارشی؟ سفارش چه کسی؟ مهم نبود بود؟ حتما همخانه ی عزیزش یا دوست کچل همخانه اش. هر

کسی، اصلاً چه فرقی داشت؟ او فقط باید اطاعت می کرد، همین.

همراه عطیه به داخل خانه رفتند. خانه‌ی زیبا، شیک و از همه مهم‌تر دلباز بود. پنجره‌ی بسیار بزرگ داخل خانه سخاوتمندانه تمام زیبایی حیاط را نشان می‌داد و خانه‌ی ویلایشان را لایق صفت دلباز کرده بود.

زن میانسال و تپلی به سمتشان آمد و خودش را مادر علی معرفی کرد و پرمحبت یسنا را در آغوش کشید. یسنا هم بی تفاوت نگاهی سرد به او کرد. مادر علی که از سرمای چشمان دخترک ترسیده بود، لبخندش پاک شد و دستپاچه رو به عطیه گفت:

– پس چرا ایستادی من رو نگا می‌کنی؟ اتاقت رو نشون یسنا جون بده، بره لباسش رو عوض کنه.

عطیه که دستپاچگی مادرش را دید، دست یسنا را گرفت و او را به اتاقش که طبقه‌ی بالا بود، راهنمایی کرد و سریع پیش مادرش برگشت تا به او بگوید این دختر حال روحی چندان خوبی ندارد و نباید از دست او دلخور شود. به خیال خودش این دختر در آینده عروسشان بود و مادرش، مادرشوه‌ر دختر و این برخورد اولیه شاید زیادی حساس و مهم بود. علی چه دروغ‌هایی برای این خواهر دلسوزش بافته بود تا بتواند دخترک افسرده را به این‌جا بیاورد. گفته بود برادرش خیلی غیرتی است و دختر را اذیت می‌کند، گفته بود به دختر اجازه‌ی بیرون رفتن نمی‌دهد و به همین دلیل دخترک افسرده شده، حتی گفته بود به این خواهر دل‌شکسته‌ی دوستش علاقه دارد. شاید هم داشت، وگرنه کمک به یک دختر! آن هم علی؟ علی که از آن ماجرا به بعد از دخترها متنفر بود؟ اگر علاقه نبود پس چه بود؟ دلسوزی؟ ترحم؟ چه؟

عطیه اتاق ساده و شیکی داشت؛ دیوارهای بنفش، تخت ساده‌ی سفید، میز آرایش قلبی‌شکل سفید و فرش بادمجانی. عکس بزرگ پسر بچه‌ای شش‌ساله به دیوار آویزان بود؛ پسری با همان چشم‌های قهوه‌ای و براق علی، ولی شیطان و بازیگوش‌تر.

یسنا به پیراهن داخل پلاستیک نگاه کرد. پیراهن گلبهی آستین سه ربع با یقه ی گرد؛ در کل پیراهن ساده ای بود. شاید تنها ویژگی خاصش، دامن پف دارش بود.

صدای پیمان در گوش هایش پیچید:

- یسنا اگه یه روز من نباشم، چی کار می کنی؟

- پیمان! این چه حرفِ مسخره ایه؟

- نه خب بگو؛ خواهش می کنم.

- می میرم، می فهمی؟ می میرم بدون تو! پس دیگه این حرف رو زن.

چرا نمرده بود؟ تازه مهمانی هم آمده بود. آه پرسوزی کشید و روی زمین سر خورد و طبق عادت همیشگی اش زانوهایش را در آغوش کشید.

«آدما دو بار می میرن

اول وقتی اجل میاد سراغشون

و دوم وقتی که

تنها تکیه گاهشون پشتشون رو خالی می کنه.

اولی حقه و دومی رسم روزگاره ...»

- اِ آ تو که هنوز لباس تو رو نپوشیدی! بابا همه مهمونا اومدن دختر؛ خان داداشتم اومده هی سراغت رو می گیره. بلند شو ببینم.

صدای عطیه همچون مته روی مخش بود. این دختر امروز چه از جانش می‌خواست؟ چرا رهایش نمی‌کرد؟ عطیه وقتی بی‌تفاوتی یسنا را دید، خودش جلو آمد و یسنا را به زور بلند کرد، لباس را به دستش داد و با تهدیدی ساختگی گفت:

– به خدا اگه تا پنج دقیقه دیگه بیرون نیای، داداشم رو می‌فرستم بالا.

چاره دیگری داشت؟ همه یاد گفته بودند به او زور بگویند، حتی این دختر زود دوست‌شده و او انگار چاره‌ای جز اطاعت کردن نداشت.

لباس را به همراه صندل‌های سفید داخل پلاستیک تن کرد. چه قدر زیبایش کرد. مثل دخترهای معصوم شده بود. جای پیمانش خالی که قربان صدقه‌اش برود.

بغض گلویش را قورت داد؛ حوصله‌ی جیغ‌جیغ دختر مهربان‌شده را نداشت. قبل از آمدن دوباره‌ی عطیه، از پله‌ها سرازیر شد. با اینکه حسابی لاغر شده بود، هنوز هم مثل قبل زیبا و نفس‌گیر بود. هنوز هم وقتی وارد جمعی می‌شد، توجه‌ی همه را جلب می‌کرد. توجه‌ی همه را داشت به جز یاری که آن قدر بی‌تابش بود. افسوس!

سرش پایین بود. نگاه سنگین‌شده‌ی اطرافیان را حس می‌کرد. وقتی تحسین یارش دیگر نبود، اصلاً حوصله‌ی نگاه‌های پر از تحسین دیگران را نداشت.

صدای آشنایی در گوشش پیچید:

– وای یسنا جون عالی شدی دختر، داداشت خیلی خوش‌سلیقه‌ستا!

یسنا متوجهی ربط حرفش با رهان نشد؛ اما چیزی نپرسید؛ برایش که مهم نبود، نه. سرش را بالا آورد و اطراف را نگاه کرد. مهمانی جمع و جوری بود. سر جمع پنج دختر و ده پسر بودند، شاید هم کمتر. از میان این آدم‌ها علی را شناخت که با آن کت قهوه‌ای همرنگ چشمانش حسابی خاص شده بود. عطیه بی مقدمه دستش را کشید و با خودش او را پیش علی برد. علی حسابی با دیدن این دختر افسونگر دستپاچه شده بود. می دانست خوشگل و نفس گیر است؛ اما نه در این حد!

– خان داداش اینم مهمون ویژه‌ت که این قدر اصرار داشتی بیارمش.

علی حس می کرد گوش‌هایش داغ شده؛ نمی دانست از دست پاچگیست یا خجالت. متینانه به خواهرش گفت:

– خیلی زحمت کشیدی، ممنون.

عطیه حس برادرش را فهمید و با عذرخواهی جمعشان را ترک کرد. علی برای رهایی از این حس غریبه با شوخی گفت:

– هلو جون جدی جدی هلو بودیا!

یسنا چشم‌غره‌ای رفت و با عصبانیت گفت:

– من برای چی این جام؟

این دختر همیشه این قدر بدعنع و عصبانی بوده است؟ چرا آن قدر دست نیافتنی به نظر می آمد؟

علی سرش را پایین انداخت و آرام گفت:

- من اصرار کردم، راستش می خواستم یه کمکی بهت کرده باشم. فکر کردم...

یسنا وسط حرفش پرید:

- اشتباه کردین! من نه علاقه‌ای به این نوع کمک دارم نه نیازی بهش.

علی وا رفت! این دختر دیگر که بود دیگر؟ نزدیک سه ماه در خانه محبوس بود؛ ولی باز هم کمک دیگران را قبول نمی‌کرد.

- من نمی‌خواستم مزاحمت بشم، فقط...

- نمی‌خواستین؛ ولی شدین!

دخترک زبان دراز! حسابی کفرش را درآورده بود. اصلاً حیف آن همه چانه که برای آوردنش به این جا زده بود. بی‌لیاقت!

یسنا که دید علی حرف دیگری ندارد، گفت:

- با اجازه میرم بشینم.

رفت و روی یکی از مبل‌های دور از جمع نشست. دوباره به اطرافش نگاه کرد. چشمش به همخانه‌ی منفورش خورد. درست روبرویش نشسته بود و دستش دور گردن دختری بود؛ اما نگاهش درست به چشمان یسنا بود. یسنا به دختر کنار رهان نگاهی طولانی کرد. این دختر به راستی احمق بود! چه‌طور خودش را آلت دست این هیولا کرده بود؟ این هیولایی که حتی نمی‌دانست عشق چیست. یعنی این دختر همانی بود که آن‌روز به خانه‌ی رهان آمده بود؟ یا یک احمق دیگر بود؟ از قبل هم می‌دانست

زندگی این پسرک پر از دختران رنگارنگ است. اصلا دلیل گرفتارشدهش هم یکی از این دختران احمق بود.

- سلام.

یسنا نگاهش را از دختر در آغوش رهان گرفت و به پسری که درست در کنارش روی مبل دونفره نشسته بود نگاه کرد؛ پسری با قیافه‌ی معمولی، با یک پیراهن ساده‌ی سفید؛ ساده و در عین حال شیک.

یسنا با همان تپله‌های یخی‌اش نگاهی طولانی به پسر نمود و بی‌رحمانه گفت:

- من به شما اجازه دادم بغلم بشینین؟

پسر کاملا جا خورد. با چشمان درشت‌شده گفت:

- وای چه عصبی! به این صورت ملوست نمی‌خوره این‌جوری رفتار کنی.

یسنا سرش را به طرف همخانه‌اش برگرداند؛ همان‌طور که به پوزخند رهان زل زده بود، گفت:

- حوصله‌ی مگس‌های مزاحم رو ندارم، خوش کردی.

پسر مزاحم حسابی عصبانی شد و تقریبا فریاد زد:

- فکر کردی کی هستی دختره‌ی...

قبل از اینکه جمله‌اش تمام شود، علی که معلوم نبود از کجا ناگهان سبز شده بود، مخاطبش قرار داد و گفت:

- اِ داش سیا می‌بینم که با نامزدم آشنا شدی.

پسر مزاحم که همچون اسمش سیاه شده بود، با گیجی نگاهش بین علی و یسنا چرخید و در آخر از روی مبل بلند شد و زیر لب گفت:

- که این طور، خوشبخت شدم خانوم.

این را گفت و رفت. علی جلوتر آمد، بی حرف منتظر عکس العمل یسنا بود. نمی دانست چرا عکس العمل دختر نسبت به این مدل خطاب کردنش برایش مهم بود. اصلاً انگار این دختر زیادی برایش ویژه شده بود و از این موضوع می ترسید. خاطره‌ی خوبی از ویژه‌های زندگی‌اش نداشت.

یسنا با توپی پر گفت:

- چیه؟ نکنه منتظر تشکرین؟ خودتون من رو تو این هچل انداختین، حمایت از من هم وظیفه تونه!

این دختر واقعا پررو بود! دیگر شک نداشت!

علی با لبخند گفت:

- آره خب یه جورایی حق داری؛ ولی حالا که این جایی بهتر نیست سعی کنی خوش بگذرونی؟

پس چرا ناراحت نمی شد؟ هر چه می گفت باز هم نجابت می کرد؛ این همه بدخلقی حقش بود؟ مگر در این دنیا کسی جز این پسر کمکش می کرد؟

دلش برای این پسر پیمان شده‌ی امشب سوخت، بی اختیار لبخند شیرینی زد. به راستی که چه قدر کارهایش مثل پیمانش بود.

علی که لبخند زیبایش را دید، بی اختیار گفت:

- همیشه بخند.

باز هم صدای پیمان در ذهنش پیچید: «یسنا ی خوشگلم... همیشه بخند، نمی‌دونی وقتی می‌خندی دلم چه قدر آرومه.»

یسنا آرام گفت:

- دلم براش تنگ شده، خیلی زیاد.

علی از اینکه دختر بالاخره قفل دهانش را باز کرده، حسابی خوشحال بود. احساس می‌کرد بالاخره موفق شده است. به آرامی کنار یسنا نشست. هیچ‌چیز نمی‌توانست مثل درد دل برای این دختر شفا بخش باشد. اینکه دخترک او را برای گفتن دردهایش انتخاب کرده بود، شیرینی خاصی داشت.

یسنا ادامه داد:

- قرار نبود این قدر سریع فراموشم کنه و بره، می‌گفت تا آخرش پام وایمیسته.

علی متعجب به دخترک نگاه می‌کرد؛ این دختر دل سوخته از چه کسی صحبت می‌کرد؟!

- همیشه می‌گفت حتی اگه یه روز بهم بگی برو هم نمیرم؛ ولی رفت، خیلی هم سریع رفت.

بعد با غصه پرسید:

این کتاب در سایت نگاه داندلود ساخته و منتشر شده است

www.negahdl.com

– عشق وجود نداره؟ دوستت راست میگه؟

به این دختر چه می گفت؟ خودش هم مطمئن نبود عشق وجود داشته باشد. خودش هم در این راه زخم خورده بود. خودش هم هم دردتش بود. به راستی پاسخ چه بود؟

صدای خواهرش مانع از دلداری دادنش شد. این خواهر زیادی مهربان شده، اکنون چه خروس بی محلی شده بود.

– علی جان، نشستی این جا؟ بلند شو یه کم مراسم رو گرم کن. وقت برای صحبت کردن زیاده.

علی کلافه به خواهرش نگاه کرد. نمی خواست برود و دختر را تنها بگذارد؛ مخصوصا الان که دختر زبان باز کرده بود و او را محرم اسرارش قرار داده بود؛ اما چاره ای نبود، مثلا تولدش بود و خواهرش هم زیادی حساس. رو به یسنا گفت:

– مجبورم برم؛ بعدا باهم مفصل حرف می زنیم، خب؟

یسنا هیچ نگفت سرد و یخی نگاهش کرد. رهان چه بلایی سر این دختر آورده بود؟

علی کلافه دستی در موهای بسیار کوتاهش کشید و او را ترک کرد.

اما این تولد چه تولدی برای رهان بود! پسر هیولاشده ای که خودش هم نمی دانست چه مرگش است که این همه احساس بی تابی و بی قراری می کند. قبل از دیدن دخترک در این شکل و قیافه، تمام فکر و ذکرش اثبات کردن بی وفایی آدم های معمولی در عشق به خودش و دخترک بود. فکر می کرد دخترک با دیدن یک پسر جدید پیمانش را فراموش می کند و یک رابطه ی دیگر را شروع می کند. همیشه همین

بود؛ آدم‌های معمولی تا یک جایی ادعا می‌کردند عاشقند، بعد عادت می‌شد، بعد خسته از هم جدا می‌شدند و عشقی جدید را انتخاب می‌کردند؛ اما باز هم این دخترک معادلاتش را به هم زده بود. این تمام ماجرا نبود؛ ماجرای اصلی پسران گرگ‌صفتی بودند که در فکرشان دختر را برای خود لقمه گرفته بودند. و درک حس‌های نامحرمان به دختر همخانه‌اش چه دردی بود! از همه بدتر وجدانش بود که مدام به او نهیب می‌زد: «چه مرگت است؟ مگر همین را نمی‌خواستی؟ که دختر را به نفر سومی وصل کنی؟ این بی‌تابی برای چیست؟»

واقعا این بی‌تابی برای چه بود؟

نگاهی به دخترک انداخت که باز هم بی‌توجه به اطرافش به زمین چشم دوخته بود.

خسته و کلافه رو به شیوا گفت:

– عزیزم من خسته شدم، می‌خوام برم بشینم.

شیوا با لحن کشاداری گفت:

– چرا عشقم؟ ما که تازه اومدیم وسط.

چشمانش به علی افتاد که دوباره به سراغ دخترک رفته بود. عصبی به شیوا گفت:

– گفتم که خسته‌م.

بیشتر عصبی بود تا خسته. شاید هم خسته بود، نمی‌دانست؛ اسم حسش را واقعا نمی‌دانست.

به سمت میز گوشه‌ی سالن که نزدیک آن دو بود رفت. روی میز پر از نوشیدنی‌های احمقانه‌ای بود که آدم‌ها برای اینکه مدتی از اطرافشان بی‌خبر شوند می‌خوردند. آدم‌های عادی احمق! مگر چه سودی در این بی‌خبری بود که آن‌قدر خواهانش بودند؟

صدای خنده‌ی یسنا بلند شد. برای بار اولی بود که در این سه چهار ماه می‌خندید؛ آن هم به خاطر هم‌صحبتی با علی. داغ کرد. اصلاً این علی چه مرگش بود؟ چرا همچون پروانه به دور عروسک او می‌گشت؟ این دختر مال او بود دیگر، مگر نه؟ پس به چه برهانی علی نگاه پرتمنایی به او داشت؟ او را زنده نگذاشته بود که علی خواهانش شود. اینکه می‌دانست احساس علی — سوس نیست، او را بیشتر می‌چزاند. به خودش می‌گفت: «حس من عادیه، بالاخره سه ماه آب و دونه‌ش رو دادم. آدم‌ها هم وقتی یه چیز میارن خونه بهش غذا میدن بهش حس پیدا می‌کنند. من همون حسی رو به این دختر دارم که یه معمولی به مسواکش دارد. خوشم نمیاد چیزی که مال منه دستِ دیگرون باشه.»

این همخانه چه بلایی بر سرش آورده بود؟ نفهمید کی با توپی پر پیش علی و دخترک رفت. علی رو به دختر می‌گفت:

— آره بابا، عطیه ازت ترسیده. سه‌ساعته داره می‌گه این دختر عجیب غریبه علی.

یسنا با لبخند مشتاقانه به حرف‌هایش گوش می‌داد. این دختر مگر مشتاق بودن هم بلد بود؟ پس چرا فقط نفرتش نصیب رهان شده بود؟ مگر او جانش را نبخشیده بود؟ مگر چندبار اوی ترسیده را آرام نکرده بود؟

رهان با دستش به پشت علی زد. علی هاج و واج برگشت و با لبخند احمقانه‌ای گفت:

- جونم رهان؟ چیزی شده؟

رهان عصبی تر از این بود که بتواند صدایش را کنترل کند. همیشه همین طور بود؛ وقتی کسی به حریمش تجاوز می کرد، کنترلش را از دست می داد. چه زود این دخترک جزئی از حریمش شده بود!

- علی حالیه داری چه غلطی می کنی؟

علی متعجب نگاهش کرد. توجهی یسنا هم جلب شد. رهان ادامه داد:

- خودت خوب می دونی چی میگم، بهتره خودت رو جمع و جور کنی.

علی می دانست رهان چه می گوید. او حسش را فهمیده بود. حس خاصی که داشت، برای رهان ناراحت کننده بود؛ چه قدر عجیب! مگر این دختر برای رهان چیزی جز یک دختر فضول و دردسرساز بود؟

علی حرفی نزد و سرش را پایین انداخت. خودش هم نمی دانست چرا یکهو این دختر برایش آن قدر پررنگ شده، دروغ هم نمی توانست بگوید، واقعا دخترک برایش پررنگ شده بود؛ ولی اسمش رفیق بود و این رسم رفاقت نبود. بی حرف ترکشان کرد.

رهان نگاهی به دخترک انداخت؛ دخترکی که سرد و یخزده نگاهش می کرد. در دل گفت: «دختر عجیب! حتما من رو سحر کرده، وگرنه من رو چه به این کارا...»؛ اما هنوز انگار عصبانی بود.

کنار دخترک روی مبل نشست. با هم حرفی نداشتند؛ همین که در آرامش کنار هم نشسته بودند هم عجیب بود. این دختر افسون کننده چه بلایی سرش آورده بود؟ این همه حس حسادت نسبت به علی چه دلیلی داشت؟ دخترک خسته بود و خوابش می آمد و این پسر خاص این را درک می کرد.

«لذت اون بعضی وقتا رو که می فهمی چمه بدون اینکه بگم با هیچ چیز عوض نمی کنم.»

رهان خشک و دستوری گفت:

– بگیر بخواب، فکر نکنم حالا حالاها بریم خونه.

یسنا بی اعتنا حتی نگاهش هم نکرد. رهان حسابی از بی توجهی دخترک لجش گرفت. سر یسنا را به زور به شانه خودش تکیه داد و در همان حالت نگاه داشت. یسنا با جیغ خفه ای گفت:

– ولم کن زورگو، نمی خوام بخوابم. خوست میاد الکی بهم گیر بدی؟

اما رهان بی تفاوت گفت:

– مهم اینه که من می خوام عروسکم بخوابه.

دخترک هر چه سعی در رهانمودنش کرد، بی فایده بود؛ در آخر با لحنی غمگین گفت:

– تا کی می خوای بهم زور بگی؟

رهان باز در جلد بی تفاوتی اش قرار گرفته بود:

– تا وقتی زنده ای!

انگار این جمله را شنیده بود؛ از زبان پیمانش. گفته بود تا وقتی زنده است عاشقش می ماند.

دل دختر سوخت، چشمانش لبالب از اشک شد. این دنیا عجب دنیای ظالمی بود!

دخترک خشک و عصبی گفت:

- ولم کن لطفا.

رهان دستش را از روی سر دخترک برداشت و نرم گفت:

- خوبی بهت نیومده.

یسنا پوزخند صداگذاری زد و نگاهش را از رهان دزدید. خوبی؟ خنده دار بود.

- با علی چی می گفتین؟

یسنا بی رحمانه گفت:

- به شما ربطی داره؟

دوباره عصبی اش کرد. این دخترک چه مهارتی در این کار داشت. رهان با خشونت سر دخترک را به سمت خودش برگرداند و بدون آنکه صورتش را رها کند، به چشمان یشمی اش خیره شد. سعی داشت با چشماش حس مزخرف حسادتش را به دخترک نشان دهد. دخترک نیز در سکوت غرق چشمان به رنگ شب رهان بود؛ همان آرامش عجیب آن شب بارانی در چشمانش موج می زد؛ همان حس ناب، همراه با حس تلخ و دردناک دیگری.

که با صدای فلاش دوربین صورت دخترک را رها کرد. عطیه با ترس گفت:

- دیدم خواهر و برادر خلوت کردین گفتم یه عکس یادگاری بگیرم.

اگر شرایط عادی بود، رهان عکس را پاک می کرد و یک بلایی هم سر این مزاحم فضول می آورد؛ اما اکنون...

انگار دلش می‌خواست این لحظات ناب را ضبط کند. به راستی این حس مجهولش همان حسی بود که آدم‌ها نسبت به مسواکشان داشتند؟ انگار هر چه بیشتر با این دختر بود بیشتر گیج می‌شد.

کلافه از جا برخاست و رو به عطیه گفت:

– ما دیگه می‌ریم، هردو خسته‌ایم.

یسنا نیز از جا برخاست؛ بار اولی بود که با رهان موافق بود.

– الان؟ چه قدر زود، هنوز که کیک رو نیاوردیم.

– گفتم که خسته‌ایم، می‌ریم.

باز هم دورهمی یسنا و عطیه بود. در این هفته که از مهمانی علی می‌گذشت، شاید سومین باری بود که به خانه‌شان آمده بود. رهان هم کم نیاورده بود؛ تمام مدت می‌آمد خانه و کنار این مهمان ناخوانده می‌نشست و مانع هرگونه بحث زیادی می‌شد. دلیلش هم واضح بود! این مرد خودخواه دخترک را برای خدمت به خودش زنده گذاشته بود، نه محبت به دیگران؛ آن هم خواهر علی. علی‌ای که زیادی نسبت به کنیز او حس پیدا کرده بود. کنیز او جزئی از حریمش بود و حریم او خط قرمزش بود. خسته به صورت پر از محبت عطیه نگاه کرد. محبت! آدم‌ها چه الفاظی برای رفتارهایشان می‌گذاشتند. محبت کجا بود؟ این زن برای یسنا و برادرش نقشه‌ای داشت، وگرنه خودش هم زیاد از یسنا خوشش نمی‌آمد. به نظر عطیه یسنا عجیب بود و برادر عزیزش برای این دختر عجیب حیف بود. آدم‌های دورو!

صدای عطیه او را از فکر بیرون آورد:

– یسنا جون عکس پسر رو دیدی؟

یسنا که زیاد اشتیاقی برای هم صحبتی با این زن نداشت، بی میل سر تکان داد؛ اما عطیه با ذوق موبایلش را برداشت و پس از مدتی گشتن در گالری اش عکسی را رو به یسنا گرفت و گفت:

- این پسر مه، فربد. خوشگله نه؟

یسنا نگاهی به عکس انداخت؛ همان پسر شش ساله ای بود که عکسش در اتاق عطیه بود.

- فکر می کردم مجرد باشی.

عطیه سرش را پایین انداخت و با غم گفت:

- یه سالی هست جدا شدیم.

-متاسفم.

عطیه: مهم نیست، دیگه هر چی بوده تموم شده.

- پسرت...

عطیه پرصدا نفسش را بیرون داد، بغضش را فرو خورد و با غم گفت:

- با خودش بردش هلند. هرکاری کردم نتونستم جلوش رو بگیرم.

یسنا دلش برای این دختر یار شده سوخت، آرام زیر لب گفت:

- تنهایی خیلی سخته...

عطیه که انگار شنیده بود، با لبخند گفت:

- داداش منم خیلی تنهاست. دیگه وقتشه براش آستین بالا بزنم.

- بالاخره گفت! رهان درست فکر می کرد؛ این زن به این جا می آید تا مقدمات ازدواج برادرش را فراهم کند. همین مانده بود که دختری که مال اوست به ازدواج علی در آید. چه غلطها!

رهان با عصبانیت بلند شد و بلند گفت:

- عطیه خانوم خوش گذشت، ما کار داریم متاسفانه.

بعد هم دستش را به سمت در دراز کرد و ادامه داد:

- خوشحال می شیم تشریفتون رو ببرید!

عطیه حسابی از رفتار رهان ناراحت شد، چنگی زد و کیفش را برداشت و رو به یسنا گفت:

- خان داداشت رسماً من رو داره می اندازه بیرون.

مختصر یسنا را در آغوشش کشید و در گوشش گفت:

- بعداً باهات کلی حرف دارم.

به سمت رهان برگشت و با چشم غره ای گفت:

- آداب معاشرتت صفره!

و با تاسف سری تکان داد و از آستانه ی در خارج شد. به محض خروجش، یسنا تقریباً فریاد زد:

- این چه وضعشه؟ چرا این جور کردی؟

سرش داد زده بود؟ فکر کرده بود چه کسی است؟ او فقط یک کنیز است، کنیز! و این کنیز برایش دم در آورده. بله دیگر؛ وقتی زیادی به او بها می‌داد همین می‌شد. چندروز مثل آدم با او رفتار کرده بود هوا برش داشته بود.

رهان: چیه؟ آدم بودن ورت داشته؟ به روت خندیدم فکر کردی خبریه؟

یسنا پرحرص گفت:

- من که آدم بودم، اونی که آدم بودن ورش داشته توی هیولایی! حداقل آدم‌وار رفتار کن.

این دختر همان دختر افسرده‌ی دیروز بود؟ از کی آن قدر زبان در آورده بود؟ افسارگسیخته شده بود؟

رهان پرخشم به او نزدیک شد در صورتش گفت:

- مثل اینکه یادت رفته زندگیت مال منه و هروقت بخوام می‌تونم پسش بگیرم؟ حالا برای من شدی معلم

اخلاق؟ تو کی باشی که بخوای به من یاد بدی؟

یسنا با نفرت در چشمانش زل زد و بی تفاوت گفت:

- زندگیم مال توئه؟ بگیرش! بهتر. زندگی با یه هیولایی مثل تو بدتر از مردنه.

رهان با عصبانیت چنگی در موهای دخترک زد و دسته‌ای از موهای طلایی‌اش را در دست گرفت و غرید:

- مثل اینکه یادت رفته برا زنده‌موندن چه التماسی می‌کردی؟ هان؟ می‌خوای بمیری الان؟

قیافه‌ی دخترک از درد مچاله شد؛ اما هیچ نگفت و این رهان را جری‌تر نمود. فشارش را بیشتر کرد و گفت:

- بکشمتم که راحت شی؟ به همین خیال باش. من یه هیولام! زنده‌ت گذاشتم که از زجر کشیدن لذت ببرم. تو زنده می‌مونی و زجر می‌کشی. اون قدر که موهاش رنگ دندونات شه... تا یاد بگیری و آدم شی! بعد هم سرش را به آن طرف پرت کرد. دخترک ترسیده در خودش جمع شد. ثانیه‌ای بعد رهان دسته‌ای از لباس‌هایش را به طرفش پرت کرد و گفت:

- بلند شو اینا رو بشور و اتو کن.

اما وقتی دید که دخترک تکان نمی‌خورد، فریاد زد:

- شنیدی چی گفتم؟

دخترک پرنفرت به چشمان مشک‌آلودش زل زد، بلند شد و لباس‌ها را برداشت.

رهان پوزخندی زد. وقتی اسمش هیولا بود، باید رسمش هم هیولایی می‌شد. این دختر موطلائی نباید خیال برش می‌داشت. او کنیز این خانه بود، نه چیز دیگر. کنیز بود و تا آخر عمرش کنیز می‌ماند. رهان برای نگاه‌داشتنش خطر کرده بود و باید دخترک تاوان این خطر را می‌داد.

موبایلش داشت خودش را می‌کشت؛ شاید برای پنجمین بار بود که زنگ می‌خورد. مگر این دختر کنیز حواس برایش می‌گذاشت! کلافه به تلفنش نگاه کرد؛ فرشته بود، دختر جلف سر تا پا عملی. از یادآوری قیافه‌ی فرشته کلافه‌تر شد. این آدم‌های معمولی آخر چرا آن قدر علاقه داشتند خود را عجب و جق نشان دهند؟ که مثلاً زیبا شوند؟ ولی بیشتر ترسناک بودند تا زیبا! بی‌حوصله تماس را برقرار کرد. از صدای ملوس و پر از عشوه‌ی فرشته حالش به هم خورد.

فرشته: الو... عشقم؟

- سلام.

فرشته: سلام نفسم. خوبی؟ کجایی؟

- ممنون خوبم. هیچ جا، خونه.

فرشته: اِرهانم، مگه قرار نشد روزایی که می‌مونی خونه بگی من پیام پشت؟

- بیای چیکار آخه؟

فرشته صدایش را اغواکننده کرد و پر از احساس گفت:

- پیام خستگی عشقم رو از تنش بیرون کنم.

رهان پوزخندی به حرف‌هایش زد و جواب داد:

- اِاین‌طور یاس؟ خب پاشو بیا.

فرشته خنده‌ی مستانه‌ای کرد و گفت:

- نیم مین دیگه اون جام.

و تماس را قطع کرد.

همه‌ی دخترها این‌قدر احمق بودند؟ رهان لبخند غلیظی به حس‌های فرشته زد. دختر احمق! فقط به دنبال خوی حیوانی‌اش بود. با صدای عطسه‌ی یسنا تازه به یاد همخانه‌اش افتاد. حالا با این همخانه‌ی مزاحم چه می‌کرد؟ هیچ کار. او یکی از وسایل این خانه بود، نباید پنهانش می‌کرد. این دختر تا ابد مهمانش بود، پس باید به همه نشانش می‌داد.

به سراغ دخترک رفت. دخترک در حمام دو زانو نشسته بود و با حرص لباسش را می‌شست. در ذهنش انگار داشت او را کتک می‌زد. این دخترک با این دستان کوچکش خیال می‌کرد حریف رهان زبده است؟ حتی خیالش هم بامزه بود. بی‌مقدمه گفت:

- الان مهمون میاد برامون.

دخترک از حضورش جا خورد. جیغ خفه‌ای کشید و دستش را روی قلبش گذاشت. همین کارش کافی بود که رهان دیگر نتواند جلوی خودش را بگیرد و قهقهه‌اش بالا رود. یسنا با عصبانیت نگاهی به او کرد و بی‌اعتنا پشتش را کرد و با حرص لباس را چنگ زد. فسقلی بامزه! چی؟ اصلا چرا باز داشت به او توجه می‌کرد؟ با عصبانیت اخمی کرد و نگاهش را از دخترک گرفت و از حمام خارج شد.

آمده بود که بگوید مهمان دارند؟ که چه؟ اصلا مگر برای دخترک مهمان داشت یا نداشتن او مهم بود؟ پسر دیوانه! یسنا پر حرص لباس‌ها را چلانند. صداها بیرون حاکی از آمدن مهمان عزیزشان بود. هر کاری کرد بی‌اعتنا باشد، نتوانست و آخر هم از لای در به بیرون سرک کشید. زیاد واضح نبود، فقط در این حد فهمید که یک دختر مهمانشان است. نمی‌دانست باید چه کار کند؛ بیرون برود یا در حمام بماند؟ لبخند خبیثی زد و با خود گفت: «میرم بیرون و کاسه و کوزه‌شون رو به هم می‌زنم. اون که من رو این‌جا نگه داشته، باید تنش رو برای عواقبشم چرب کنه.» اما مطمئن نبود این دخترهای رنگارنگ برای رهان مهم باشند. اگر مهم بود که آن قدر راحت نمی‌آمد بگوید مهمان داریم.

با احتیاط از حمام بیرون زد و به آرامی طوری که آن دو متوجه‌اش نشوند به اتاقش رفت. لبخند پر از خبائتی زد. به سراغ لباس‌های گوشه‌ی اتاق رفت. از میان‌شان نیم‌تنه‌ی آتشی همراه با شلوارکی مشکی انتخاب کرد و پوشید. اگر هدفش بردن آبروی این هیولا نبود، عمرا این‌ها را می‌پوشید. از داخل چمدانش

لوازم آرایشش را برداشت و حسابی آرایش کرد. این پسر او را دست کم گرفته بود یا حسادت زنانه‌ی دوست دخترهایش را؟ همین‌ها برای آواره‌کردنش کافی بودند، نبودند؟

یسنا متینانه از اتاق خارج شد و به سمت آن دو رفت. رهان روی سرامیک نشسته بود، دوست‌دختر فوق‌العاده جلف و زننده‌اش هم روی پایش نشسته بود و در صورت رهان حرف می‌زد؛ دقیقاً یک سانتی‌متری صورتش بود.

دختره‌ی... یسنا سری از تاسف تکان داد و برای انجام نقشه‌اش مصمم‌تر شد.

– عزیزم؟ معرفی نمی‌کنی؟

با این حرف سر فرشته به سمتش برگشت. از بالا تا پایش را چندبار رصد کرد و با تعجب گفت:

– تو دیگه کی هستی؟

یسنا لبخند ملوسی زد و گفت:

– چه جالب! منم همین سوال رو دارم.

پس از این حرفش تازه متوجه رهان شد که با تحیر نگاهش می‌کرد. فرشته به سمت رهان برگشت و گفت:

– رهانم این دختر کیه دیگه تو خونه‌ت؟ هان؟

رهان خونسرد لبخندی زد و هیچ چیزی نگفت. فرشته با عصبانیت از روی پای رهان بلند شد و با صدای جیغ جیغ‌ویش گفت:

- رهان با توام!

رهان با حفظ لبخندش از جا برخاست و لباسش را تکاند.

یسنا: رهان جان؟ جواب خانوم رو نمیدی؟

لبخند رهان پررنگ تر شد و رو به یسنا گفت:

- باشه عشقم، الان جوابش رو میدم.

یسنا جا خورد! اصلا توقع این عکس العمل را نداشت.

رهان به سمت فرشته برگشت و خونسرد گفت:

- این خانوم خوشگله همخونه ایمه.

فرشته چشمانش گرد شد. همخانه؟ رهان؟ امکان نداشت! در این چند هفته هر کاری کرده بود رهان نگذاشته بود حتی یک شب هم این جا بماند. چه طور امکان داشت این دختر...

فرشته به سمت رهان رفت و دستش را دور صورتش گذاشت و گفت:

- رهانم، آخه چه طور دلت میاد این عفریته رو به من نشون بدی وقتی هر کاری کردم اجازه ندادی یه شب این جا بمونم؟

رهان لبخند غلیظی زد و گفت:

- یعنی تو با یسنا مشکلی نداری؟

فرشته: معلومه که نه! تو فقط بذار من یه شب پیشت بمونم، اون وقت خودت می فهمی کی بهتره برای موندن این جا.

رهان ابروهایش را بالا داد و نگاه خیره‌ای به یسنا کرد. دخترک حسابی معذب شده بود. چه خیال می کرد، چه شد! برای رهایی از نگاه هیز رهان آرام به سمت اتاقش سرازیر شد؛ اما رهان با سرعت خودش را به او رساند، جلویش ایستاد و با لحن بدی گفت:

- کجا میری عشقم؟ ما تازه می‌خوایم شب رو با هم بگذرونیم، سه تایی!

تمام تنش از عرق خیس شد. پسر وقیح! چه طور این قدر بی‌قید و بند بود؟ یسنا با صدای لرزانی گفت:

- ولم کن.

رهان که حسابی از اذیت کردن دخترک لذت می‌برد، دستش را روی بازوی دخترک گذاشت، او را به سمت خودش کشید و گفت:

- ولت نمی‌کنم عشقم، تازه می‌خوایم شروع کنیم.

و او را با خودش به سمت اتاق می‌کشاند. اشک دخترک سرازیر شد، پراتماس گفت:

- ولم کن.... تو رو خدا..... من.... من....

فرشته هم دنبالشان به اتاق آمد. این دختر واقعا چه فکری با خودش می‌کرد؟ فقط وصال به رهان برایش مهم بود؟ حتی حضور شخص دیگر را کنار خود می‌پذیرفت! رهان بی تفاوت او را روی تختش پرت کرد. یسنا تقریبا جیغ زد:

- غلط کردم. رهان! به خدا غلط کردم.

رهان لبخند پررنگی زد و گفت:

- بار آخرت باشه. فهمیدی یا نه؟

یسنا تندتند سرش را تکان داد. رهان خودش را کنار کشید و گفت:

- آفرین دختر خوب.

یسنا هم سریع از اتاق رهان بیرون زد.

رهان: فرشته جان شما هم بهتره بری. من و عشقم ترجیح می‌دیم دوتایی باشیم تا سه تایی.

فرشته با حرص نگاهش کرد. به راستی رهان دست نیافتنی بود. لبخند احمقانه‌ای زد و گفت:

- باشه یه شب دیگه پس، فعلا.

با گریه به لباس سوخته زل زده بود. اصلا نفهمید چه شد که سوخت. حالا باید چه می‌کرد؟ مطمئناً رهان

حسابی عصبانی می‌شد. ترسیده بود، با بغض نالید:

- حالا چه غلطی کنم؟

یکی از صد لباس مشکی رهان را سوزانده بود. کاملاً سوراخ شده بود. دیگر کاری از دستش بر نمی‌آمد،

فقط باید منتظر مجازاتش بود. ته ته خوشبخت بود دیگر؛ این هم جزء دیگری از خوشبختی‌اش.

با صدای زنگ در از جا پرید. نگاهی به ساعت انداخت؛ رهان نبود، او اصلاً درزدن بلد نبود. عطیه هم پس از آن روز که رهان او را بیرون انداخته بود، دیگر این‌جا نیامده بود. کس دیگری هم نداشت.

روسی ابریشمی ساده‌اش را به سر کرد و در را باز کرد. با دیدن فرد پشت در قلبش ایستاد. توقع نداشت دیگر به سراغش بیاید. چه قدر لاغر شده بود. دیگر خبری از آن لبخند همیشگی گوشه‌ی لبانش نبود، تنها غم عظیم چشمانش بود که خودنمایی می‌کرد. یسنا ناباور به پیمانش زل زده بود. مردمک چشمان پیمان هم می‌لرزید؛ گویا او نیز هنوز باورش نشده بود عشقش همخانه‌ی پسر غریبه همسایه است. قلبش همچون گنجشکی بی‌قرار در سینه‌اش می‌کوبید؛ یعنی پیمان الان متوجه‌ی تغییرش می‌شود؟ متوجه می‌شود که چه قدر در این مدت زجر کشیده؟ متوجه می‌شود که در این فراق سوخته؟ یا فقط او را دختر خیانتکاری می‌دید که در خانه‌ی دوست پسرش را گشوده؟ نه، پیمان او را می‌شناخت، مگر نه؟ می‌داند که او... او چه؟ قیافه‌ی غمگین پیمان جلوی چشمانش نقش بست؛ همان لحظه‌ای که ظالمانه گفته بود: «عشقم، قول داده بیاد خواستگاریم.» شکستنش را دیده بود. این پیمان دیگر آن پیمان نبود. این پسر سراسر مشکی و عزادار، آن پسر عاشق پیشه‌ی دیروز نبود.

پیمان سوکت طولانی را شکاند و خشک و رسمی گفت:

– باید بیاین شیراز.

ناگاه دل دخترک لرزید. شیراز؟ چه اتفاقی افتاده بود که پیمان به دنبالش آمده بود؟ نکند؟

– چی شده؟ اتفاق...

زبان‌ش نچرخید که بگوید بد. از لباس سرتاسر مشکی پیمان می‌ترسید؛ از غم صورتش، از دوباره یتیم شدن می‌ترسید.

پیمان نگاهش را به زمین دوخت و آرام زیر لب گفت:

- متاسفم.

متاسف بود؟ چرا؟ متاسفم یعنی چه؟ این همه راه آمده تهران که بگویند متاسفم؟

- متاسفم یعنی چی؟ برا چی باید متاسف باشی؟ هیچ اتفاقی نیفتاده.

پیمان با کلافگی گفت:

- خودت رو نزن به اون راه، خودم به اندازه‌ی کافی به زبون آوردنش برام سخت هست.

- منظورت چیه؟ چی داری میگی؟

پیمان کلافه دستش را لای موهای خرمایی‌اش کرد و گفت:

- خان بابا...

زانوهایش سست شد؛ دیگر توانی برای ایستادن نداشت، روی زمین سر خورد و همچنان ناباور لب زد:

- خان بابا دلش برام تنگ شده؟ پیام دیدنش؟

پیمان پردرد به این دخترک نگاه کرد. به او که سعی داشت با فهمیدن مقابله کند چه می‌گفت؟

با ملایمت گفت:

- فردا می‌خوان جنازه رو تشییع کنند.

این حرفش همچون تیر خلاص بر قلب دخترک بود. صدای خان بابا در گوشش پیچید: «دلتنگتم، کاش یه سر بیای شیراز.»

- کی رو تشییع کنند؟ هان؟

پیمان دو زانو روبرویش نشست و با غم گفت:

- یسنا تو دخترِ قوی بودی. بلند شو. این کارا مال...

یسنا با جیغ حرفش را قطع کرد:

- اومدی این جا به من دروغ بگی، آره؟ می خوای انتقام بگیری؟ باشه برنده شدی، حالا تمومش کن.

پیمان با نگرانی گفت:

- مرگ حقه، خان بابا مریض بود؛ داشت زجر می کشید.

یسنا جیغ زد:

- خفه شو دروغگو! من باور نمی کنم... خان بابای من زنده ست. خان بابای من خوب بود. خان بابای من... خان بابای من.... الان خونه ست.

تمام تنش می لرزید و تنش داغ کرده بود. حتی دیگر صدای پیمان را نمی شنید، فقط لبانش را می دید که تکان می خورد. در سرش صداهای متفاوتی بالا پایین می شد؛ صدای پر از نگرانی خان بابا، صدای گریه های خودش، صدای خنده ی رهان. دستش را روی گوش هایش گذاشت؛ با خود می گفت: «نه ممکن نیست. خان بابا گفت حالش خوبه. خان بابا دروغ نمی گه.»

پیمان با بهت به دختر مقابلش زل زده بود؛ دختری که دست روی گوش‌هایش گذاشته بود و جیغ می‌زد:

– خان بابای من حالش خوبه. دهنتم رو ببند، من باور نمی‌کنم.

دستش را ناخودآگاه روی سر یسنا گذاشت. روسری سر دخترک افتاده بود و او راحت توانست دستش را نوازشگرانه در موهایش تاب دهد. به راستی که چه قدر دلتنگ این دختر بود! آرام و نجواوار گفت:

– آروم باش. یسنا خانومی... هیس.

دخترک یک‌باره ساکت شد، هنوز هم تن صدای پیمان برایش معجزه بود. پیمان یسنای لرزانش را بیشتر به خود چسبانده. گاهی این فراموش کردن خطاهای افراد چه قدر خوب است؛ برای کسی که بیشتر از همیشه دلتنگ دخترک لرزان در آغوشش بود. قطره اشکی سر تقانه قصد چکیدن از چشمان عسلی‌اش داشت. به راستی که این دختر دنیایش بود و این گریه‌های بی‌قرارش با دل این مرد عاشق چه می‌کرد.

صدای مردانه و پرجذبه‌ی رهان پیمان را به خودش آورد:

– این‌جا چه خبره؟

پیمان از یسنا فاصله گرفت و نگاهی به سر تا پای این پسر ناموس‌دزد کرد. حقیقت همچون پتک در سرش خورد. چه راحت این پسر خوشتیپ رقیب را فراموش کرده بود. رهان که جوابی از پیمان نگرفت، با خشونت به سمت یسنا رفت. دخترک تقریباً بی‌حال روی زمین افتاده بود و اشک می‌ریخت. بی‌حرف به سمتش رفت و دستش را روی بازوی دخترک گذاشت و از زمین بلندش کرد و به داخل برد. پیمان هم بی‌دعوت سرش را پایین انداخت و پشت سرشان آمد. یسنا را به اتاقش برد. و نزد پیمان برگشت. پیمان با تعجب به خانه‌اش نگاه می‌کرد. این چه خانه‌ای بود؟ خانه‌ی ارواح؟

رهان پر از خشم رو به پیمان کرد و گفت:

- اگه دیدزدنت تموم شد بگو ببینم چی می‌خوای؟

پیمان نگاه غمگینی به رهان کرد. رهان تصاحبگری بود که یک‌روزه تمام آرزوهایش را به باد داده بود.

رهان از غم نگاه پسر روبرویش کلافه شد، دستش را به کمرش زد و بی‌تاب گفت:

- د بگو چی شده دیگه.

با این حرفش پیمان همچون نارنجک منفجر شد:

- می‌خواستی چی بشه؟ پدربزرگمون دق کرد و مرد. یسنا بهت نگفته بود که چه قدر خان‌بابا بهش وابسته‌ست؟ نگفته بود بی‌خبری می‌کشده؟ هه! چه توقعی دارم. شماها فقط دنبال عشق و حالتون بودین، اصلاً به کسی فکر نمی‌کردین که بخواین...

ناگهان رهان با شتاب به سمت اتاق دخترک دوید. پیمان با تعجب به او نگاه می‌کرد. دقایقی بعد صدای فریاد رهان را شنید:

- به چه حقی می‌خواستی خودت رو بندازی پایین؟ هان؟ به چه حقی؟

پیمان با شتاب به سمت اتاق دخترک رفت. یسنا در آغوش مردانه‌ی رهان بود. قلبش تیر کشید و دستانش مشت شد. سرش را پایین انداخت و با درد چشمانش را بست. صدایی در سرش پیچید: «این دختر دیگه مال تو نیست؛ چرا باور نمی‌کنی؟»

پیمان از حال این دخترک چه می‌فهمید؟ دخترک بدحالی که رهان را از او تشخیص نداده بود و از هم‌آغوشی پیمان‌ش چه خوشحال بود.

دخترک با صدای لرزان گفت:

– پیمان همه اینا یه شوخیه نه؟ می‌خوای من رو ببری از این‌جا؟

دستان رهان شل شد. به دخترک لرزان مقابلش نگاه کرد. آرام لب زد:

– لباس‌ها رو عوض کن می‌خوام ببرمت شیراز.

دخترک خنده‌ی وحشتناکی کرد و گفت:

– وای می‌خوای ببریم پیش خان‌بابام؟

رهان با لبخند احمقانه‌ای گفت:

– آره؛ ولی باید لباس مشکی بپوشی.

دخترک اخم ریزی کرد و گفت:

– برای چی؟ نمی‌خوام! مشکی زشته.

رهان کلافه گفت:

– این شرطمه، می‌خوای ببرمت باید قبول کنی.

یسنا خندید؛ یک خنده‌ی طولانی و وحشتناک گفت:

- ای زورگوا باشه.

رهان لبخند اعتمادبخشی زد و از اتاق دخترک خارج شد. نزد پیمان برگشت تا شاید بحث نیمه‌کاره‌شان را ادامه دهند؛ اما حس تلخ این پسرک عاشق‌پیشه لبانش را به هم دوخت. پسرک با خشم وسط‌هال ایستاده بود و دستانش را از شدت عصبانیت مشت کرده بود.

- با چی اومدی؟

پیمان همچون کودکی که مچش را گرفته باشند، با صدای رهان شوکه شد. نگاه گنگی به او کرد و قدری فکر کرد تا یادش بیاید او چه پرسیده است.

- با هواپیما.

صدایش بیش از حد گرفته نبود؟ این بعض سنگین چه بود که به زور خفه‌اش کرده بود؟ به راستی این دو فرد عاشق هم بودند؟ عشق؟ نکند اشتباه کرده بود؟ نکند عشق وجود داشت و دنیای آدم‌ها پر از عشق و علاقه بود؟

سرش را تکانی داد تا از این افکار بیرون بیاید. با لحن دستوری و خشکی گفت:

- خوبه، پس با ماشین من بریم. توی راه باهاش حرف بزن و آماده‌ش کن.

این بار پیمان بود که با تعجب به پسر مقابلش خیر شد. او آماده‌اش کند؟ مگر او در زندگی یسنا که بود؟ این کار نباید توسط مرد موردعلاقه‌اش که قول داده به خواستگاری‌اش بیاید انجام شود؟

کلافگی پیمان رهان را هم کلافه کرد و به فکر عمیقی فرو برد. شاید‌های مختلفی در ذهنش نقش بست؛ شاید‌هایی که تمام این سی‌سال زندگی‌اش میان آدم‌ها را زیر سوال می‌برد.

- من آماده‌م.

هر دو با صدای دخترک از فکر بیرون آمدند و به دخترک سراسر مشکی پوش خیره شدند. رهان همخانه‌ی به شدت غمگین و نگرانی را می‌دید که حس وحشتناکی داشت و پیمان عشقش را می‌دید که همان مانتویی را به تن داشت که به سلیقه‌ی خودش با هم خریده بودند؛ همان مانتوی مشکی که با آن پیلی‌های روی کمرش حسابی به یسنای ریزه‌میزه‌اش می‌آمد. سکوت عجیبی میانشان حاکمی بود. هر سه غرق در افکارشان بودند و قصد نداشتند این سکوت عمیق را بشکنند. طولی نکشید که به پارکینگ رفتند و سوار ماشین رهان شدند. ماشین رهان پژوی ساده و مشکی بود. او دوست نداشت در خیابان مرکز توجه باشد، ترجیح می‌داد همین پژوی ساده را داشته باشد تا ماشین‌های جدید و مثلاً زیبا. یسنا بدون هیچ حرف اضافه‌ای جلو نشست و پیمان هم با آه خفیفی که فقط رهان شنیده بود، صندلی عقب نشست. درست بود که دخترک حال خوشی نداشت؛ اما یادش بود که باید عشقش نابود کند. یادش بود که دیگر پیمانی در زندگی‌اش نیست. یادش بود که مثلاً عاشق این پسرک عبوس و مشکی پوش است. او این‌ها را به یاد داشت؛ ولی...

چه‌طور خان‌بابایش را فراموش کرده بود؟ چه‌طور توانسته بود اولین زندگی‌اش را ترک کند؟

اولین شخصی که اسمش را یاد گرفته بود، اولین شخصی که کمکش کرده بود مشق‌هایش را بنویسد، اولین شخصی که نماز خواندن یادش داده بود. اولین مردی که با تمام مردبودنش عجیب مادرانه‌هایی خرجش کرده بود.

سرش را به پنجره‌ی ماشین تکیه زد. چشمانش را پر درد بست. تصویر خان‌بابا جلوی چشمانش نقش بست. چه‌قدر دلتنگ بود؛ دلتنگ صورت گندمی‌اش، موهای یک‌دست سفیدش، دستان لرزان اما

قوی‌اش، صدای بم و مردانه‌اش، آن بـوسه‌های دزدکی روی وسط سر خالی خان‌بابا، لبخندهای زیبا و همیشگی خان‌بابا، دختر بد گفتن‌هایش...

باز هم چیزی را از دست داده بود و قدرش را ندانسته بود؟ نه، امکان نداشت! خان‌بابا تنهایش نمی‌گذاشت؛ او اهل نامردی نبود. نه، امکان نداشت.

تصویر آخرین خاطره‌ی دردناکش با خان‌بابا مقابل چشمانش نقش بست. جواب‌های کنکور آمده بود و وقت زیادی برای ثبت نام نمانده بود. در اتاق خان‌بابا بود و لجوجانه نمی‌گذاشت خان‌بابا کتابش را بخواند.

– خان بابا این نامردیه! شما خودتون موقع انتخاب رشته گفتین می‌ذارین من برم شهر دیگه، الان دارین می‌زنین زیرش؟

پرویز خان اخم ریزی کرد و کلافه گفت:

– خودتم خوب می‌دونی اون موقع هم من رضایت ندادم، از بس اصرار می‌کردی دلم سوخت.

– حالا هر چی. مهم اینه که شما گفتین باشه، حرف مرد یکیه دیگه، مگه نه؟

– گل بابا تو دلت میاد بری و من رو تنها بذاری؟

– آره میاد. خان بابا من می‌خوام پیشرفت کنم، می‌خوام...

پرویز خان حرفش را قطع کرد و گفت:

– نه... نه یسنا نه! نمی‌ذارم بری.

یسنا با خشم صدایش را بالا برد:

- یعنی چی خان بابا؟ من می خوام برم. مهم هم نیست شما چی می گین، به اندازه ی کافی بزرگ شدم؛ می تونم خودم تصمیم بگیرم.

چشمانش را گشود. نزدیکی اصفهان بودند و تقریباً شب شده بود. پیمان که متوجه شد یسنا بیدار شده، بی مقدمه شروع به تعریف کردن این چندوقت کرد:

- هیچ وقت نفهمیدم چی شد که خان بابا راضی شد بیای تهران. یهو بهم زنگ زد و گفت یه خونه می خواد تو تهران برای تو. تو خوشحال بودی و حالت نبود پیرمرد چه قدر ناراحته. خودخواهی کردی یسنا! خیلی...

نفسی گرفت و ادامه داد:

- یهو ناپدید شدی و هیچ خبری ازت نداشت. منم حرفی نداشتم که بگم. هر سری یه دروغی می ساختم و بهش می گفتم. باورش نمی شد؛ می دونم که باورش نمی شد! چشماش می گفت: «بسه پسر دروغ نگو»؛ ولی همیشه لبخند می زد و می گفت: «الحمدلله که خوبه... خوش باشه کافیه.»

همه چی خوب بود؛ یعنی ماها فکر می کردیم همه چی خوبه. دکتر بهش گفته بود که وضعیتش تعریفی نداره و به ما نگفته بود. مش رجب می گفت قسمش داده که به بچه ها چیزی نگو. این اواخر همه ش بهانه ت رو می گرفت. همه ش می گفت پیمان برو بیارش.

ناگاه سکوت کرد و به سختی صدای گریه اش را کنترل کرد. ازدست دادن عزیز برای انسان ها سخت بود و رهان تقریباً درک می کرد. به دخترک کنارش نگاه کرد که بی صدا و مظلومانه اشک می ریخت. سرش را با ترحم تکان داد و پایش را روی پدال گاز فشار داد.

ساعت تقریباً سه بامداد بود که به شیراز رسیدند. رهان که حسابی از یازده ساعت پشت فرمان نشستن عصبی شده بود، بی حوصله آدرس دقیق منزل پرویز خان را از پیمان گرفت و پرجذبه رو به او گفت:

- بهشون که راجع به من چیزی نگفتی؟

- برای چی نباید می گفتم؟ مگه تو...

- گفتمی یا نه؟

- نه.

- خوبه!

پیمان عصبی به یسنا خیره شد؛ بلکه او دلیل این پنهان کاری طولانی را بگوید. اگر عاشق هم بودند و چند ماه همخانه، پس درست و منطقی اش آن بود که یسنا به همه حقیقت را می گفت و رهان را مجبور به ازدواج می کرد. مگر اینکه خودش هم ازدواج سفید را به ازدواج واقعی ترجیح دهد! ازدواج سفید؟ عصبی دستانش را مشت کرد و دندان هایش را روی هم فشرد و طلبکارانه منتظر جوابی بود؛ اما دخترک فارغ از این افکار، نگران به خیابان های آشنای شهرش خیره بود و در دلش غوغای عظیمی بر پا بود. باز هم با تمام حرف های پیمان ته دلش امیدوار بود خان بابایش در خانه منتظرش باشد و تمام این ها نقشه ی پیمان برای رهایی دخترک از چنگ رهان باشد. او یسنا بود دیگر؛ دخترک ساده و مهربانی که بیش از اندازه خوش خیال است.

ماشین مقابل خانه ی ویلایی و بزرگ پرویز خان بالایی ایستاد. رهان به سمت یسنا برگشت و با همان لحن دستوری همیشگی اش گفت:

- با هم برین، درست نیست من رو با تو ببینن.

یسنا که دل در دلش نبود، بی حواس سرش را به معنی تفهیم چندباری تکان داد. رهان از درون آینه به پیمان که با چشمانی به خون نشسته نگاهش می کرد، نگاه کوتاهی انداخت و گفت:

- مراقبش باش!

پیمان که از بی حیایی آن دو حسابی عصبی شده بود، باز هم سوالش را تکرار کرد:

- تو چرا نمیای؟ نمی خوای خودت رو معرفی کنی؟

رهان چشم غره‌ی وحشتناکی به او رفت و گفت:

- این قدر سوال پیچم نکن، خوشم نمیاد به کسی جواب پس بدم. من همین دور و ورام، حواسم بهتون هست.

رو به یسنا تاکیدوار گفت:

- حواستون رو جمع کنید.

یسنا که دیگر به حداکثر بی قراری رسیده بود، هول «باشه‌ای» گفت و از ماشین خارج شد. پیمان هم با عصبانیت به دنبالش سرازیر شد. دخترک آن قدر استرس داشت که متوجه نشد رهان دنده عقب گرفت و در مکان تاریک و مناسبی ماشینش را پارک کرد. با همان حال خراب چند ضربه به در زد و بلند گفت:

- مش رجب! مش رجب منم یسنا، بیا در رو باز کن.

کمی طول کشید که پیرمرد لاغر و نحیفی از اتاق کنار در خارج شد و با چشمانی خواب‌آلود نگاهی به آن دو انداخت و بی‌درنگ در را به رویشان گشود و با لهجۀ زیبای شیرازی‌اش گفت:

–سلام یسنا خانوم، خوش اومدین. خانوم چرا این‌قدر دیر کردین؟ دیگه حاجی نیست که از اومدنتون ذوق کنه. حاجی خیلی منتظرتون بود. حاجی...

بغض پیرمرد ترکید. دلش برای یار و همراه تمام زندگی‌اش بی‌قرار بود؛ کسی که تمام این مدت اسم ارباب را یدک می‌کشید؛ اما رسمش رفاقت بود.

یسنا ناباور به مش رجب سیاه‌پوش خیره شد. تا به حال گریه‌ی مردانه‌اش را ندیده بود، حتی زمانی که تنها پسرش از سرطان مرد. صدایی در ذهنش پیچید: «پس چرا ایستادی؟ برو تو خان بابا منتظرته! الان داره نماز شبش رو می‌خونه، بیداره.»

کورسوی امید در دلش زنده شد. با همان اندک امید بی‌توجه به پیمان و مش رجب که بی‌صدا گریه می‌کردند، به سمت خانه دوید. هنگامی که به در قهوه‌ای خانه رسید، نفسی گرفت و بی‌درنگ در را باز کرد. خانه‌ای بزرگ اما قدیمی داشتند. پرویزخان اجازه نمی‌داد خانه را بکوبند. می‌گفت با همین خاطره‌ها که در این خانه است زنده است؛ اگر این را هم از دست دهد می‌میرد. روبروی در ورودی راهرویی بود که از یک طرف به پایین پله می‌خورد و به آشپزخانه‌ی بسیار بزرگی راه داشت و از طرف دیگر هم با پله به طبقه‌ی بالا که اتاق‌ها بودند راه داشت. قسمت دیگر راهرو هم به هال و پذیرایی بزرگشان وصل می‌شد.

یسنا صدایش را بالا برد:

– خان بابا؟ من اومدم خونه. خان بابا؟

از پله‌های روبروی در به سمت اتاق خان بابا دوید و همچنان بلند اسم خان بابایش را صدا می‌زد. به در اتاق پرویز خان که رسید، با استرس چند ثانیه ایستاد. با نام خدا در را گشود؛ اما... اتاق پرویز خان خالی بود. خان بابایش نبود، نبود؟ نه دیگر نبود! تنها دلیل زندگی‌اش نبود! تنها کسش نبود! دیگر بی‌کس شده بود؟ بقیه راست می‌گفتند؟ خان بابایش مرده بود. حقیقت همچون پتک در سرش کوبیده شد. ترسیده جیغ زد:

– خان بابا کجایی؟ تو رو خدا بیا! بیا و بگو دارن دروغ میگن، تو من رو تنها نمی‌ذاری. خان بابا! بی‌هال روی زمین افتاد و همچنان با داد گفت:

– خان بابا...وای!

پیمان که در راهرو بود، با شنیدن صدای یسنا به گام‌هایش سرعت بخشید و با شتاب به سمت اتاق پرویز خان رفت و یسنا را در حال جیغ‌زدن و گشتن پیدا کرد. با ترحم به سمتش رفت و دستش را به نشانه‌ی همدردی روی شانه‌ی نحیفش گذاشت. دخترک که از حضور پیمان باخبر شده بود، با ناله گفت:

– پیمان حالا چیکار کنیم؟ پیمان بی‌پناه شدم؟ خان بابام نیست. پیمان خان بابام مرده؟

پیمان به دختری که تنها کس زندگی‌اش هم تنه‌ایش گذاشته بود چه می‌گفت؟ کلافه دنبال جواب خوبی برای آرام کردن این قناری طلایی می‌گشت که صدای مادرش رشته‌ی افکارش را از هم گسیخت:

– آره مرده.

با عصبانیت به سمت مادرش که با سر و صدای یسنا از خواب پریده بود برگشت و با اعتراض گفت:

– ماما! چی میگی؟ مگه نمی‌بینی حالش خوب نیست؟

پریچهر نگاه سردی به پسرش کرد و رو به یسنا گفت:

- چیه؟ اون کشتش اون وقت تو با من دعوا داری؟

یسنا پردرد به خاله‌اش خیره شد؛ خاله‌ای که اندک محبتی از او به یاد نداشت.

پریچهر همچنان بی‌رحمانه گفت:

- بابام رو کشتی! یسنا بابام مرد. دق کرد و مرد.

این را گفت و زار زد.

پیمان سرزنش‌کننده رو به مادرش گفت:

- ماما! لطفا.

مادر! یسنا مادری هم نداشت که اکنون در اوج تنهایی به آغوشش پناه ببرد. دیگر هیچ‌کس را نداشت،

هیچ‌کس! خان بابایش هم نامرد شده بود. خان بابایش هم رفته بود. خان بابایش هم....

بغضش پرصدا ترکید و از ته دل زار زد.

سرش را در متکای سفید و نرم پرویزخان فرو کرد؛ بوی خان بابایش را به ریه‌هایش فرستاد. هنوز هم این

تخت بویش را می‌داد؛ آن بوی ناب یاس! پربغض نالید:

- خان بابا شنیدم که رفتی، تنها هم رفتی. آره خب کی من رو می‌خواد، کی دلش برای من تنگ میشه؟

کی؟ خان بابا پشتم خالی شد؛ خالی خالی. الان اگه بگم چرا، کفر گفتم؟ ناشکریه؟ اصلا من کافر... من

عوضی، خدا که مهربون بود. تو که می‌گفتی خدا هوای بچه یتیم رو بیشتر داره. تو که می‌گفتی عرش

خدا به لرزه در میاد وقتی یه یتیم آه بکشه. پس چی شد؟ من آدم نبودم؟ من یتیم نبودم؟ اینه رسم عرش خدایی؟ خان بابا خاله پریچهر میگه من دِقِت دادم، میگه من کشتمت. راستم میگه!

از ته دل زار زد؛ آن قدر که نفس کم آورد و سرش را از متکا جدا کرد. با همان حال زار به سراغ کمد پرویزخان رفت. درش را گشود. نگاهی به تمام وسایل انداخت. همه چیز سر جایش بود؛ پیراهن‌های سفید و اتوشده‌ی خان بابا، شلوارهای پارچه‌ای با آن کمربندهای خاص و تکش، حتی گاوصندوق کوچک مدارک. همه و همه سر جایشان بودند، الا خان بابا. لباس سفیدی از جالباسی برداشت و در آغوش کشید. گفته بود چه قدر عاشق خان بابایش است؟ گفته بود چه قدر دوستش داشته است؟ آخرین بار که گفته بود زندگی با او را نمی‌خواهد. گفته بود تهران را ترجیح می‌دهد. کاش حداقل یک بار دیگر او را می‌بوسید. آخرین بار حتی خان بابا اجازه نداده بود بغلش کند.

دو ساعتی گذشت. ساعت نزدیک هفت بود که فهیمه به طور ناگهانی متوجه‌ی حضور شخصی در اتاق حاج آقا شد. وارد اتاق شد و یسنای به خواب رفته روی زمین را پیدا کرد. دخترک با حالت زاری لباس حاج آقا را در آغوش کشیده بود و به خواب رفته بود. با ترحم سری تکان داد و گفت:

– یسنا خانوم جان، خانوم؟

دخترک تکانی خورد. از بچگی عادت داشت وقتی زیاد گریه کند به خواب رود؛ خواب که نه، بیشتر کابوس می‌دید.

– خانوم جان بلند شین، الان حاجی رو میارن.

یسنا چشمان قرمزش را به فهیمه دوخت. قرار بود خان بابایش را بیاوردند. چه قدر دلتنگش بود.

چادری مشکی سرش کرد و پایین رفت. روی آخرین پله متوقف شد. صورت تک تک افراد سوگوار و مشکی پوش را از نظر گذراند. همه ی خانوم های ایل و طایفه آمده بودند؛ خواهرها و خواهرزاده، زن برادرها و عروس ها، دوستان و همکاران و همسایگان. غریبان آشنایی که موقع زنده بودن خان بابایش حتی با یک تماس تلفنی حالشان را جویا نمی شدند، اکنون به شکل دوستاناران خان بابا در آمده بودند. حتی نرگس هم بود؛ دختری که نامش رفیق قدیمی بود. از دبستان مثلا با هم دوست بودند؛ ولی همدیگر را فقط در مراسم ها می دیدند. یسنا همیشه تنها بود؛ هیچ دوستی نداشت، شاید تنها دوستش همین نرگس بی تفاوت بود.

صدای قرآن سکوت را می شکست. عده ای با ناراحتی به زمین خیره بودند و به صوت قرآن گوش سپرده بودند، عده ی دیگری خودشان جزء قرآنی می خواندند. فهمیه و کوب هم در مسیر حیاط و خانه بودند و وسایل پذیرایی را مهیا می کردند. زن دایی مرضی با دیدن یسنا روی راه پله، بلند گفت:

– الهی بمیرم برات که دوباره یتیم شدی.

داغ دل دخترک تازه شد. با چشمانی لبالب از اشک به سوی زن دایی پرواز کرد و در آغوش تپش فرو رفت. از زمان بچگی اش تنها زن دایی مرضی بود که به او ترحم هایی در قالب محبت می کرد و دل دخترک به همین محبت های گاه و بی گاه مرضی خوش بود و اکنون در اوج تنهایی هایش عجیب این آغوش مادرانه می چسبید. مرضیه یسنا را در آغوشش چلاند و پا به پایش اشک ریخت. همچون بچه ی نداشته اش دوستش داشت. حاضران هم از این صحنه متاثر شده و کم و بیش اشک ریختند. فضای سنگین و خفقان آوری بود. صدای قرآن و هق هق یسنا جو غمگینی ساخته بود. خیلی نگذشته بود که فهمیه با عجله از حیاط به خانه آمد و در حالی که نفس نفس می زد، با بغض گفت:

- حاجی رو آوردن.

یسنا همچون دیوانگان زن دایی مرضی را کنار زد و پابرنه وسط حیاط پرید. با اینکه می دانست خان بابایش دیگر نیست؛ اما باز هم منتظر بود پیرمرد تسبیح به دستی با همان لبخند زیبای گوشه لبانش از در حیاط داخل شود، با لبخند بغلش کند و قربان صدقه‌ی موهای بلندش رود؛ اما...

جسم بی جانی بر روی شانه‌ی مردان وارد شد؛ جسمی که هیبت انسان‌ها را داشت و شاید هم هیبت پرویز خان بالایی را.

دخترک با صدایی گرفته جیغ زد:

- خان بابام! خان بابام بلند شو چرا خوابیدی؟ بلند شو ببین من اومدم. خان بابا تو رو خدا تو رو خدا بلند شو!

لحن عاجزانه‌ی دخترک دل سوزاند و رنگ ترحم بر نگاه‌ها پاشید. با چشمانی سرخ و تنی لرزان خودش را به زور بر بالای سر پرویز آرمیده کشاند، دستان لرزانش را روی پارچه‌ی ترمه‌ی کشیده‌شده روی پرویز گذاشت و سرش را رویش نهاد و از ته دل ضجه زد:

- خان بابا قرار نبود من رو ول کنی بری.

سرش را بالا آورد و جیغ زد:

- قرار نبود این جوری بشه، قرار نبود دوباره یتیم بشم.

جیغ می زد و هق هق می کرد. در میان هق‌هایش هم گاهی التماس وار می گفت:

– خان بابام تو رو خدا تو رو خدا بلند شو! خان بابا!

مرضیه با اشاره‌ی همسرش به سمت یسنا رفت و او را از روی پرویز خان جدا نمود. یسنا همچون جوجه‌ی کوچک و ترسیده‌ای خودش را در آغوش مرضیه پنهان کرد و نالید:

– زن دایی تو بهش بگو بلند شه. تو رو خدا!

این دختر از مرضیه چه می‌خواست؟ معجزه؟! بغضش را به سختی قورت داد و او را بیشتر به خود چسباند. نباید ضعف نشان می‌داد؛ او تکیه‌گاه این دخترک بی‌پناه شده بود، باید قوی می‌بود.

پیمان و دایی مجید و مش رجب و یکی از دوستان خان‌بابا، پرویز خوابیده و بی‌جان را روی دوش گرفتند و با بغض اما پرصلابت لاله الا الله گویان حرکت کردند. بقیه هم به دنبالشان سرازیر شدند. یسنا فریاد زنان گفت:

– نبرینش! کجا می‌برین خان بابای من رو؟

با پاهای لرزان به دنبالشان دوید تا خان بابایش را پس بگیرد؛ اما جسم تیزی درون پاهای برهنه‌اش رفت و آخش را بلند کرد. نگاهی به پاهای سفیدش انداخت که یک تکه چوب درونش رفته بود. خواست بی‌تفاوت راهش را برود که کفش‌هایش را در مقابلش دید. سرش را بالا آورد. رهان بود؛ همان مرد غارتگر. آن قدر بدبخت شده بود که دیگر او را نیز فراموش کرده بود. بی‌حرف کفش‌هایش را گرفت و پایش کرد؛ بدون نگاه دیگری به او به سمت کوچه دوید. حس می‌کرد خوابیده است؛ باز هم یک کابوس دیگر. چه طور یک روزه بی‌پناه‌شدنش را باور کند؟ نه، باورش نمی‌شد. اصلاً امکان نداشت این لاله الا الله گفتن‌ها برای خان بابایش باشد. اصلاً این فرد خوابیده که برایش نماز میت می‌خواندند، خان بابایش نبود؛ بود؟

سرش را به شیشه‌ی اتوبوس حامل نزدیکان سوگوار تکیه داد. ذهنش به سمت خاله پریچهر افتاد که گفته بود: «صاحبای عزا با ماشین پیمان بیان»؛ ولی قبل از سوارشدن یسنا، همین که او به سمت در ماشین رفت، پیمان ماشین را روشن کرد و نگذاشت سوار شود. آهی کشید و با سرش ضربه‌ای به شیشه زد. حالا دیگر خان بابایی هم نداشت که چغلی دیگران را به او کند. دیگر خبری از حمایت‌های گرم خان بابایش هم نبود. اکنون عجیب دلش حمایت یک مرد را می‌خواست؛ از آن حمایت‌ها که دل زنان را قرص می‌کرد. خواستن آغوش مردی برای گریه کردن یا شانه‌ی استواری برای تکیه کردن زیاده‌خواهی بود؟ به راستی که حس بی کسی تلخ‌ترین حس دنیا بود.

چشمانش را با درد بست؛ بلکه با باز کردن دوباره‌اش از این کابوس وحشتناک بیدار شود؛ اما خود را بالای خانه‌ی جدید خان بابایش پیدا کرد؛ یک گودال عمیق و مخوف.

سلول‌های مغزش به کار افتادند. می‌خواستند خان بابایش را در این گودال تاریک و تنگ چال کنند. می‌خواستند تنها امید زندگی‌اش را هم از او بگیرند. می‌خواستند تنهایش کنند.

ترسیده با بغض نالید:

– خان بابام...

دیگر حتی آغوش مهربان مرضی آرامش نمی‌کرد. قلبش همچون کودک ترسیده‌ای در سینه‌اش می‌کوبید.

کفن را از صورت سفیدشده‌ی خان بابا کنار زدند. خودش بود؛ تنها پدر بزرگ مادرشده‌ی عالم، با همان موهای سراسر سفید و لبخند زیبای روی لبانش. آهی از ته دل کشید و روی زمین افتاد. جمعیت زیادی بالای سرش بودند. کم کسی نبود؛ پرویز بالایی، نور چشم و آقای یک محله بود. در آن جمعیت تنها یک شخص بود که واقعا حال خراب این دخترک را حس می‌کرد. با دلسوزی سرش را تکانی داد. از کی دلسوز

قناری طلایی خانه‌اش شده بود؟ نگاهی به جمعیت انداخت. این دنیایی بود که دخترک عجیب خانه‌اش از آن آمده بود؟ پس چرا هیچ شباهتی در احساس او و افراد خانواده‌اش نبود؟ تنها شخصی که انگار واقعا ناراحت و غمگین بود این دخترک بود. بقیه حتی دختر و پسر پرویز هم ته وجودشان خوشحال بودند؛ از چه؟ شاید از ثروت هنگفتی که یک شبه مالکش شده‌اند. دنیای این دخترک هم همان دنیای سرد یخ‌زده‌ای بود که او شناخته بود. صدای جیغ دخترک اخم‌هایش را در هم کرد:

– روش خاک نریزین، روی خان بابای من خاک نریزین! تو رو خدا! خان بابا... خان بابا بلند شو، خان بابا داره دیر میشه.

این دخترک حتی کسی را برای تسلی دادن هم نداشت. پس آن دنیای پر از عشق و محبتی که دخترک از آن صحبت می‌کرد کجا بود؟ به پیمان نگاه کرد؛ پیمانی که با ناراحتی به چال شدن خان بابایشان خیره بود. این هم از مردی که ادعای عاشق بودن داشت! پوزخندی به او زد و دوباره سرش را به سمت یسنا برگرداند. چال کردن پرویز خان بالایی هم مثل انسان‌های دیگر زیاد طول نکشید؛ شاید کمتر از سه ساعت زمین خالی از وجود مرد بزرگ و ثروتمندی همچون پرویز بالایی شده بود. آن همه جلال و شکوهی که برای خودش بر هم زده بود کجا رفته بود؟ اکنون چه فرقی میان یک وجب خاکی که او خوابیده بود با دیگران بود؟ مگر جز این بود که یک مرده‌ی دیگر هم به مرده‌های قبرستان دارالرحمه اضافه شده بود؟ دنیای بی‌رحمی بود.

شاید تنها دوساعت گذشته بود که جمعیت برای صرف ناهار عازم رستوران شدند. پیمان به سمت یسنای افتاده روی خاک رفت و گفت:

– بلند شو بریم.

یسنا تکانی نخورد و هم‌چنان در همان وضعیت ماند. کجا رود؟ تازه با خان بابایش تنها شده بود؛ حرف‌ها داشت با او. پیمان کلافه نگاهی به رهان انداخت و با اشاره‌ی سر رهان با عصبانیت تنهایشان گذاشت.

به نجوای دلخراش دخترک دوباره یتیم‌شده‌ی این روزها گوش سپرد؛ دختری که دنیای فانتزی‌هایش غرق در سیاهی و تاریکی شده بود و از آسمان صورتی رویاهایش نفرت و تنهایی می‌بارید. به صدای عجیب‌ترین دختر زندگی‌اش گوش سپرد؛ دختر ساده و یک‌رنگی که احساسات خالصانه و از ته دلش با دیگران بدجور گیجش کرده بود.

دخترک روی خاک افتاده بود و چادر مشکی‌اش را روی صورتش انداخته بود و زیر لب با خان‌بابای تنهارفته‌اش گله‌مندانه درددل می‌کرد و با صدای پرسوزی می‌گفت:

– خان بابام، آخرم کار خودت رو کردی؟ آخرم تنهام گذاشتی؟ نمی‌پرسم چرا؛ چون می‌دونم! تو هم از دختری مثل من خسته شدی. دختر بی‌وفایی بودم برات... ولی خان بابا به خدا، به خدا، می‌خواستم؛ ولی نشد. صد بار خواستم فرار کنم و پیام پیشتون؛ ولی ترسیدم. از چشمای خونسرد و لحن جدی اون هیولا ترسیدم. خان بابا ازش می‌ترسم. الان داری میگی حقمه؟ آره؟ از رفتن به تهران چی فکر می‌کردم چی شد! هنوزم وقتی فکر می‌کنم چه‌طوری گرفتار یه هیولا شدم، برام عجیب و غیرقابل باوره! خان بابا حق با تو بود، من اشتباه می‌کردم، رفتن به تهران حماقت بود. من ناشکری وجود خانوادگی کوچیکمون رو کردم و خواستم برم که پیشرفت کنم. یه کم بی‌رحمانه نیست این جور مجازات برام؟ محکوم شدم به ندیدن لبخند ماهت تا ابد؟ محکوم به نچشیدن محبت گرم پدرانه‌ت؛ حتی دیگه نشنیدن نصیحتای دلسوزانه‌ت. دلم برات تنگ شده... چه‌طوری بعد تو زندگی کنم؟ هان؟ خان بابا نامردی کردی. با اینکه همیشه می‌گفتی نامردی رسم نارفیک‌ه‌است؛ ولی خودتم نارفیکی کردی. خان بابا حالا چیکار کنم با دلِ دلتنگم؟ چیکار کنم؟ چه‌طوری بعد از تو زندگی کنم؟ چه‌طوری؟

رهان خیره به دخترک در فکر عمیقی فرو رفت؛ طعم تلخ تنهایی و دلتنگی دخترک کلافه و عصبی‌اش کرده بود. هیچ‌گاه احساس دلتنگی برای پدر را تجربه نکرده بود. راستش اصلاً حتی محبت این انسان‌ها به هم را هم درک نمی‌کرد. چرا عمر کوتاه و اندک خود را صرف محبت به یکدیگر می‌کردند؟ دلتنگ یکدیگر شدن چه سودی داشت؟ بر فرض که دلتنگ هم شدند، آخرش که چه؟ این همه درد و تلخی را برای کدام پاداش تحمل می‌کردند؟ نگاه خیره‌اش را از دخترک گرفت و به سمتش رفت با لحنی خشک و دستوری گفت:

– بلند شو بریم.

برهم‌زدن این خلوت بکر پدر و دختری بی‌رحمانه بود؟ باید بی‌رحم می‌شد. وقتی دیو بود، باید دیومنشانه رفتار می‌کرد. باز هم به او ثابت شد انسان‌های عادی لایق رفتارهای متعادلش نیستند. در نظرش به جز لطف در حق این دخترک بی‌چشم و رو نکرده بود؛ جانش را نجات داده بود، این کم چیزی است؟ غافل از اینکه اگر نبود، اگر هیچ‌گاه وارد زندگی دخترک نمی‌شد؛ شاید داغ آخرین دیدار با خان‌بابا روی دل دخترک نمی‌ماند.

دخترک سرش را بالا آورد و با دیدن رهان بالای سرش کمی ترسید و در خودش جمع شد.

رهان باز هم حرفش را تکرار کرد:

– نشنیدی چی گفتم؟

– می‌خوام بیشتر بمونم.

رهان با اخم گفت:

- بلند شو بریم! داری حوصله‌م رو سر می‌بری دیگه.

یسنا با صدای گرفته‌اش بلند گفت:

- ولم کن! چی از جونم می‌خوای؟ چرا دست از سرم برنمی‌داری؟

باشه! اصلاً رهایت می‌کنم، وقتی خودت ترجیح بر بدبختی و بی‌کسی داری. مردن از این ضعف و گرسنگی حقش است. پشتش را به یسنا کرد و تصمیم گرفت رهایش کند، شاید برای همیشه. او قبل از اینکه به کسی چیزی بگوید، حتماً از تنهایی می‌مرد و چه بهتر!

صدای هق‌هق دخترک متوقفش کرد. دخترک از ته دل زار می‌زد. کلافه دستی لای موهای مشکی‌اش کشید و بدون فکر دیگری به سمت یسنا برگشت. نمی‌دانست از کی؛ ولی جدیداً بیش از اندازه دل‌رحم شده بود. با عصبانیت بازوی نحیف دخترک را در دست گرفت و او را از روی خاک بلند کرد. در چشمان یشمی‌اش خیره شد و گفت:

- وقتی من یه چیزی می‌گم تو فقط باید بگی چشم!

دخترک با تنفر نگاهش می‌کرد و منتظر رهاکردنش بود؛ اما رهان لجباز شده همان‌طور بازوی دخترک را می‌کشید و به سمت ماشینش برد. دخترک همچنان با داد و فغان از او می‌خواست رهایش کند؛ اما این مرد زورگو بود. با زور سوار ماشینش کرد و حرکت کرد. لبخندی از سر رضایت بر خودش زد. باز هم پیروز میدان جنگ با این قناری شده بود و همچون بچه‌ها ذوق داشت. ماشینش را مقابل ساندویچ‌فروشی متوقف کرد و بی‌حرف پیاده شد. یسنا با نفرت به کارهایش خیره بود. اصلاً درک نمی‌کرد این هیولا چرا دست از سرش برنمی‌دارد. بر فرض هم او را لو می‌داد؛ چه کسی حرف‌های دخترک را باورش می‌شد؟ که باور می‌کرد او پسر ماورائی را ملاقات کرده که می‌تواند احساس انسان‌ها را حس کند و بدون محدودیت

در قالب مکان حرکت کند؟ حس خوبی نسبت به این اصرار او نداشت. سرش را بر شیشه‌ی ماشین کوبید. پدربزرگش را همین سه چهار ساعت پیش دفن کرده بودند و او باز هم درگیر این بختک زندگی‌اش بود. رهان همراه ساندویچ مرغی سوار شد. ساندویچ را به سمت یسنا گرفت و با خشونت گفت:

– بخورش!

یسنا چنگی به ساندویچ زد و گفت:

– خوردن و نخوردن غذا به خودم مربوطه.

رهان حرفی نزد و ماشینش را روشن کرد. یسنا ترسیده با بغض گفت:

– داریم برمی‌گردیم تهران؟

رهان توجه‌ای به دخترک نکرد و پاهایش را روی گاز بیشتر فشار داد و با خود گفت: «رهایش کن احمق، بسش است هرچه قدر توجه‌ای که به او کردی.»

یسنا بار دیگر سوالش را تکرار کرد:

– داری کجا می‌بری من رو؟

رهان نگاهی به چشمان پر از التماس و ترس یسنا انداخت و باز هم چیزی نگفت. یسنا این بار صدایش را بلند کرد و تقریباً فریاد زد:

– د حرف بزن لعنتی!

رهان نگاهی به ساندویچ و نگاهی به یسنا انداخت و پوزخندی زد. یسنا با دستان لرزانش شروع به بازکردن مقوای دور ساندویچ کرد و با اشک آن را خورد. انگار دلش از کنار آمدن‌ها و مظلومیت‌هایش خسته شده بود؛ احساس ضعف و کوچکی مقابل این مرد نابودترش کرد. باز هم دو هیچ به سود رهان. رهان بار دیگر لبخندی از سر رضایت زد و رو به دخترک گفت:

– می‌خواهی ولت کنم؟ فکر می‌کنی ولت کنم به خوشبختیت می‌رسی؟

دخترک همچنان بی‌صدا اشک می‌ریخت. با دستش صورتش را پاک کرد و با همان اندک جسارتش گفت:

– خوشبختی یعنی نبود یه هیولا تو زندگیم.

رهان خشمش را روی پدال گاز خالی کرد و بدون هیچ حرف دیگری به سمت خانه‌ی پرویز راند. شاید حق با دخترک بود؛ او یک هیولا بود که وارد زندگی دخترک شده بود و نابودش کرده بود، شاید هم او را نجات داده بود. حدس اینکه دخترک تا چند روز دیگر با گریه به پایش می‌افتد تا کمکش کند، زیاد هم سخت نبود؛ با آن خاله و دایی تشنه به خورش. مطمئناً باز هم پیروز این میدان رهان زنده بود. و چه پیروزی شیرین‌تر از افتادن این دخترک یک‌دنده بر پاهای یک هیولا؟

با آن سرعت سرسام‌آورش طولی نکشید که رسیدند. یسنا ناباور نگاهش بین در خانه و چشمان رهان می‌چرخید. حس می‌کرد باز هم بازی جدیدی در کار است. مگر می‌شد رهایی؟ مگر می‌شد؟

رهان بالاخره سکوت را شکست و گفت:

– برو. فقط امیدوارم دوباره پشیمون نشی.

یسنا ناباور در ماشین را باز کرد و بیرون آمد. با اینکه هر لحظه منتظر بود رهان دستش را بگیرد و مانعش شود؛ اما او فقط با همان نگاه مطمئنش بدرقه‌اش کرده بود و به محض پیاده‌شدنش رفته بود.

رهایش کرده بود؟ دیگر خبری از آن پسر زورگو و عجیب در زندگی‌اش نبود؟ این یعنی آزادی از آن خانه‌ی بدتر از زندان؟ در این اوضاع و احوال داغانش چه چیزی بهتر از این می‌توانست برایش رقم بخورد؟ آزادی!

همان‌طور که به رفتن رهان خیره بود، گفت:

– نگاه کن خان بابا، خدا هنوزم دوستم داره و حواسش بهم هست. با اینکه من احمقانه اشتباهات خودم رو گردن قضا و قدرش انداختم.

سرش را بالا آورد و به آسمان گرفته‌ی غروب جمعه‌ی شهرش نگاه کرد. خدایا ممنون! ممنون بابت حضورت. ممنون از اینکه تو هم ولم نکردی. لبخند شیرینی زد؛ ته دلش از وجود خدایی که هنوز هم هوای بچه‌های یتیم را داشت، قرص شده بود. به سمت در خانه رفت؛ دری که حال به پارچه‌های سیاه مزین شده بود. بغضش را قورت داد و داخل رفت. داخل‌شدنش با خارج‌شدن مش رجب از اتاقکش همزمان بود. مش رجب نگاهی به او کرد؛ چه قدر لاغر و خسته به نظر می‌آمد. این دخترک تنها و بی‌کس همان پرنسس چند ماه پیش این خانه بود؟! همان نورچشمی پرویز بالایی که کسی جرأت نداشت به او بگوید بالای چشمش ابروست؟ دلش برای خانوم کوچولوی خانه سوخت؛ خانوم کوچولویی که صبح بالای مزار پدر بزرگش چال‌شدن خوشبختی‌اش را دیده بود. سرنوشت خوبی در انتظار این دخترک یتیم پرویزخان نبود. و چه بد که کاری از دستش بر نمی‌آمد.

مش رجب: دخترم بهتری؟

یسنا لبخندی به مهربانی و لطف این پیرمرد زد و در جوابش گفت:

- خدا رو شکر.

رجب نگاه دیگری به سر تا پایش انداخت و با دلسوزی گفت:

- دخترجون حواست به خودت باشه، یه وقت خدای نکرده مریض نشی.

باز هم جوابش لبخند شیرین دخترک بود. حیف این دخترک زیبا که این تقدیر را داشت. کاش

می توانست کمکش کند. کاش!

یسنا: با اجازه تون من برم خونه، فعلا.

- برو دخترم، مراقب خودت باش.

گاهی ترحم دیگران هم برای این دخترک دلنشین می شد. اصلا همین که می دید انسان های دیگر هم توجه ای به او می کنند برایش کافی بود؛ عادت داشت به کم های زندگی اش قانع باشد، حتی اگر آن محبت اندک اطرافیان در قالب ترحم بود.

خانه شان همچنان از فامیل هایی که برای تسلی خاطرشان کنارشان بودند، پر بود؛ خانه ای پر از مهمان. چه قدر جای خان بابای مهمان دوستش خالی بود؛ خان بابای مهربانش که برای حبیب خداهای خانه اش از جانش مایه می گذاشت. با بغض جلو رفت تا رسم پرویز در مهمان نوازی را به جا آورد. جلو رفت و متینانه سلامی داد و گوشه ای روی زمین نشست. عده ای با ترحم و عده ای دیگری با بغض و کینه نگاهش می کردند؛ کینه ای که حتی نمی دانست چه دلیلی دارد.

مرضیه با چشمان پف کرده نزدیکش شد و نرم و مهربان پرسید:

- چیزی خوردی؟

یسنا سری تکان داد. مرضیه خودش را جلوتر کشید و تقریباً در گوشش گفت:

- یسنا اگه از کسی چیزی شنیدی ناراحت نشیا، حرف زیاده.

یسنا با تعجب به او نگاه کرد. این زن دایی مادرشده از شنیدن کدام حرف این قدر بیم داشت؟! دیگر بدتر از اینکه شنیده بود خان بابا از دست او دق کرده هم مگر حرف دیگری می ماند؟ مرضیه همان طور که دولا بود، نرم و مادرانه گونه‌ی برجسته‌ی دخترک را بوسید و با لبخند از او دور شد. این محبت‌های گاه و بی‌گاه مرضیه همچون پتکی حقیقت تلخ نچشیدن محبت‌های یک مادر را بر سرش می‌کوفت. گدایی مادرانه‌ها از افراد دیگر چه سخت و وحشتناک بود.

- تسلیت میگم یسناجون.

به سمت صدا برگشت. ریحانه بود؛ دختر صمیمی‌ترین دوست خاله پریچهر؛ کسی که خاله‌اش در هر زمینه‌ای او را بر یسنا ترجیح می‌داد و آرزوی عروس پیمان شدنش را داشت. خود ریحانه هم نسبت به پیمان بی‌میل نبود و با این وصلت مشکلی نداشت، تنها مشکل حضور یسنا و عشقش در قلب پیمان بود.

- ممنون.

ریحانه پرتقالی از ظرف میوه‌اش برداشت و همان طور که آن را پوست می‌کند گفت:

- دانشگاه تهران خوبه؟ همونیه که فکر می‌کردی، نه؟

دانشگاه؟ کدام دانشگاه؟ او فقط یک ترم و نیم دانشجو بود. آن قدر مشکلات داشت که دیگر از دست دادن دانشگاهش به چشمش نمی آمد. چه خوب بود دروغ گفتن را در این مدت یاد گرفته بود، وگرنه جلوی این رقیب حسابی بدبخت به نظر می آمد.

- آره خوبه.

ریحانه با همان دست پرتقالی صورت گردش را خاراند و با کنایه گفت:

- خدارو شکر. همه ش پیش خودم می گفتم خدا کنه راضی باشه! آخه حیف بود این همه چیزایی که قربانی تهران رفتنت کردی.

یسنا آه خفیفی کشید و با چشمان اشکی به گل قرمز قالی خیره شد.

- من و آقا پیمان هم بعد از ازدواج قراره بیایم تهران. همه ش استرس این رو دارم که اون جا تنهام، باز خدا رو شکر تو هستی.

با سرعت سرش را به سمت ریحانه برگرداند و به چشمانش خیره شد؛ اثری از شوخی در چشمانش دیده نمی شد، پس واقعا پیمان می خواست ازدواج کند. بعید هم نبود. وقتی خودش در تهران شخصی را برای زندگی انتخاب کرده بود، پیمان هم همین کار را می کرد.

سرد گفت:

- تبریک میگم.

- ممنون! البته هنوز که چیزی معلوم نیست. قرار بود امروز بیان خواستگاری که پرویز خان فوت کردن...

سرش ناخواسته به سمت پیمان چرخید؛ پیمانی که به نقطه‌ی نامعلومی خیره بود و بی‌توجه به مجید که داشت چیزهایی می‌گفت، غرق در افکارش بود.

- پیمان پسر خیلی خوبیه، می‌تونه خوشبخت کنه.

ریحانه دست از پوست‌گرفتن پرتقالش برداشت و با تعجب به یسنا خیره شد؛ توقع نداشت این‌گونه راحت برخورد کند. مگر او عشق پیمان نبود؟

- یسنا جون راستش من نمی‌خوام با کسی ازدواج کنم که کس دیگه‌ای تو قلبشه.

دروغ گفته بود. او از خیلی وقت پیش برای این ازدواج راضی بود. تا زمانی که عشق به شرایط و امکانات پیمان در قلبش بود، حضور یسنا در قلب پیمان برایش مهم نبود. چرا وقتی مطمئن بود پیمان می‌تواند خوشبختش کند رضایت نمی‌داد؟ از نظر او یک زن برای خوشبختی چیزی جز شرایط عالی زندگی و یک مرد خوش‌قیافه و مهربان نمی‌خواست. غافل از اینکه عشق است که پایه‌های یک زندگی زناشویی را محکم می‌کند و به کالبد زندگی زناشویی پرتوی خوشبختی می‌تاباند.

- چیزی بین من و پیمان نیست. ما فقط تو بچگی هم‌بازی هم بودیم. من پیمان رو مثل داداشم دوستش دارم، اونم من رو به جز یه خواهر نمی‌دونه.

دروغ می‌گفت؟ بارها از زبان پریچهر شنیده بود که پسر احمقش عاشق و مجنون دختر این خانه است. چه‌طور عشق خواهر و برادری امکان داشت؟

یسنا عذری خواست و به سمت دستشویی رفت. تحمل این حجم از بغض دیگر برایش ممکن نبود، و چه چیزی بدتر از اینکه رقیب شکستنش را ببیند؟ داخل دستشویی رفت و اجازه داد اشک‌هایش جاری

شوند. در آینه به صورت رنگ پریده‌اش نگاهی کرد و با خود گفت: «پیمان هم تموم شد. یادت نره خدا می‌خواد تو هیچ چیز نداشته باشی؛ نه مامان، نه بابا، نه حتی عشق.»

شاید واقعا هم این‌گونه بود. شاید خدا این دختر یتیم و زیبا را فقط برای خودش می‌خواست. شاید می‌خواست این دخترک فقط با او عشق‌بازی کند. مستی آب بر صورت سفیدش پاشید و با حالت زار از دستشویی خارج شد.

پیمان در مقابل سرویس منتظر ایستاده بود؛ غافل از اینکه دخترخاله‌ی عزیزش در غم ازدست‌دادن او درون سرویس خون‌گریه می‌کند. با خروج یسنا، سینه به سینه‌ی یکدیگر قرار گرفتند. یسنا بی‌اختیار در نگاه به طعم عسل پیمان غرق شد. دست خودش نبود، هنوز هم عاشق این نگاه شیرین و گرم بود؛ نگاهی که سالیان درازی آرامشش بود. بعد از او این نگاه ناب و بی‌قرار سهم ریحانه بود؟ ریحانه‌ای که همه‌چیز داشت باید تمام داشته‌ی او را می‌گرفت؟ نه! این عادلانه نبود؛ زندگی تکمیل ریحانه نیازی به پیمان او نداشت. او بود که محتاج این نگاه عاشقانه بود. اشک دیدش را تار کرد. قبل از رسوایی، نگاه بی‌تابش را از پیمانی که دیگر پیمان‌ش نبود گرفت و با گام‌های سست از او دور شد. هنوز چند قدمی بیشتر نرفته بود که صدای مردانه و بکر پیمان متوقفش کرد:

– حالت خوبه؟

محبت و نگرانی مردی که دیگر مردش نبود، تلخ‌ترین محبت نبود؟ فکر اینکه از این پس این محبت‌ها برای شخص دیگری است، تلخ بود. به سختی صدایش را صاف کرد و خشک گفت:

– خوبم.

گفت و عزم رفتن کرد که پیمان وقت‌شناس با عجله پرسید:

- پس عشق جدیدت کو؟ ندیدمش.

سخت بود! اینکه قربانی داستان آدم بد شده بود. قربانی که از بی وفایی یارش دل سوخته بود؛ در حالی که خودش در نظر او بی وفای عالم بود و سخت تر از این ها، این بود که حرفی برای دفاع از بی گناهی خودش نداشت. او محکوم به بی وفایی شده بود و راهی برای فرار کردن نداشت.

- هنوز وقتش نشده، وگرنه می اومد.

- کی وقتشه اون وقت؟

چه اصراری برای دیدن نابودی این دخترک داشت! چرا نمی فهمید اگر اکنون دخترک فرار نکند، شاید جوش چرکی پنهان کاری های این مدت سر باز کند؟

- نمی دونم، شاید هیچ وقت.

این را گفت و با سرعت از پیمان فرار کرد و پیمان را با حجم عظیم تردیدهایش تنها گذاشت.

هیچ وقت؟ یعنی چه؟ مگر نگفته بود که عاشقش است؟ مگر نمی خواست به خواستگاری اش بیاید؟ مگر...؟ یک چیز این وسط بود که او نمی دانست. نکند یسنا او را نمی خواست و به زور در کنارش بود؟ نکند پشت یسنا را بدموقع خالی کرده بود؟ با شتاب به دنبال یسنا رفت؛ باید با او صحبت می کرد، حتی اگر این صحبت ها به قیمت خرد شدن غرورش بود.

یسنا با همان حال خرابش به میان جمع برگشت و کنار ریحانه نشست و بی حرف به همان گل قرمز قالی خیره شد. ریحانه هم که انگار از حال خرابش باخبر شده بود، حرف دیگری نزد. سرش به شدت درد می کرد و تنش همچنان می لرزید.

پریچهر که از دور یسنا و ریحانه را زیر نظر داشت؛ وقتی این سکوت طولانی بینشان را دید، لبخند بدجنسی زد و به سمتشان رفت. یسنا با چشمان قرمز به نقطه‌ی نامعلومی از فرش خیره بود و ریحانه هم همچنان با ظرف میوه‌اش سرگرم بود. صدایش را صاف کرد و گفت:

– یسنا؟ همین جوری اومدی کنار عروس خانوم نشست؟ بلند شو حداقل لباسات رو عوض کن، یه دوشی بگیر. دختر چرا این قدر تو شلخته‌ای؟ دوروزه این رخت و لباسا رو در نیاوردی! بلند شو... زشته جلوی ریحانه جان.

چشمان اشکی و دستان لرزان دخترک نشانه‌ی موفقیت او در چزاندنش بود. دخترک باز هم از خانومانه‌هایی که پرویز به او آموزش داده بود خرج کرد و احترام خاله‌ی بزرگترش را نگاه داشت. با اینکه غرورش را در مقابل این دختر به اصطلاح رقیبش شکسته بود؛ اما از جا برخاست و گفت:

– شرمنده! این قدر شرایط روحیم خراب بود که خودم رو فراموش کردم.

پریچهر از این همه صبر و متانت دخترک چشمانش گرد شد و با بغض نگاهش کرد. یسنا بدون نگاهی به ریحانه به سمت اتاقش رفت. رفت و صدای بلند پیمان را نشنید وقتی که می‌گفت: «مامان! چرا این جوری می‌کنی آخه؟ خودت نمی‌دونی چه قدر حالش خرابه؟ اون نابود شده‌ست، دیگه چی از جونش می‌خوای؟»

جسمش زیر دوش ایستاده بود؛ اما فکرش در سالیان دور بود. هنوز صدای خاله پریچهر در آن شب عید در گوشش بود. فکر نمی‌کرد بیشتر از پنج سال داشت. تصویر درستی از چهره‌ها به یاد نداشت؛ اما صدای خاله پریچهر از آن سال تا الان مدام در گوشش تکرار می‌شد: «بابا قبل از اینکه ماها رو بشناسه ببرینش بهزیستی.»

خاله‌ی مهربانی داشت، نه؟ آن‌قدر دوستش داشت که در پنج‌سالگی خواهان سر راه گذاشته‌شدنش بود! به کدامین جرم؟ دخترک هم نمی‌دانست. شاید مربوط به پدر و مادر مجهولش بود؛ پدر و مادری که فقط می‌دانست اسمشان پریناز و محمد بوده. نه عکسی، نه خاطره‌ای نه...

یادش می‌آمد که خان بابا صحبت کردن درباره‌ی پدر و مادرش را قدغن کرده بود. در خانه هیچ‌کس حق نداشت بحث آن‌ها را پیش بکشد؛ چه آن شخص کوکب بود چه مجید، تک پسر خان بابا. هیچ تصویری از آن‌ها نداشت؛ از پدرش چیزی جز رویاهای دخترانه‌ای که در کودکی می‌دید، نمی‌دانست. همیشه آرزوی رفتن به مدرسه همراه با پدر قوی و قدرتمندی را داشت که پز بازوهای قوی‌اش را به هم‌کلاسی‌هایش دهد. آه سوزناکی کشید و بعد از پوشیدن لباس از حمام بیرون زد.

روی تختش ولو شد و به سقف سفید اتاقش خیره شد. برایش مهم نبود خاله پریچهر از او متنفر بود، دیگر احساس دیگران برایش اهمیتی نداشت؛ اما باید راز زندگیشان را می‌فهمید. دانستن اینکه پدر و مادرش که بوده‌اند و چه می‌کردند یا علت تنفر خاله و دایی‌اش حقش بود، نبود؟

دو ضربه پشت سرهم و بعد یک ضربه‌ی آرام به در اتاقش نواخته شد. حتم داشت که پیمانش پشت در است. آخرچه کسی جز پیمان این روش درزدن را می‌دانست؟ از بچگی طبق یک قرارداد نانوشته هنگامی که دخترک ناراحت و افسرده به اتاقش پناه می‌برد، پیمان به دنبالش می‌رفت و با این‌گونه ضربه‌زدن به در حالش را می‌پرسید. دو ضربه‌ی پشت سرهم یعنی یسنای من، حالت خوبه؟ و ضربه‌ی آخر هم یعنی نگرانتم. یسنا هم طبق این قرار باید ضربه‌ی آرامی به معنی آره خوبم به در می‌زد.

با دلتنگی برای آن روزهای خوش از جا برخاست و بی‌هوا در را گشود. پیمان که برای شنیدن آن ضربه‌ی آرام گوشش را به در چسبانده بود، به داخل اتاق افتاد و هول‌شده گفت:

- ا..

- چیزی می‌خواهی پسر خاله؟

پیمان سکوت کرد؛ گویی داشت کلمه‌ی پسر خاله را در ذهنش هجی می‌کرد. دیگر یادش نبود چه می‌خواست بگوید، فقط یادش آمد که چه قدر از این دخترک موطلائی دور شده است. چه زود تبدیل به غریبه‌ی آشنایی به نام پسر خاله شده بود. یسنا بی‌تاب دوباره گفت:

- پسر خاله؟

پیمان بی‌مقدمه حرف دلش را گفت:

- مامانم هیچ وقت نداشت خاله صد اش کنی، منم پسر خاله ت نمیشم. من ... پیمانتم!

یسنا با دهانی باز به پیمان خیره شد. دروغ چرا؛ هنوز هم عاشق آن میم مالکیت آخر اسم پیمان بود. پیمان ادامه داد:

- من همونم، همون پیمان عاشق پیشه! نگاهم کن.

حرف‌هایش آن قدر بی‌مقدمه بود که دخترک همچنان شوکه خیره اش بود.

- چرا یسنا؟ چرا نابودم کردی؟ مگه من چیم کمتر از اون پسر بود؟

اشک دیدگانش را تار کرد. پس بالاخره روزی که پیماناش دلیل بی‌وفایی اش را می‌پرسید، رسید؛ ولی کمی دیر نبود؟ اکنون که در چشم او دختر خیانتکاری ست که چند ماهی همخانه‌ی پسری در تهران است، چه دلیل قانع کننده‌ای برایش وجود دارد؟ دلش می‌گفت بیخیال همه چیز شود و بار دیگر به آغوش پیمان

همیشه قهرمانش پناه ببرد تا با یکدیگر سوار بر سیمرغ خوشبختی از دست آن هیولای دیوصفت به آخر دنیا فرار کنند و آنجا زندگی سراسر خوش و عاشقانه‌ای را آغاز کنند؛ ولی عقلش... امان از عقل و منطقش که نابودی عشق پیمان‌ش را کار عاقلانه می‌دانست.

پیمان بار دیگر با بغض گفت:

– قرارمون این نبود.

یسنا سرش را پایین انداخت تا پیمان قطرات اشکش را نبیند. خودش نابود شده بود، نباید عشقش را هم نابود می‌کرد. آن مرد هیولا بود و او این را خوب فهمیده بود. نجات جان پیمان مهم‌تر از نجات دل او از شکستن بود، نبود؟ چند ثانیه بیشتر طول نکشید. مصمم برای نجات پیمان‌ش از آن هیولای مجهول، چند نفس عمیق کشید و با صدای گرفته‌ای گفت:

– این حرفا دیگه دیره، الان دیگه همه‌چیز عوض شده.

پیمان بی‌حرف به صورت سفیدش خیره بود. باور اینکه این دخترک سیاه‌پوش آن‌قدر عوض شده برایش سخت بود. باز هم فراموش کرده بود او دخترک خیانتکاری است که چندماهی است همخانه‌ی پسر جذاب و خوشتیپی در تهران است.

– حق با توئه، الان دیگه همه‌چیز عوض شده. خودت انتخاب کردی این جوری باشه، پس دیگه گله‌ای هم نیست.

پشتش را به دخترک کرد و عزم رفتن نمود. صدای لزران دخترک قلبش را فشرد:

– من رو ببخش پیمان، خیلی بد کردم خیلی...

بغض کرد. این دخترک با دل عاشقش بد کرده بود. با چشمانی لبالب از اشک از اتاق دخترک خارج شد. یسنا با حال خراب روی زمین سر خورد. با قلبی شکسته همراه گریه رو به پیمانش که دیگر در اتاق نبود، گفت:

– همه چیز درست میشه، فقط... تو منتظرم بمون خب؟ تو رو خدا با ریحانه ازدواج نکن! من خیلی زود برمی گردم پیشت. اون روز دیگه هیچ کسی نمی تونه ما رو از هم جدا کنه.

بی تاب به ساعت نگاه کرد؛ دو شده بود. امشب انگار خواب بر چشمان یشمی اش حرام بود. با آنکه گریه کرده بود و طبق عادتش قاعدتا اکنون باید خواب بود؛ اما خوابش نمی برد. آخر چه طور می توانست با این همه فکر و خیال بخوابد؟ دلش برای خان بابایی که شب اول قبرش را می گذراند بی تاب بود؛ از اتفاقات مجهولی که اکنون برای خان بابایش می افتاد و کاری از دستش برایش بر نمی آمد. فکر اینکه خان بابایش اکنون در چه حالی است؟ چه می کند؟ ترسیده است یا احساس تنهایی دارد، عذابش می داد. به شدت از مرگ می ترسید؛ از آن غربت و تنهایی که اکنون خان بابایش گرفتارش بود. با اینکه عملاً از کودکی در تنهایی و غربت بزرگ شده بود؛ اما به شدت دختر وابسته ای بود. فکر اینکه در یک شب فقط خودش است، خودش تک و تنها، در آن تاریکی، برایش ترسناک بود.

به سراغ سجاده ی سبز خان بابایش رفت. نماز خواندن زیر سقف کبود نیمه شب عجب صفایی داشت و از آن بی خبر بود. پس دلیل اینکه که خان بابایش از هر جای دنیا خودش را برای نماز اول وقت به بالکن اتاقش می رساند تا زیر سقف آسمان با محبوبش راز و نیاز کند این بود. امشب انگار حتی این جانماز سبزرنگ هم دلتنگ پیرمرد مهربان و خوشروی این خانه بود.

بلند شد و با بغض قامت بست. خان بابای مهربانش کجا بود تا ببیند این دخترک موطلائی امشب برای اولین بار نماز شب می خواند؟ کجا بود تا باز هم با عشق خیره‌ی نمازخواندش شود و در آخر با عشق پیشانی دخترکش را ببوسد.

آن چنان با سوز نماز می خواند که دل سیاه آسمان هم برایش سوخت، پسرک لجباز همخانه‌اش که جای خودش را داشت. مرد ماورائی روزگارش درون پژویش نشسته بود و با چشمان بسته‌اش روی او تمرکز کرده بود و حرکاتش را زیر نظر داشت. کلافه از ماشین سیاه‌رنگش خارج شد و به آسمان خیره شد: «خدایا چرا این قدر سخته برایش؟ مگه این جزئی از طبیعت زندگیشون نیست؟ کجای کار اشتباهه؟ منطق من یا احساسات اون دختر؟»

امشب چه شب عاشقانه‌ای بود؛ چه برای پسر مغرور داستان، چه برای دخترک بی کسی که راه عشق‌بازی واقعی را پیدا کرده بود. عشق‌بازی با خالق مهربانی که عجیب هوای آدم‌های دلشکسته‌اش را داشت و آغوش مهربانش را گشوده بود تا قناری طلایی‌اش از نامردی رسم روزگار به آغوش رحمت و بزرگی او پناه ببرد.

دخترک پیشانی‌اش را به مهر خان‌بابا چسباند و نفس عمیقی کشید. بوی خان بابایش هنوز بود؛ اما خودش... از ته دل حق زد:

– خدایا خان بابام که تنها نیست؟ تو باهاشی نه؟ خدایا هواش رو داشته باش، خواهش می‌کنم.

با سر درد وحشناکی از خواب پرید. هنوز در بالکن بود و مفاتیح بزرگی جلویش باز بود. با تعجب به ملافه‌ای که رویش کشیده شده بود نگاه کرد. به یاد نداشت ملافه‌ای روی خود انداخته باشد. شانه‌ای بالا انداخت؛ احتمالا فهیمه رویش انداخته، کس دیگری را که ندارد.

به سختی بدن کوفته‌اش را تکان داد و از بالکن خارج شد. ساعت شش صبح بود. دیگر طاقت صبر کردن نداشت. چادر مشکی‌اش را روی سرش انداخت و از اتاق خان‌بابا خارج شد. هنوز کسی بیدار نشده بود. داخل آشپزخانه شد و تکه‌ای نان در دهانش گذاشت و به سراغ مش رجب رفت. چندباری به در آهنی اتاق زد تا بالاخره مش رجب با قیافه‌ای خواب‌آلود در را گشود. قیافه‌اش در آن پیژامه‌ی راه‌راه زیادی بانمک شده بود!

– دخترم چیزی شده؟

یسنا خجالت‌کشیده سرش را پایین انداخت. با گونه‌هایی رنگ‌گرفته از شدت خجالت گفت:

– ببخشید بیدارتون کردم، فکر نمی‌کردم خواب باشین.

مش رجب لبخند مهربانی زد و گفت:

– فدای سرتون خانوم جان! چه امری دارین با بنده؟

یسنا همچنان با سری پایین و گونه‌هایی سرخ‌رنگ گفت:

– میشه من رو ببرین پیش خان بابام؟

این را می‌خواست بگوید و آن‌قدر خجالت می‌کشید؟ این دختر دیگر که بود؟ پرنسس خانه؟ پس این همه سرخ و سفید شدن برای دستورش دیگر چه بود؟

- چشم خانوم، حتما! الان آماده میشم بریم.

یسنا با خوشحالی سرش را بالا آورد و به صورت زیادی سفید مش رجب نگاه کرد. خدا را شکر این پیرمرد مهربان را هنوز داشت. کاش بیدارش نکرده بود. اگر رجب مهربان و دوست داشتنی هم از پیشش می‌رفت، دیگر هیچ‌کسی را در این دنیا نداشت. در دلش به وابستگی احمقانه‌ای که به دیگران داشت لعنت فرستاد. آن قدر بی‌عرضه بود که برای رفتن پیش خان بابایش باید این پیرمرد بی‌نوا را به زحمت می‌انداخت. همیشه دوست داشت خودش به تنهایی بار مشکلاتش را به دوش بکشد؛ اما این وابستگی... اصلا یکی از دلایلی که اصرار به رفتن تهران داشت هم راحت شدن از شرش بود. چه قدر هم راه خوبی را انتخاب کرده بود!

آماده شدن پیرمرد چند دقیقه‌ای بیشتر طول نکشید. با هم سوار پرادوی سیاه خان بابایش شدند و به سمت آرامگاه پرویز بالایی حرکت کردند.

خودش را روی خاک سرد و بی‌رحمی که خان بابایش را در خود بلعیده بود انداخت؛ حس می‌کرد خان بابایش در آسمان با همان لبخند مهربان همیشگی‌اش نظاره‌گر اوست. حتم داشت که مثل همیشه پرمحبت قربان صدقه‌ی خانوم کوچولوی دوست‌داشتنی‌اش می‌رود و از دیدن دختر همچون ماهش دلش قنج می‌رود. اصلا انگار آن بوی یاس خان بابا در فضا پیچیده بود. مطمئنا خان بابای نارفیش این‌جا بود؛ خان بابایی که به سوختن در حسرت دیدار محکومش کرده بود. با سوز نفسش را همچون آهی بیرون داد. رجب با دیدن حال خراب دخترک، سرش را پایین انداخت و از او دور شد تا او راحت باشد.

یسنا آرام با لحنی نگران گفت:

- خان بابام حالت خوبه؟ دیشب که نترسیدی؟

سرش را تکانی داد و ادامه داد:

- معلومه که نترسیدی، تا وقتی خدای مهربونت هوات رو داره از چی بترسی؟

به فکر فرو رفت؛ مگر او هم خدای مهربان را نداشت؟ پس چرا از تنهایی می ترسید؟ اصلا چرا حس می کرد تنهاست؟ مگر خدایش نبود؟

کلافه صورتش را در دست گرفت. تا وقتی که خدایش اسمش خدا ولی رسمش همچون یک موجود ضعیفی بود که حتی از پس پریچهر هم بر نمی آمد؛ نه، بنده‌ی خوبی نبود. خدایی که او شناخته بود کجا بود و خدای عالم کجا! خدای او فقط یک نام بود؛ نامی که باید هنگام مشکلات تمام اتفاقات را بر گردن بگیرد و از عذاب دادن بنده‌اش خوشحال باشد.

صورتش را روی خاک گذاشت؛ تقریبا می شد گفت مزار را در آغوش گرفته بود:

- می دونم آدم خوبی نیستم؛ اما... تو که دلت برام تنگ شده؟ تو هم بی تابی از این دوری، مگه نه؟ یا...

نکند خان بابایش دیگر دوستش نداشت؟ نکند به خاطر بی وفایی هایش خان بابایش...

از ته دل زار زد. اشتباه کرده بود، یک اشتباه ساده؛ از همان هایی که هر آدمی ممکن است در طول زندگی اش بارها انجام دهد؛ اما همان اشتباه زندگی اش را تباه کرده بود. به همین سادگی نابود شده بود!

- خان بابا... غلط کردم. به خدا غلط کردم. همیشه برگردی؟ همیشه بیای پیشم؟ تو رو خدا! من به جز تو هیچکی رو ندارم. خان بابام تو رو خدا، بیا من بدون تو می میرم... به خدا می میرم!

«خدایا...»

دیگر بریده‌ام...

چند «بغض» به یک «گلو»؟»

چنگی به خاک زد و مقداری خاک را برداشت. دستش را مشت کرد و پردرد نالید:

– خان بابا دنیا اونی نبود که ما فکر می‌کردیم. دنیای پر از خوبی و مهربونی کجا بود؟ این دنیا همه‌ش کینه و نفرت، پر از جدایی و تنهایی. خان بابا فکر کنم اون هیولا راست می‌گفت عشق و دوستی و رفاقت وجود نداره! نه، نداره وقتی رفیق‌ترین رفیق دنیا هم تنهایی میره پیش خدا و من رو با خودش نمی‌بره. نه، رفاقت وجود نداره!

خان بابام من رو هم ببر. به خدا راضیم به مردن و رفتن از این دنیای غریب. دلم می‌خواد بمیرم... راست میگم. دیگه از مرگ نمی‌ترسم. از موندن توی این دنیای عجیب بیشتر می‌ترسم تا مردن و اومدن پیش تو.

خان بابام دلم برات خیلی تنگه، خیلی زیاد. کاش فقط کاش یه بار فقط یه بار دیگه صورت ماهت رو می‌دیدم. نه، اصلا فقط صدای بمت رو می‌شنیدم. نه فقط یه بار دیگه صدای نفس‌هات رو می‌شنیدم.

به خدا برام کافی بود. عادلانه نیست، به خدا که عادلانه نیست منی که حتی بابای خودم رو تا حالا ندیدم حسرت دیدن تو هم روی دلم بمونه. آخه مگه دل کوچیک من چه قدر تحمل درد رو داره؟ مگه چه قدر می‌تونه تحمل کنه حسرتاش رو تو خودش؟ حسرت نوازشای مادرانه، حسرت نگاه گرم یک پدر، حسرت عشق نصفه و نیمه‌ای که نابود شد، حسرت... نه دیگه نمی‌کشم، به خدا دیگه نمی‌کشم. خان بابام من خسته‌ام... خسته‌ام. از دنیایی که اونی نیست که تو می‌گفتی، خسته‌ام. خدایی که...

مگه می‌تونم از خدام خسته بشم؟ خدای مهربونی که تنها کسیه که هنوز دارم. خدایی که مثل تو اون قدر نارفیق نیست که ولم کنه. با اینکه من احمقم، با اینکه من نارفیقم. با اینکه...

ساعت نزدیک یازده بود که مش رجب با شرمندگی از یسنا خواست که برگردند. دوست نداشت دخترک را باز معذب کند؛ اما حسابی از کارهایش عقب مانده بود و چاره‌ای جز برهم‌زدن این خلوت دختر و پدری نداشت. یسنا با اکراه از خان‌بابایش دل کند و با مش رجب همراه شد.

وقتی به خانه رسیدند، رجب ماشین را داخل برد و باز هم با ندامت گفت:

– دخترم واقعا شرمنده‌تم، اگه کار نداشتم...

یسنا وسط حرفش پرید و آرام لب زد:

– ممنون، واقعا ممنون خیلی سبک شدم.

پیرمرد لبخند مهربانی بر این عروسک مهربان خانه زد و در جواب، لبخند بی‌جان و سرد یسنا را دریافت کرد. این دختر بی‌روح و شکسته که یک تکه از قلب و روحش را در دارالرحمه چال کرده بودند دیگر آن دختر سابق نمی‌شد؛ آن دختر خوشرو و شاد دیگر مرده بود.

یسنا داخل شد. به سمت آشپزخانه رفت تا مقداری آب بخورد. با اینکه چیز زیادی نخورده بود، اصلا اشتها نداشت. دم در با شنیدن صدای پریچهر از حرکت ایستاد. خاله پری‌اش حرف‌هایی می‌زد که هر جمله‌اش برای یک عمر سوختن و گریه‌کردن کافی بود:

- کوکب به این دخترِ بگو زودتر بار و بندیش رو جمع کنه بره به همون تهران خراب شده. این جابودنش روح بابام رو عذاب میده. بهش بگو دنبال یه خونه‌ی دیگه هم باشه، دیگه صدقه‌دادن بهش تموم شد. اون جا مال بابای من بوده، الانم مال ماست؛ اون سهمی از اون خونه نداره.

لرزید؛ از بی کسی و تنهایی‌اش، از تنفر و کینه‌ی خاله‌ی عزیزش، از سرنوشت ترسناکش...

لرزید! تمام شد! سوز دردناک بی‌حمایتی دیگر به استخوان هم رسید. با حال زار به اتاق خان‌بابایش پناه برد؛ پناهگاه امنی که از کودکی در اوج بی‌کسی از زخم زبان‌های خاله‌ی عزیزش به آن پناه می‌برد، پناهگاه بدون سرپناه. سرپناهِش رفته بود، نارفیق شده بود؛ آن قدر که در این دنیای سیاه و جدید تنهایش گذاشته بود. تمام تنش می‌لرزید. این دخترک وابسته بدجور به دنبال ستونی برای تکیه کردن بود؛ یک ستون از جنس پدر. اکنون که همه می‌خواستند از شرش خلاص شوند، کجا می‌رفت؟ بدون پدر شده بود؛ بی‌پدری یعنی دور ریخته شدن؟ دیگر کسی او را نمی‌خواست؟ چون بی‌پدر شده بود؟ چون پناهِش رفته بود؟ چون نارفیقی کرده بود و تنها رفته بود؟

فهیمة تکه‌ای از کاهوی خردشده‌ی درون ظرف را برداشت و رو به مادرش گفت:

- ماما حالا چرا این قدر نگرانی؟ مگه چی شده؟ میره، حالا چه عجله‌ایه؟

کوکب با لحنی پر از استرس گفت:

- الان بره بهتره! دو روز دیگه پریچهر خانوم یه چیزی بهش می‌گه بد میشه. تو این خانواده رو نمی‌شناسی؛ تا نابودش نکند ول نمی‌کنند.

- آخه من برم بهش چی بگم؟ هنوز یه هفته هم از فوت پرویز خان نگذشته.

کوکب ناراحت سرش را تکان داد و گفت:

- نمی‌دونم فہیم، بہ خدا نمی‌دونم! خودت برو یہ چیزی بہش بگو کہ برہ... بہ خدا برای خودش میگم.

- یعنی چی این خواہر و برادر چشونہ؟ چرا این قدر از دختر خواہرشون بدشون میاد آخہ؟

کوکب جوابی نداد. بہ نقطہی نامعلومی خیرہ شد و بہ فکر فرو رفت. فہمیہ کہ دید مادرش پاسخگو نیست، کلافہ نفسش را بیرون داد و ظرف غذا را برداشت و گفت:

- من تلاشم رو می‌کنم؛ ولی فکر نکنم قبول کنہ کہ برہ.

بہ سراغ یسنایی کہ باز در اتاق پرویزخان بلندبلند گریہ می‌کرد، رفت. این دختر تا کی می‌خواست خودش را عذاب دہد؟ مگر نمی‌گفتند خاک سرد است؛ پس چرا پس از خاک کردن پرویزخان ہنوز ہم داغش تازہ بود؟ نگاہی بہ او کہ گوشہ‌ای کز کردہ بود و پاہایش را در آغوش گرفتہ بود و مظلومانہ نالہ می‌کرد، انداخت.

- یسنا خانوم براتون غذا آوردم. از دیروز درست حسابی چیزی نخوردین.

یسنا سرش را از روی زانویش برداشت و با چشمان قرمز و پف کردہ‌اش نگاہ گنگی بہ او کرد. فہمیہ در دلش قربان صدقہی این دخترک معصوم رفت. بی حرف سینی غذا را روی میز کوچک کنار تخت گذاشت. دوبارہ نگاہی بہ دخترک یتیم خانہ انداخت. آخر چہ طور بہ او بگوید کہ از خانہی پدرش برود؟ عصبی لبش را بہ دندان گرفت و پوفی کشید:

- خانوم جان...! راستش... چہ طور بگم؟

یسنا بی تفاوت به صورت فهمیه خیره بود. می دانست دردش چیست. حتی این دختر خدمتکار هم دلش نمی آمد بگوید کسی این جا خواهانش نیست.

فهمیه با کلافگی به چشمان یشمی یسنا خیره شد و دلش را به دریا زد و گفت:

– خانوم صلاح اینه که شما برگردین تهران، دنبال کارای خوابگاه.

یسنا بدون اینکه شوکه شود، چشمانش را پر درد بست. باید می رفت؟ کجا؟ کدام خوابگاه؟ با سوز گفت:

– فهمیه من خیلی بدبختم، نه؟

– خانوم این چه حرفیه! خدا نکنه.

– هستم.

فهمیه با ترحم جلو رفت و یسنا را در آغوش کشید. یسنا تاکیدوار گفت:

– خیلی... خیلی بدبختم؛ اون قدر که خاله م هم من رو نمی خواد! آخه چرا...؟ چرا فهمیه، چرا با من این جووری می کنه؟ چرا دوستم نداره؟

فهمیه بی حرف اشک می ریخت و موهای نرم یسنا را نوازش می کرد.

– آخه کجا برم؟ خونه ی من این جاست. مگه می تونن این قدر راحت بندازنم دور؟

– خانوم جون به خدا به نفع خودتونه برین تهران دور از حرف و حدیث به درستون برسید. با این جا موندن که پرویز خان زنده نمیشه، فقط خودتون این جا عذاب می کشین.

– نه...! من نمیرم، من فرار نمی کنم، بذار هر کاری می خوان بکنن.

- نه خانوم تو رو خدا! تو رو خدا دنبال دردرس نباشین.

فهمیه حق داشت بگوید دنبال دردرس نباش و برو! او چه می دانست که دیگر خبری از دانشگاه و خوابگاهی نیست. آن چه که شاید هنوز منتظرش بود، هیولای بی احساس به هیبت انسان ها بود؛ آن هم شاید. از دیروز که رهایش کرده بود که دیگر خبری از او نبود؛ اصلا شاید حتی همان هیولا هم دیگر منتظرش نبود. انگار در این دنیای بزرگ دیگر هیچ جایی نداشت، هیچ جا! به کدام جرم؟ بی پدری؟ چندروزی گذشت. در این چندروز یسنا سعی می کرد کمتر از اتاق خان بابا خارج شود؛ آن قدر که یک بار بیشتر با خاله پریچهر روبرو نشده بود. همان یک بار هم برایش کافی بود. پریچهر آن چنان چشم غره ای به او رفته بود که انگار با قاتل پدرش روبروست! هر چند که واقعا برای پریچهر شاید فرقی با یک قاتل نداشت. قیافه اش شبیه ارواح شده بود؛ صورت رنگ پریده و سفید و چشمان قرمز و فرورفته. ضربه ای آرامی به در بسته ای اتاق نواخته شد. بی حوصله در را گشود. با دیدن پیمان آشفته تر و بی قرارتر شد. پیمانش باز هم لاغرتر شده بود، باز هم نابودتر. چشمان عسلی اش بی نهایت خسته و دل شکسته بود. قلبش از این همه درد گرفت.

پیمان با صدایی که دیگر آن صدای پر از شور و احساس نبود، پرتما گفت:

- میشه ازت خواهش کنم بیای همون جای همیشگی؟ باهات حرف دارم.

- خب همین جا..

وسط حرفش پرید و گفت:

- آخرین باره، قول میدم.

کلافه سرش را تکان داد و گفت:

– باشه.

در را بست. به خودش که دروغ نمی توانست بگوید؛ می دانست با رفتن به آن جا داغان می شد؛ ولی چه طور دلش می آمد به عشقش نه بگوید؟ عشقی که شاید تمام داشته اش از این دنیا بود. به پاتوق همیشگی شان می رفت تا داغان شود؛ ولی یارش را داغان نکند.

پاتوق! همه ی زوج های دنیا پاتوق دارند؛ ولی پاتوق این زوج متفاوت بود. کنار درخت درون حیاط پدربزرگ؛ همان جایی که در بچگی با هم بازی می کردند، همان جایی که برای اولین بار به هم اعتراف عشق کردند و اکنون شاید همان جایی که قرار بود این داستان عشقی به پایان رسد.

پیمان منتظر روی زمین نشسته بود و به درخت خاطره هایشان تکیه زده بود. با آمدن یسنا از جا برخاست و به او خیره شد.

چند دقیقه ای در همین سکوت گذشت که یسنا زیر نگاه های سرزنشگر پیمان تاب نیاورد و خسته گفت:

– خب، کاری داشتی؟

پیمان نگاه خیره اش را از چشمان یسنا نگرفت و در همان حالت گفت:

– همیشه برام اولین بودی؛ اولین دوست بچگیام، اولین دختر مورد علاقه ام، اولین کسی که بهم —
— بیانست کرد و حالا هم اولین کسی که ازم متنفره.

مکث کوتاهی کرد؛ انگار هنوز هم بازگو کردن این حرف ها برایش سخت بود، با اینکه شاید بیشتر از
صدبار جلوی آینه با خودش تمرین کرده بود.

ادامه داد:

- خیلی حرفا داشتم که بگم. می خواستم مثلا ازت گله کنم، می خواستم سرت داد بزنم بگم نامرد چرا... چرا...؟ اما الان... بازم می خوام بغلت کنم، بازم می خوام بگم...

کلافه دستی در موهای خرمایی اش کشید. حالش اصلا خوب نبود. سخت بود. تمام عمرش را در عشق این دختر گذرانده بود. با عشقش دنیا را شناخته بود. با عشقش بزرگ شده بود. با عشقش زندگی کرده بود. با عشقش عاشقی کرده بود. اصلا در زندگی اش جز عشق به یسنا چیزی نداشت؛ تمام هدف و آینده اش یسنا بود. چه طور رهايش می کرد؟ چه طور باور می کرد عاشق دختری شده که همیشه به او دروغ می گفته؟ چه طور باور می کرد که به دروغ های دخترک دل بسته بوده؟ چه طور باور می کرد فرشته ی زندگی اش دیو بوده؟ چه طور...

- خلاصم کن یسنا... من رو از قید این عشق خلاص کن! چه طوری تونستی من رو راحت ول کنی؟ من حتی نمی تونم ثانیه ای بهت فکر نکنم. من... من... هنوزم... هنوزم... دوستت دارم!

این پسرک عاشق پیشه اصلا در حال خودش نبود. بی قرار همان چند قدم فاصله را هم جلو آمد و در چند سانتی متری صورت دخترک رسید. نگاه بی تاب و عاشقش بین چشمان و لب دخترک می رقصید. هدفش چه بود؟ بـوسه ی تلخ خدا حافظی یا یک بـوسه ی عاشقانه؟ خودش هم نمی دانست. اصلا مگر هدف مهم بود؟ یک عمر این دخترک هدفش بود و آخرش چه شد؟ یسنا گیج و مبهم بین خوب یا بد بودن در نگاه عسلی پیماناش حل شده بود. باور اینکه پیمان هنوز هم دوستش دارد او را به اوج می رساند. مگر خوشبختی همین نیست که با عشقش باشد؟ در عرض یک ربع خوشبخت عالم شده بود؟

صدای خان‌بابا در سرش پیچید: «یسنا جان دخترم می‌دونم پیمان و تو همدیگه رو دوست دارین؛ ولی باباجان یه حد و مرزایی هست که خدا حتی برای عاشقا هم گذاشته. مبادا یه کاری کنی خدا ازت دلخور بشه بابا!»

کار درستی نبود! حتی اگر حسشان سراسر عشق بود، حتی با اینکه شاید تا ابد هر دو در حسرت این بـوسه بسوزند. نه، کار درستی نیست.

با پاهای لرزانش قدمی عقب رفت. پیمان لبخند تلخی زد و کلافه سرش را پایین انداخت. چشمش به جعبه‌ای که قرار بود بعد از داد و هوارهایش جلوی دخترک بیندازد افتاد. پوزخندی به خودش زد و جعبه‌ای را از روی زمین برداشت و تلخ رو به یسنا گفت:

– بیا بگیر تمام خاطراتمون رو بگیر ببر... دیگه باید تموم شی برام.

حال هر دو خراب بود و حال یسنا خراب‌تر. تمام تنش می‌لرزید. با دستان لرزانش به زحمت جعبه را از پیمان گرفت و قبل از اینکه بغزش بترکد، به سرعت به خانه رفت. پیمان روی زمین سر خورد. به تکه‌های خردشده‌ی غرورش روی خاک خیره شد. این هم ضربه‌ی آخر دخترک برای نابودی‌اش! پردرد با خود گفت: «حقته... وقتی این‌قدر احمق‌ی که هنوز نفهمیدی یسنا همونیه که مامانت می‌گفت، حقته غرورت رو بشکونه. حقته احمق! حقته وقتی هنوز هم عاشق دختر خیانتکاری هستی که ازت متنفره. پریچهر از پشت پنجره آن دو را زیر نظر گرفته بود. پسرش باز هم بی‌تاب این دختر موطلایی بود. فکر می‌کرد آدم شده؛ اما...

حتی او را بوسید! عصبی پرده را کشید. باید همین‌جا دُم این دختر را از خانه قیچی می‌کرد. بس بود هر چه مثل زالو خون و جان پسرش را مکیده بود. چند دقیقه‌ای بیشتر طول نکشید که یسنا با سرعت داخل

شد. حالش داغان بود، تنها اتاق خان بابا می توانست آرامش کند. پریچهر با تویی پر جلوییش را گرفت و بی مقدمه سیلی بر صورتش زد. دخترک آن قدر شوکه شد که جعبه‌ی در دستش بر زمین افتاد. شوکه به پریچهر عصبی خیره شد تا شاید لب باز کند و دلیل این کار ناعادلانه‌اش را بگوید. پریچهر با گستاخی به چشمان اشکی دخترک خیره شد و در صورتش گفت:

– اومدی این جا دنبال کثافت کاریت؟ گمشو همون خراب شده‌ت!

کثافت کاری؟ او؟ بغض کرد؛ این دیگر اوج بی رحمی بود.

– خاله... من... من مگه چیکار کردم؟

پریچهر با این سوال انگار هیزم روی آتشش ریخته باشند؛ آن چنان گر گرفت که با نفرت چنگی بر موهای طلایی دخترک زد و موهای همچون ابریشمش را بی رحمانه کشید:

– بس کن احمق؛ دیگه خان بابات نیست که با مظلوم‌نماییات خام بشه. من جنس تو رو می شناسم، این فیلما رو برای من در نیار.

سرش را به عقب پرت کرد و داد زد:

– به چه زبونی بگم گمشو از خونه‌ی ما بیرون؟!

یسنا با درد نگاهش کرد، حتی می ترسید اعتراض کند و بدتر شود. ترسیده به صورت سرخ و بی رحم پریچهر زل زده بود؛ اما انگار حق این کار را هم نداشت. پریچهر عصبی تر شد و با خشونت جلو آمد و به سمت در هولش داد. می دانست اگر همین الان از شر این دختر رها نشود، تا آخر عمر همچون کنه به

آن‌ها می‌چسبید. یسنا التماسش می‌کرد تا رهایش کند؛ اما پریچهر تنها یک هدف داشت؛ رهاشدن از شر این دختر برای همیشه.

در خانه را باز کرد و او را بیرون فرستاد و در را رویش بست از پشت در گفت:

– از این‌جا برو آشغال عوضی. گمشو همون خراب‌شده‌ای که همه‌مون رو بهش فروختی.

بغضش شکست؛ الان کجا برود؟ نه! او جایی ندارد. باید آن‌قدر التماس کند تا دوباره کمکش کند. تقصیر خودش است؛ اگر کمی تو دل بروتر و دوست‌داشتنی‌تر بود، حتما خاله پریچهر هم دوستش داشت. مقصر خاله پریچهر یا سرنوشت نیستند، مقصر خودش است که آن‌قدر بد و نفرت‌انگیز است. در می‌زد و التماس‌وار می‌گفت: «خاله من غلط کردم... تو رو خدا... تو رو خدا ببخشید.»

غلط کرده بود؟ شاید... اصلاً متولدشدنش غلطش بود. اگر نبود، اگر هیچ‌وقت به دنیا نمی‌آمد، شاید الان خان بابا هم در خوشحالی زنده بود. او خان بابا را دق داده بود، او دل پیمان‌ش را شکسته بود. او...

دستش از ضربه‌های محکمی که به در می‌زد درد گرفته بود. سنگینی نگاه همسایگان اذیتش می‌کرد. به دختر بی‌غرور و خاری تبدیل شده بود که برای یافتن یک حامی خودش را به پای نامردترین‌های زندگی‌اش انداخته بود. چه قدر حقیر! سرش را پرده‌به‌در کوبید و بلندبلند زیر گریه زد.

– بهتره برگردی.

پیمان‌ش بود؛ همان پیمانی که یک روز اصرار می‌کرد به تهران نرود. همان پیمانی که می‌گفت تهران جای خطرناکی برای یک دختر تنه‌است.

– حق با مامانمه، این‌جا دیگه جای تو نیست؛ با حضور تو همه‌مون زجر می‌کشیم.

با چشمان اشکی و ناراحتش به پیمان خیره شد. پیمان لحظه‌ای دلش از معصومیت این قناری بی‌پناه ضعف رفت. سرش را پایین انداخت تا نابودی دختری را که هنوز هم آرزویش است نبیند؛ اما وقتی سرش را بالا آورد، دخترک دیگر جلویش نبود و صدای بسته‌شدن در حیاط حاکی از رفتنش بود. رفت، عشق زیبایش رفت؛ تنها، بی‌کس... رفت!

دخترک با گریه در خیابان قدم می‌زد؛ بدون اینکه هدفی برای خودش داشته باشد. با همین مانتو و شال آمده بود و با همین‌ها هم داشت می‌رفت. چه فکرهایی می‌کرد و چه شدا مثلاً قرار بود وقتی از چنگال پسرک دیو زندگی‌اش خلاص شود، در شهرش کنار خانواده‌ی نصفه و نیمه‌اش خوشبخت شود. خوشبختی‌اش در اوج بدبختی‌ها فقط دو روز طول کشید. وقتی حتی پیمانش هم او را نمی‌خواست کجا می‌ماند؟ می‌ماند تا خانواده‌ای را که هنوز هم دوستشان داشت، عذاب دهد؟ دوستشان داشت؛ حتی خاله پری را که بی‌رحم‌ترین خاله‌ی دنیا بود. کسی را جز آن‌ها برای دوست داشتن نداشت.

صدای بوق ماشینی توجه‌اش را جلب کرد. رهان بود؛ پسری که گفته بود برو و بدون من به خوشبختی‌ات برس. پسری که یک زمان تنها دردش بود.

رهان شیشه‌ی ماشینش را پایین داد و عینک آفتابی‌اش را کمی جابه‌جا کرد تا بهتر صورت بی‌رنگ و روح دخترک را ببیند. دست خودش نبود، نمی‌توانست لبخندش را کنترل کند؛ امروز روز موعود پیروزی بود، حتی زودتر از آنچه که فکرش را می‌کرد.

- خب...!

دخترک سرش را پایین انداخت، خواست بی‌توجه به او راهش را بکشد و برود که رهان گفت:

- باشه. حالا که این قدر بی‌کس شدی بهت یه فرصت دیگه میدم، بیا بریم خونه.

- لازم نیست. بمیرم بهتر از اینکه...

وسط حرفش پرید و گفت:

- داری خریّت می کنیا، برم رفتما!

- من بهت نیازی ندارم... کمک از هیولایی مثل تو حماقته.

رهان لبخند کجی زد و گفت:

- باشه، خداحافظ.

و گازش را گرفت و رفت. یسنا ناامید به رفتن ماشینش خیره شد. نمی دانست کار درستی کرده یا نه. بدون پول و اعتبار چه کاری می توانست کند؟ او یک دختر تنها و بی کس بود که در شهر بزرگی رها شده بود، سرنوشتش جز تباهی چه بود؟ اشتباه کرده بود. حداقل کنار او امنیت داشت؛ داشت؟ در این مدت که این گونه بود. کارش به کجا رسیده بود؟ هیولایی که روزی بزرگ ترین دردش بود، حالا درمانش شده بود؟ کاش... برمی گشت، کاش با او می رفت؛ حداقل بهتر از کارتن خوابی بود.

سرش را بالا آورد. ماشین رهان درست مقابلش بود و رهان با همان لبخند تحقیرکننده نظاره اش می کرد. بی حرف به صورت رهان خیره شد.

- سوار شو. برو خدا رو شکر کن که حس غلط کردنت رو درک کردم.

لبش را به دندان گرفت و با اکراه سوار ماشینش شد. بین بد و بدتر بد را انتخاب کرده بود. بعید هم نبود که بدتر را انتخاب کرده باشد و خودش بی خبر باشد.

ماشین با سرعت سرسام‌آوری حرکت کرد. چند دقیقه‌ای در سکوت گذشت که رهان سکوت را شکست:

- بیا حالا که هردو به هم نیاز داریم از اول شروع کنیم.

ترسیده پرسید:

- منظورت چیه؟

- کمکم کن! می‌خوام دنیات رو بشناسم. می‌خوام اون حس مجهولی رو که می‌گفتی حس کنم. می‌خوام... می‌خوام عشق رو لمس کنم. کمکم کن! یادم بده. عوضش منم کمکت می‌کنم هر چی که بخوای. انتقام، کشتن خاله‌ات... هر چی.

به فکر فرو رفت. مگر می‌شد به یک هیولای بی‌احساس عشق را یاد دهد؟ آن هم هیولایی که از او متنفر بود؛ هیولایی که شاید مقصر تمام بدبیاری‌های زندگی‌اش بود. شاید هم می‌شد. شاید... شاید همین ابزاری برای انتقام گرفتن از او می‌شد. می‌توانست کاری کند که هیولا عاشقش شود و دردی را که خودش در جدایی کشیده بود به او بچشاند. می‌توانست از او بخواهد گذشته‌اش را پیدا کند؛ هم گذشته را می‌فهمید هم انتقامش را می‌گرفت. چه چیزی بهتر از این؟

- من انتقام نمی‌خوام. کمکم کن خانواده‌م رو پیدا کنم. کمک کن بفهمم پدر و مادرم کین؛ منم بهت نشون میدم دنیای من چه جوریه.

- پدر و مادرت رو پیدا کنی؟ مگه گمشون کردی؟

- گم که نه؛ در واقع تا حالا ندیدمشون، حتی نمی‌دونم اسمشون چیه. خان بابام با هزار بدبختی شناسنامه رو به اسم یکی از دوستاش گرفته.

- باشه مشکلی نیست، پیداشون می کنم برات.

دخترک مکشی کرد و گفت:

- یه شرط داره، من آزادی می خوام.

رهان عصبی داد زد:

- دیگه چی؟ همین که دارم با خودم می برمت اوج مهربونی و لطفمه.

یسنا با زیرکی گفت:

- اگه قبول نمی کنی پس منتفیه...

کلافه شد. آدم های معمولی خیلی زود پرو می شدند؛ کافی بود کمی رو می دیدند.

- باشه؛ ولی فقط با خودم، اونم روزی یه بار حق داری. عوضش تو هم...

لبخند تلخی زد و گفت:

- دیگه حق نداری بهم بگی هیولا.

درد داشت؛ شنیدن این واژه از زبان دخترک مهربانی که به دلش نمی آمد به کسی چیزی بگوید، درد داشت.

یسنا نگاه بی تفاوتی به او کرد و گفت:

- باشه قبول.

دیگر به او نمی‌گفت هیولا. از این پس عشقش بود. باید به نقش بازی کردن عادت می‌کرد. خیلی زود انتقام همه‌چیز را از او می‌گرفت؛ همه‌چیز!

لبخند خبیثی زد و به جاده خیره شد.

رهان دنده را عوض کرد. چند ثانیه به صورت دخترک نگاه کرد. این دخترک باز هم عجیب‌بودنش را به رخش کشیده بود؛ می‌توانست از او بخواهد بلایی سر خانواده‌ی بی‌مرامش بیاورد. می‌توانست به کمک او انتقام بگیرد. انتقام از پیمان بزدلی که مدعی عشق بود؛ اما خیلی زود جا زده بود. از خاله و دایی که او را بیرون انداخته بودند، حتی انتقام از حدیثی که با پزدادن‌های احمقانه‌اش او را گرفتار زندانی از نوع خانه‌ی رهان کرده بود؛ اما او ترجیح داده بود در مورد خانواده‌ی مجهولش بداند. چرا؟ چه فرقی داشت پدرش چه کسی است و چه می‌کرده وقتی اکنون نیست. پدری که از پدری‌کردنش چیزی ندیده بود، مادری که مادرانه‌ای خرجش نکرده بود، مهم‌تر از انتقام‌گرفتن بود؟ دیگر شک نداشت این دختر احمق است. زجری در این چند روز کشیده بود بسش نبود؟ نوبت زجردادن آن‌ها نرسیده بود؟

پر از سوال بود؛ اما لب از لب باز نکرد تا بپرسد چرا. حاضر بود تا ابد این سوال‌ها را داشته باشد؛ اما دخترک حس نکند کارهایش برایش اهمیتی دارد. مرد ماورائی زیاد از حد مغرور بود؛ طوری از غرورش مراقبت می‌کرد که یک مادر از نوزادش مراقبت می‌کرد.

دخترک حس عجیبی داشت؛ چیزی میان ترسیدن و اعتماد! اعتماد... آخرین نفری که با تمام وجود به او اعتماد داشت، پیمان بود؛ پیمانی که خیلی راحت او را دور ریخت، خیلی راحت‌تر از دورریختن لباس‌هایش.

یادآوری چند ساعت پیش برایش زجرآور بود. نگاه‌های تحقیرکننده‌ی همسایگان، التماس‌های همراه با گریه‌اش و در آخر بی‌رحمی پیمان. خارشدنش به درک؛ چه‌طور با این خداحافظی تلخ کنار می‌آمد؟ دلش تنگ می‌شد؛ برای زخم زبان‌های گاه و بی‌گاه خاله پری، برای مادرانه‌های مرضیه، برای رفاقت و خواهری فهیمه، برای پدری‌های مش رجب، حتی برای دایی مجید بی‌تفاوتش. نحس‌بودنش زیادی گران تمام شده بود.

نابود شده بود؛ اما امید نابودکردن پسر نحسی که با ورود به زندگی‌اش او را از حمایت‌های پیمان مثلاً عاشق‌پیشه محروم کرده بود، به او جان تازه‌ای می‌داد. نابودش می‌کرد و خودش جان می‌گرفت. نابودش می‌کرد!

مرضیه خیره به سیاهی‌های دم در منتظر بود تا رجب در را باز کند. منطق این خانواده را نمی‌فهمید؛ چه اصراری بود که خانه زنگ نداشته باشد و برای بازشدن در مجبور به داد و فریاد باشند تا بلکه مش رجب در را باز کند.

رجب با چشمان قرمز و بغض در را باز کرد و زیر لب سلامی داد. مرضیه بی‌توجه به حال خراب او داخل رفت. پیش خود گفت حتماً برای پرویزخان ناراحت است. او دوست صمیمی حاج‌آقا بود؛ حق داشت این‌گونه داغان و داغدار باشد. پرویزخان گلی بود که دیگر از داشتنش محروم بودند. همگی داغدار او بودند؛ بیشتر از همه هم یسنای زیبایش. دو سه روزی بود که به او سر نزده بود؛ درگیر همسرش، مجید بود و وقت نمی‌کرد به دختر گلش سر بزند. حسابی نگران و دلتنگش بود. حق داشت نگران باشد؛ دخترکش در قلمروی دشمن زندگی می‌کرد.

وارد خانه شد. جو خانه آن قدر سنگین و گرفته بود که ترسید صحبتی کند. پیمان گوشه‌ای کز کرده بود و جعبه‌ی قهوه‌ای را در دست داشت. پریچهر دستمال بر سر روی مبل نشسته و چشمانش را بسته بود. فهمیه و کوکب هم در آشپزخانه آرام گریه می‌کردند. زیر لب سلامی داد و به سمت اتاق پرویز رفت؛ اتاقی که دیگر اتاق یسنا شده بود.

در اتاق را باز کرد. نگاه گذرای به داخل کرد. خبری از دخترک موطلایی دوست‌داشتنی‌اش نبود. بلند گفت:

– یسنا بانو؟ کجایی زن دایی؟

پا تند کرد و وارد بالکن اتاق شد. دخترک آن جا هم نبود. حتما داخل سرویس بود. چندباری در دستشویی را زد؛ اما صدایی نشنید. در را گشود. دخترک آن جا هم نبود. حتی در اتاق خودش هم پیدایش نکرد. با تعجب پایین رفت. یعنی یسنا کجا رفته بود؟ سر مزار حاج‌آقا؟ تنها؟ بعید می‌دانست. نکند اتفاق بدی رخ داده بود؟

– یسنا کجاست؟! تو اتاقش نبود.

پیمان نگاهش را از جعبه گرفت و به مرضیه خیره شد. کی آمده بود؟

– پرسیدم یسنا کجاست؟

یسنا؟ کجا بود؟ نمی‌دانست. یسنایش رفته بود. خودش گفته بود که برود، خودش... غلط کرده بود، حرف مفت زده بود. او در نبود یسنایش عذاب می‌کشید، نه بودنش! خراب و داغان جواب بی‌ربطی داد:

– رفتم دنبالش همون موقع؛ اما... نبود! سوار ماشین اون یارو شده بود، مطمئنم ماشین خودش بود.

- پیمان؟ چی میگی؟ یسنا...

پریچهر چشمانش را باز کرد و بی تفاوت گفت:

- انداختمش بیرون.

چشمان مرضیه گشاد شد و با عصبانیت تقریبا سر خواهرشوهرش فریاد زد:

- چیکار کردی؟!

پریچهر پوزخندی زد و گفت:

- پرتش کردم بیرون؛ ولی انگار خودش منتظر همین بود.

- تو... تو به چه حقی؟ به چه حقی؟

پریچهر بی تفاوت چشمانش را بست و ملایم گفت:

- مرضیه جان الکی این قدر بزرگش نکن، مجید در جریان.

- پریچهر حالیه چی کار کردی؟ اون دختر معصوم و بدون پول و بلیت پرت کردی بیرون؟ مگه بی کس و

کاره؟ چه طور دلت اومد آخه! از معصومیت چشماش نترسیدی؟

پریچهر عصبی حالت تدافعی گرفت و در جایش سیخ نشست:

- دختر معصوم؟! چی میگی مرضیه؟ پیمان دیدتش سوار ماشین یه پسر شده. دختری که تنها توی یه شهر بزرگ خونه مجردی داشته واقعا فکر می کنی معصومه؟ من از همون اولش می گفتم این دختر جنس ما نیست، شماها می گفتین نه. بیا ببین پیمان چی می گه.

مرضیه نگاه توبیخگری به پیمان دهن لق که بی حواس دهانش را باز کرده بود کرد و گفت:

– شماها دخترِ رو همین جوری پرت کردین بیرون چاره‌ی دیگه‌ای براش مونده بوده؟ هر بلایی سر اون دختر بی‌گناه بیاد مقصرش شماها یین!

– جالبه! دخترِ هرکاری هم بکنه پاک و معصومه، اون وقت منی که فقط از خانواده‌ام مراقبت کردم شدم عوضی عالم.

– پریچهر تو اون رو از خونه‌ی خودش انداختی بیرون!

پریچهر در جایش نیم‌خیز شد و بلند گفت:

– خونه‌ی خودش؟ کدوم خونه؟

مرضیه عصبی نگاهش را از پریچهر گرفت؛ وقتی متوجه نمی‌شد، چرا الکی خودش را خسته می‌کرد. منطق این زن این بود و متوجه نمی‌شد؛ حال او خودش را می‌کشت.

– پیمان جان بلند شو بلند شو بریم دنبالش.

پیمان نگاه گنگش را بالا کشید و در چشمان نگران مرضیه خیره شد. دلش می‌گفت: «بلند شو پیدایش کن، هر جای دنیا هم که بود او عشق توست؛ حق ندارد اکنون پیش پسر دیگری باشد! بلند شو، کم نیار برو بزن توی صورتش! بزن بگو برگرد، حق نداری رهایم کنی. حق نداری با پسر غریبه‌ای بروی! حق نداری...»؛ اما عقلش می‌گفت: «خودت خواستی، خودت گفتی باشه خوشبخت شوی دختر خاله. خودت گفتی حضورت باعث عذابم است! خودت...»

- زن دایی شما یسنا رو نمی شناسین. حق با مامانم بود؛ اون دختر درستی نیست، همون بهتر که همین جا ازمون جدا شه. نگرانشم نباشین. خودش تهران رو انتخاب کرده، الانم خوشحاله.

خوشحال بود؟ ابد! پس چرا گریه نمی کرد؟ شاید اشک هایش خشک شده اند، شاید هم به خاطر غرورش بود. او پرنسس خانه ی بالایی ها بود که همچون زباله ای دور ریخته شده بود.

مثل ببری زخمی به دنبال انتقام بود. نباید ضعف نشان می داد. باید بزرگ می شد؛ آن قدر بزرگ که برای انتقام نیازی به حامی نداشته باشد، آن قدر که تا ابد بدون پناه دوام بیاورد.

نگاهی به صورت رهان انداخت. رهانی که نزدیک شش ماهی بود که وارد زندگی اش شده بود؛ اما چیزی از او نمی دانست. تنها اطلاعاتش از او این بود که موجودی ماورائی است؛ اما چه گونه موجودی؟ موجودی که همه چیز را می دانست و هیچ سوالی نمی پرسید؟ واقعا برایش مهم نبود چه بلایی سر دخترک آمده؟ او چه نقشی برایش داشت؟ یک کنیز؟ مگر ماورائی نبود؟ پس چه نیازی به کنیز بود؟ اصلا دلیل اینکه کمکش می کرد چه بود؟ تا عشق را لمس کند؟

رهان از نگاه دخترک بر خودش احساس خوبی داشت. شاید اولین بار بود که حس می کرد دخترک به او فکر می کند. توجه دخترک حس جالبی بود؛ چیزی میان حس افتخار و غرور.

صدای موبایلش دخترک را به خود آورد. نگاه طولانی اش را از او گرفت و به جاده دوخت. رهان زیر لب ناسزایی به شخص تماس گیرنده گفت و تماس را جواب داد. علی بود؛ تنها انسانی که با می دانست خاص است؛ اما همچون رفیق هوایش را داشت. تلفنش را روی بلندگو گذاشت و گفت:

- الو؟

علی عصبی و نگران گفت:

- هیچ معلومه کدوم گوری هستی؟ چرا جواب موبایلت رو نمیدی؟

رهان لبخند نادری به نگرانی رفیقش زد و گفت:

- سلام.

- سلام و زهرمار! بگو کجایی بیام دندونات رو خرد کنم. مرتیکه‌ی یابو همین جوری میری نمیگی آدم

نگران میشه؟ کدوم گوری هستی؟

- تو جاده.

- جاده؟! تو؟ رهان سرت خورده به جایی؟ چی میگی؟

رهان خندید. علی حق داشت تعجب کند. او حاضر بود بمیرد؛ اما بیشتر از یک ساعت رانندگی نکند:

- مجبور بودیم بیایم شیراز.

پس ماجرا دخترک همخانه‌ی رفیقش بود. او رهان را تغییر داده بود.

- چیزی شده؟

- آره پدر بزرگ یسنا...

- وای... دختر بیچاره! همون خان بابایی که می‌گفت من دختر خان بابام؟

رهان سکوت کرد و جوابی نداد. مگر یسنا با علی در مورد خان بابا هم صحبت کرده بود؟ چه قدر آن‌ها به یکدیگر نزدیک بودند و او بی‌خبر بود.

- یسنا هم باهاته؟

- آره.

- کی می‌رسین؟

- کمتر از دو ساعت دیگه.

- خیلی خب، من و عطیه می‌ریم خونه تون تا شما بیاین.

- لازم نیست.

- چرا؟ اگه ماها کنارش باشیم راحت تره.

رهان پوزخند تلخی زد و آرام گفت:

- آره، خب شما از یه دیو بهتر می‌تونین کمکش کنین.

- منظورم این نبود.

- می‌دونم منظورت چی بود علی!

شرمنده شد؛ چرا آن قدر فراموشکار بود؟ چرا فراموشش می‌شد دوستش خاص است و حسش را می‌فهمد؟

رهان تماس را قطع کرد. با این همه ادعا چه قدر احمق بود! چه طور فکر می کرد علی او را به عنوان یک دوست می داند؟ او یک هیولا بود؛ یک هیولا هیچ گاه رفیق نبود، هیچ گاه!

یک ساعتی بود که دخترک چشمانش را بسته بود. امیدوار بود خوابش ببرد؛ اما دریغ از ثانیه ای خواب رفتن! باز هم با بستن چشمانش خاطرات گوناگونی در ذهنش مرور شده بود. با برخورد شیئی به ماشین، با ترس چشمانش را باز کرد و گیج به دختری که خودش را جلوی ماشین انداخته بود نگاه کرد. خدا را شکر که رهان حس دختر غریبه را فهمیده بود و سرعتش را کم کرده بود، وگرنه حتماً بلایی سرش می آمد.

دختر غریبه ترسیده با جیغ گفت:

- تو رو خدا کمکم کنید! اونا دنبالم، می خوان... می خوان...

گریه می کرد و به شیشه می زد. یسنا ترسیده رو به رهانی که بی تفاوت به دختر غریبه نگاه می کرد گفت:

- چی شده؟ این دختر کیه؟

رهان بدون اینکه نگاه سردش را از دختر بی نوا بگیرد گفت:

- دنبالش، می خوان بدزدنش.

یسنا با چشمان گردشده به دختر غریبه نگاه کرد. دختر جوان و زیبایی بود؛ صورت گرد و سبزه، چشمان مشکی و درشت، دماغ مناسب و گوشتی.

- پس چرا ایستادی؟ باید کمکش کنیم.

رهان نگاه بی تفاوتی به یسنا انداخت و گفت:

- کمکی در کار نیست.

باز هم چشمان دخترک گرد شد. این دیگر چه وضعش بود. مگر ماورائی‌های تمام داستان‌ها به انسان‌ها کمک نمی‌کردند؟ سوپرمن، باتمن، حتی مرد عنکبوتی.

به درک او کمک نکند، خودش این دختر بی‌نوا را نجات می‌داد. دستش به سمت در رفت تا بازش کند؛ اما رهان بی‌هوا سرش داد زد:

- بشین سر جات!

یسنا ترسیده نگاهش کرد. صدای جیغ دخترک بی‌نوا توجه‌اش را جلب کرد. دخترک ناامید نگاه غمگینی به او کرد و بی‌حرف دوید. طولی نکشید که دو مرد بسیار وحشتناک ظاهر شدند و همان مسیری را که دخترک رفته بود به دنبالش رفتند.

رهان بی‌حرف ماشین را روشن کرد و به سمت خانه‌شان راند. یسنا با نفرت نگاهش می‌کرد.

رهان کلافه از نگاه‌های او گفت:

- من...

یسنا وسط حرفش پرید:

- دزدینش! تو باعث شدی بدزدنش.. تو... تو...

- به من چه ربطی داره؟ مگه من گفتم بدزدنش؟

- تو خیلی راحت می تونستی نجاتش بدی؛ ولی نخواستی. تو اجازه دادی دختر رو ببرن.

- برای چی به خاطر یه دختر بی ارزش باید خودم رو خسته می کردم؟ به من چه ربطی داره؟

یسنا با عصبانیت بلند گفت:

- تو اصلا آدمی؟ دختر رو بردن. هر بلایی ممکنه سرش بیارن، اون وقت تو نگران خستگی؟

رهان با چشمان به خون نشسته اش چند ثانیه ای به چشمان یسنا نگاه کرد. به زور از لای دندان های روی هم قفل شده اش غرید:

- چرا باید به آدم های عادی که خودشونم به هم کمک نمی کنن کمک کنم؟ هان؟

یسنا نگاه پر از نفرتش را از او گرفت. چه توقعی از او داشت؟ او یک هیولای بی احساس بود؛ چه طور جهان را نجات می داد؟ در مقابل او چیزی جز تنفر معنایی نداشت. مردی که از مرد بودنش تنها یک نام یدک می کشید. از اینکه از هوایی تنفس می کند که بوی عطر تلخ او را می داد، احساس تهوع داشت. دستش را مقابل دهانش گذاشت تا بلکه از بالا آوردن این حجم تنفر جلوگیری کند. مطمئن بود اگر در دنیا افراد بر حسب نامردی هایشان سیاه و سفید می شدند، این مرد جزء سیاه پوستان بود؛ آن وقت نژادپرستی چه مفهوم پر معنایی داشت!

با یادآوری غم چشمان دختر سبزه دلش می گرفت. دختری که شاید سرنوشتی شبیه او داشت و محکوم به نابودی شده بود. به راستی اگر اکنون در ماشین این هیولا نبود، این وقت شب چه بلایی سرش آمده بود؟ بیچاره دخترک سبزه!

طولی نکشید که به خانه رسیدند. رهان ریموت را زد و ماشین را به داخل پارکینگ برد. یسنا بدون اینکه به او توجه‌ای کند، از ماشین پیاده شد و با آسانسور بالا رفت. کفش‌های دم در حاکی از آمدن علی و عطیه بود. کمی مکث کرد و آرام در زد. زیاد طول نکشید که علی در را باز کرد و با دیدن یسنا همچون دخترهای نوجوان جیغی زد و گفت:

- وای سلام!

عطیه هم از جیغ برادرش از آشپزخانه خارج شد و با خوشحالی یسنا را در آغوش کشید. این دختر آغوش گرم و دلپذیری داشت؛ آغوشی به گرمی آغوشی شبیه آغوش یک مادر؛ یک آغوش مرضیه‌ای! بی‌اختیار اشک‌هایش سرازیر شدند. نمی‌دانست از چه اشک می‌ریزد؛ از تنهایی و بی‌کسی که تا ابد سهمش از کل دارایی‌های خان بابایش بود یا از بدبختی که شاهد دست و پا زدن آن دخترک غریبه در آن بود. دنیایشان از کی پر از سیاهی و تاریکی شده بود؟ چرا بعد از فوت خان‌بابا دیگر صدای آواز گنجشک‌ها را نشنیده بود؟

عطیه دلش برای دخترک ریزه‌میزه‌ی درون آغوشش گرفت؛ حتما پدربزرگش را خیلی دوست داشته که این‌گونه بی‌تاب است. چند ضربه‌ای به کمر دخترک زد و در گوشش گفت:

- الهی من فدات بشم! آخه چرا این‌قدر خودت رو اذیت می‌کنی؟ اون خدا بیامرزم راضی نیست.

انگار روی زخم یسنا نمک ریخت؛ یادآوری اینکه خان بابایش از این به بعد آن خدا بیامرزی است که همه می‌خواستند فوتش را تسلیت بگویند، دردناک بود.

علی که حسابی از جو درست‌شده متأثر شده بود گفت:

- یسنا خانوم تسلیت می‌گم.

یسنا خانوم شده بود! پرویز کجا بود تا ببیند دخترش چه قدر بزرگ شده است؟

- سلام.

رهان بود؛ مردی که مرد نبود. آرام از آغوش عطیه خارج شد. بس بود هر چه این هیولا ضعفش را دیده بود؛ آن دختر ضعیف و ساده دیگر مرده بود.

نگاهی به خانه انداخت. گوشه‌ی خانه قالیچه‌ی کوچکی انداخته شده بود. علی که رد نگاه‌های آن دو را دید، با کنایه گفت:

- این جا که آدم زندگی نمی‌کنه! مهمونا خودشون باید وسایل پذیراییشون رو بیان.

یسنا به رهان که با چشمان برزخی‌اش به علی خیره شده بود، نگاه تحقیرکننده‌ای انداخت و پوزخندی زد.

عطیه با ظرف چای از آشپزخانه بیرون آمد و همزمان گفت:

- وای تو آشپزخونه تون بمب ترکیده بود!

یسنا با لبخند گفت:

- زحمت کشیدی، شرمندت شدم.

علی با خنده روی قالی کوچکی که از خانه آورده بود نشست و گفت:

- تازه کجای کاری، شامم پخته.

یسنا با چشمان به شرم نشست‌اش به عطیه خیره شد؛ از کی این دختر برایش نعمتی از نعمت‌های خدا شده بود؟

– عطیه جان واقعا ممنونم.

عطیه لبخند شیرینی زد و خانومانه گفت:

– وظیفمه عزیز دلم.

علی با تعارف گفت:

– بفرمایید چایی! خونه‌ی خودتونه، خجالت نکشید.

عطیه نگاه گنگی به رهان که همان‌طور وسط‌ها ایستاده بود و با نگاه برزخی‌اش به آن‌ها خیره بود، کرد و گفت:

– شما نمایین چایی بخورین؟

علی باز هم ناشیانه با کنایه گفت:

– ایشون که آدمیزاد نیست! ولش کن بابا... فعلا ارث باباش رو ازمون بگیره.

رهان عصبی به آشپزخانه رفت. اگر فقط یک ثانیه دیگر، فقط یک ثانیه آن‌جا می‌ماند، حتما کله‌ی علی را می‌کند.

عصبی به آشپزخانه نگاه کرد. حسابی برق می‌زد. این دختر در این دو ساعت چه کرده بود!

غذای روی گاز توجهش را جلب کرد. بار اولی بود که این گاز رومیزی سنگینی قابلمه‌ای را حس می‌کرد. بی‌احتیاط غذای داغ را از روی گاز برداشت. به ثانیه نکشید که دستش سوخت و قابلمه را روی زمین پرتاب کرد. علی با صدای پرتاب شدن قابلمه به آشپزخانه آمد و با تعجب به مرغ خوشمزه‌ای که حالا روی زمین ریخته شده بود، نگاه کرد. حیف آن مرغ خوشرنگ نبود؟

– فقط ببین چیکار می‌کنیا! می‌خواستیم بخوریمش.

با گفتن این جمله انگار حکم تیرباران را به رهان داد؛ رهان با عصبانیت جلو رفت و یقه‌ی تیشرت مارکش را در دست گرفت. علی ترسیده آب دهانش را قورت داد و قدمی عقب رفت. حس ترس او لبخند بدجنسی روی لب رهان آورد. این لذتی که در ضعف انسان‌های روی مخش می‌دید، دست خودش نبود. – امشب بیشتر از کوپنت حرف زدی! حواسم بود.

علی سعی می‌کرد کمی آرامش در صدایش بریزد. دروغ چرا؛ ترسیده بود. رهان نابودگری بود که بارها جلوی چشمانش یک زندگی را نابود کرده بود. هر حرکت اضافه‌ای شاید مساوی با یک عمر پیشمانی می‌شد. بالاخره رهان یک هیولا بود! هیچ‌کاری از او بعید نبود.

پس حس علی به او همان حسی بود که این دخترک داشت. او یک هیولا بود، حتی برای بهترین دوستش. دلش گرفت. درست است که انسان خوبی نبود؛ اما...

اما چه؟ او یک هیولا است؛ امایی ندارد!

با خشم علی را به عقب هل داد و از آشپزخانه بیرون زد. ثانیه‌ای به دخترک موطلائی که در گوش عطیه چیزهایی می‌گفت، خیره شد:

– حداقل تو از اول باهام صادق بودی.

علی ترسیده نفس آسوده‌ای کشید و قابلمه‌ی دَمَر روی زمین را برداشت و درون سینک گذاشت. چشمان پر از غم رهان لحظه‌ای از مقابل چشمانش دور نمی‌شد. با پسری که زندگی‌اش را نجات داده بود چه کرده بود؟ عصبی شیر آب را در قابلمه باز کرد و آن را شست.

صدای قاشق و چنگال نشان‌دهنده‌ی این بود که در حال خوردن شام هستند. حس بدی داشت؛ حسی شبیه حقارت یا حسادت! حسادت به شام خوردن آن‌ها. از کی دلش می‌خواست همچون انسان‌های عادی باشد؟ چیزی شبیه گردو را در گلوی خود حس می‌کرد. چشمان معصوم دخترک همخانه‌اش مقابل چشمانش نقش بست. فکر می‌کرد این دخترک تنها و بی‌کس است؛ اما اکنون...

خودش بی‌کس تر نبود؟ خب بی‌کس باشد، چه فرقی داشت؟ فرق داشت. آن بیرون پشت این درها، دختر معصومی وجود داشت که از او متنفر بود؛ اما... اما انسان‌های عادی را که حتی برای زنده‌ماندن به غذا نیاز داشتند دوست داشت. مگر مهم بود؟ بود؛ وقتی این همه برای زنده‌ماندنش به خود زحمت داده بود. عصبی از جا برخاست. اگر این دختر از او متنفر بود، باید از همه متنفر می‌شد. با توپی پر از اتاق بیرون زد.

آدم‌های خانه‌اش برنج سفیدشان را با ماست خورده بودند. علی ظرف‌هایشان را به آشپزخانه برده بود. عطیه و یسنا هم در حال گپ‌زدن بودند. صدای خسته و ناامید دخترک خستگی را مهمان شانه‌های رویین‌تنش کرد.

– یعنی واقعا می‌تونی آهنگای پیمان معادی رو برام بیاری؟

عطیه لبخند خواهرانه‌ای زد و پرمحبت گفت:

– معلومه عزیز دلم، میارم برات.

ذوق دخترک حد نداشت؛ آن قدر خوشحال برد که می توانست تا اقیانوس اطلس برقصد.

دستی که روی شانه‌های خسته‌اش قرار گرفت، کمی او را ترساند. با تعجب به علی شرمنده نگاه کرد. این دختر موطلائی زیادی بی حواسش کرده بود.

علی این پا و آن پا می کرد تا بلکه گفتن «بخشید» برایش آسان تر شود؛ جوان بود و پراز غرور و تکبر.

– رهان تو خودت می دونی که واقعا توی دلم چیزی نیست. زبونم بده؛ ولی واقعا...

– مهم نیست علی!

علی دستپاچه گفت:

– مهمه!

رهان دست علی را از شانه‌اش برداشت و گفت:

– تو کاری نکردی، من زیادی حساس شدم.

علی لبخند دلپذیری بر بزرگی این مرد زد و به سمت دخترها برگشت و آرام گفت:

– حق داری حساس بشی، این دختر فرشته‌ست.

رهان رد نگاهش را گرفت و به دخترک موطلایی خودش خیره شد. فرشته بود؟ نه! او دیوی بود که داشت زندگی آرام رهان را تغییر می داد.

به سقف سفیدرنگ اتاقش خیره بود. دو ساعتی بود که بیدار شده بود؛ ولی هم چنان روی تختش بود؛ نه حوصله‌ی بیرون رفتن داشت و نه انگیزه‌ای. انتقام تلخی بود. قرار بود کاری کند که کسی که از او متنفر بود، عاشقش شود. دیشب آن قدر خسته بود که نفهمید چه گونه خوابش برد. همین که چشمانش را بست، در چشمان به رنگ عسل پیمان غرق شد. مردی که در بیداری هایش فکرش را از سرش بیرون کرده بود؛ ولی باز هم راهش را برای حضور در قلبش پیدا کرده بود.

شاید از آخرین دیدارشان هنوز شانزده ساعت هم نگذشته بود؛ اما دلتنگش بود، با تمام نامردی هایش.

این کتاب در سایت نگاه دانلود ساخته و منتشر شده است

www.negahdl.com

با بندبند وجودش نفرت از رهان متنفر بود. رهانی که علاوه بر زندگی او و پیمانش، مطمئناً زندگی افراد زیادی را نابود کرده بود. ثانیه‌ای نبود که چهره‌ی بی‌گناه آن دخترک غریبه مقابل چشمانش نقش نبندد. خودش کم بدبختی داشت، این دختر بی‌نوا نیز اضافه شده بود.

به زحمت از جا برخاست و به آشپزخانه رفت. عطیه چه کرده بود! آن آشپزخانه‌ای که شبیه انباری بود کجا و این آشپزخانه‌ی مرتب و نمونه کجا؟ به سراغ یخچال رفت؛ کاملاً خالی بود، تنها یک سیب درون یخچال بود. بی‌خیال خوردن شد.

چه‌گونه به پسری که حتی لذت غذاخوردن را هم درک نمی‌کرد، می‌فهماند عشق چیست؟ کلافه از آشپزخانه بیرون زد. می‌خواست به اتاقش برگردد؛ اما کتابخانه‌ی وسط‌هاال توجهش را جلب کرد. کتابخانه‌ی عظیم و باشکوهی که درست وسط‌هاال قرار داشت و امکان رفتن به آن طرف‌هاال را ناممکن کرده بود. چه چیزی پشت این کتابخانه‌ی بزرگ بود که از او پنهان شده بود؟

به سمت کتابخانه رفت. کتابخانه‌ای پر از کتاب‌های مهم و گوناگون. کتاب‌هایی که رهان حداقل یک‌بار آن‌ها را خوانده بود؛ در این سی‌سال کم وقت نداشت.

یسنا کتاب قرمز و بزرگی را که وسط کتاب‌های سبزرنگ حسابی جلب توجه می‌کرد برداشت. ورقش زد. در کمال ناباوری کتاب قرمز خالی بود! درست مثل یک دفتر نقاشی. تنها یک کلمه، آن هم در صفحه‌ی اولش وجود داشت: «عشق...!»

دخترک به سقف خیره شد. مطمئناً پشت این کتابخانه فضایی وجود داشت؛ اما چه‌گونه به آن‌جا رفت؟ باید دری وجود داشته باشد. اطراف کتابخانه را به خوبی نگاه کرد. خبری از در نبود. ناامید دفتر قرمز را سر جایش گذاشت. تکه‌ای از موهای حالت‌دارش را در دست گرفت و شروع به پیچ‌دادنش کرد:

– حتماً یه دردی هست. مگه میشه بدون در؟ شاید میشه. این پسر که در قالب مکان محدود نیست... شاید برای رفتن به اون‌جا از قدرتش استفاده می‌کنه.

کلافه روی زمین سر خورد. مثل اینکه قرار بود تا ابد این پسر و کارهایش مجهول باشد.

کلافه آخرین پله را هم بالا آمد. برای هزارمین بار به معمولی بودن اطرافیانش لعنت فرستاد! حق داشت از معمولی‌ها متنفر باشد؛ انسان‌های زجرآوری که برای جلوگیری از شک‌کردنشان مجبور بود نقششان را بازی کند. حیف که غرور ماورائی‌بودنش استفاده از وسایلی مثل آسانسور را برایش ممنوع کرده بود؛ چون او رهان زبده‌ای بود که برای زندگی نیازی به هیچ‌کس و هیچ‌چیزی نداشت. اصلاً یکی از دلایلی که اهل رانندگی کردن نبود نیز همین بود.

در خانه را باز کرد. یسنا روی قالیچه‌ای که علی آورده بود، نشسته و خیره به سقف در گذشته‌اش بود. زیاد طول نکشید تا متوجه‌ی سنگینی نگاهش شود. با چشمان خیس از اشک به چشمان سیاه رهان خیره شد. دخترک آن‌قدر گرسنه بود که رهان به راحتی صدای شکمش را می‌شنید. آهی به حواس‌پرتی‌اش گفت و تصمیم گرفت تا برود چیزی برای خوردن بخرد که صدای دخترک متوقفش کرد:

– کجا میری؟

دلیلی نداشت برای یک معمولی توضیح دهد کجا می‌رود و چه کار می‌کند؛ اما همین چند جمله هم در این نفرت‌هایی که از طرف دخترک متحمل بود، غنیمت بود.

– تو گشنته.

رهان بود دیگر؛ عادت داشت کوتاه و مختصر صحبت کند، حتی اگر صحبت کردن برایش مهم و پررنگ می‌بود. بار دیگر پشتش را به دخترک کرد تا بیرون رود. یسنا هول‌شده بلند شد و سریع گفت:

– منم میام.

رهان با تعجب به چشمان یشمی‌اش خیره شد. دیگر چه؟ او زندانی این‌جا بود.

یسنا که اخم‌های مرد بدقلق همخانه‌اش را دید، گفت:

– خودت قول دادی روزی یه بار با هم بیرون بریم.

آهی کشید. قول داده بود و در رسمش زیر قول‌زدن نبود؛ اما آزادی بیشتر برای او حتماً برایش دردسرساز می‌شد. باز هم یک زحمت دیگر برای نگهداری دخترک کوچک خانه‌اش. کلافه نفسش را بیرون داد:

– باشه، حاضر شو بریم.

یسنا لبخند دلپذیری زد. بالاخره آزادی نصفه و نیمه‌ای پیدا کرده بود؛ همین هم غنیمت بود. رهان اصرار داشت پیاده قدم بزنند؛ اما یسنا قبول نکرد. دوست نداشت با یک هیولا در شب همقدم شود. می‌خواست اولین و آخرین مردی که با او قدم زده بود عشقش باشد.

باز هم رهان عقب کشید. گذاشت دخترک برنده باشد. به خودش می‌گفت: «به اندازه‌ی کافی برای او موجود منفوری هستی؛ کمی با دلش راه بیا، چیزی نمی‌شود که.»

باز هم سکوت. به او که می‌رسید، هیچ‌چیز برای گفتن نداشت. خب نداشته باشد، مگر مهم است؟

اخم‌هایش را در هم کشید. هر چه در این مدت حسادت کرده بود بس بود!

به خیابان اصلی رسیدند. عجب ترافیکی بود! لعنتی!

یسنا در سکوت به حرص خوردن این مرد مثلاً ماورائی خیره بود و در دلش جشن بود. اصلاً هرکس و هر چیزی که او را عذاب می‌داد برایش دلپذیر بود.

یک ساعتی بود که در ترافیک مانده بودند. رهان حسابی دیرش شده بود. بی خیال رستوران مجللی که می‌خواست دخترک را ببرد شد و راهشان را به سمت محل قرارش عوض کرد.

یسنا از این تغییر مسیر لبخند خبیثی روی لبانش نشست. ببین چه قدر عصبی شده که مسیر را عوض کرد.

ماشین جلوی فلافل‌فروشی ایستاد. رهان بدون هیچ حرف اضافه‌ای داخل مغازه شد. همراه با ساندویچی برگشت. بی حرف ساندویچ را به دخترک داد و ماشین را با سرعت حرکت داد.

یسنا بی خیال او و سرعت سرسام‌آورش، ساندویچش را باز کرد و با ولع شروع به خوردن نمود. از صبح چیزی نخورده بود و حسابی گرسنه بود.

ماشین داخل کوچه‌ی تنگ و تاریکی رفت. دخترک ترسیده چشم درشت کرد و دنبال دلیلی برای این‌جا بودنشان می‌گشت. کوچه‌ی مخوف و ترسناکی بود، تنها نور ضعیفی که از یک خانه‌ی مخروبه بیرون می‌آمد، کمی روشنش کرده بود. آن قدر ساکت بود که شک داشت کسی در این کوچه‌ی ترسناک زندگی کند؛ یک کوچه‌ی تاریک و دورافتاده. آن‌ها این‌جا چه می‌کردند؟ نکند قرار بود بلایی سرش بیاورد؟ از فکر اتفاق‌های پیش رویش تنش لرزید؛ همچون پرنده‌ی بی‌پناهی خودش را به صندلی چسباند، بلکه این صندلی زبر پناهِش باشد.

رهان به سمت دخترک برگشت. چه قدر ترسیده بود! از فکرهایی که حدس می‌زد در ذهن دخترک باشد خنده‌اش گرفت؛ با لذت به صورت رنگ‌پریده‌ی دخترک خیره شد و لبخند بدجنسی روی چهره‌اش نشست. یسنا آن قدر ترسیده بود که حالت تهوع گرفته بود. چنگی به صندلی ماشین زد و خودش را بیشتر به آن چسباند. با صدایی که می‌لرزید پرسید:

- می‌خوای با من چیکار کنی؟

انگار برای رهان جوک گفته بود؛ آن‌چنان زیر خنده زد که ماشین از صدای خنده‌اش لرزید. کاش زودتر این دخترک بامزه را پیدا می‌کرد. حیف این همه سال که میان انسان‌های معمولی بود و از لذت اذیت‌کردن او محروم بود!

با همان لبخند وحشتناک به دخترک ترسیده نزدیک شد؛ نزدیک و نزدیک‌تر. یسنا هر لحظه مرگ را مقابل چشمانش می‌دید. چرا به این مرد اعتماد داشت؟ این مرد مثلاً ماورائی هم یکی مثل بقیه. از ترس گرگان جامعه به گرگ دیگری پناه برده بود. منفورترین زندگی‌اش آن‌قدر به او نزدیک شده بود که نفس‌های محکم‌ش همچون شلاقی روی صورت دخترک می‌نشست.

چند سانتی‌متری دخترک متوقف شد و لبخند پر از اطمینانی زد و با اعتماد به نفس در چشمان پر از ترس دخترک خیره شد. شیشه‌ی ماشین را بالا داد و به جای اولش برگشت. تمام تن دخترک خیس عرق شده بود، ترس را با تمام وجودش حس می‌کرد. در این لحظات پر از عذاب نه امیدی به ادامه‌ی زندگی‌اش داشت، نه امیدی برای مردنش.

با اینکه رهان فقط پنجره را بسته بود؛ اما با این حرکتش تمام اعتمادی را که دخترک به او داشت از بین برده بود. حالا دیگر فرقی میان او و رهگذران غریبه نبود. چرا، بود؛ او منفورتر از آن‌ها بود! رهان به ساعتش نگاه کرد. حسابی دیرش شده بود. حیف که وقت نداشت بیشتر از ترساندن این دخترک موطلائی لذت ببرد.

- همین جا بشین تا من برم به کارم برسم و بیام.

یسنا گیج نگاهش کرد. رهان لبخند عمیقی به گیجی این دخترک ملوس زد؛ آن قدر عمیق که چال گونه‌اش نمایان شد.

- می‌شنوی چی میگم؟

یسنا همچنان گیج و ترسیده نگاهش می‌کرد.

- کوچولو...؟

دخترک همچنان ترسیده نگاهش می‌کرد؛ انگار زبانش بند آمده بود.

- بابا نمی‌خوام بخورمت که! میرم الان میام.

کمر بند ماشین را از دورش باز کرد و به آرامی گفت:

- وای به حالت بیای بیرون!

دخترک همچنان گیج نگاهش می‌کرد. پوفی کشید و از ماشین خارج شد.

با همان چشمان وق زده به رفتن رهان خیره شد. این همسایه‌ی دردسرساز عجب مرد مغروری بود! حتی راه رفتنش هم پر از غرور و صلابت بود؛ طوری گام‌های محکمش را روی زمین می‌کوفت که گویی با زمین هم جنگ داشت.

رهان قبل از ورودش به خانه، برگشت و با نگرانی دخترک را نگاه کرد؛ گویی دلش شور می‌زد. آری رهان زبده با آن همه ادعا دلش برای قناری کوچک خانه‌اش شور می‌زد. می‌ترسید؛ از لج کردن دخترک و

آمدنش به این خانه‌ی پر از نکبت می‌ترسید. به سختی نگاه نگرانش را از دخترک گرفت و وارد آن خانه‌ی مجهول شد.

بعد از رفتنش، کمی طول کشید تا حال یسنا به حالت عادی برگردد. به دنبال معلول‌هایی که مسبب این جابودنشان بود، به کوچه‌ی تنگ و تاریک خیره بود. عجیب‌ترین مرد زندگی‌اش عجیب امروز مخوف و مجهول بود. بالاخره که چه؟ تا کی قرار بود با مجهولات ذهنش روزگارش را بگذرانند؟ باید او را می‌شناخت تا عاشقش کند. می‌توانست یک قدم به کشف این هیولا نزدیک شود. چه زمانی برای کشف او بهتر از امشب! اگر امشب سر از کار او در نمی‌آورد، شاید هیچ‌وقت سر در نمی‌آورد.

در صندلی جابه‌جا شد. دروغ چرا؛ می‌ترسید. او دختر نازپروده‌ی پرویز خان بود؛ دختری که سخت‌ترین معضلتش زمانی بود که کوکب برای ناهار شکرپلو درست می‌کرد و او بی‌ناهار می‌ماند، چه‌گونه در این تاریکی و تنهایی برای سرک کشیدن به کار مردی که سر تا پا پر از نفرت و بغض نسبت به انسان‌ها بود، می‌رفت؟ لبش را به دندان گرفت و با خود گفت: «باید انتقام‌گیری یسنا. باید! ضعف نشان دادن؟ نه! حق نداری با ضعف کردن نقشه‌ها رو نابود کنی؛ حق نداری!

با دستان لرزانش قفل در را باز کرد و از ماشین بیرون زد. از شدت استرس زبانش خشک شده بود و گلوش می‌سوخت. کورمال کورمال به سمت مکانی که رهان داخلش بود، رفت. هر چه بیشتر جلو می‌رفت، ضربان قلبش بالاتر می‌رفت. به در خانه رسید. خانه‌ی آجری داغانی که مثل خانه‌های جنگ‌زده بود. خیره به در آهنی بدون قفل، «بسم الله» ای گفت و آرام در را باز کرد. در با صدا باز شد. با پاهای لرزانش جلو رفت. خانه غرق سکوت بود و گاهی صدای خنده‌های وحشتناکی می‌آمد. راهروی طولانی را پیمود تا به یک سالن کثیف رسید. کثافت همه‌جایش را گرفته بود. تارهای عنکبوت و موش‌های فراوانش

نشان می‌داد در این خانه‌ی مخوف زندگی جریان ندارد. به سختی جلوی دهانش را گرفت تا از دیدن این همه سوسک و موش جیغ نزند.

باز هم صدای پیچ‌پیچ و خنده‌های عصبی مردی تمام تنش را لرزاند. نفهمید کی و چه‌گونه به دنبال صداها به تنها اتاق ته سالن رفت.

در اتاق باز بود. بو و دودی که از آن بیرون می‌آمد، نشانه‌ی خوبی نبود. کمی سرش را داخل برد تا داخل اتاق را ببیند؛ اما صدای زمخت و خشنی از بغل گوشش او را سر جایش میخکوب کرد:

– تو دیگه کی هستی؟

ترسیده جرأت نداشت برگردد. از شدت استرس ناخن‌های کوتاهش را در دستش فشار داد. مرد غول‌پیکر پشتش بازوی نحیفش را در دست گرفت در گوشش داد زد:

– گفتم این‌جا چه غلطی می‌کنی؟

گوشش از صدای زمخت و نکره‌اش سوت کشید. آن‌قدر ترسیده بود که به تته‌پته افتاده بود:

– م... من... ه... هی... هیچی... ب... به... خ... خدا...!

صدایی از داخل اتاق مرد اسیرکننده‌اش را مخاطب قرار داد:

– نادر اون‌جا چه خبره؟

مرد ناشناسی که اسمش نادر بود، دخترک را با خودش به داخل اتاق برد. یسنا ترسیده به اتاق پر از دود و دم خیره شد. قلبش مثل قلب گنجشک در دام افتاده‌ای می‌زد که دیگر امیدی به آزادی نداشت. کمی

که داخل تر شدند، میز بزرگی وسط آن دود و دم دید که پشتش چند نفر نشسته بودند؛ از جمله همراهی که او را با این خانه‌ی وحشتناک آشنا کرده بود.

– رئیس دم در گوش وایساده بود.

مردی که رئیس خطاب شده بود، تقریباً مسن با موهای جوگندمی و پوستی چروک بود که روی صندلی متفاوت و قرمزی نشسته بود. نگاه خریدانه‌ای به سر تا پای دخترک انداخت و دست آخر خنده‌ی وحشتناکی سر داد. رهان که از شدت استرس نتوانست عاقلانه برای خلاصی دخترک ناز خانه‌اش از چنگال این احمق‌های مدعی اقدام کند، ناشیانه گفت:

– برای چی از ماشین اومدی بیرون؟

یسنا چشمان یشمی ترسیده‌اش را به رهان دوخت. چشمان این دخترک، چشم عادی نبود. چشم‌هایش با رهان حرف می‌زد. دروغ نبود اگر می‌گفت این چشمان ترسیده استرسش را بیشتر کرد و چیزی میان ترس و نگرانی به او تزریق نمود. نگاه رئیس میان آن دو می‌چرخید؛ دست آخر هم بی‌مقدمه شروع به دست‌زدن نمود:

– نه... خوشم اومد! خوب دختری رو برای معامله آوردی!

رهان سعی کرد خودش را از تک و تا نیندازد و اعتماد به نفسش را حفظ کند. لبخند باجذب‌های زد و گفت:

– من روی آدمام بازی نمی‌کنم.

رئیس باز هم بلندبلند خندید. نگاه ترسیده‌ی یسنا بین پیرمرد و رهان می‌چرخید. خنده‌ی وحشتناک پیرمرد و صورت هر لحظه درهم‌تر رهان قلبش را به تلاطم انداخت. حس تمسخر مرد ابله‌ی مثل حشمت غرورش را جریحه‌دار می‌کرد.

- چیه رهان خان؟ نکنه از باختن می‌ترسی؟ پس قبول کردی که من از تو ماهرترم.

رهان اخم‌هایش را در هم کشید و گفت:

- کم جوک بگو!

- چرا یه امتحانی نکنیم؟ یه بازی تک به تک؛ تو که مطمئناً برنده‌ای.

رهان به فکر فرو رفت؛ دلش می‌خواست این پیرمرد یاوه‌گو را سر جایش بنشاند؛ به چه حقی او را مسخره می‌کرد؟ او رهان زبده بود، نه یک انسان معمولی!

رهان زبده؛ احمقی که تصمیم گرفته بود روی دخترک خانه‌اش بازی کند؛ خودخواهی که متوجه‌ی حال خراب دخترک هم‌خانه‌اش نمی‌شد و غرور احمقانه‌اش چشمانش را کور کرده بود. دخترک از اینکه بازویش در چنگال مرد ناشناس و کثیفی بود که حسابی بوی عرق می‌داد، احساس حقارت می‌کرد. آن قدر ترسیده بود و احساس ضعف می‌کرد که دلش می‌خواست همان‌جا زیر گریه بزند.

- باشه، قبول.

ناباور به صورت مغرور رهان خیره شد. نمی‌دانست قرار بود چه کند؛ اما هر کاری بود سر او بود.

- شما... حق ندارین!... حق...

– نادر؟

رهان با چشمان سرد و خونسردش به یسنا نگاه کرد. این تنبیه حقش بود! وقتی نافرمانی می کرد باید تنبیه می شد. نادر با دستان سیاهش جلوی دهان دخترک را گرفت. تمام محتویات معده ی دخترک جابه جا شد. به سختی جلوی بالا آوردنش گرفت. اینکه تقریباً در آغوش مرد کثیف و چندشی مثل او بود، حالش را بد می کرد. تصمیم گرفت دست سیاهش را گاز بگیرد، سخت بود؛ اما از این خفت بهتر بود.

– ولش کن. قول میدی این جا بشینه و حواسمون رو پرت نکنه.

رهان بود که مثلاً از آغوش نادر نجاتش داده بود. نگاه پر از غرورش حالش را بر هم می زد. دیگر شک نداشت که او هیولا است؛ هیولایی که خدا برای عذاب دادن او به این دنیا فرستاده.

نادر بی حرف دخترک را روی صندلی کنار رهان نشاند. رئیس رو به بقیه کرد و گفت:

– شماها فعلاً برین بیرون، نمی خوام حواسمون رو پرت کنید.

مردهای دور میز با این فرمان پیرمرد از گرد میز بلند شدند و اتاق را ترک کردند.

نادر به هر کدام پنج کارت داد و بازی شروع شد. بازی! رهان به این جا آمده بود که قمار کند. پس این جا یک قمارخانه بود. دخترک روی صندلی اش ولو شد. این مرد نفرت انگیز داشت روی سرنوشت او قمار می کرد.

از بازی احمقانه ی آن دو سر در نمی آورد؛ اصلاً از این مدل بازی ها بلد نبود. از نوع در دست گرفتن کارت ها می شد فهمید که چه قدر آن دو در این کار ماهر هستند. با استرس به آن دو خیره بود. زیادی کوتاه نیامده بود؟ چه طور به خود اجازه می دادند سر سرنوشت دختر پرویز خان بالایی قمار کنند؟

حشمت با پوزخند رو به رها ن گفت:

- نكفتی این خوشگله رو از كجا آوردی؟

رها ن عصبی نگاه تیزی به او كرد و گفت:

- چیه، ترس ورت داشته می‌خوای حواسم رو پرت كنی؟

حشمت با آن صورت كریه‌اش به یسنا خیره شد؛ نگاهش آن قدر هیز و گستاخ بود كه مغز استخوان دختر ك را سوزاند. با همان پوزخند آزاردهنده رو به رها ن گفت:

- ترس؟! هع...! نصف داراییم وسط، در مقابل این خوشگله.

رها ن خشكش زد. نكند شانس با او یار بود كه این گونه بلوف می‌زد؟ نگران به كارت‌هایش خیره شد. دروغ چرا؛ برای اولین بار در طی این همه سال بازی كردن دستپاچه شده بود؛ این بار چیزی برای از دست دادن داشت.

یسنا با ترس به صورتش خیره بود. اولین بار بود كه آن قدر طولانی خیره‌اش می‌شد. نگاه خیره و پرتوجه او را دوست داشت؛ اگر... اگر می‌باخت چه؟ به خاطر اعتبارش مجبور بود دختر ك را به حشمت دهد؟ نه! او حق نداشت شكست بخورد. او رها ن زبده بود؛ زبده‌ها هیچ‌گاه شكست نمی‌خورند. هیچ‌گاه!

صورت رها ن با انداختن هر كارت حشمت بیشتر در هم می‌رفت و حشمت بشاش‌تر می‌شد. یسنا ترسیده به جان لبانش افتاد و شروع به كندن پوست لبش كرد. اتفاق خوبی در راه نبود؛ این را می‌توانست از ضربی كه رها ن با پاهایش روی زمین گرفته بود بفهمد.

ناگهان رها ن از جا برخاست و با عصبانیت داد زد:

- من دیگه نیستم.

قهقهه‌ی کریه حشمت بالا گرفت:

- دیگه دیره جوون، تو شکست خوردی!

رهان با صورت قرمزش داد زد:

- حرف مفت نزن! گفتم که بازی نمی‌کنم دیگه.

حشمت نگاه هیزش را روی اندام‌های دخترک زوم کرد و گفت:

- باشه پسرم خسته شدی، برو خونه. از دادن این هم‌اتاقی جدید هم ممنون.

رهان قدمی پیش نهاد تا بر دهان نجس این مرد حیوان صفت بکوبد؛ اما نادر غول‌پیکر جلویش قد علم کرد و مانع رسیدنش به حشمت شد. داستان مشتشده‌اش را پشتش برد تا با کشتن نادر اعتبار چندساله‌اش را زیر سوال نبرد. شکست خورده بود. رهان زبده‌ای که در این سی سال سابقه نداشت یک‌بار هم شکست بخورد، باخته بود. دختر عجیب خانه‌اش را به حشمت باخته بود. آن قدر ضربان قلبش بالا گرفته بود که حس می‌کرد تمام عالم صدای قلبش را می‌شنوند. حق داشت شکست بخورد؛ از کی در استرس و نگرانی پیروزی معنا پیدا کرده بود؟

- حشمت بذار بریم.

حشمت از صندلی ریاستش بلند شد. با همان پوزخند به حقارت مرد مغروری که سال‌ها آبرویش را برده بود خیره شد؛ مردی که همیشه نصفه دارایی‌هایش را در قمار با او می‌باخت. پس بالاخره روزی که نقطه‌ضعف این مرد سیاه‌پوش را پیدا کند رسید. امروز روز پیروزی او بود! رهان کلافه به حشمت حریصی

که می‌خواست انتقام این چندسال شکست را به یک‌باره از او بگیرد، نگاه کرد. تصمیم این پیرمرد حریص جدی بود و می‌خواست هر دو را نابود کند. به یک‌باره دست دخترک را گرفت و از مقابل چشمان نادر و حشمت ناپدید شدند.

یسنا خودش را داخل ماشین کنار رهان پیدا کرد. ترسیده به این طرف و آن طرف نگاه می‌کرد. دیگر خبری از آن مرد پیر و آن غول نفرت‌انگیزش نبود. نفسی از روی آسودگی کشید. با سرعت از آن کوچه‌ی نفرت‌انگیز خارج شدند. این‌بار آن قدر سرعت ماشین سرسام‌آور بود که یسنا ترسیده کمر بندش را بست. هر دو آن قدر هیجان‌زده بودند که برای کنار آمدن با اتفاقات افتاده در این دو سه ساعت گذشته به چند دقیقه وقت نیاز داشتند. رهان وقت می‌خواست تا قبول کند باخته است؛ برای اولین بار در زندگانی چند صد ساله‌اش باخته بود. مقصرش هم دخترک لجبازی بود که به خاطر ارضای کنجکاوی‌اش اعتبار چند ساله‌اش را برده بود و مجبورش کرده بود دو انسان دیگر را به انسان‌هایی که قدرتش را دیده بودند اضافه کند؛ دو انسانی که سرنوشتی جز مرگ پیش رو نداشتند. باید هر چه سریع‌تر گزارش می‌داد تا به سراغشان بیایند؛ هر چند آن دو لیاقت توبیخ شدن بعدش را نداشتند.

یسنا هم وقت می‌خواست تا باور کند رهانی که فکر می‌کرد از گرگ‌های جامعه قابل اعتمادتر است، سر او شرط بسته و باخته است؛ تا باور کند مرد ماورائی هم‌خانه‌اش از قدرت درک حس طرف مقابلش برای قمار استفاده می‌کند نه برای نجات جامعه.

به خانه که رسیدند، رهان ماشین را به داخل پارکینگ برد و رو به او گفت:

– برو بالا، من یه کاری دارم انجامش بدم میام.

یسنا کلید را از او گرفت و با حال خراب از ماشین پیاده شد و خودش را به سختی تا طبقه‌ی پنجم کشاند.

نگاهی به واحدش انداخت. اشک در چشمانش حلقه بست. با چه آرزوهای شیرینی پا به این ساختمان گذاشته بود. وارد واحد رهان شد. خانه در تاریکی مطلق غرق شده بود. این خانه هم پر از تعفن و کثافت بود؛ مثل همان خانه‌ی خرابه. فرق رهان با آن آدم‌های حقه‌باز و غارتگر چه بود؟ چه‌گونه در این چند ماه از چیزهایی خورده بود که با پول قمار خریداری شده بود؟ پولی که شاید از قمارکردن روی دخترهای دیگری به دست آمده بود. قطرات اشکش گونه‌های برجسته‌اش را خیس کرد. این هیولا چه دنیای نامردی داشت! چه‌طور دلش می‌آمد روی او شرط ببندد؟ به حق‌ها افتاد. اگر به خاطر غرور لعنتی‌اش او را به آن پیرمرد نفرت‌انگیز می‌داد چه؟ ماندن در این خانه اوج حماقت نبود؟

چراغ هال روشن شد و بوی عطر تلخ رهان خانه را پر کرد. حضورش را پشت سرش حس می‌کرد. اشک‌هایش را با دست پاک کرد و به سمتش برگشت. قول داده بود ضعف نشان ندهد، مگر نه؟ چه‌قدر از او متنفر بود! مخصوصاً چشم‌هایش؛ چشمان سیاه و مغروری که دنیا را به آتش می‌کشید.

رهان هم با چهره‌ای قرمز از خشم به دخترک خیره بود. یسنا نگاه حقارت‌آمیزی به سر تا پایش کرد. باز هم سر تا پا مشکی به تن داشت. این مرد همیشه عزادار حقیرترین شخص زندگی‌اش بود؛ حتی حقیرتر از یک تکه آشغال.

- باورم نمیشه این‌قدر حقیر باشی! درست مثل آدم‌های بی‌سواد و دزدی که اون‌جا بودن.

رهان اخمی کرد و صدایش را بالا برد:

- دست پیش رو نگیر. اگه تو حرفم رو گوش می دادی و از ماشین پیاده نمی شدی، هیچ وقت این جوری نمی شد. حقت بود به خاطر این کارت بدمت به حشمت... شاید کنار اون یاد می گرفتی آدم باشی!

یسنا عصبی شد. این حیوان دم از انسان بودن می زد؟ خنده دار بود. با خشم قدمی جلو آمد و گفت:

- آدم؟ اون حیوونی که به خاطر غرورش همه چیز و همه کس رو فدا می کنه منم یا تو؟

- حرف دهنتم رو بفهم!

- چیه...؟ حرف حق تلخه نه؟ می دونی تلخ تر از اون چیه؟ اینکه ببینم نکبتی مثل تو که خیرش به هیچ کس و هیچ چیز نمی رسه زنده ست و خان بابای عشق من مرده!

- خفه شو!

- نمی دونم چرا خدا این قدر تا رو به تو داده که توی بازی با یه سری آدمای احمق و بی سواد ازش استفاده کنی تا بشی آدم بدهی دنیا؟

- مگه آدم بده بودن چشه وقتی آسون تر و بهتره؟

یسنا با تمسخر نگاهی به اخم های رهان کرد و گفت:

- تو واقعا نمی فهمی! حقم داری؛ آدمی که بزرگ ترین موفقیت زندگیش پیروزی تو قمار با یه سری بی سواد و احمق مثل خودش، چه می فهمه لذت موفقیت توی کارایی رو که برایش زحمت کشیده.

رهان گیج به صورت قرمز یسنا خیره شد. این دخترک نوزده ساله از کدام لذت صحبت می کرد؟ کارش به جایی رسیده بود که یک دختر بچه برایش سخنرانی می کرد.

- بگو دیگه، آخرین موفقیتت چی بوده؟ آخرین باری که بلند گفתי ایول بالاخره تونستم؛ اصلا آخرین باری که یکی از سر محبت بهت لبخند زده کی بوده، هان؟

رهان گیج به فک فرو رفت؛ به راستی این آخرین بارها کی بود؟

- چیه؟ هیچی یادت نمیاد نه؟ چه طور می خوای عشق، بزرگ ترین حس عالم، رو درک کنی وقتی هنوز زندگی هم نکردی؟

خسته و گیج نگاهش می کرد. این همه تحقیر برای یک شب؟ بی انصافی بود! بی حرف خانه اش را ترک کرد. دیگر طاقت حرف های تلخ دخترک را نداشت؛ به اندازه ی کافی درگیر حس شکست تلخ بود، حالا هم که با حرف های دخترک تمام تنش در این تلخی غوطه ور شده بود.

سرش را که بالا آورد، رهان دیگر نبود. ترسو! حتی او هم طاقت شنیدن واقعیت ها را نداشت، چه توقعی از انسان های معمولی و احساساتی می شد داشت.

خسته روی تک قالی خانه شان که خانه ی ارواح بود، نشست. قلبش هنوز هم تند می زد؛ انگار هنوز باورش نشده بود که نجات یافته. چشمانش را با درد بست. سعی کرد نگاه های هیز و پُرطمع افراد آن خانه را فراموش کند. حس می کرد با نگاه های پر از هـ —سوس آن ها نجس شده. سخت بود؛ اما باید فراموش می کرد تا کمتر درد بکشد. عجب روز نفرت انگیزی بود!

با صدای زنگ آیفون از خواب پرید؛ روی همان قالیچه خوابش برده بود. تمام تنش کوفته شده بود و رگ گردنش هم گرفته بود. در این اوضاع و احوال نابش همین را فقط کم داشت.

با همان گردن کج به سمت آیفون رفت. با دیدن چهره‌ی مهربان عطیه، لبخند روی لبانش نشست. بی‌درنگ در را روی این دختر عزیزشده باز کرد. عطیه همراه با پاکت میوه و خوراکی وارد خانه‌شان شد. مانتویی گشاد و تابستانی تنش بود؛ ولی با این حساب حسابی گرمش بود.

- سلام، چرا زحمت کشیدی آخه؟

عطیه لبخند مهربانی زد و یسنا را در آغوش کشید:

- کاری نکردم که... برا خوردن خودم خریدم.

یسنا شرمنده سرش را پایین انداخت. خوب شد عطیه خوراکی خریده بود؛ چون دیگر تصمیم نداشت از غذاهایی که این مرد احمق با پول حرام برایش می‌خرید بخورد.

- تو این همه می‌خوری آخه؟

عطیه اشاره‌ای به هیکل توپرش کرد و با خنده گفت:

- پس چی؟ فکر کردی این هیکل رو به این آسونیا به هم زدم؟

هر دو خندیدند. عطیه نگاه نگرانی به دربسته‌ی اتاق رهان انداخت:

- داداش خانت خونه‌اس؟

- نمی‌دونم والا. مگه مهمه؟ ولش کن.

- چی بگم.

- من رو ببخش عطیه، می‌دونم چه قدر اذیت کردیم. به خدا اگه چاره داشتم ولش می‌کردم می‌رفتم.

عطیه آرام روی قالیچه‌ای که قبلا در راهروی خانه‌شان بود نشست و گفت:

- اولا که کدوم اذیت؟ من چیزی یادم نمیداد! دوما چی چی رو بذارم برم، اون داداشته‌ها! نمی‌تونم همین‌جوری ازش جدا بشی که.

یسنا پوزخندی بر لقب داداش روی آن دیو بی‌احساس زد. داداش! رهان کجا بود و او کجا؟ اصلا به فرض رهان برادرش بود، می‌توانست خیلی ساده از او جدا شود؛ همان‌طور که از دیگر اعضای خانواده‌اش جدا شده بود.

- تو هیچ‌چیزی از زندگی من نمی‌دونی.

- خب بگو که بدونم.

یسنا آهی کشید و برای عوض کردن بحث گفت:

- تونستی آهنگای پیمان رو برام گیر بیاری؟

عطیه از کیفش ۳mp ای در آورد و گفت:

- خیلی گشتم تا پیداش کنم؛ مثل اینکه زیاد معروف نیست.

یسنا با ذوق ۳mp را از او گرفت و گفت:

- آره هنوز اون قدر کارش نگرفته، یه چندتا آهنگ پراکنده هم بیشتر نداره؛ ولی مطمئنا یه روز خیلی معروف میشه.

عطیه با شک به یسنا نگاه می‌کرد؛ این ذوق فقط برای یک خواننده‌ی ساده؟ مطمئنا چیزی بین آن‌ها بود.

- می شناسیش؟

- شناختن که نه، یکی از فامیلامونه.

- که این طور. صداش رو دوست داشتم، امیدوارم موفق باشه.

- هر چی خدا بخواد.

عطیه بی حرف به کتابخانه‌ی بزرگشان خیره شد. احتمالا چیزی میان این دختر و فامیل خواننده‌شان است. باید می فهمید، باید تکلیف برادرش مشخص می شد.

- یسنا تو می دونی چی شد که داداشامون با هم دوست شدن؟

مهم نبود. سرگذشت هیولایی که هر چه بیشتر از او می دانست بیشتر از او متنفر می شد؛ نه، مهم نبود!

- منم درست نمی دونم. فقط می دونم سر یه دختر با هم آشنا شدن؛ اما اینکه چه جوری و ایناش رو نمی دونم.

- دختر؟!

عطیه لبخند پیروزمندانه‌ای زد؛ بالاخره توانسته بود این دختر افسرده را با خودش همراه کند. همین که حضور یک دختر در زندگی برادرش برای او جالب شده بود هم کافی بود.

- آره یه دختر نامرد! دختری که داداشم رو داغون کرد. راستش من دل خونی از داداشت دارم؛ اما واقعا مدیونشم. من داداشم رو از داداش تو دارم.

یسنا گیج شده به لبان عطیه چشم درخت. با هر کلمه‌ای که از دهان عطیه خارج می‌شد، بیشتر شگفت زده می‌شد.

- یه روز علی دست یه دختر گدا رو گرفت و اومد خونه مون. دختر از این کولی‌های سر چهارراه‌ها بود. می‌گفت عاشقشه و می‌خواد باهاش ازدواج کنه. هرچی ما بهش می‌گفتیم بابا این دختر به درد نمی‌خوره؛ تو کجا و اون کجا؟! می‌گفت نه، این همونیه که من می‌خوام. هیچی... گذشت و گذشت تا کار به جایی رسید که بابام زد تو گوش علی و گفت یا ما یا اون دختر. علی هم خیلی راحت اون دختر رو انتخاب کرد و از خونه مون رفت. چند ماه گذشت و هیچ خبری ازش نشد. همه جا رو دنبالش زیر و رو کردیم؛ اما نبود که نبود! تا اینکه یه روز داداشت آوردش خونه. در کمال ناباوری علی شاد و خندونمون تبدیل شده بود به یه تیکه سنگ که نه می‌خندید نه حرف می‌زد. هیچ وقت برام تعریف نکرد که چی شد و چه جوری با رهان آشنا شده. فقط همیشه می‌گفت اون دختر یه آشغال بوده و رهان زندگیش رو نجات داده. دو سه سالی طول کشید که علی، علی بشه.

از اون روز به بعد اسم هیچ دختری رو تو خونه نمی‌آورد؛ یه جورایی از دخترا فراری بود. تا اینکه تو از شیراز اومدی تا پیش داداشت زندگی کنی. یسنا علی پسر خیلی خوبیه. درسته یه کم زیادی پرحرفه؛ اما خیلی مهربون و احساساتیه.

- عطیه جون... من... من...

- هیس! الان هیچی نگو، فقط راجع بهش فکر کن؛ باشه؟

- آخه..

- خواهش می‌کنم.

خواهرانه‌های یک خواهر چه قدر خوب بود. حق داشت دلش از بی‌کسی‌هایش بسوزد؛ حق نداشت؟ برای راحتی خیال این خواهر دلسوز چندباری سرش را تکان داد. عطیه خوشحال یسنا را در آغوش کشید. دختر خوبی بود، فقط نیاز به کمک داشت تا از این افسردگی و دل‌زدگی خارج شود. می‌توانست برادرش را خوشبخت کند.

در چندمتری آن‌ها، پسری کلافه و داغان در اتاق دهمتری‌اش قدم می‌زد. صدای پیچ‌های عطیه در گوش دختری که زندگی‌اش مال او بود داغانش کرده بود. چرا عطیه آن قدر اصرار داشت تا برادرش را به دخترک وصل کند؟ به چه حقی؟ هر کس و ناکسی به خودش اجازه می‌داد حریم او تجاوز کند.

تقصیر خودش بود؛ باید دُم این دختر بی‌مرامی را که همه جز او برایش قهرمان بودند، قیچی می‌کرد تا دیگر به خاطرش اوقاتش تلخ نمی‌شد؛ مثل یک برده‌ی بی‌صدا و بی‌دردسر. وقتی کرک و پر این قناری وراج را می‌کند چه لذتی می‌برد!

عصبی چند قدم به سمت در اتاق برداشت تا یک‌بار دیگر این دختر متجاوز به حریمش را از خانه بیرون کند؛ به در که رسید پشیمان شد، با این کارش نزد دخترک منفورتر می‌شد. خب بشود؛ منفور که هست، منفورتر هم شود. بین بد و بدتر بودن مانده بود که صدای در او را از فکر بیرون آورد. عطیه رفته بود. بعد از اینکه دخترک را در انبوهی از افکار ضد و نقیض گرفتار کرده بود، رهایش کرده بود.

بیرون رفت. یسنا روی قالیچه‌ای که علی آورده بود نشسته بود و به نقطه‌ی نامعلومی خیره بود. دلش برای علی می‌سوخت؛ با اینکه از نیم بیشتر سختی‌هایی او کشیده بود بی‌خبر بود.

– این دختر برای چی اومده بود این‌جا؟

با شنیدن صدای او ترسیده هینی کشید و دستش را روی قلبش گذاشت. او از کی این‌جا بود؟

- گفتم این زنیکه به چه حقی اومده بود این جا؟

یسنا عصبی شد؛ او حق نداشت به دوست عزیزش که آن قدر مهربان و بامحبت بود توهین کند.

- حرف دهنّت رو بفهم! حق نداری راجع به عطیه این جوّری حرف بزنی.

رهان عصبی جلو آمد؛ دقیقا روبروی او ایستاد و با صدای تقریبا بلندی گفت:

- از کی تا حالا تو برا من تعیین تکلیف می کنی؟ البته حقم داری، هوا برت داشته! خاصیت شما معمولیا اینه تا یه کم رو می بینین پررو می شین، فکر می کنین خبریه؛ اما نخیر... این جا از این خبرا نیست. منم مثل پسرای لوس و بی خاصیت شما معمولیا نیستم. زر اضافی بشنوم زبون طرف رو از حلقومش می کشم بیرون!

آن قدر محکم و باصلاّت صحبت می کرد که یسنا مطمئن شد این کار را می کند. ترسید؛ اما، اما قرار نبود تا می ترسد ضعف نشان دهد. دیگر قوی شده بود؛ آن قدر که جلوی این مرد مثلا ماورائی بایستد:

- آره راست میگی، از هیولایی مثل تو بعید نیست این کار.

تمام شد! تحمل این مرد اخمو دیگر تمام شد. از شدت خشم رگ پشانی اش نبض گرفت و نفس کشیدن برایش سخت شد. فقط یک خواسته از دنیا داشت؛ نابودی این دخترک تلخ! یقه ی لباس مشکی دخترک را گرفت و کمی او را بالا آورد تا راحت در چشمان سبزش خیره شود. دخترک ترسیده دست و پا می زد تا رهایی یابد. رهان این بار در صورت او داد زد:

- من هیولا نیستم!

حال یسنا از این همه نزدیکی به هم می خورد؛ از اینکه با هر کلمه‌ای که به زبان می آورد، نفس‌های داغ و عصبی‌اش روی صورت او شلاق زند. با این وجود کم نیاورد. اهل کل انداختن با پسرها نبود؛ اما برای مبارزه با رهان چاره‌ی دیگری نداشت.

– تو هیولایی! نه به خاطر عجیب‌بودنت، بلکه به خاطر عوضی‌بودنت.

لحظه‌ای در ذهنش تصویر کردن کله‌ی دخترک نقش بست. لبخند رضایت‌بخشی گوشه‌ی لبانش نشست. به خودش که آمد، دید به قصد کردن کله‌ی او دستانش روی گردن دخترک هم‌خانه‌اش است. آشفته دخترک را رها کرد و چند قدمی عقب عقب رفت. خطرناک شده بود! وقتی روی کارها و افکارش کنترلی نداشت، خطرناک بود؛ آن قدر که از خودش می‌ترسید.

یسنا از شدت وحشت و دردی که به خاطر انداخته‌شدنش روی زمین داشت، در خود جمع شد.

رهان که با این افکار مسموم کمی آرام‌تر شده بود، احساس بدی داشت؛ از اینکه این فکرها را راجع به دخترک متفاوت خانه‌اش کرده بود.

یسنا با درد نگاهش کرد و گفت:

– می‌خوام از این جا برم... متاسفم؛ من نمی‌تونم به کسی که حتی نمی‌دونه زندگی یعنی چی بفهمونم عاشقی چیه.

– من نمی‌فهمم زندگی چیه؟ هع! چون برای زندگی کردن عذاب نمی‌کشم؟ چون بین کار آسون و درآمد خوب با کار سخت و درآمد کم، کار آسون رو انتخاب کردم؟ چون بین شما انسانای معمولی و احمق یه قمارباز حرفه‌ایم؟

یسنا با تمسخر به صورت جدی رهان نگاه می کرد. این پسر نمی فهمید یا خودش را به نفهمی زده بود؟

- تو واقعا حالیت نیست که باختی؟ عمرت رو هدر دادی بیچاره... بدون اینکه چیزی بدست بیاری.

- من عمرم رو باختم؟ آخه جوجه تو چی میگی؟ تو به چیت می نازی این قدر؟

یسنا در جوابش چندبار سرش را با ترحم تکان داد؛ مرد احمق!

- اگه من بتونم تمام موفقیت نوزده سال زندگیت رو طی یک سال به دست بیارم چی؟ اون وقت کی عمرش

رو باخته؟ من یا تو که این همه سال تلاش کردی تا این کارا رو بکنی؟!

- محاله! تو عمرا بتونی... عمرا!!

رهان لبخند کج و با اعتماد به نفسی زد و گفت:

- اگه این کار محال رو کردم چی؟!

این هیولا گاهی خیال پرداز ماهر بود. امکان نداشت بتواند همچون او یک زندگی معمولی و پرمهر را برای خودش بسازد.

یسنا بی قید شانه هایش را بالا انداخت و گفت:

- اگه تو بتونی این کار محال رو بکنی من یه کار محال تر رو می کنم.

رهان مشتاق به لبان خوش فرمش خیره شد. دخترک پس از مکث طولانی با پوزخند گفت:

- عاشقت میشم.

رهان از ته دل قهقهه زد؛ چه چیزی از این بهتر؟ بازی جذابی بود!

- بدترین مجازات رو برای این حرفای تلخت انتخاب کردی.

یسنا بار دیگر بی قید شانه‌اش را بالا انداخت و با اعتماد به نفس گفت:

- ولی اگه نتونستی، باید برای همیشه از زندگیم ناپدید بشی و کاری کنی که به زندگی آرومم برگردم.

- باشه قبول.

هر دو از پیروزشدنشان مطمئن بودند؛ یک بازی دو سر برد. رهان زرنگی کرد و گفت:

- پس این دفعه کتبی می نویسیم که کسی دبه نکنه.

- باشه، می نویسیم.

آهنگ پیمان را پلی کرد و آرام چشمانش را بست. چه کسی فکر می کرد روزی برسد که از پیمانش فقط این آهنگ‌ها را داشته باشد؟ لبخند تلخی زد. باز هم خدا را شکر که می توانست این گونه با پیمانش بگذراند، وگرنه با این همه دلتنگی چه می کرد؟ در سوز فراق، او جزء خوشبخت ترین یارها بود. ریتم ملایم آهنگ او را به خاطرات گذشته‌اش برد. چه روزهای قشنگی داشت؛ روزهایی به شیرینی عسل چشمان پیمان، شیرین و جذاب.

صدای ناب و مردانه‌ی پیمان روح خسته‌اش را آرام کرد.

خیس میشم با تو هرشب زیر بارونی که نیست

دستت رو محکم گرفتم تو خیابونی که نیست

باشم و عاشقم نباشم کار آسونی که نیست

عاشقت میشم دوباره عاشق اونی که نیست

من خدایی با تو این جا از تو می سازم که نیست

باید هر شب روی رازی پرده بندازم که نیست

تو من رو به بند کشیدی توی زندونی که نیست

عاشقت میشم دوباره عاشق اونی که نیست

عاشقت میشم دوباره عاشق اونی که نیست

این همه تصویر زیبا تو زمستونی که نیست

با جنون هر شب من جز تو مهمونی که نیست

نامه هام رو پاره کردم وقتی می خونی که نیست

هرچی این جا با تو ساختم خوب می دونی که نیست

عاشقت میشم دوباره عاشق اونی که نیست
غرق میشم تو سیاه موج موهایی که نیست
دور تو می گردم این جا دور می دونی که نیست

تو یه روزی برمی گردی از خیابونی که نیست
عاشقم میشی دوباره عاشق اونی که نیست
عاشقت میشم دوباره عاشق اونی که نیست
«نفس-مهدی یراحی»

نفسش را همچون آهی بیرون فرستاد. زندگی اش دست خوش طوفانی از جنس یک مرد شده بود؛ طوفانی که همه ی داشته هایش را غارت کرده بود، طوفانی ابدی! شاید تنها راه خلاصی از این طوفان این برگه ی وصل شده بر دیوار بود. چشمانش را باز کرد و به ۳۶۵ خطی که روی برگه نگاه کرد؛ راهی طولانی تا رهایی داشت.

بار دیگر آهنگ را پلی کرد و همزمان به پیمانی که برایش می خواند، گفت:

- پیمان من برمی گردم، قول!

رهان در اتاقش را بست تا بلکه صدای پر از غم دخترک را کمتر بشنود. برگه‌ی در دستش را برای صدمین بار بود که می‌خواند. سی شرط ساده‌ای که دخترک برایش گذاشته بود، همه حول به دست آوردن علاقه و محبت دیگران می‌چرخید. در مقابل جایزه‌ای که بعد از این یک سال در انتظارش بود، کار سختی نبود. لبخند بدجنسی زد؛ باز هم یک قمار پرسود. از همین امروز شروع می‌کرد. مطمئناً وقت هم اضافه می‌آورد. از جا برخاست و به سراغ دخترک رفت. دخترک روی قالی علی نشسته بود و آهنگ گوش می‌داد.

– بلند شو بریم بیرون.

یسنا آن قدر در صدای پیمان غرق شده بود که اصلاً متوجه‌ی حضورش نشد. باز هم بی‌توجهی! او از این کار دخترک متنفر بود. جلوتر رفت و شانه‌ی دخترک را محکم تکان داد. یسنا شوکه چشمانش را باز کرد و با دیدن رهان آهش درآمد. رهان به زور جلوی خودش را گرفته بود تا از شوکه شدن دخترک قهقهه نزد. لبش را به دندان گرفت و گفت:

– پاشو، پاشو بریم.

یسنا گیج و عصبی نگاهش می‌کرد. این موجود ناشناخته برای برهم زدن آرامش او خلق شده بود؟

با لحن طلبکارانه‌ای گفت:

– بریم؟ کجا؟

رهان انگشت اشاره‌اش را به نماد سکوت روی بینی‌اش گذاشت و گفت:

- هیس! تو حق نداری چیزی بپرسی. قراردادمون رو یادت رفته؟ شماره ی ۴۲۹ گفته هر جا من بگم، بدون چون و چرا میای.

چشمان یشمی دخترک از تعجب دوبرابر شد:

- این درست نیست. من وقت نکردم همه ی شرایط رو بخونم.

رهان قیافه ی حق به جانبی به خودش گرفت و گفت:

- می خواستی بخونی؛ همون طور که من توی اون زمان خوندم.

- مسخره ست! من سی تا شرط بیشتر ننوشته بودم.

- باز دوباره داری سر تعداد شرطها چونه می زنی؟ مگه من گفتم سی تا بنویسی؟ می تونستی مثل من تندتند بنویسی.

یسنا دیگر کفری شد؛ این مرد واقعا یک بچه ی لجباز و احمق بود.

- واقعا که...!

- گفتم بلند شو بریم.

لحن به یک باره جدی رهان باز هم یسنا را ترساند. قرار بود ضعیف نباشد؛ اما... اما در واقع در مقابل او ضعیف بود؛ آن قدر ضعیف که شانه ی نحیفش هنوز درد می کرد. تنفرش را در نگاهش ریخت و تلخ گفت:

- واقعا بچه ای!

رهان عصبی قدمی جلو گذاشت؛ اما وقتی در هم جمع شدن دخترک را دید، ایستاد. چه قدر برای این دخترک ترسناک بود؛ ترسناک و منفور.

سرش را پایین انداخت تا نفرت چشمان دخترک را کمتر ببیند. باز هم چشمان لعنتی دخترک کار خودش را کرده بود. مزه‌ی گس نفرت وجودش را پر کرد. کلافه پشتش را به دخترک کرد. گاهی کوتاه آمدن بهتر از مجبور کردن دخترک بود. این مرد دوباره در مقابلش کوتاه آمد. بی اختیار پوزخندی تلخ از جنس پوزخندهای بی رحمانه‌ی رهان زد. این کوتاه آمدن‌ها برای گرفتن آن انتقامی که به امیدش به این جا آمده بود، قلقلکش می داد.

– این دفعه که قرار نیست بریم قمارخونه؟

رهان متوقف شد. باز هم یک حس تازه در دخترک کشف کرده بود؛ انتقام. بدش نمی آمد با او وارد یک بازی دیگر هم شود.

– زود حاضر شو، من تو ماشین منتظرم.

دستش را به لبه‌ی شیشه‌ی ماشین تکیه داد. یک دخترک یک متر و نیمی او را معطل کرده بود؛ او را؛ رهان مغروری که حاضر نبود یک ثانیه هم منتظر کسی شود. این دختر زیادی خیره سر شده بود. با اینکه با او اتمام حجت کرده بود که زود حاضر شود، نزدیک چهل دقیقه‌ای گذشته بود و هنوز نیامده بود.

صدایی از درونش شنید:

– داری زیادی بهش رو میدی، ولش کن خودت برو. همین کارا رو کردی که پررو شده.

کلافه دستش را درون موهای مشکی‌اش کرد. دروغ چرا؛ ته دلش دوست داشت دخترک هم بیاید. از زن‌ها متنفر بود؛ اما انگار این دخترک فرق داشت؛ دختری از دنیای صورتی صداقت و یک‌رنگی. لمس دنیای دخترک را حتی به قیمت زیر پا گذاشتن برخی از قوانینش دوست داشت.

چه قدر بیچاره بود؛ آن قدر که باید خودش را هم برای منطقی جلوه کردن این کوتاه آمدن‌ها در مقابل دخترک گول می‌زد تا غرورش صدمه‌ای نخورد.

– کوتاه میام؛ چون دلم براش می‌سوزه. دلم براش می‌سوزه؛ چون بدبخته. بدبخته؛ چون من بدبختش کردم.

خودش هم از دلایل مزخرفی که پشت هم ردیف می‌کرد، خنده‌اش می‌گرفت. نگاهش به آسانسور خشک شد تا اینکه بالاخره یسنای سیاه‌پوش خانه‌اش ظاهر شد. بالاخره آمد. یک دور سر تا پایش را برانداز کرد. یک مانتوی ساده‌ی مشکی همراه با شلوار جین و شال چروکی به همان رنگ به تن داشت. صورت غمگین و گرفته‌اش نشان‌دهنده‌ی حال خرابش بود. حق داشت؛ خودی‌ها هم به خاطر گذشته‌ی مجهولش به او رحم نکرده بودند. آن گذشته‌ی بی‌رحم را که به این دخترک معصوم و بی‌گناه هم رحم نکرده بود، پیدا می‌کرد.

سوارشدن دخترک مانع از بیش از این فکر کردن شد. باز هم ماشین غرق در سکوت شد. یسنا نگاه کوتاهی به رهان که با اخم خیره به خیابان‌ها بود، انداخت. می‌ترسید؛ از بیرون رفتن با او خاطره‌ی خوبی نداشت.

زیاد طول نکشید که ماشین کنار مغازه‌ی فرش‌فروشی ایستاد. یسنا با تعجب به اطراف نگاه می‌کرد. او را آورده بود که فرش بخرند؟ امکان ندارد!

رهان بدون حرف از ماشین پیاده شد. یسنا هم به دنبالش راه افتاد. وارد مغازه شدند. مرد فروشنده که مرد جاافتاده و مهربانی به نظر می‌آمد، با خوش‌رویی جلو آمد و خوشامد گفت. یسنا هم چنان ناباور به رهان خیره بود. به این سرعت می‌خواست تغییر کند؟

- کدومش رو بیشتر دوست داری؟

بیشتر شگفت‌زده شد؛ او را آورده بود تا به سلیقه‌اش فرش بخرد؟ نه!

- انتخاب کن.

- برای چی می‌خواهی فرش بخری؟

- قرارمون یادت رفته؟ من باید یه سال زندگی معمولی تو رو تجربه کنم، لازمه.

صدای پیرمرد مانع از جواب‌دادن یسنا شد:

- می‌تونم کمکتون کنم؟

رهان که عادت نداشت از کسی کمک بگیرد، رک گفت:

- نه، خانوم باید انتخاب کنه.

صورت پیرمرد درهم شد. کجا رفته بود احترام‌هایی که در قدیم یادشان می‌دادند؟ یک جوان به ظاهر سی‌ساله با او که سن پدرش را داشت این‌گونه رفتار می‌کرد؟

یسنا با چشم‌غره‌ای جواب این پسر بی‌حیا را داد و رو به پیرمرد دلخور گفت:

- من معذرت می‌خوام حاج آقا!

- این چه حرفیه دخترم؟ حق با همسرتونه؛ شما باید انتخاب کنید، من چیکارم.

همسر! این دیگر ته تهش بود. حاضر بود تا ابد در تنهایی می‌مرد؛ اما چنین هیولایی را همسر خطاب نکند. نگاهش به چشمان پر از شیطنت رهان افتاد؛ رهانی که داشت از صورت قرمز و ملتهب‌شده‌ی او لذت می‌برد. تصمیم گرفت بی‌خیال باشد تا رهان کمتر لذت ببرد.

- برای من مهم نیست... هر چی باشه خوبه.

رهان با حفظ لبخند تمسخرکننده‌اش گفت؛

- اگه مهم نیست که بریم خونه من خودم فردا میام دنبالش.

- باشه بریم.

- مثل بچه‌ها لج کردی دیگه.

- لج چیه؟ واقعا برام مهم نیست.

رهان نزدیکش آمد و بازوی نحیفش را در دست فشرد و دم‌گوشش نجواوار گفت:

- به من دروغ نگو! من می‌فهمم.

این را گفت و بدون هیچ حرفی از مغازه خارج شد. یسنا خجالت‌زده از مغازه‌دار تشکری کرد و به دنبالش رفت. همین که سوار ماشین شد، ماشین با سرعت از جا کنده شد. رهان با خشم پایش را روی گاز می‌فشرد. احساس بدی داشت. دخترک باز هم او و خواسته‌اش را کنار زده بود. اصلا به درک! خودش که نیازی به فرش نداشت؛ این دختر بی‌لیاقت هم دیگر مهم نبود.

- تو نباید با اون پیرمرد اون طوری حرف می زدی. اون بزرگ تر بود، باید بهش احترام می داشتی.

با تعجب به صورت جدی دخترک نگاه کرد؛ شوخی می کرد دیگر؟

- کدوم بزرگ تر؟ تو فکر می کنی اون از من بزرگ تر بود؟

- نبود؟

صدای خنده اش ماشین را لرزاند. آن قدر خندید که از چشمانش اشک سرازیر شد. به راستی که این دختر بامزه ترین دختر عالم بود.

- تو چند سالته؟

دوباره خنده اش شدت گرفت. یسنا عصبی شد؛ حق نداشت او را مسخره کند. اخم هایش را در هم کشید و طلبکارانه به صورت زیادی خوشحال رهان خیره شد. این خیره شدن به یک باره خنده ی رهان را قطع کرد.

- پس برا همین لج کردی؟

- یه بار گفتم لج نکردم.

- آره، آره این دروغ تکراریه.

قیافه ی دخترک دیدنی بود؛ از شدت عصبانیت قرمز شده بود. دلش می خواست کله ی این پسر مثلاً بامزه را بکند! رهان لبخند شیرینی زد و بی خیال او و عصبانیت بیش از حدش به خیابان خیره شد.

- خب؟

- خب چی؟

- جوابم رو بده.

- جواب چی رو؟

- سوالم.

- کدوم سوال؟

یسنا عصبی پوفی کشید. این مرد دیگر آخرش بود! رهان زیرزیرکی می‌خندید. خدا را شکر که این دخترک وارد زندگی‌اش شده بود تا روزهای مسخره‌اش را با اذیت کردن او بگذراند. پشت چراغ قرمز ایستاد؛ حتی این چراغ مسخره هم که جز مسخره‌ترین‌های این آدم‌ها بود، برایش جذاب بود.

- شصت ثانیه. همین جوری عمر محدودتون رو هدر می‌دین دیگه.

یسنا تقریباً داد زد:

- پرسیدم چند سالت؟

همه‌ی کسانی که پشت چراغ مانده بودند، به سمت دخترک برگشتند. یسنا خجالت‌زده جلوی دهانش را گرفت و با شرم قرمز شد.

دوباره صدای خنده‌ی رهان بالا رفت. این دختر عالی بود! مطمئناً یکی از پدر و مادرش سرخ‌پوست بودند. برای همین او بیشتر مواقع قرمز بود؛ هنگام عصبانیت، هنگام خجالت، هنگام مریضی.

- نمی‌خوام، اصلاً نگو.

- دوباره می‌خواهی لج کنی؟

یسنا گوش‌هایش را گرفت و گفت:

- با من حرف نزن.

بچه بود؛ یک بچه‌ی لج باز و بامزه! اولین بچه‌ای که رهان از او متنفر نبود. یعنی بقیه‌ی بچه‌ها هم به شیرینی او بودند؟ شیرین‌زبان و بامزه.

دخترک از شدت عصبانیت لبانش را در دهان فرو برد و شروع به کندن پوستش کرد. آن وقت رهان در فکر شیرین و بامزه‌بودن بچه‌ها بود. دخترک حق داشت اگر الان از شدت عصبانیت سکنه می‌کرد.

- نمیگم؛ چون خودمم نمی‌دونم. از یه زمانی به بعد همین شدم که الان هستم.

یسنا متعجب دستانش را از گوشش درآورد؛ منظورش چه بود؟ یعنی او از اول ماورائی نبوده؟

- یعنی چی؟ تو نمی‌دونی کی به دنیا اومدی؟

- نه.

- مگه میشه؟ بالاخره یکی باید بدونه، تو که از آسمون نیومدی.

رهان لبخند تلخی زد و سکوت کرد.

مگر می‌شد نداند کی به دنیا آمده؟ یعنی حتی پدر و مادری هم نداشت که به او بگویند؟ مگر چه‌گونه موجودی بود؟ یک خون‌آشام؟ یک موجود فضایی؟ یک انسان جهش‌یافته؟

ترسید! تا به حال در مورد او این گونه فکر نکرده بود. همیشه برایش یک مرد متفاوت و قدرتمند بود؛ اما اگر او یک خون آشام بود چه؟ اگر یک روز هـ —سوس می کرد خون او را مزه کند چه؟ نه امکان نداشت، شاید هم داشت. او غذا نمی خورد و بدنی قوی داشت؛ درست مثل یک خون آشام. از فکر خون آشام بودن او تنش لرزید؛ عجب احمقی بود که با پای خودش به خانه ی یک موجود عجیب آمده بود. اگر... اگر یک روز او را می کشت، اگر خونس را می مکید و بدن خشکش را دفن می کرد، اصلا کسی باخبر می شد؟ نگاه ترسیده اش را از رهان دزدید تا متوجه آشوبی که در دلش به پا شده نشود. آن قدر با خودش کلنجار رفت و خصوصیات مختلف رهان را کنار هم چید تا رسیدند. رهان با پوزخند تلخش ماشین را به پارکینگ برد. دخترک ترسیده بود! یادآوری ماورائی بودنش او را ترسانده بود. ترجیح می داد منفور باشد تا ترسناک. بی حرف ماشین را گوشه ای پارک کرد و منتظر شنیدن پرسش یسنا شد؛ پرسشی که چندین بار تا نوک زبان او آمده بود؛ اما به خاطر حفظ غرور و بی توجهی که نسبت به رهان داشت، هیچ گاه به زبانش نیاورده بود.

– تو چه موجودی هستی؟

لبخند تلخی زد؛ پس بالاخره طلسم این سوال شکسته شد؛ بالاخره برای دخترک مهم شده بود او چیست، هر چند باز هم به خاطر حفظ جانش مهم شده بود.

به سمت یسنا برگشت. دختر سفیدی که سیاهی شالش سفیدبودن صورتش را دوچندان کرده بود. یسنا مستقیم و پرتردید نگاهش می کرد. کمی به سمت دخترک مایل شد؛ همین کار باعث شد یسنا کمی در خود جمع شود. از او می ترسید؛ از او بی که حتی نمی دانست چیست. نه، وقت فاش شدن رازش نبود.

– تا وقتی از من می ترسی بهتره ندونی من چیم؛ تو در هر حالت از من می ترسی.

یسنا بی طاقت فکری را که عذابش می داد بر زبان آورد:

- تو... تو... یه خون آشامی؟

رهان پوزخندی زد و به نقطه‌ی نامعلومی خیره شد. با صدای گنگ و بمی گفت:

- من یه موجود واقعی‌ام یسنا، نه یکی از موجودای تو کتابا.

نفس حبس شده‌ی دخترک رها شد. پس خون آشام نبود. خدا را شکر! سرش را به سمت رهان برگرداند؛ اما رهان نبود. در پارکینگ نیمه تاریک به تنهایی سوار بر ماشین بود. با استرس از ماشین پیاده شد و به سمت آسانسور دوید.

یکی از بسته‌های پفکی را که عطیه آورده بود، باز کرد و شروع به خوردن کرد. ذهنش به سمت حرف‌های دیروز عطیه رفت. راست می گفتند نباید از روی ظاهر افراد قضاوت کرد؛ چه کسی فکرش را می کرد که علی همیشه خندان و جلف یک روز شکست بدی خورده است؟ باید اعتراف می کرد که راجع به علی اشتباه قضاوت می کرده. او یک پسر بدون مشکل یا به عبارتی مرفه بدون درد نبود، بلکه مردی قوی بود که با مشکلاتش جنگیده و پیروز شده بود. از اینکه عطیه فکر می کرد علی عاشق اوست، خنده اش می گرفت. البته تا وقتی که بی خبر بود دلیل رفتارهای برادرش ترحمی بیش نیست، فکر محالی نمی کرد. او چه خبر از وجود موجود مجهولی به نام رهان داشت که بلاهایی که بر سر دخترک آورده بود دل سنگ را هم آب می کرد، چه برسد به علی به قول خواهرش احساساتی.

صدای آیفون مجبورش کرد از جا بلند شود. علی بود.

- بله؟

- سلام هلو جان، فرشاتون رو آوردیم.

بی حرف در را باز کرد. این علی هم گاهی شورش را در می آورد؛ چه معنی می داد او را هلو خطاب کند؟ همین کارها را کرده بود که خواهرش این گونه فکر می کرد. با اخم هایی در هم به استقبالش رفت. علی که مدتی پشت در منتظر مانده بود، با لبخند منتظر باز شدن در بود. باید این موفقیت را به یسنا تبریک می گفت. پیروزی کمی نبود؛ رهان داشت تغییر می کرد و علی این را بیشتر از همه می فهمید.

یسنا با اخم های در هم در را گشود.

- یا قمر بنی هاشم خواهر! چه مرگته؟

می خواست جدی باشد؛ اما مگر می شد با این صدای لوس و مثلاً زنانه ی علی خنده اش نگیرد؟

- سلام.

- علیک سلام خانوم. خیلی خوش اومدی، بفرمایید داخل دم در بده!

یسنا به زحمت خنده اش را قورت داد. این پسر دیگر که بود؛ انگار عادت داشت چیزهای بی ربط را به هم وصل کند. از جلوی در کنار رفت و گفت:

- فرشا کوش پس؟

علی کفشش را در آورد و گفت:

- کارگرا دارن میارن بالا.

نگاهی سطحی به دور تا دور خانه انداخت؛ به ظاهر که همه چیز سر جایش بود. کاغذ ساده و پر از خطی که بر دیوار وصل بود، توجهش را جلب کرد. پرسوال به یسنا خیره شد و چیزی نپرسید. منتظر بود تا دخترک خودش شروع به تعریف کند. یسنا معذب از نگاه طولانی او روسری اش را جلو کشید و پرسید:

– عطیه جون چه طوره؟

پس نمی خواست بگوید؛ هر طور راحت بود. سر تیغ تیغی و نسبتا کچلش را خاراند و گفت:

– خوبه، سلام رسوند.

یسنا لبخند کوتاهی زد و به سرامیک کف اتاق خیره شد. باز هم برای این دختر غریبه شده بود. فکر می کرد از روز تولدش به بعد با هم صمیمی شده اند.

صدای دو کارگری که فرش ها را آورده بودند، کمک بزرگی برای فرار کردن از آن جو سنگین بینشان بود. به سراغ آن دو رفت و فرش های فیروزه ای را روی سرامیک پهن کردند.

رو به یسنای ذوق زده گفت:

– این فرش قرمز هم برای اتاقته، درست نیست ما بیایم تو اتاق.

یسنا لبخند شیرینی زد و با خوشحالی گفت:

– خودم می برمش. ممنون!

علی به تبعیت از او لبخندی نمکی زد و گفت:

– پس اگه کاری نداری من برم دیگه.

خیلی حرف‌ها بود که باید با هم می‌زدند، سوالاتی که شاید جوابش در دست علی بود؛ اما... صحبت‌های عطیه یسنا را محتاط‌تر کرده بود؛ باید فعلا صبر می‌کرد. صبر می‌کرد تا مطمئن شود حرف‌های عطیه گمان‌هایی اشتباه است و واقعیت ندارد.

لبخند مهربانی زد و نگاهش را از علی دزدید و گفت:

– خیلی لطف کردی، ممنون.

حسام زبده، وکیل پایه یک دادگستری. پوفی کشید؛ چه اسم و رسمی برای خودش در کرده بود. البته حق هم داشت؛ با تقلب و ذهن خوانی صد در صد وکیل خوبی بود.

زنگ دفتر حسام را زد و منتظر باز شدن در ماند. طولی نکشید که حسام در را به رویش باز کرد و گفت:

– به به جناب رهان! چه عجب! مزین فرمودین دفتر بنده رو.

کنارش زد و داخل رفت. دفتر کوچک و دنجی داشت.

– علیک سلام.

– او هوو...! چه باتربیت؛ آفرین!

نگاه سرد و مغرورش را از وسایل دفترش گرفت و در چشمانش خیره شد. سعی کرد ذهنش را خالی کند تا باز آتو دست این رقیب قدیمی ندهد.

حسام خنده‌ی مصلحتی کرد و گفت:

-چه خبر از اون خانوم دردسرساز؟

می‌خواست ذهنش را به سمت یسنا بکشانند. حیف؛ این حقه‌ها دیگر قدیمی شده بود.

- برای همون این‌جام، ازت کمک می‌خوام.

- کمک؟ از من؟ شوخی می‌کنی؟

رهان پوزخندی بر تعجب حسام زد و سرد گفت:

- می‌خوام از گذشته‌ش بفهمم، اینکه پدر مادرش کی بودن و چی شدن.

حسام به صورتش خیره شد تا بلکه بتواند ذهنش را بخواند؛ اما چیزی دستگیرش نشد. از کسانی که بدون فکر حرف می‌زدند، متنفر بود؛ باعث می‌شدند مثل یک معمولی هیچ‌کاری از دستش بر نیاید.

- چرا فکر کردی من کمکت می‌کنم؟

- چون راه دیگه‌ای نداری.

حسام عصبی صدایش را کمی بالا برد و گفت:

- نکنه می‌خوای بازم تهدیدم کنی؟

لبخند مغرور رهان کفری‌ترش کرد؛ عصبی‌تر گفت:

- تو که نمی‌تونی گذشته‌ی اون دختر رو پیدا کنی، چه‌جوری می‌خوای اون بچه رو پیدا کنی و بکشیش؟

رهان هم چنان با لبخند مغرورش به چشمان سبز حسام خیره بود. حرص دادن حسام هم عجیب به او می چسبید! مردی که تمام سال های طولانی زندگیشان با نفرت از هم گذشته بود.

- لازم نیست من پیداش کنم، همین که به رئیس بگم کافیه.

- فکر نمی کنم گناه نگه داشتن اون بچه بیشتر از کارای تو باشه.

- چرا اتفاقا فکر می کنی! کیه که ندونه مجازات بچه دار شدن از یه معمولی نابودیه؟

حسام عصبی خندید؛ یک خنده ی طولانی و بلند.

- باشه این کار رو می کنم؛ اما نه برای اینکه ترسیدم؛ چون دلم برات می سوزه، کاری که من یه ساعته می تونم انجام بدم برای تو چند ماه طول می کشه.

همین که ترسیده بود کافی بود؛ بقیه ی حرف هایش فقط برای حرص دادن او بود. پوزخندی زد نمی گذاشت به این سادگی از حرص دادنش لذت ببرد. حس کلافگی و نفرت برای او برازنده تر بود.

- راستی اسم این دختر رو دادم به عنوان همراهت برای هابط.

- چیکار کردی؟!

- اسم یسنا رو دادم.

- بیخود کردی! به چه اجازه ای؟

بالاخره حرصش را درآورده بود. چه عالی! پس درست حدس زده بود؛ روی آن دختر حساس شده بود.

- چیه؟ چرا این جووری می کنی؟ من فقط وظیفه م رو انجام دادم.

رهان خشک و دستوری گفت:

- اسمش رو در بیار.

لبخند پیروزمندانه‌اش را به زحمت محو کرد و گفت:

- همیشه دیگه دیره، لیست رو تحویل دادم.

رهان عصبی و با خشم داد زد:

- حسام!

- گفتم که؛ همیشه. حالا تو چرا این قدر اصرار داری که اون نیاد؟ اون دختر می‌تونه برگ برنده‌ت باشه.

رهان عصبی قدمی جلو آمد و پرحرص گفت:

- راست میگی. ممنون که معرفی‌ش کردی.

حسام با تمسخر ابروهایش را بالا داد. چرا رهان او را دست کم می‌گرفت؟ او حسام بود؛ حسامی که ذهن همه را می‌خواند، حتی رهان مدعی. او دوست نداشت دخترک را با همراه خودش در جشن بیاورد؛ چرایش هر چه بود، مهم نبود؛ مهم پیداشدن نقطه ضعف این پسر مغرور بود.

- پیداشون کردی بهم خبر بده.

بی‌خداحافظی از دفتر حسام بیرون زد. حس پیروزی حسام اعصابش را خرد کرده بود. از کسانی که فکر می‌کردند می‌توانند او را شکست دهند، متنفر بود. به هر قیمتی که شده نمی‌گذاشت حسام شکستش

دهد؛ هر قیمتی! هرچند ته دلش راضی به آمدن یسنا به آن جشن مزخرف نبود؛ اما آن قدر هم برایش مهم نبود که یک بار دیگر برای او خطر کند.

درون کتابفروشی نزدیک خانه‌شان رفت و کتاب‌های لازم برای کنکور انسانی را خرید. وقتی تصمیم بر تصاحب همه‌ی موفقیت‌های دخترک گرفته بود، این کار را می‌کرد؛ کنکور و دانشگاه که چیزی نبود.

یسنا با تعجب به او و کتاب‌های در دستش نگاه کرد؛ واقعا می‌خواست مثل او دانشگاه تهران قبول شود؟ رهان به سختی او را کنار زد و داخل رفت. نگاهی به فرش‌های انداخته‌شده روی زمین کرد و گفت:

– علی فرش رو آورد؟

یسنا گیج سرش را چندبار تکان داد و دوباره به کتاب‌های قطور در دست او خیره شد. یادش به خیر! پارسال روز و شبش را با این کتاب‌ها می‌گذراند و با هزار زور و معلم‌های رنگارنگ قبول شده بود؛ آن وقت این پسر ماورائی می‌خواست خودش، بدون هیچ کلاس و آزمونی قبول شود؛ آن هم چه؟ دانشگاه تهران! لبخند بدجنسی روی لبان دخترک نقش بست؛ محال بود.

رهان بدون توجه به دخترک که خیره‌اش شده بود، به اتاقش رفت. تصمیم داشت از همین امروز شروع به خواندن کند. چاره‌ای جز پیروزی نداشت، باید قبول می‌شد. باید!

شروع به برنامه‌ریزی کرد؛ برنامه‌ای کامل از اواخر شهریور تا بهار آینده؛ طوری که در این مدت یک دور کتاب‌ها را تمام می‌کرد و از بهار تا کنکور هم دوره و جمع‌بندی می‌کرد. از خودش خنده‌اش گرفت؛ مثل یک بچه‌ی هفده‌ساله شده بود که داشت برای مبارزه با غول کنکور خود را آماده می‌کرد.

روزها پشت هم گذشتند. رهان تقریباً بیشتر مواقع خانه بود و درس می‌خواند؛ درست مثل کنکوری‌های واقعی و این موضوع یسنا را وحشت‌زده کرده بود. باور اینکه پیروزی او زیاد هم غیرقابل دسترس نیست، در ذهنش پررنگ‌تر شده بود؛ آن قدر که گاهی از شدت استرس موفقیت او زمانی که خانه نبود، به اتاقش می‌رفت و کتاب‌هایش را قایم می‌کرد. رهان هم در مقابل این شیطننت، می‌خندید و باحوصله کتاب‌ها را پیدا می‌کرد. آن قدر روی تصمیمش مصمم بود که اگر کتاب‌هایش آتش هم می‌گرفتند، بی‌خیال نمی‌شد. نمی‌خواست چیزی از یسنا کمتر داشته باشد؛ نه فقط به خاطر قراردادی که با هم بسته بودند، بلکه به خاطر غروری که بعد از آن همه بحث با دخترک حسابی جریحه‌دار شده بود. حتی به دنبال یک کار آبرومند و دهن پرکن هم بود تا پس از یک سال نه تنها چیزی از او کم نداشته باشد، بلکه موفقیت‌های بیشتری هم داشته باشد.

همچون چشم برهم‌زدنی چهل روز از فوت پرویز بالایی گذشت. بی‌شک مراسم باشکوهی در شیراز برایش گرفته بودند؛ مراسمی که در آن جایی برای یسنای تبعیدشده نبود. یسنایی که همچون مرغ پرکنده این طرف و آن طرف می‌پرید و در داغ این تبعید طولانی می‌سوخت. شاید تنها مرهم قلب شکسته‌اش آهنگ‌های پیمان بود؛ آهنگ‌هایی که روح خسته و دل شکسته‌اش را به پرواز در می‌آورد. در این مدت دیگر به وجود پسری که شب تا صبح بلندبلند درس می‌خواند و صبح تا ظهر بیرون می‌رفت و ظهر تا شب تست می‌زد، عادت کرده بود.

دخترک با صدای زنگ آیفون از جا بلند شد. با دیدن دختر ریزه‌میزه‌ی پشت در تعجب کرد.

– بله؟

– سلام. ببخشید فکر کنم زنگ رو اشتباه زدم، منزل آقای زبده کدوم واحده؟

- همین جاست.

- خب خدا رو شکر، پس در رو بزن دیگه؛ چرا معطلی؟

- رهان نیستش.

دختر غریبه کلافه به اطرافش نگاه کرد و گفت:

- ای بابا! حالا چیکار کنم؟

یک باره انگار راه حلی پیدا کرده باشد، برگشت و با ذوق گفت:

- حالا میاد عزیزم. تو که خونه‌ای، در رو بزن بیام بالا که هلاکم.

یسنا با شک در را باز کرد. زیاد طول نکشید که دختر بانمکی همراه با چمدان بسیار بزرگی از آسانسور بیرون آمد. چشمان آبی کم‌رنگش یسنا را شوکه کرد؛ چشمانی به رنگ آبی دریا که انسان را در خود غرق می‌کرد.

- سلام.

یسنا هول‌شده نگاهش را از چشمان جادویی او گرفت. این دو چشم بادامی عجب چیزی بود!

دختر چشم‌آبی دستش را با محبت به سمت او دراز کرد گفت:

- مهلقام.

یسنا که خجالت‌زده برای این خیره‌شدن‌های بی‌مورد گونه‌هایش رنگ گرفته بود، بی‌درنگ دستش را به سمت دست درازشده‌ی این دختر چشم‌بادامی برد؛ اما با صدای فریاد رهان در جا خشک شد:

- بهش دست نده!

مهلقا جیغی زد و به سمت رهان تازه رسیده برگشت. چند سال بود این پسر مغرور را ندیده بود؟ اصلا تغییر نکرده بود؛ تحکم صدا و چشمان نافذ مشکی اش هنوز هم دل و ایمانش را می برد.

- رهان...!

رهان لبخند محوی زد گفت:

- تو این جا چیکار می کنی وروجک؟

- اومدم کادوم رو بگیرم.

- با چمدون؟

یسنا هاج و واج از جلوی در کنار رفت تا آن دو وارد شوند. دختر چشم آبی با بی قیدی شال مشکی اش را در آورد. سخاوتمندانه موهای کوتاه و به رنگ چشمانش را به نمایش گذاشت؛ موهایی که جلوه ی دریای چشمانش را دوچندان کرده بود.

- وای رهان! چه خبره این جا؟

- می دونستم می خوای بیای، فرش خونه م رو با چشمت ست کردم.

- آره جون خودت!

عطسه ی یسنا آن دو را متوجه او کرد. مهلقا خندید و گفت:

- راستی این باربی خوشگل رو معرفی نکردی.

رهان با ذوق به باریبی که مهلقا اشاره کرده بود خیره شد و گفت:

- ایشون یسناست، بانوی این خونه.

قیافه‌ی مهلقا دیدنی بود. معنای بانوی خانه را نمی‌فهمید؛ یعنی می‌فهمید؛ اما از باورش وحشت داشت؛ یعنی امکان داشت رهان با این دختر...؟

- ایشونم فندق لقای منه.

مهلقا از اینکه هنوز فندق او بود، لبخند افتخارآمیزی زد و به صورت یسنا خیره شد؛ دختری که انگار فقط یک دختر معمولی نبود.

صدای لرزان و پرتردید یسنا لبخند محو رهان را پررنگ‌تر کرد؛ دروغ نبود اگر اعتراف می‌کرد این دختر بدون عشوه، طنازترین موجودی‌ست که تا به حال دیده.

- شما هم ماورائی هستین نه؟

چشمان آبی مهلقا از تعجب دو برابر شد؛ یعنی این دختر آن‌قدر به رهان نزدیک بود که راز بزرگ زندگی‌اش را هم می‌دانست؟ مگر او که بود؟

- بیشتر باید بهش گفت دزد تا به قول تو ماورائی!

مهلقا با اعتراض صدایش را بالا برد و گفت:

- رهان!

رهان آرام خندید و رو به یسنای ترسیده با تهدید گفت:

- آكه استعدادت رو دوست داری هیچ وقت به فندق دست نده!

- چرا؟! یعنی چی دزده؟

مهلقا با ناراحتی جواب داد:

- اون می‌گه تو هم تکرار می‌کنی؟ دزد یعنی چی!

یسنا پشیمان سرش را پایین انداخت. حق با مهلقا بود؛ نباید با کسی که بار اولش است او را می‌بیند این‌گونه صحبت کند. رهان که متوجه ترس دخترک شده بود گفت:

- مهلقا به قول تو ماورائی‌ه، توی چین زندگی می‌کنه و اومده دیدن من.

مکشی کرد و به صورت یسنا نگاه کرد و پرسید:

- خب سوال دیگه‌ای نیست؟

مهلقا سرش را کج کرد و به جایی که رهان خیره شده بود نگاه کرد. دیگر شک نداشت این دختر چشم‌سبز یک دختر خاص برای رهان است.

- ببخشید من یه سوال اساسی داشتم؛ چرا راز منم بهش گفتی؟

رهان کج خندید و گفت:

- نگران نباش؛ مشکلی پیش نمیاد.

جوابش را که نگرفته بود؛ اما ترجیح داد سکوت کند. به وقتش می‌فهمید این دختر کیست و چرا با بقیه‌ی دخترهای اطراف رهان متفاوت است.

به زور چمدان بزرگش را کمی جلو کشید و گفت:

- خب حالا اتاق من کجاست؟

رهان اتاق یسنا را نشان داد و آرام گفت:

- اون اتاق مال تو مهمون ناخونده.

مهلقا نرم خندید و چمدانش را به سمت اتاق یسنا کشید.

- باید چند روزی تحملش کنی؛ مگه اینکه اتاقت رو کلا بدی به فندق، خودت بیای پیش من.

یک لحظه فقط یک لحظه ذهن دخترک درگیر واژه‌ی خاص و صمیمانه‌ای که این دختر چشم‌آبی در نظر رهان مغرور داشت شد؛ یعنی چیزی بین این دو بود؟ پوزخندی به افکار مسخره‌اش زد و به خود لعنت فرستاد. حس حسادت برای دختری که منفورترین مرد زندگی‌اش با او صمیمی بود، مسخره‌ترین حس بود!

رهان کلافه به ساعتش نگاه کرد؛ باید به سراغ درسش می‌رفت. حالا با این فندق‌لقای مزاحم چه می‌کرد؟ بی‌شک نمی‌گذاشت آن‌طور که باید درس بخواند.

- اینم کادوی شما.

یسنا با تعجب به بسته‌ای شبیه بسته‌ی چیپس که در دست مهلقا بود نگاه کرد.

رهان با خوشحالی بسته را از او گرفت و گفت:

- ممنون، خیلی هـ — سوس کرده بودم.

بی‌تردید بسته را مقابل صورتش گرفت و بازش کرد. یسنا با تعجب به او و حرکاتش خیره بود.

با بازشدن بسته، نور عجیبی از آن بیرون آمد؛ نوری که باعث شد دخترک چشمانش را ببندد. وقتی چشمانش را باز کرد، به رهان خیره شد، رنگ چشمانش مشکی تر شده بود و سر حال تر به نظر می‌آمد.

– واقعا حال او مدم، ممنون.

مهلقا مهربان خندید و گفت:

– با ممنون ممنون حل نمیشه ها! زود باش، کادوی من رو بده.

رهان اخم‌هایش را در هم کشید و گفت:

– بچه شدی مهلقا؟ از کی تا حالا کسی برام اهمیت داشته که امروز بخوام بهش کادو بدم؟

– بازم همون حرف پنج‌سال پیش.

– نکنه می‌خوای دوباره قهر کنی و بری؟

– نه، دیگه عادت کردم.

رهان ناراحت نگاهش را از دریای چشمان مهلقا گرفت و آرام گفت:

– من باید برم سر درس، تو هم برو و استراحت کن؛ راه زیادی رو اومدی.

بی‌حرف سرش را پایین انداخت و وارد اتاقش شد. مهلقا لبخند تلخی زد و رو به یسنا گفت:

– این همه راه او مدم تا دوباره همون جمله‌ی تکراری رو بشنوم.

یسنا متعجب به صورت غمگین مهلقا خیره بود. واقعا این دختر رهان را دوست داشت؟

- بی خیال، بعدا بهم عادت می کنه. بیا بریم تو اتاق که خیلی حرفا داریم با هم.

با تردید به مهلقا نگاه کرد. مهلقا لبخند اعتمادبخشی به او زد و به سمت اتاقشان رفت. اعتماد به دختری که رهان دزد می نامید، مطمئنا اشتباه بود؛ اما انگار چاره‌ی دیگری جز این نداشت.

با ترس وارد اتاق شد. همین که پایش را داخل اتاق گذاشت، مهلقا با سرعت او را گرفت و به در چسبانده؛ ترسیده به چشمان آبی او خیره شد. قلبش همچون گنجشکی بی قرار می تپید و نفسش بند آمده بود.

- زود اعتراف کن... این جا چه خبره؟

- م... م... من... ن... نمی دو... ن.. نم..!

مهلقا دست راستش را مقابل صورتش گرفت و گفت:

- زود باش، وگرنه استعدادات رو...

دستش را بست و ادامه داد:

- می دزدم!

یسنا ترسیده به صورت جدی مهلقا نگاه کرد. آخر چه چیزی را باید می گفت؟ لعنت به او که آن قدر شکننده و ضعیف بود.

- من همسایه‌ی رهان بودم. رفت و آمدای مشکوکش باعث شد بفهمم عجیبه، اونم من رو این‌جا زندانی کرد. حالا هم قرار شده یک‌سال این‌جا بمونم؛ اگه رهان نتونست یه زندگی معمولی رو توی این یک سال فراهم کنه آزادم کنه.

صدای بلند خنده‌ی مهلقا باعث شد سکوت کند. با تعجب به مهلقایی که از شدت خنده روی زمین پهن شده بود، نگاه می‌کرد. از کی تا به حال زندانی شدن یک دختر بی‌گناه این‌قدر خنده‌دار شده بود؟
واقعا که!

مهلقا به زور در میان خنده‌هایش گفت:

- رهان دیوانه! این دختر ساده مورد اعتمادته؟ اینکه با یه سیلی به کار کرده و نکرده‌ش اعتراف می‌کنه. ابروهایش را در هم کشید. ساده بود؛ اما احمق که نبود! او حق نداشت سادگی‌اش را مسخره کند، حق نداشت!

- ترسیدن یه دختر بی‌نوا از کسی که نمی‌شناسدش زیاد هم خنده‌دار نیست.

مهلقا به یک‌باره ساکت شد. به صورت یسنا نگاه کرد؛ حسابی عصبانی بود.

- ببخشید نمی‌خواستم ناراحت کنم، فقط شوخی بود.

پوزخند تلخ یسنا اعلام آتش‌بس از طرف او بود.

- معذرت خواستم دیگه، به خدا من اون‌قدر که فکر می‌کنی بد نیستم.

- بی‌خیال.

- دوستیم؟

- دشمن نیستیم.

مهلقا با لبخند به صورت مثلا جدی یسنا نگاه کرد. این دختر با همه‌ی سادگی و مهربانی‌اش شیطنتها و لجبازی‌های خاص خود را داشت. شاید همین باعث تفاوت او در نظر رهان شده بود.

رهان خیره به آن برگه‌ی سفید روی میز به دوستی آن دو لبخند زد. وجود مهلقا در کنار دردسرهاش خوب بود. مهلقا دختر بازیگوش و شادی بود که می‌توانست یسنا را از این افسردگی بیرون آورد؛ چه چیزی بهتر از این؟

کلافه روی تخت نشسته بود و پاهایش را تکان می‌داد. کمتر از چهار ساعت بود که رسیده بود؛ اما حسابی حوصله‌اش سر رفته بود. همیشه همین بود؛ عادت نداشت در خانه بنشیند و به در و دیوار خیره شود. یک‌بار دیگر به یسنایی که در سکوت کتابی از کتاب‌های رهان برداشته بود و می‌خواند نگاه کرد؛ این دختر زیادی آرام و بی سر و صدا بود.

پوفی کشید و کلافه گفت:

- وای خسته شدم!

یسنا مهربان نگاهش کرد. حق داشت؛ این خانه زیادی ساکت بود. او تازه آمده بود و هنوز عادت نداشت. چشمان آبی مهلقا برقی از شیطنت زد؛ انگار فکری به سرش زده باشد، با خوشحالی رو به یسنا گفت:

- بلند شو، بریم عشق و حال! پاشو.

دروغ چرا؛ خودش هم دلش لک زده بود برای دورهمی‌های دخترانه‌ای، بیرون رفتن‌ها، خندیدن‌ها، شیطنت کردن‌ها، حتی قهرهای لوس و بچگانه! مزه‌اش عجیب زیر زبانش بود.

با تردید به مهلقا نگاه کرد؛ یعنی می‌توانست او را از این زندان نفرین شده نجات دهد؟

- رهان...

- رهان چی؟

- من این جا زندانی‌ام مهلقا.

- یعنی چی زندانی‌ام؟ همین ساده‌بازیا رو در آوردی که این رهان بز روت سواره دیگه! تو بگو پایه‌ای یا نه، بقیه‌ش با من.

با شک لبخند رضایتمندی زد و آرام گفت:

- من از خدامه.

مهلقا چشمکی زد و کوچه‌بازاری گفت:

- دمت گرم همشیره! لباست رو بپوش تا پیام.

یسنا هم‌چنان با لبخند نگاهش می‌کرد؛ به نظر که دختر خوبی بود، می‌توانست به او اعتماد کند.

در اتاق رهان بسته بود. پشت در کمی فکر کرد و با ضرب در را گشود. رهان هول‌شده دفتر قرمزش را بست و با چشمان درشت‌شده به صورت خنده‌روی او خیره بود. مهلقا به دور تا دور اتاقش نگاه کرد. با دیدن برگه‌های یادداشت وصل‌شده به دیوار خنده‌اش گرفت:

- وای رهان تو جدی جدی داری درس می خونی؟

رهان با قیافه‌ی جدی گفت:

- حرفت رو بزن کار دارم.

- چی چی رو کار دارم اخوی؟ این چه وضعه مهمان نوازیه؟ من پوکیدم توی این خونه‌ی جلبکیتون.

رهان کلافه دستش را لای موهایش کرد و منتظر ادامه‌ی صحبت مهلقا شد. هنوز نیامده شروع به ازبین بردن آرامششان کرده بود.

- مزاحم درس خوندنت نمیشم، فقط اومدم اطلاع بدم که من و یسنا داریم می‌ریم دَدَر.

- شما و کی؟

مهلقا قیافه‌ی بچه‌های لجباز را گرفت و تاکیدوار گفت:

- من و... یسناجون!

اخم‌هایش را در هم کشید و جدی گفت:

- بی خود!

- چه بی خود، چه با خود، ما داریم می‌ریم نخود.

- مهلقا!

لبخند شیطانی روی لبان مهلقا نقش بست و کشدار گفت:

- دیگه بای.

بی توجه به رهان که با اخم و تهدید خیره اش بود، از اتاق بیرون زد. یسنا آماده پشت در اتاق منتظر آمدنش بود.

- بدو بریم که اوضاع پسه.

یسنا هاج و واج به او نگاه می کرد. مهلقا لباسش را گرفت و دنبال خودش کشید. همزمان رهان خشمگین هم از اتاقش بیرون آمد و با داد گفت:

- همون جا وایسید ببینم!

مهلقا مثل دزدی که پلیس دستگیرش کرده، دستش را بالای سرش گرفت و با لحن بامزه ای گفت:

- وای گرفتتمون!

- برگردید ببینم.

به سمتش برگشتند. رهان در چشمان یشمی دخترک عزیز خانه اش خیره شد و رو به او گفت:

- مراقب خودتون باشید.

بار دیگر چشمان مهلقا از تعجب دوبرابر شد؛ این پسر آرام همان رهان بی منطق و یک کلام آن ها بود؟ مطمئنا برای این دختر رهان، رهان نبود!

اجازه داده بود. باورش سخت بود؛ اما واقعا اجازه داده بود. رهان، نابودکننده‌ی زندگی‌اش اجازه‌ی بیرون رفتن داده بود. رهانی که ابدا نمی‌خواست اجازه دهد؛ اما با دیدن چشمان شاد دختری که یک ماه تمام در خانه به دیوار زل زده و خون گریه کرده بود، بی‌اختیار شده بود.

یسنا به سمت مهلقا برگشت و لبخند پرننگی به صورتش پاشید. خوشحال بود؛ آن قدر که تمام بدببیری‌هایش را برای لحظاتی فراموش کرده بود.

مهلقا متقابلا به او لبخند زد؛ چه‌طور از این دختر که همچون بچه‌ها پاک و مهربان بود متنفر می‌شد؟ نمی‌شد؛ ابد!!

همراه با مهلقا از خانه بیرون آمدند. به آبی آسمان خیره شد؛ چندوقت بود به آسمان نگاه نکرده بود که آن قدر دلتنگش بود؟ باد گرمی به صورتش خورد؛ چه‌قدر این باد گرم را دوست داشت. نفس عمیقی کشید، حتی این هوای آلوده هم دوست‌داشتنی بود.

نگاه بی‌قرارش به چشمان شیطان مهلقا گره خورد. مهلقا لبخند بانمکی زد و زبانش را در آورد. برق شیطنت چشمان مهلقا سر حال ترش کرد. در عالم خودش بود که صدای جیغ مهلقا را شنید:

- فرار کن!

گیج به این طرف و آن طرف نگاه کرد که صدای شخصی از آیفون خانه‌ی کنارش آمد:

- بله؟

هول گفت:

- ببخشید منزل آقای بابایی همین جاست؟

- نه خیر.

شرمنده از کنار آیفون کنار رفت که متوجه مهلقا شد. زنگ همه‌ی طبقات خانه‌ی بغلی را زده بود. جیغی زد و دنبال او فرار کرد. وقتی حسابی دور شدند، به یکدیگر نگاه کردند؛ درست مثل بچه‌های کوچک شده بودند! یسنا از ته دل خندید. چندوقت بود از این شیطنت‌های کودکانه محروم شده بود؟

- دیوانه! بچه شدی؟

مهلقا در جوابش لبخند دندان‌نمایی زد. او مهلقا بود؛ مهلقایی که به خل‌بازی معروف بود. با خنده وارد پاساژ نزدیک خانه شدند. مهلقا مقابل بعضی از مغازه‌ها می‌ایستاد و لباس‌هایشان را مسخره می‌کرد. یسنا هم در مقابلش بلند می‌خندید. وای که چه قدر دل این دخترک برای این‌گونه پاساژگردی لک زده بود!

وارد یکی از مغازه‌ها شدند. مهلقا به لباسی آبی همرنگ با چشمانش اشاره کرد و گفت:

- آقا ببخشید اون لباس آبی رو میارین برام؟

مرد فروشنده بی‌حرف لباس مورد پسندش را آورد. مهلقا با ذوق لباس را کمی این طرف و آن طرف کرد و پرسید:

- خوشگله؟

یسنا در جواب چندبار سرش را تکان داد.

- آقا من این رو می‌خوام، فقط صبر کنید برم کیفم رو از ماشینم بیارم.

یسنا با تعجب به او نگاه کرد؛ کدام ماشین؟! به دنبالش عذری از فروشنده خواست و بیرون آمد.

مهلقا بدون توجه به او به سمت پسر جوانی که کنار یکی از مغازه‌ها ایستاده بود رفت. پاهای یسنا در جا متوقف شد و با ترس به مهلقا خیره شد؛ مهلقایی که انگار از پسرک غریبه ساعت پرسید و پیش او برگشت. چشمکی به او زد و داخل مغازه رفت. یسنا با تعجب به دنبالش وارد شد.

– آقا ببخشید گفتید چه قدر تقدیمتون کنم؟

دستش را بالا آورد و ناگهان کیف پول قهوه‌ای درون دستش ظاهر شد. لبخند رضایت‌بخشی زد و مبلغی را که فروشنده گفته بود روی پیشخوان گذاشت.

صدای رهان در سر دخترک پیچید: «بیشتر باید بهش گفت دزد تا به قول تو ماورائی!»

گیج به صورت خوشحال مهلقا نگاه کرد. قیافه‌اش اصلا شبیه دزدها نبود. حتما یک شوخی مسخره بود.

– مهلقا؟

– جانم؟

– پول لباس رو از کجا آوردی یهو؟

– راستش رو بگم؟

– آره.

– دزدیدمش.

– چی؟!

- از اون پسر خوشگله دزدیدم.

- ولی...

- چیه؟ چون بهش دست نزدم فکر می‌کنی دروغ میگم؟!

- آخه چه جوری؟

نزدیکش شد و آرام گفت:

- مثل اینکه یادش رفته من متفاوتم؟

یادش رفته بود! همه چیز را. یادش رفته بود و خوشحال بود؛ چرا؟ چون یک دوست پیدا کرده بود؛ دوستی که با هم بخندد، با هم گریه کنند. دوستی شاید شبیه یک خواهر.

- راستش من قدرت این رو دارم که وسایل رو توی زمان جابه‌جا کنم. الان هم کیف پول پسر رو جابه‌جا کردم؛ طوری که دو دقیقه بعدش توی مغازه‌ی اون آقا باشه.

چرا؟ چرا وقتی می‌توانست با این ویژگی به دیگران کمک کند، از آن در دزدی استفاده می‌کرد؟ اگر قرار بود هر آدم متفاوتی از ویژگی‌هایش برای کارهای خلاف و ساده استفاده کند، پس مرد عنکبوتی و بتمن چه بودند؟ دروغ؟ چند نفر در این دنیا وجود داشتند که از استعداد خاصشان برای دیگران استفاده می‌کردند؟ اصلاً بودند؟ کسی بود که به دست آوردن ساده‌ی پول را رها کند و به فکر دیگران باشد؟ خودش چه؟ اگر خودش ماورائی بود، واقعا در راه درست می‌ماند؟ یعنی هیچ‌کس برایش مهم نبود؟ چه بلایی سر آن پسر که پولش را دزدیده بود می‌آمد؟ مهم نبود؟

- من می‌خوام برگردم.

- چرا؟ هنوز خیلی زوده.

- احتیاج دارم یه کم تنها باشم.

- باشه تو برو، منم یه دور دیگه می‌زنم میام.

از مهلقا جدا شد. آن قدر ذهنش درگیر بود که نفهمید کی به خانه رسید. چراغ خاموش خانه نشان‌دهنده‌ی نبودن رهان بود. نفس آسوده‌ای کشید و داخل رفت؛ اما با واردشدنش فرد سیاه‌پوشی دهانش را گرفت و با خود کشید.

ترسیده اشک ریخت. خاموشی چراغ مانع از آن می‌شد تا شخص روبرویش را ببیند. در دلش دعا می‌کرد رهان پیدا شود و هم‌چون فرشته‌ی نجات داستان‌های عاشقانه او را از چنگ این مرد ناشناس نجات دهد. برای اولین بار دلش برای رهان تنگ شده بود؛ رهانی که با تمام بداخلاقی‌ها و زورگویی‌هایش مثل کوه پشتش بود. پس آخر این داستان این بود؛ قرار بود مظلومانه توسط این مرد ناشناس کشته شود. قلبش ضربان گرفته بود و گلویش خشک شده بود.

مرد ناشناس چراغ را روشن کرد و دستش را از جلوی دهان یسنا برداشت. یسنا با چشمان اشکی ناباور خیره‌اش شد؛ او که رهان بود!

چه دعای احمقانه‌ای می‌کرد؛ این فرشته‌ی عذاب قرار بود نجان‌ش دهد؟ چه قدر احمق بود!

- مهلقا نیومده باهات؟

بی‌توجه به حرفش داد زد:

- داری چه غلطی می‌کنی؟ روش جدید پیدا کردی برای عذاب دادن من؟

- هیس... چرا این جوری می کنی؟

- من چرا این جوری می کنم؟!

- من فقط کارت داشتم، همین.

- همین؟ می دونی چه قدر ترسوندیم؟

- می دونم.

- می دونی؟ هع... مسخره س!

عصبی پشتش را کرد تا از اتاقش خارج شود که با صدای فریاد رهان سر جا میخکوب شد:

- اجازه ی رفتن ندادم هنوز!

صدای نفس های عصبیشان سکوت اتاق را می شکست. یسنا بدون اینکه به سمت رهان برگردد، عصبی و دلخور لبش را به دندان گرفت و شروع به کندن پوستش کرد.

رهان پاکتی را مقابلش گرفت و آرام تر گفت:

- این مال توئه.

یسنا به سمتش برگشت و با احتیاط پاکت را از او گرفت؛ یک لباس سورمه ای بود.

- درسته مشکی رنگ قشنگیه؛ ولی دیگه وقتشه که مشکی خان بابات رو در بیاری.

یسنا ناباور پوزخندی زد و به صورت جدی رهان خیره شد و گفت:

- ممنون؛ ولی من تا ابد سیاه پوش خان بابام می مونم.
- با اجازه ی کی؟
- خودم!
- برو مشکیت رو در بیار.
- نمی خوام.
- مهم نیست؛ برو درش بیار.
- داری زور میگی؟
- برو درش بیار.
- گفتم نمی خوام، اذیتم نکن.
- درش میاری یا خودم درش بیارم؟
- ولم کن... خواهش می کنم.
- رهان بی توجه به او، به سمتش خیز برداشت. یسنا جیغی کشید و گفت:
- باشه... باشه خودم در میارم.
- به سمت در اتاق رفت که رهان را روبرویش دید.
- همین جا.

- گفتم که عوضش می‌کنم؛ دیگه چی میگی؟

: گفتم همین‌جا عوضش کن!

یسنا جیغ زد:

- این... جا؟

رهان لبخند دندان‌نمایی زد؛ از همان‌هایی که چال‌لپش را به نمایش می‌گذاشت:

- برو توی حموم عوض کن بیا.

مطمئناً از او متنفر بود؛ آن‌قدر که اگر قرار بود بین تمام عمرش با روزی که او را می‌کشد یکی را انتخاب کند، مطمئناً روز کشتن او را انتخاب می‌کرد.

با عصبانیت وارد حمام شد. حیف... فقط حیف که هنوز زورش به او نمی‌رسید و هنوز زمان حکمرانی این هیولا بود.

لباس آستین سه‌ربع سورمه‌ای را تن کرد و بدون اینکه به خودش نگاهی کند از حمام خارج شد. رهان مقابل در حمام دست به سینه ایستاده بود و خیره‌خیره نگاهش می‌کرد. این زورگویی‌ها چه حالی می‌داد! حسِ پیروزی در مقابل دختر بی‌توجهی مثل او را با همه‌ی دنیا عوض نمی‌کرد.

- اگه دیگه اجازه بدی من برم.

- سورمه‌ای بهت میاد.

لبخند محوی گوشه‌ی لبانش نشست. دختر بود و احساساتی؛ مگر می‌شد از تمجید دیگران خوشحال نشود؟

– ممنون.

رهان در مقابل لبخند او لبخند مهربانی زد و از مقابلش کنار رفت. دخترک بدون حرف دیگری از اتاق خارج شد.

– مهلقا؟

– هوم؟

– داری چیکار می‌کنی؟

– فک می‌زنم.

– با کی؟

– با یه پسر چینی.

این کتاب در سایت نگاه دانلود ساخته و منتشر شده است

www.negahdl.com

لبانش کش آمد؛ طوری می گفت پسر چینی که انگار نوعی ظرف است. سرش را به سمت مهلقا که روی زمین دراز کشیده بود برگراند و خیره به او که شش دانگ حواسش در گوشی بود گفت:

- میگم...

مهلقا که مکث طولانی اش را دید، کنجکاو شد و منتظر نگاهش کرد. یسنا با تردید پرسید:

- امروز روز خاصی بود؟

مهلقا ابروهایش را بالا داد و دوباره نگاهش را به صفحه ی گوشی برگرداند:

- آره، امروز روز مهما بود.

- روز مهما یعنی چی؟

- یعنی روزی که به اونایی که برامون مهم و ارزشمندن هدیه می دیم.

- یعنی به هر کی کادو بدین یعنی براتون ارزشمنده؟

- آره دیگه.

به لباس ساده و سورمه ای تنش نگاه کرد؛ این کادو معنی ارزشمندبودن نزد رهان را می داد؟ لبخند بدجنسی روی لبانش نقش بست؛ چه قدر زود موفق شده بود. فاصله ی چندانی با انتقامی که او را به این جا کشیده بود نداشت.

- چه طور؟

- هیچی، همین جوری. شب به خیر.

- شبت به خیر.

صدای داد و هوار پسران ده دوازده ساله‌ی روبرویش روی مخش بود. فوتبال؛ مزخرف‌ترین بازی معمولی‌ها که هیچ‌گاه منطق لذتی را که از آن می‌بردند، درک نکرده بود. بیشتر به نیمکت لم داد و سعی کرد به چیزهای دیگر فکر کند تا صدای گوش‌خراش این بچه‌های شکنجه‌کننده کمتر عذابش دهد. هنوز هم درک نمی‌کرد که یسنا به چه چیز زندگی معمولی‌اش آن قدر می‌نازد و ادعا می‌کند او نمی‌تواند زندگی معمولی داشته باشد؛ مگر جز این بود که زندگی معمولی‌ها مساوی با عادتشان به روزمرگی بود؟ اوج هیجان و لذتشان هم همین بازی فوتبال مزخرف بود.

- به سلام علیکم!

سرش را به سمت علی برگرداند. علی با ژست خاصی عینک آفتابی‌اش را در آورد و با دقت روی نیمکت نشست.

- جا قحط بود گفتی پیام این‌جا؟

- چه می‌دونم! از اون دختره‌ی دیوانه بپرس که این‌جا قرار گذاشته.

علی بلندبلند خندید؛ حقا که دختربازی بیش نبود.

- حالا امرتون چیه قربان؟

- هیچی، گفتم بیای روی ماهت رو ببینم.

لبان علی بیشتر کش آمد؛ شوخی‌هایش هم مثل خودش مزخرف و دوست‌داشتنی بود.

- جدا...؟ نه بابا پیشرفت کردی!

- دنبال کار می‌گردم؛ یه کار خوب و درست درمون.

کار؟ رهان؟! یک امتیاز دیگر به نفع یسنا. واقعا این دختر زندگی رهان را سر و سامان داده بود.

- خیلی خوبه رهان... خوشحالم که فهمیدی قمار آخر و عاقبت نداره.

رهان بی‌توجه به او بلند شد، شلوارش را تکاند و خشک و دستوری گفت:

- پیدا کردی خبرم کن.

بی‌تفاوت نگاه دیگری به پسری که با فریاد و ذوق می‌گفت: «گل! بالاخره گل زدم...»، انداخت و سری برای علی تکان داد و رفت. علی لبخند مهربانی بر رهانی که سعی می‌کرد ظاهرش مثل قدیم باشد زد. این پسر عوض شده بود؛ با اینکه هنوز نگاه و لحن سابق را داشت؛ اما عوض شده بود. رفتنش را با چشم دنبال کرد. هیچ‌گاه مثل آدم با او رفتار نکرده بود. همیشه دستور می‌داد و منتظر انجام‌شدن دستورهایش می‌شد. با این وجود هیچ‌گاه از لحن دستوری و پادشاهانه‌ی رهان ناراحت نمی‌شد؛ مگر می‌شد از او ناراحت شود؟ زندگی‌اش را مدیون او بود. لطفی که این مرد بی‌احساس و مغرور در حقش کرده بود، هیچ‌کدام از دوستان مفت‌خورش نکرده بودند. به راستی اگر رهان کمکش نمی‌کرد، الآن کجا بود؟ اصلا متوجه می‌شد سارا چه آشغالی است یا هنوز هم سرش را هم‌چون کبک زیر برف کرده بود و به‌خاطر عشق آتشینش هر کثافت‌کاری می‌کرد؟

از فکر کارهای حقیرکننده‌ای که برای به‌دست آوردن لبخند رضایت او انجام داده بود، فکش منقبض شد. چه روزهای فلاکت‌باری داشت. رهان او را دل سیاهی بیرون کشیده بود.

هنوز آن استرس و حال خرابی را که بعد تعقیب رهان و سارا داشت یادش بود. وقتی که از هم جدا شدند، با ناباوری رهان جلوی ظاهر شده بود و یقه‌اش را گرفته بود؛ می‌خواست به جرم تعقیب‌کردنش او را بکشد؛ اما دلش به حال بدبختی او سوخته بود و زنده‌اش گذاشته بود؛ آن قدر بدبخت بود که دل رهان بی‌احساس هم برایش سوخته بود. چه قدر طول کشید تا واقعا متوجه شود بازپچه‌ای در دم و دستگاه قاچاق مواد مخدر پدر سارا است.

چشمان نمدارش را به توپ در حال گردش بچه‌ها دوخت و به سختی بغضش را فرو داد. شکست بدی خورده بود؛ از همان‌هایی که برای نابودی پسری مثل او کافی بود. اگر الآن این‌جا نشسته بود، اگر زنده بود و خودکشی نکرده بود، مدیون پسر مغروری به نام رهان زنده بود.

باز هم هدر دادن وقت پشت چراغ قرمز. نگاه کلافه‌اش را بین افرادی که منتظر سبز شدن چراغ بودند چرخاند؛ یک پسر جوان و یک پیرمرد هفتادساله. پیرمرد که از سرعت ماشین‌ها می‌ترسید، با نگرانی به ماشین‌های در حال حرکت خیره شده بود و جوان نگاه عصبی‌اش را به چراغ عابر دوخته بود و خیال می‌کرد هرچه بیشتر به آن نگاه کند، شماره‌ها زودتر می‌گذرند. چراغ سبز شد؛ جوان بدون اعتنا به پیرمرد که صدایش می‌زد تا با هم از خیابان عبور کنند، سرش را پایین انداخت؛ مثلا صدای پیرمرد را نشنید. حوصله‌ی فس‌فس عبور کردن از خیابان را نداشت، ترجیح می‌داد خودش را به کری بزند؛ اما دوساعت برای رد شدن از خیابان معطل نشود.

پوزخندی روی لبان رهان نشست. این جوان نهایتاً پنجاه سال دیگر توانایی هایش را از دست می داد و همچون این پیرمرد برای رد شدن از خیابان محتاج دیگران می شد. چه طور توقع داشت در آینده کسی کمکش کند؛ در حالی که خودش هیچ کمکی به دیگران نمی کند؟

با تاسف سرش را برایش تکان داد و قدم اول را برای عبور از خیابان برداشت. ناگهان صورت عصبی و دلخور یسنا مقابل چشمانش نقش بست؛ با او قرار گذاشته بود پانصد لبخند از انسان ها بگیرد. راه رفته را برگشت و به پیرمرد نگرانی که سعی داشت خودش به تنهایی از خیابان عبور کند، نگاه کرد. پیرمرد از سنگینی نگاهش سرش را بلند کرد و لبخند مهربانی بر او زد. بی حرف دست پیرمرد را گرفت و با هم آرام آرام حرکت کردند. پیرمرد محکم دستش را گرفته بود و با صلوات قدم برمی داشت. با یکدیگر به آن طرف خیابان رسیدند. دست پیرمرد را رها کرد و خواست بی اعتنا عبور کند که صدای پیرمرد متوقفش کرد:

– ممنون پسر، خدا خیرت بده.

لبخند محوی روی صورتش نشست، عجیب بود؛ اما حس خوبی داشت! اولین بار بود که کسی برایش دعا خیر می کرد؛ اصلاً اولین بار بود که کسی از او سپاسگزار بود.

صدای آهنگ شادی که از واحدش می آمد، متعجبش کرد. امکان داشت اشتباه آمده باشد؟ آرام کلید را در قفل چرخاند و داخل شد. با دیدن یسنا و مهلقا که در حال رقصیدن بودند، خنده اش گرفت. مهلقا یکی از کت و شلوارهای او را پوشیده بود و ادای پسران جلف و رقاص را در می آورد و دور یسنا می چرخید و یسنا با لبخند بدون عشوه خودش را همراه با آهنگ این طرف و آن طرف می کرد. نمی شد اسم حرکاتش را رقص گذاشت، بیشتر نوعی پاسخ به ریتم تند آهنگ بود.

با لبخند به دیوانه بازی مهلقا خیره شده بود که چشم مهلقا به او خورد؛ با دیدنش همچون بچه‌ای که هنگام خرابکاری دستگیر شده باشد، سیخ سر جایش ایستاد و دستانش را پشتش قایم کرد. یسنا با این حرکت ناگهانی او رنگش پرید و به نقطه‌ای که او خیره شده بود نگاه کرد. چشمش که به رهان خورد، خجالت زده قرمز شد و لبش را گاز گرفت.

با قرمز شدن یسنا، دیگر نتوانست خودش را کنترل کند؛ قیافه‌ی مهلقا در آن کت گشاد به اندازه‌ی کافی خنده دار بود، رنگ عوض کردن این دختر نیمچه سرخ پوست هم مزید بر علت شد، با صدای بلند خندید. کم کم صدای خنده‌ی یسنا و مهلقا هم بلند شد.

رهان میان خنده‌شان گفت:

– دارین چیکار می‌کنین شما دوتا؟

مهلقا جواب داد:

– چیکار کنیم دیگه؟ از شدت بیکاری داریم مسخره بازی در میاریم.

رهان به یسنا که امروز برعکس تمام این چهل و خرده‌ای روز که از فوت خان بابایش می‌گذشت تمام روز را به دیوار خیره نشده بود، نگاه کرد؛ هنوز هم رگه‌هایی از خنده در صورت کوچکش دیده می‌شد. پس این دختر افسرده و بدعنع هم خندیدن بلد بود.

– می‌خواین بریم بیرون؟

مهلقا خوشحال دستانش را به هم زد و گفت:

– راست میگی رهان؟

- آره. مگه شوخی دارم؟ برید حاضر شید بریم بیرون.

مهلقا جیغی از شدت خوشحالی زد. سابقه نداشت رهان پیشنهاد بدهد با هم بیرون بروند؛ برای همین کمی محال به نظر می آمد. قبل از اینکه او پشیمان شود، داخل اتاق پرید تا لباس هایش را عوض کند؛ اما یسنا هم چنان مردد وسط هال ایستاده بود و فکر می کرد.

- تو نمیای؟

سرش را با شوک بالا آورد و به رهان نگاه کرد؛ خاطره ی خوبی از بیرون رفتن با او نداشت.

- چرا، میام.

با نگرانی و دودلی به سمت اتاق حرکت کرد. زمانی که به رهان رسید، رهان سریع بازویش را شکار کرد و مانع از رفتنش شد:

- وایسا ببینم.

یسنا ترسیده و نگران به صورتش زل زد. رهان کمی نزدیک صورتش شد و پرجذبه گفت:

- لباسی که برات خریدم کو؟

یسنا ترسیده به لباسش نگاه کرد. از دیشب آن قدر فکرهای مختلف در سرش پایین و بالا شده بود که مجبور شده بود لباس را عوض کند. از فکر به رهانی که به نوعی اعتراف کرده بود او برایش مهم است، گرفته تا نبود پیمانی که رخت عزا را از تنش خارج کند.

- تو اتاقه.

- به اجازه‌ی کی درش آوردی؟

- جدیداً لباس عوض کردن اجازه می‌خواد؟

- می‌خواد، این جا همه چیز اجازه می‌خواد.

یسنا پوزخندی عصبی زد و با عصبانیت شروع به کندن پوست لبش کرد. باز شدن ناگهانی در اتاق یسنا و خروج مهلقا هر دویشان را هول کرد.

مهلقا با تعجب به نزدیکی آن دو نگریست و لبخند احمقانه‌ای زد و گفت:

- دارین چیکار می‌کنین پس؟! آماده شید بریم دیگه.

یسنا سریع به داخل اتاق رفت و رهان با لبخند به رفتنش خیره شد. نگاه کوتاهی هم به مهلقای ناراحت انداخت؛ احتمالاً فکر می‌کرد چیزی میان آن دو است. بی‌خیال شانه‌هایش را بالا داد و گفت:

- یه دوش بگیرم، اومدم بریم.

با لبخند در حمام را باز کرد. نمی‌دانست چرا؛ ولی حال خوبی داشت؛ حالی که انگار تمام این سال‌ها از آن محروم شده بود.

چشمش به لباسی مشکی که درست وسط حمام بود، افتاد. با احتیاط جلو رفت و بلندش کرد. لباس یسنا بود؛ لباس نقلی و کوچکی که در دستانش گم شده بود. بی‌اراده لباس را به بینی‌اش نزدیک کرد؛ عجب بوی بکری می‌داد! لبخندش پررنگ‌تر شد. لباس را روبرویش گرفت و به آن خیره شد. فکر اینکه شخصی داخل این لباس نقلی جا می‌شد، پوستش را قلقلک می‌داد؛ آن هم چه شخصی، دختر مغرور و بانمک خانه. چه غنیمت باارزشی به دست آورده بود!

مدتی بود که یسنا خیره به لباس‌هایش غرق در فکر بود. درست بود که برای عاشق کردن رهان پا به این خانه گذاشته بود؛ اما از این نزدیکی‌های گاه و بی‌گاه که به بهانه‌هایی صورت می‌گرفت، احساس بیزاری می‌کرد. دروغ چرا؛ از ته دل ترجیح می‌داد با همان رهان بداخلاق و مغرور زندگی کند تا با رهانی که هر روز با رفتارش شگفت‌زده‌اش کند.

– یسنا؟

هینی گفت و دستش را روی قلبش گذاشت. مهلقا که از عکس‌العمل او شگفت‌زده شده بود، با شک پرسید:

– چیه، چرا این جوری می‌کنی؟

– هیچی، یهو صدام کردی ترسیدم. جونم؟ کاری داشتی؟

مهلقا کمی در جایش جابه‌جا شد. حیف که زیادی باهوش بود و زود می‌فهمید که هول‌شدن یک دختر، آن هم دختری که چند دقیقه پیش تقریباً در آغوش پسری بوده چه معنی دارد. لبخند تلخی زد؛ انگار برای به‌دست آوردن رهان زیادی دیر کرده بود.

– هیچی. می‌خواستم ببرسم به نظرت کجا ببریم خوبه؟

– برای من فرقی نداره، هر جا خودت دوست داری.

– سینما چه‌طوره؟ شنیدم یه فیلم خوب از موجودات فضایی ساختن، باید جالب باشه.

یسنا با تعجب لبخندی زد و دوباره به مانتوهایش خیره شد. موجود فضایی؟ چرا باید جالب باشد؟ نکند آن‌ها فضایی‌اند؟

- ای بابا! این قدر فکر نداره که. بیا این مانتو آبی رو بپوش.

یسنا بی فکر مانتوی آبی را که شب عید پارسال با پیمان خریده بودند، از دست او گرفت و پوشید. کمی برایش گشاد شده بود؛ اما هنوز هم در تنش زیبا بود. در عین سادگی اش مانتوی شیکی بود. مانتوی لطیفی که آستین های سه ربعش با مروارید کار شده بود.

مهلقا با دیدن او لبخند مهربانی زد و گفت:

- برم رهان رو هم راه بندازم؛ به شما دوتا باشه تا صبح هم راه نمی افتم.

یسنا در جوابش لبخند بی جانی زد و به دنبال روسری مناسب در لباس هایش گشت.

مهلقا در اتاق را باز کرد و در کمال تعجب رهان را آماده و تکیه زده به دیوار روبروی اتاق یافت. این هم یک تغییر دیگر! قبلا آن قدر با اکراه بیرون می آمد که حمام کردنش کم کم یک ساعت طول می کشید.

- حاضرین؟

- آره، تا بری ماشینت رو گرم کنی اومدیم.

- باشه، زود بیاین.

برخلاف تصور مهلقا، رهانی که از دیدن فیلم متنفر بود، با پیشنهاد او شدیداً موافقت کرد و بدون هیچ بحثی به سمت سینما حرکت کردند.

درون سالن رهان صندلی وسط نشست و هم‌چون بیگانگان به فضای سالن خیره بود؛ بار اولش بود که به سینما می‌آمد و فضا کمی برایش ناآشنا بود. یسنا موزیانه حرکات او زیرچشمی نگاه می‌کرد و گاهی به او می‌خندید. ناشی‌گری‌های رهان دست آخر او را مجبور به سخن کرد:

- می‌گم...

رهان با تعجب و اشتیاق به صورت سفید یسنا نگاه کرد. یسنا پوزخندی زد و ادامه داد:

- لازم نیست این قدر سیخ بشینیا! می‌تونی راحت لم بدی به صندلیت.

رهان با تعجب نگاهی به خود و نگاهی به اطرافیان انداخت؛ طوری روی صندلی نرم و راحتش سیخ نشسته بود که انگار عصایی قورت داده است.

ضایع شده بود؛ ضایع به معنای واقعی! به ابروهای جذابش گره‌ای داد و پرجذبه گفت:

- خوشم نیاد یه جا پهن بشم، همین جوری راحت ترم.

یسنا بی تفاوت شانه‌ای بالا داد و در دل «خوددانی» گفت و به پرده‌ی سینما خیره شد. فیلم راجع به آدم فضایی بود در زمین عاشق دختری شده بود. در آخر هم برای حفظ جانش مجبور به برگشت به سیاره‌اش شده بود. در کل فیلم گریه‌داری بود؛ طوری که همه‌ی افراد سالن به نوعی متأثر شده بودند، همه به جز یک نفر.

رهان متفاوت با بقیه تمام مدت در حال خندیدن بود؛ به قدری که صدای خنده‌های بلندش در سالن می‌پیچید.

بعد از پایان فیلم، سوار بر ماشین شدند. مهلقا که هنوز تحت تاثیر فیلم دلش برای آن موجود فضایی بیچاره می سوخت، در سکوت به خیابان‌ها خیره بود؛ اما رهان سرحال و قهقهه‌تر از قبل رانندگی می کرد و گاهی به یسنا که کنارش نشسته بود خیره می شد.

– فیلم جالبی بود نه؟

یسنا نگاه غمگینش را از عابران پیاده گرفت و به رهان که منتظر نگاهش می کرد دوخت:

– آره، خیلی.

رهان نگاهش را از او گرفت و با لبخند جذابی گفت:

– خوش گذشت، بیشتر ببایم سینما.

یسنا لبخند تلخی زد و جوابی نداد. فکرش شدیداً درگیر بود و هویت مجهول آن‌ها مدام در ذهنش بالا و پایین می شد. احمقانه بود؛ اما بعد از دیدن فیلم دیگر از موجودات فضایی نمی ترسید و در دل دعا می کرد که رهان هم نوعی فضایی باشد. به راستی که دیگر از این حجم شک و تردید خسته شده بود. یعنی هنوز هم وقت آن نرسیده بود تا بفهمد با چه نوع موجودی طرف است؟ انصاف هم خوب چیزی بود.

تکیه‌اش را به صندلی میز تحریرش زد و به دیوار روبرویش که پر از برگه‌های چسبان بود، خیره شد. لبخند قشنگ روی لبانش نشانگر این بود که عمیقاً در افکارش غرق شده است. به یک‌باره از جا بلند شد و به سراغ زیر متکایش رفت؛ لباس مشکی یسنا را بیرون آورد. لبخندش پررنگ‌تر شد و لباس را به بینی‌اش نزدیک کرد. مگر می شد با وجود این بوی ناب فکرش را به درسش متمرکز کند؟ تا می خواست کمی درس بخواند دلتنگش می شد. روز خوبی داشت؛ یک روز متفاوت و عالی.

به ساعت نگاه کرد؛ نزدیک نه صبح بود. کش و قوسی به بدن کوفته‌اش داد و از اتاق بیرون زد. یسنا هم‌چنان خواب بود و مهلقا هم طبق معمول بیرون بود. لای در اتاق را باز کرد و مطمئن شد دخترک خانه‌اش در آرامش خوابیده. لباس‌هایش را تعویض کرد و از خانه بیرون رفت.

امروز باید لبخندهای بیشتری جمع می‌کرد. گیج این طرف و آن طرف را نگاه کرد. شانه‌اش را بالا انداخت. هیچ پیرمرد ترسویی نبود که از خیابان ردش کند. موبایلش زنگ خورد؛ علی بود.

– بله علی؟

– سلام.

– علیک.

جواب‌های سربالا و بی‌حوصله‌ی رهان نشان‌دهنده‌ی کلافگی او بود. علی در این چندسال دیگر او را می‌شناخت، پس بدون مقدمه به سراغ اصل مطلب رفت:

– حوصله‌ی تدریس داری؟

– تدریس؟!

– آره. ما یه مهدیار بازیگوش داریم تو فامیل، کلاس دومه؛ ولی این‌قدر شیطونه اصلا درس نمی‌خونه. یکی مثل تو رو نیاز داره که درس‌خونش کنه.

– خوبه.

– خب پس برای امروز بعد از ظهر یه سر بیا بزن بهش ببین چه‌طوره. آدرس رو اس می‌کنم.

– باشه.

– فعلا کاری نداری؟

– نه.

همچنان نگاه گیجش را به انسان‌های معمولی که در حال عبور بودند دوخته بود. نمی‌دانست باید چه کند و علی حکم مشاورش را داشت؛ بی‌مقدمه صدایش زد:

– علی؟

– بله؟

– یه جایی رو می‌شناسی که پر از پیرمرد باشه؟

– پیرمرد؟!

– می‌شناسی یا نه؟

– خب... خانه‌ی سالمندان هست.

– خوبه. فعلا.

بدون اینکه منتظر خداحافظی او شود، تلفن را قطع کرد و پیش به سوی خانه‌ی سالمندان حرکت کرد.

یسنا با صدای در از جا پرید. مهلقا آن‌چنان در را محکم به هم زد که چهارستون خانه به لرزه در آمد.

صدای شادش را بالا برد و با جیغ گفت:

- یسنا... یسنا... خوابی؟

قبل از اینکه یسنا فرصت کند از جا بلند شود و بیرون برود، در اتاقش را با ضرب باز کرد و وارد شد. با دیدن یسنای نیم خیز روی تخت، آرام خندید. چه قدر این دختر غارتگر را که تمام توجه و محبت رهان را غارت کرده بود دوست داشت.

- تنبل خانوم بلند شو، بلند شو جمع کن که بریم.

یسنا هاج و واج به او خیره بود. این موجودات مجهول عادت داشتند برای همه تصمیم بگیرند؟

- هان؟!!

مهلقا بشکنی زد و کшدار گفت:

- پاشو جمع کن می خوایم بریم سفر.

- سفر چیه؟ اه مهلقا مثل آدم بگو چه خبر شده اول صبحی؟

- قراره بریم شمال.

- کی؟! ما؟

- بله... من و جنابعالی و رفیق گلیام.

- کدوم رفیق؟ تو که تازه اومدی این جا.

- وا! فکر کردی بار اولمه میام این جا؟ حرفا می زنی.

- رهان چی؟

- پیچ پیچی! جمع زنونه ست، اون نره خر نمیاد.

- منظورم اینه که در جریان هست یا نه؟

- حالا میاد تو جریان، وقت زیاده. تو جمع کن که ظهر راه میفتیم.

عینک آفتابی اش را از چشمانش برداشت؛ پس به این جا می گفتند خانه ی سالمندان. داخل رفت. حیاط دل باز و بزرگ آن جا پر بود از پدران و مادران پیری که پس سال ها دویدن برای یک لقمه نان برای گذران زندگی، عاقبت اسیر این خانه ی سرد و یخی شده بودند. پیرزن و پیرمردهایی با داستان های مختلف؛ داستان هایی که پر از تجربه هایی بود که بهایی جز سپیدی موها و چروک صورت هایشان نداشت. یکی می گفت عروسش او را با حيله و نیرنگ به آن جا آورده، دیگری می گفت خودش برای اینکه مزاحم دخترش نباشد تصمیم گرفته به این جا بیاید.

آن جا حال و هوای عجیبی داشت؛ به گونه ای که رهان حس می کرد به جزیره ای دورافتاده رفته؛ جزیره ای پر از محبت و نیاز.

تا بعد از ظهر آن جا ماند؛ دست آخر با اکراه از جا برخاست. مجبور بود به سراغ آن بچه ی شری که قرار بود آدمش کند برود، وگرنه عجیب آب و هوای این جزیره به او ساخته بود. نزدیک پنجاه لبخند گرفته بود و عجیب خوشحال بود.

مهلقا چمدان بزرگ خودش را که حال پر از وسایل هر دو شده بود، به زور داخل آسانسور جا داد و همزمان با جیغ یسنا را صدا زد. یسنا بار دیگر خودش را درون آینه بررسی کرد؛ تونیک آبی کوتاه و خنکی تنش بود با شال نخی سفید. با اینکه او هیچ کاره بود و مهلقا تمام برنامه ریزی ها را انجام داده بود؛ اما شدیداً استرس داشت، زندان بان این زندان بیش از اندازه غیرقابل پیش بینی بود!

– یسنا! به خدا دیرمون شد، بیا بریم دیگه.

نگران چشم از آینه برداشت و بیرون رفت. همان طور که کفش های اسپرتش را می پوشید، رو به مهلقا با نگرانی پرسید:

– مهلقا بهتر نیست اول به رهان بگیم؟

مهلقا کلافه پوفی کشید و گفت:

– بابا دیرمون شده، تو راه زنگ می زنیم می گیم. نگران چی هستی تو؟ هر اتفاقی افتاد گردن من.

– آخه این چه سفریه که این قدر یهویی؟

– کیفش همینه دیگه. بیا بریم پایین که بچه ها خیلی وقته منتظرن.

رهان زنگ در را زد؛ خانوم خوش صدایی آیفون را برداشت:

– بله؟

– سلام زبده هستم، برای تدریس خصوصی اومدم.

– بله، بله بفرمایید.

در با صدای تیکی باز شد. وارد شد. به ظاهر که آپارتمانی شلوغ و نقلی بود. آپارتمان پنج طبقه‌ای که هر طبقه دو واحد بود. از پله‌ها به سمت طبقه‌ی سوم رفت. مادر مهدیار که زن خوشرو و مهربانی بود، با لبخند منتظر آمدنش بود. با دیدنش سلام گرمی گفت و به گرمی از او استقبال کرد و به داخل خانه دعوتش کرد. رهان نگاهی سرسری به خانه انداخت. خانه‌ای تقریباً صدمتری که پر از خرت و پرت به دردخور شده بود؛ طوری که جای اندکی باقی مانده بود. درک نمی‌کرد؛ واقعا لازم بود دو دست مبل و میز ناهارخوری شش نفره داشته باشند؟ حالا این‌ها به کنار، پیانو و تلویزیونی به بزرگی کل دیوار که دیگر واقعا لازم نبود.

صدای مادر مهدیار مانع از فکر دیگری شد:

- راستش مهدیار ما الان کلاس دومه؛ اما اون قدر شیطون و بازیگوشه که همون کلاس اولشم به هزار بدبختی خوند.

- صحیح.

- علی جان می‌گفتن شما یه کاری می‌کنین که شاگرد اول بشه، درسته؟

لبخند بدجنسی روی لبان رهان نشست و تاکیدوار گفت:

- البته، مطمئن باشید.

مادر مهدیار لبخند خوشحالی زد و گفت:

- پس از هفته‌ی دیگه که مدرسه‌اش شروع میشه شما لطف کنید و بیاین باهاش کار کنید.

- من مشکلی ندارم.

- راستش مهدیار ما خیلی شیطونه، من خودم از پشش برنميام؛ اميدوارم شما بتونين باهاش کنار بياين.

- نگران نباشيد خانوم، من درستش مي كنم.

زن بي چاره كه بعيد مي دانست پسر شرش درست بشو باشد، لبخندی زد و بي حرف رهان را نگاه كرد و گفت:

- پس ساعتی كلاس رو با هم هماهنگ مي كنيم.

- البته.

- به به چه عجب تشریف آوردین! ديگه مي خواستيم بریم خودمون.

- بفرما يسنا خانوم. مهري جون به خدا من هي مي گفتم بيا بریم، اين خانوم سه ساعت رفته بود جلوی آينه! مگه دل مي كند از خودش.

يسنا كه حسابی معذب و شرمنده شده بود، نگاه چپي به مهلقای آدم فروش انداخت و زیر لب سلامی كرد.

مهري كه دختر سبزه و بانمکی بود، به گرمی با او دست داد و گفت:

- من مهري ام.

يسنا دستش را فشرد و با لبخند گفت:

- خوشبختم.

دختر لاغر و ساکتی که تمام این مدت با آن چشمان گود و گردش به آن‌ها خیره شده بود، جلو آمد و گفت:

– منم نازنینم.

یسنای لبخند مهربانی زد و گرم با او دست داد. لاغری صورتش زیادی در ذوق می‌زد؛ اما در کل به نظر دختر مهربان و خوبی بود.

مهلقا نگاهی به ساعت مارکی که دیروز خریده بود انداخت و با لحن بامزه‌ای رو به مهری گفت:

– مهری بانو آتیش کن بریم که دیر شد.

هرسه به لحن بامزه‌ای او لبخند زدند و پس از تعارفات بسیار سوار ماشین شدند.

رهان کلافه آخرین پله را نیز بالا آمد و رو به صحرا که پشت خط بود گفت:

– صحرا جان این قدر روی مخ من نرو؛ کاری رو که گفتم بکن، دیگه بحث کردن نداره که.

صحرا با صدای سحرآمیزش عشوه‌وار گفت:

– رهانم آخه چه کاریه؟ با اون همه لباس می‌خوای چیکار کنی؟

– اونش دیگه به تو مربوط نیست! تو فقط از تولیدی بابات صدتا لباس بچه بگیر، زیادم کار سختی نیست.

– اُکی عشقم، فردا بعد از ظهر بیا دم خونه‌مون بگیرشون ازم.

رهان بی‌حرف تماس را قطع کرد. از انسان‌های پرحرفی که انتظار داشتند در همه‌ی کارها فضولی کنند،

متنفر بود. انگار حالیشان نمی‌شد که اگر او می‌خواست آن‌ها چیزی را بدانند، می‌گفت؛ محتاج

پرسش‌های مکرر آن‌ها که نبود. با اخم‌های در هم کلید را چرخاند و داخل شد. محیط خانه عجیب ساکت بود. با تعجب وارد شد و صدا زد:

– مهلقا؟

صدایی بلند نشد. نگران در اتاق یسنا را باز کرد. نبودند. قلبش ضربان گرفت؛ یعنی ممکن بود مهلقا او را برای همیشه فراری داده باشد؟ با سرعت به اتاق خودش رفت؛ آن‌جا هم نبودند. حمام و دستشویی را هم چک کرد. نبودند! عصبی فریاد زد:

– بازیتون گرفته؟ بیاین بیرون، امروز حوصله‌ی بازی رو ندارم. کجا قایم شدین؟

تمامی خانه را گشت؛ انگار می‌خواست خودش را گول بزند و باور نکند که آن‌ها فرار کرده‌اند.

تنها صدای نفس‌های عمیق و عصبی‌اش بود که سکوت خانه را می‌شکست. موبایلش را برداشت و شماره‌ی مهلقا را گرفت. بوق اول... دوم... سوم...

چشمش به آینه افتاد؛ استرس و نگرانی در چشمان سیاه مغرورش موج می‌زد و از صورت پر از تکبرش کلافگی می‌بارید. بوق چهارم... اگر رفته بود؟ اگر دیگر بر نمی‌گشت؟ اگر تنه‌ایش گذاشته بود؟ بوق پنجم... تازه مزه‌ی دنیای زیبای دخترک زیر زبانش رفته بود، حال با دنیایی که بدون او بی‌شک روی سرش خراب می‌شد، چه می‌کرد؟ بوق ششم... حالا صبح‌ها به چه انگیزه‌ای داخل اتاق او سرک می‌کشید. اصلا چه‌گونه بدون دیدن صورت معصوم و غرق در خواب او روزش را شب می‌کرد؟

نگاه مضطربش به در و دیوار خانه افتاد. چرا حس می‌کرد در و دیوار روی سرش ویران شده‌اند؟ چیزی شبیه گردو در گلایش بالا و پایین شد. ترسیده بود! به نفس‌نفس افتاد. امان از تنه‌ایی! حال که لذت

زندگی با او را چشیده بود، چه گونه با تنهایی اش سر می کرد؟ بوق آخر... اگر دخترک برنمی گشت چه؟ تماس قطع شده بود. هم چنان گوشی در دستش بود و به دیوار مقابلش خیره بود. واقعا اگر دختر رفته بود؟ اگر دیگر برنمی گشت؟ اگر...

اخم هایش را در هم کشید. نه، او حق ندارد ترکش کند! دخترک از آن اوست. دختری که با هزار زحمت زنده اش گذاشته بود، مال اوست. مگر می تواند به این آسانی از دستش فرار کند؟ او به این جاماندن محکوم است. موبایلش را در جیب گذاشت و بیرون زد. قناری از قفس پریده اش را پیدا می کرد.

به بالای پشت بام خانه شان رفت. کمی تمرکز کرد تا ابتدا صدای دخترک را پیدا کند و سپس با تمرکز کردن روی صدایش ببیند کجاست. با اینکه سخت بود؛ اما تنها راه برای پیدا کردنشان همین بود.

صداهاى مختلف در سرش بالا پایین شد؛ بوق ماشین، داد و بیداد سر جای پارک، جیغ دختر بچه ای سه ساله با دیدن یک گربه، صدای دعوای زن و مرد همسایه، گریه ی معصومانه ی یک نوزاد، صدای خنده های از ته دل دو کودک در حال بازی...

سرش از این همه صدای های مختلف تیر کشید. دستش را روی سرش گذاشت و اخم هایش را در هم کشید. نباید به این زودی تسلیم می شد، نباید!

صدای شکستن یک شیشه، صحبت های عاشقانه ی دو نوجوان در پارک، میومیو کردن گربه ی گرسنه، به هم خوردن دو ماشین... درد سرش چند برابر شد و حس کرد مایعی از گوش هایش سرازیر شد؛ خون بود! بی حال از این درد طاقت فرسا روی زمین نشست؛ هم چنان به دنبال صدای دخترک می گشت.

یسنا با استرس به جاده خیره شده بود. حتما رهان تا الان متوجه ی عدم حضورشان شده بود. یادآوری چهره ی عصبی رهان مو به تنش سیخ کرد. با استرس لب های صورتی رنگش را داخل دهانش برد و طبق

معمول شروع به کندن پوستش کرد. صدای بیش از حد آهنگ کم کم داشت عصبی اش می کرد. مهلقا با صدای بلند صدایش زد و گفت:

- یسنا... اخمات رو باز کن! مثلاً اومدیم عشق و حال ها.

لبخند بی جانی به او زد. مهلقا واقعا نمی فهمید یا خودش را به نفهمی زده بود؟ اشتباه کرده بود با طناب نیمه پوسیده ی دختری مثل او وارد چاه شده بود.

- مهلقا نمی خوای به رهان بگی؟

- آخ رهان... یادم رفته بود، الان زنگ می زنم بهش. مهربی آهنگ رو یه دقیقه کم کن.

تلفن همراهش را از کیفش بیرون آورد. ای وای! رهان تماس گرفته بود. لحظه ای ترسید؛ تصور عصبانیت رهان حتی اوی همیشه بی خیال را هم ترساند. آب دهانش را قورت داد و شماره ی رهان را لمس کرد. هنوز بوق دوم نخورده بود که صدای خسته و نگران رهان در گوشش پیچید:

- مهلقا؟

مهلقا به چشمان ترسان یسنا خیره شد و گفت:

- سلام.

رهان با شنیدن صدای مهلقا به راحتی توانست روی او تمرکز کند و چهره هایشان را ببیند. چشمان نگرانش را بست و به یسنای درون ماشین خیره شده و بی مقدمه با داد پرسید:

- کدوم گوری اید؟!

- راستش...

صدای فریاد رهان دهانش را به هم دوخت:

- گفتم کجایید؟

- اجازه بده توضیح بدم...

- یادم نمیاد اجازه‌ی سفر داده باشم.

- قرار نبود تو اجازه بدی!

- همین الان یسنا رو پیاده کن میام دنبالش.

- رهان دوستام هستند، خواهشا آبروریزی نکن. یسنا به این سفر احتیاج داره و با ما میاد.

رهان از جا برخاست و همان‌طور که به سمت پارکینگ می‌رفت، گفت:

- هنوز که پیاده‌ش نکردی! خودت می‌خوای آبروت بره؛ از من گفتن بود.

- اصلا به تو چه ربطی داره؟ ما تصمیم گرفتیم بریم سفر و می‌ریم، تو هم هیچ غلطی نمی‌تونی بکنی!

رهان جوابش را نداد و به جایش با صدای برزخی و غضب‌آلودش گفت:

- گوشی رو بده یسنا...

- لازم نکرده؛ اگه حرفی داری به من بزن.

این‌بار رهان چنان فریادی کشید که حتی نازنین هم ترسیده سر جایش سیخ نشست:

- گفتم گوشی رو بده یسنا...

- خیلی خب خیلی خب، این قدر داد نزن.

موبایلش را از گوشش فاصله داد و رو به یسنا که از ترس به جان ناخن‌هایش افتاده بود، آرام گفت:

- یه جوری آرومش کن تو رو خدا! یهو نیاد آبروریزی کنه، زشته جلوی بچه‌ها.

یسنا چندباری سرش را به معنی تفهیم تکان داد و موبایل مهلقا را گرفت:

- الو...

الو گفتن یسنا با استارت زدن رهان هم‌زمان شد. ماشین را روشن کرد و با سرعت زیاد به دنبال آن‌ها وارد خیابان شد.

- فقط دعا کن یه بلایی سرم بیاد بهت نرسم؛ چون اگه دستم بهت برسه، حالیت می‌کنم جزای کار بدون اجازه چیه.

یسنا نفس عمیقی کشید و ملایم گفت:

- معذرت می‌خوام، من می‌خواستم باهات در میون بذارم؛ ولی خونه نبود و منم تلفنی نداشتم که باهات تماس بگیرم. از طرفی هم وقت نبود تا صبر کنم بیای، فکر نمی‌کردم این قدر ناراحت بشی؛ چون حسم رو درک می‌کنی و می‌فهمی که به این سفر نیاز دارم.

رهان آرام‌شده گفت:

- حق دارم عصبی بشم؛ قرار نبود بدون من جایی بری، یادته که؟

- آره یادمه؛ ولی خوب الانم که تنها نیستم، مهلقا هست. رهان... لطفا من رو ببخش و بذار برم با بچه‌ها.

زبان رهان بند آمده بود. بی‌اراده پایش را روی ترمز گذاشت. اولین بار بود که دخترک به جای لجبازی تصمیم گرفته بود با صحبت کردن خواسته‌هایش را از او بخواهد. نمی‌دانست چه بگوید؛ انگار زبانش بند آمده بود. با اینکه هم‌چنان دلش نمی‌خواست اجازه دهد او با مهلقا به این سفر برود؛ اما زبانش برخلاف خواسته‌اش در دهانش چرخید:

- باشه، حالا که این قدر دوست داری برو! اما قول بده هرروز با گوشی مهلقا بهم زنگ بزنی.

لبخند شیرینی روی لبان صورتی دخترک نشست؛ پس سیاست‌های زنانه‌ای که کوکب به او یاد داده بود روی رهان هم جواب می‌داد. چرا زودتر امتحان نکرده بود؟

- قول!

- خوبه، مراقب خودتون باشید، فعلا.

تماس قطع شد. یسنا با لبخند شادی به مهلقا که با دهانی باز به او خیره شده بود، نگاه کرد؛ کم مانده بود چشمان آبی‌اش بیرون بیفتد! خنده‌اش گرفت. مهری قبل از اینکه مهلقا به خودش آید و او را پرسش‌باران کند پرسید:

- کی بود؟ چرا این قدر داد و بیداد می‌کرد؟

یسنا دستی به موهای طلایی‌اش کشید و آن‌ها را داخل روسری برد و همزمان گفت:

- چی بگم والا...

مهری حرفش را ادامه داد و گفت:

- بگو مجنون، عاشق، مرد زندگیت...

یسنا لبخندی زد و گفت:

- این طور نیست.

این بار نازنین بود که گفت:

- آجی ما خودمون این کاره ایم، ما رو سیاه نکن.

یسنا سرش را تکان داد و جوابی نداد. ظاهر قضیه این طور بود؛ حالا هر چه هم او توضیح می داد چه فایده؟ سرش را به سمت مهلقای ساکت که با غم دست به سینه به بیرون خیره بود، برگرداند. از مهلقا که تقریباً همه چیز را می دانست بعید بود مثل آن ها فکر کند.

رهان راه رفته را بازگشت. اصلاً نفهمید که چه شد به دخترک گفت: «باشه برو». با آن همه ادعا جلوی زبان یسنا کم آورده بود و هم چون مسخ شدگان اعلام رضایت کرده بود. لبخندی زد؛ حقا که این دخترک نصفش زیر زمین بود.

ساعت تقریباً هفت بود که به ویلای پدر مهری در یکی از روستاهای بابل رسیدند. مهری از ماشین پیاده شد و در آهنی رنگ شده ویلا را باز کرد. ماشین با صدا از روی سنگ ریزه ها حرکت کرد. مهلقا با تعجب به فضای ویلا نگاه کرد و گفت:

-مهری خونه تون دم ساحل نی؟

مهری خندید و پاسخ داد:

– نه متاسفانه.

– ای بابا چرا از اول نگفتی؟ من به خاطر ویلای دم دریاتون باهات دوست شدم.

– واقعا که، خجالت بکش! حداقل به زبون نیارش.

ماشین روبروی خانه‌ای با شیروانی زرشکی ایستاد. مهری با دست نازنین را تکان داد و گفت:

– آهای نازی خانوم بلند شو، بلند شو که رسیدیم. ممنون که سر قولت موندی و خوابیدی بغل دست من.

نازنین تکانی به خود داد؛ گیج چشمانش را گشود، کش و قوسی به خود داد و خمیازه‌کنان گفت:

– رسیدیم؟

مهری لبخند ملیحی زد و مهربان گفت:

– خب خانوما خیلی خیلی خوش اومدین.

با هم وارد خانه شدند. در ورودی به وسیله‌ی راهرویی به آشپزخانه و حمام و دستشویی یکی از اتاق‌ها وصل می‌شد. اتاق روبروی راهرو بسیار بزرگ بود؛ به طوری که از آن به عنوان پذیرایی استفاده می‌کردند و مبلمان و تلویزیون را در آن قرار داده بودند. سمت چپ این اتاق آشپزخانه بود که با راهرویی دیگر به دو اتاق کوچکی که یکی از آن نازنین و مهری و دیگری نصیب یسنا و مهلقا شد وصل می‌شد.

مهلقا چمدان بزرگشان را گوشه‌ی اتاق گذاشت و روی تنها تخت اتاق نشست. نفسش را هم‌چون فوتی بیرون داد و نگاهش را دور تا دور اتاق گرداند. اتاق ساده‌ای با یک بخاری کوچک و یک کولر گازی؛ بدک نبود.

– مهلقا؟

مهلقا بدون اینکه نگاهش را از وسایل اتاق بگیرد، هومی گفت. یسنا با تردید کمی جلو آمد و همان‌طور که به چشمان فیروزه‌ای او خیره بود گفت:

– نمی‌خوای بگی چته؟ چی این‌قدر ناراحت کرده؟

مهلقا نگاه مختصری به او انداخت و گفت:

– چه حرف می‌زنی، من برای چی باید ناراحت باشم؟

– نمی‌خوای بگی نه؟

– بیا بریم پیش بچه‌ها.

یسنا کلافه سرش را تکان داد. هرچند تقریباً علت ناراحتی مهلقا بدیهی بود. از ابتدا هم متوجه‌ی علاقه و محبت خاصی که به رهان داشت شده بود. حتماً فکر می‌کرد چیزی بین او و رهان است. با اینکه حتی فکرش هم احمقانه بود؛ ولی احتمالاً چیزی که باعث ناراحتی مهلقا شده بود همین بود. به دنبال او از اتاق خارج شد و به اتاق بزرگی که بچه‌ها پس از جابه‌جایی وسایل روی مبل‌های آن ولو شده بودند، رفت. مهری در حال وررفتن با کنترل کولر گازی بود و نازنین در حال پیدا کردن آهنگ زیبا و مناسبی در گوشی‌اش بود. مهلقا وارد اتاق شد و بی‌مقدمه گفت:

-گرمه ها.

مهری تاییدوار جواب داد:

- آره هوا دَم داره.

نازنین با لودگی در حالی که هم‌چنان دنبال آهنگ دلخواهش بود بی‌مزه گفت:

- دَم هوا گرم!

مهلقا کنار نازنین نشست و با حالت مسخره‌ای رو به او گفت:

- نمکدون!

مهری نگاهی به یسنای معذب و ساکت که دم در ایستاده بود و به آن‌ها خیره شده بود انداخت؛ یسنایی که حس می‌کرد اشتباه کرده با آن‌ها همراه شده. از بچگی همین بود؛ خیلی طول می‌کشید تا با کسی صمیمی شود. حتی وقتی صمیمی هم می‌شد، خیلی کم پیش می‌آمد رازهای زندگی‌اش را برای کسی تعریف کند یا با کسی درد دل کند. شاید دلیل همه‌ی این‌ها مربوط به کمبودهایی بود که دوست نداشت بقیه متوجه‌اش شوند. مهری لبخند مهربانی زد و رو به او گفت:

- ای وای یسناجون چرا اون‌جا وایسادی؟ بیا تو.

یسنا آرام وارد اتاق شد و روی یکی از مبل‌های راحتی آن‌جا نشست. مهری دوباره او را مخاطب قرار داد و گفت:

- تو رو خدا این‌قدر خجالت نکش، ما هم مثل دوستای خودت.

یسنا لبخند دلنشینی زد و تشکر کرد.

نازنین که آهنگ دلخواهش را بالاخره پلی کرده بود، سرش را از گوشی بیرون آورد و رو به یسنا گفت:

– خب دوستم تعریف کن... از کجا با اون آقا جیغ جیغو آشنا شدین؟

لبخند یسنا پررنگ تر شد؛ نسبت دادن صفت جیغ جیغو به رهان بیش از اندازه برایش جذاب بود.

– آشنایی... راستش همسایه‌مه.

نازنین هیجان زده دست زد و گفت:

– آخ امان از این همسایه‌ها! عشق اول منم پسر همسایه‌مون بود.

– عشق اولت؟

– آره... هنوزم بهش فکر می‌کنم قلبم تندتند می‌زنه؛ ماه پیش نامزدیش بود.

– آخ...

– اولین بار که دیدمش دستش توی دماغش بود. یه پسر دراز لاغر جوش جوشی که تازه شونزده سالش شده بود. توی محله‌مون به شیک و پیک بودن معروف بود؛ اما من در حین انجام جرم دستگیرش کرده بودم.

نازنین وسط حرف او پرید و گفت:

– وای بازم داستان عشق اول نازی شروع شد! این قدر این ماجرا رو برای من تعریف کرده که حالم به هم می‌خوره! با اجازه تون برم یه چرتکی بزنم که برای شام بریم بیرون.

یسنا سری برای او تکان داد و مشتاق رو به نازنین گفت:

- بعدش چی شد؟

- هیچی، عین دیوونه‌ها ازش خوشم اومده بود. هر دقیقه به یک بهونه می‌رفتم بقالی که شاید تو کوچه ببینمش. یه دفعه شال آبجیم رو کش می‌رفتم، یه دفعه رژ مامانم رو می‌زدم... خلاصه اون قدر رفتم و اومدم که توجه اونم بهم جلب شد. یه روز افتاد دنبالم و بهم شماره‌ش رو داد. منم که موبایل نداشتم، مجبور بودم هروقت مامانم اینا میرن بیرون از خونه بهش زنگ بزنم.

نفسی گرفت و ادامه داد:

- یه روز که داشتم باهاش حرف می‌زدم یهو مامانم اومد خونه و... خلاصه یه کتک جانانه نوش جان کردم. از اون به بعد تحریم شدم. دیگه حتی یک ثانیه هم اجازه‌ی تنهاموندن نداشتم؛ یا نیلوفر، آبجی بزرگم، پیشم بود یا خود مامان. تا اینکه یه روز بعد از مدرسه رفتم در خونه‌شون، تا تونستم گریه کردم. بهش گفتم بیا با هم فرار کنیم! می‌دونی اون چی گفت؟

یسنا مشتاق سرش را به معنی نه تکان داد:

نازنین ادامه داد:

- گفت واقعا بچه‌ای! خوب شد تموم کردیم.

- نه!

نازنین به تعجب این دختر ساده خندید و گفت:

- واقعا بچه بودم. خب یه دختر یازده ساله رو چه به فرار کردن!

یسنا متعجب به جای خالی مهلقا نگاه کرد و پرسید:

- ا مهلقا کو؟!

- رفت. متوجه نشدی؟

- نه. کجا رفت؟

- فکر کنم رفت حیاط.

- الان میام.

از جا بلند شد و به دنبال مهلقا بیرون رفت.

خوشش نمی آمد دوستی مثل مهلقا که باعث آزاد شدنش از آن زندان نفرت انگیز شده بود، این گونه از او ناراحت باشد. کفشش را پا کرد و جلو رفت. بس بود هر چه مهلقا فکر نامربوط در موردش کرده بود. با چشم به دنبال مهلقا گشت. کمی جلوتر روی تاپ سفید رنگی نشسته و غرق در فکر بود. جلو رفت و بدون مقدمه گفت:

- مهلقا به خدا چیزی بین من و رهان نیست.

مهلقا سرش را بالا آورد و با چشمان فیروزه ایش به او خیره شد؛ دروغ می گفت، حتی به خودش!

یسنا نزدیکش آمد، کنارش نشست و گفت:

- مگه دوست نیستیم؟ هوم؟

مهلقا سرش را کج کرد و لبخند بی جانی زد.

- چرا به من نمیگی چی اذیت می کنه؟

مهلقا بالاخره زبان باز کرد و پرسوز گفت:

- چی بگم آخه؟

- هر چی! فقط توی خودت نریز و بگو.

مهلقا به نقطه‌ی نامعلومی خیره شد. شاید وقتش رسیده بود حقیقت را به او بگوید.

- غریبه‌ام؟

- فرشته‌ی عذاب مگه غریبه میشه؟

- منظورت چیه؟

- منظورم واضحه.

- مگه چیکار کردم که این جوری میگی؟

مهلقا به یک باره همچون آتشفشان نهفته‌ای شعله‌ور شد و با داد گفت:

- تازه میگی چیکار کردم؟! یسنا حالیت نمیشه یا خودت رو زدی به نفهمی؟

- نه حالیم نیست، تو حالیم کن.

لبخند تلخی روی لب‌های مهلقا نشست. این دخترک حق داشت؛ مگر او مقصر بود که رهان مجذوبش شده؟

بی‌مقدمه شروع به حرف زدن نمود:

- به بی‌توجهی‌اش عادت کرده بودم. یه موقع‌ها بهم برمی‌خورد؛ اما بازم خودم رو می‌زدم به اون راه. اخلاقمش با من به نسبت با بقیه خیلی بهتر بود و به همینش راضی بودم. به خودم می‌گفتم همیشه که همیشه طرف مقابلت حرفای قشنگ بهت بزنه و عاشقانه نگاهت کنه. رهان فرق داره، عشقمش توی لبخندی که با دیدنت می‌زنه‌ست، توی تیکه‌ها و شوخی‌هایی که باهات می‌کنه؛ اما... اشتباه می‌کردم. یسنا تو رهان رو از من دزدیدی، نمی‌خواستی؛ اما این کار رو کردی. رهان من دیگه رهان من نیست... رهانی که امروز به جای اینکه نگران نبودی من بشه، نگران نبودنِ تو شد، رهانی که با صحبت‌های من آروم نشد، با صحبتای تو شد... رهانی که به خاطر من حاضر نمی‌شد یک دقیقه تلویزیون ببینه به خاطر تو حاضر شد بیاد سینما... رهانی که هر موقع به لبخند تو نگاه می‌کنه بی‌اراده لبخند می‌زنه... نه دیگه رهان من نیست!

- داری اشتباه می‌کنی. رهان...

حرفش را قطع کرد و گفت:

- بحث من این نیست که رهان تو رو دوست داره یا نه؛ بحث من اینه که چرا همین توجه‌های اندکش مال من نیست.

- تو... تو عاشق رهانی نه؟

مهلقا لبخندی زد و به چشمان یشمی یسنا خیره شد:

- نه من عاشقش نیستم، من فقط...

- تو چی؟

- رهان یه فرد خاصه توی زندگی من...

- فرد خاص؟ منظورت چیه؟

- هیچی بی خیال.

- جواب من این نیست.

مهلقا جوابی نداد و دوباره به همان نقطه‌ی نامعلوم خیره شد. یسنا بار دیگر سوالش را تکرار کرد:

- رهان برات چیه مهلقا؟

مهلقا نگاهی طولانی به چشمان او کرد؛ تردید در نگاهش موج می‌زد. کلمه‌ای که نوک زبانش بود آن قدر سنگین بود که هر کاری می‌کرد نمی‌توانست آن را قورت دهد. زبانش را تر کرد. درست یا غلط دهانش باز کرد؛ بس بود هر چه خودخوری کرده بود و دم نزده بود. این دختر حق داشت واقعیت را بداند.

- رهان همسرمه.

یسنا با صدای بلندی تقریبا داد زد:

- همسرته؟!

مهلقا با لبخند تلخی سنگ ریزی را با پایش جابه‌جا کرد و گفت:

- شورا خیلی وقته تصویب کرده که ما با هم ازدواج کنیم.

یسنا گیج و مبہوت به دہان مہلقا خیرہ شد؛ ہیچ سر در نمی‌آورد او چہ می‌گوید.

- حالا تو بگو من حق دارم بہ توجہ ہمسر آیندہ‌ام بہ تو حسادت کنم یا نہ؟

- من متوجہ نمی‌شم؛ اگہ قرارہ با ہم ازدواج کنید، پس رفت و آمد دخترای مختلف بہ خونہی رھان برای چیہ؟

- بحث ما الان این نیست. یسنا ازت خواہش می‌کنم نذار رھان زیادی بہت نزدیک بشہ، خواہش می‌کنم.

یسنا کہ جواب سوالش را نگرفتہ بود، از روی تاپ بلند شد. قرار بود رھان را عاشق خودش کند و انتقام بگیرد. حضور دختری کہ خود را ہمسر آیندہی او معرفی کردہ بود ہم نمی‌توانست او را از تصمیمش منصرف کند؛ نہ نمی‌توانست.

- متاسفم، من نمی‌تونم کاری کنم. رھان کہ بچہ نیست؛ اگہ می‌دو نہ اول و آخر باید با تو ازدواج کنہ الکی خودش رو درگیر بقیہ نمی‌کنہ.

مہلقا ہاج و واج بہ او خیرہ شدہ بود؛ این دختر قاطع ہمان دختر صاف و سادہ‌ای بود کہ شناختہ بود؟
ہمان دختری کہ محال بود دستی را کہ برای کمک بہ سویش دراز شدہ نادیدہ بگیرد؟

دستش را روی بوق ماشین گذاشت و پشت سر هم بوق زد تا اینکه صحرا بالاخره در خانه‌ی ویلایشان را باز کرد و همراه چمدان تقریباً بزرگی حاوی لباس‌های کادوپیچ بچگانه بیرون آمد. رهان بدون اینکه برای کمک کردن به او از ماشین پیاده شود، منتظر ماند تا صحرا با هزار زحمت چمدان را در صندلی عقب بگذارد. وقتی از جابه‌جایی درست چمدان مطمئن شد، رو به صحرایی که با لبخند جذابی در حال سوار شدن بود گفت:

– ممنون. دیگه زحمت نمیدم برو خونه، فعلاً.

صحرا با دهانی باز به او خیره شد؛ رسماً به او فقط به خاطر تولیدی پدرش زنگ زده بود. باید فکرش را می‌کرد رهانی که چند ماهی است رفته و پشت سرش را نگاه نکرده با او کاری ندارد. زیادی خوش‌بین بود و فکر می‌کرد رهان مغرور بالاخره راضی به منت‌کشی شده و برای آشتی کردن پا پیش گذاشته است. لبخند احمقانه‌ای زد و گفت:

– رهان جان این چه حرفیه؟ زحمتی نیست، پیش شما بودن رحمته.

– کار دارم صحرا، الان وقت لوس‌بازی نیست. فردا بهم زنگ بزن، با هم حرف می‌زنیم.

این را گفت و شیشه‌ی ماشینش را بالا برد و بی‌توجه به صحرای عصبی پایش را روی پدال گاز فشرد. صحرا یکی از رومخ‌ترین دخترانی بود که تا به حال شناخته بود؛ وراج و فضول! از دخترانی که بیش از اندازه حرف می‌زدند و هر اتفاق مزخرفی را که در زندگی مزخرف‌ترشان رخ می‌داد برایش تعریف می‌کنند و توقع دارند او با اشتیاق حرف‌های مزخرفشان را دنبال کند، متنفر بود.

پشت چراغ قرمز ایستاد. با دیدن دختر کوچکی که همچون کولی‌ها لباس پوشیده بود و اسپند به دست دور ماشین‌ها می‌گشت، لبخند موفقیت‌آمیزی روی لبانش نشست. شیشه را پایین داد و صدا زد:

– دختر خانوم...

دخترک با شنیدن صدای او به سمت ماشینش دوید. رهان لباسی درآورد و رو به دخترک گرفت. برق خوشحالی در چشمان قهوه‌ای دخترک درخشید. لبخند زیبایی روی لب‌های باریکش نشست و با لحن کودکانه‌اش گفت:

– عمو از کجا فهمیدی دیروز تولدم بود؟

رهان خندید و جواب داد:

– عمو من دوست عمو نوروزم، مسئول شدم به بچه‌هایی که تولدشونه کادو بدم.

دخترک از ته دل خندید و گفت:

– راست می‌گی عمو؟

– نه بابا عمو، بچه شدی؟ عمو نوروز کجا بود! ببینم عمو می‌دونی دوستای دیگه‌ت کجان به اونا هم کادو بدم؟

دخترک با دستش به پل عابر پیاده اشاره کرد و با همان لحن کودکانه که دل می‌برد گفت:

– آره عمو، تا یه ساعت دیگه وقت ناهارمونه. بچه‌ها میان روی پل برای غذاخوردن.

رهان لبخند دیگری به دخترک زد و بی حرف شیشه‌ی ماشینش را بالا برد. امروز باید صد لبخند دیگر جمع می‌کرد و چه لبخندی بهتر از لبخند پاک و معصومانه‌ی این بچه‌ها.

ماشینش را گوشه‌ای پارک کرد و از پله‌های پل بالا رفت.

مهلقا در حالی که موهای قهوه‌ای نازنین را می‌بافت، رو به مهری کرد و گفت:

– مهری... حالا واقعا این‌جا قبلا قبرستون بوده؟

مهری نگاه معناداری به او که به دروغ ادعا کرده بود از فیلم ترسناک چندساعت پیش نترسیده، انداخت و گفت:

– آره به خدا؛ دروغم کجا بود؟ خیلی سال پیش این‌جا قبرستون بوده؛ برای همین بابام این‌جا رو مفت خریده.

یسنا ترسیده روی مبل نشسته بود و به دهان مهری خیره بود. این‌جا واقعا قبرستان بود؟ قبرستانی پر از جسد متلاشی‌شده و روح‌های سرگردان؟ با صدای جیغ نازنین، ترسیده در جایش سیخ شد و هینی کشید. با دیدن این صحنه، صدای خنده‌ی نازنین و مهری بلند شد. مهلقا اخمی کرد و محکم روی پیشانی نازنین زد؛ طوری که دوباره آخش بلند شد.

– نازی جنبه‌ی دردش رو نداری بی خیالش شیم.

– نه نه، ببخشید دیگه جیکمم در نمیاد.

مهری با حفظ لبخند جذاب روی لبش به یسنا نگاه کرد؛ به راستی که ترسیده بود. بیچاره! با هزار زور و داد حاضر به دیدن فیلم شده بود. چه قدر اصرار کرده بود که بی خیالش شوند و اجازه دهند بخوابد. این

دخترک موطلائی بیش از اندازه ترسو بود. چه طور وقتی که هنگام بیشتر صحنه های ترسناک فیلم چشمانش را بسته بود، باز هم ترسیده بود؟

- یسنا جان خوبی؟

- آره... آره خوبم.

لبخند مهری رگه های تمسخر به خود گرفت. نگاهش را از یسنایی که دروغ گفتن هم بلد نبود گرفت و رو به مهلقا گفت:

- مهی تموم نشد؟ دوساعته داری چیکار می کنی رو سر این بدبخت؟

- چرا تموم شد. وای نازی چه ناز شدی!

- جدی؟

- مهلقا با سر حرف خود را تایید کرد و آینه ای به نازنین داد. نگاه فیروزه ایش به یسنا افتاد که ترسیده روی مبل نشسته بود و در سکوت به تلویزیون خیره بود؛ دخترک معمولی ترسو! لبخندی روی لبانش نشست؛ موجود ظریف دوست داشتنی. این دختر ماورائی چه قدر مهربان بود. چه طور می توانست دختر غاصبی را که تمام توجه و محبت نامزدش را دزدیده دوست بدارد؟

همان طور که به یسنا خیره بود، رو به نازنین گفت:

- نامزد منم عاشق بافت موئه، برای همین رفتم یاد گرفتم.

نازنین در حالی که به موهای بافته شده اش خیره بود گفت:

- نامزد نامزد! بذار خیالت رو راحت کنم مہی جون... من و مہری دیگہ حرفات رو باور نمی‌کنیم، مگہ اینکه این نامزد مجهولت رو کہ پنج‌سالہ با تو نامزدہ از نزدیک ببینیم.

- اذیتش نکن نازی! مہلقاجون من باور می‌کنم، این از طرف خودش میگہ.

- داشتیم دیگہ مہری خانوم؟

صدای یسنا مانع از پاسخ‌دادن مہری شد. یسنا در حالی کہ با اضطراب بہ جان پوست لبش افتادہ بود، بہ مہلقا خیرہ شد و آرام گفت:

- مہلقاجان تلفنت رو بہم قرض میدی؟ باید یہ تماس بگیرم.

لب‌های صورتی مہلقا همچون پوزخند کش آمد؛ می‌خواست با رھان تماس بگیرد. چہ طور می‌توانست با اینکه فہمیدہ بود رھان نامزد اوست باز ہم از او گوشی طلب کند؟

- گوشیم رو میزہ، رمز ہم ندارہ.

یسنا لبخند دلربایی زد و گوشی بہ دست بیرون رفت تا در حیات بہ رھان زنگ بزند.

همان‌طور کہ مہلقا گفتہ بود، نیازی بہ دادن رمز نبود. وارد تماس‌های اخیر شد. آخرین تماس از «ہمسر عزیزم» بود. لبخند تلخی روی لب‌هایش نشست. حالا بہ این ہمسر عزیز مہلقا چہ می‌گفت؟ می‌گفت آن‌قدر خوش گذشت کہ فراموشم شد فرشتہ‌ی عذابم منتظر تماس است؟ اصلاً زنگ می‌زد کہ چہ؟ در چہ موردی باید با او حرف می‌زد؟ راجع بہ شبانہ دریا رفتنشان یا تا صبح بیدار ماندن دیشبشان؟ شاید ہم تا چہار بعد از ظہر خوابیدن امروزشان؟ یا حسرتی کہ امروز بعد از ظہر در فروشگاه‌ها خوردہ بود و دروغی کہ بہ ہمہ گفتہ بود تا خریدنکردنش را بہ سخت‌پسندی‌اش نسبت دهند، نہ بی‌پولی‌اش.

شانه‌ای بالا داد و با خود گفت: «دلیلی نداره بخوام چیزی رو توضیح بدم، همینم که زنگ می‌زنم لطفه.»

استرس و ترس دست به دست هم داده بودند تا بی‌خیال درگیری با خودش شود و تماس را وصل کند. در حالی که جلوی محوطه‌ی خانه قدم می‌زد و به تاریکی ته حیاط خیره بود، تلفن را به گوشش چسباند.

– خدا لعنتت نکنه رهان! بردار این گوشی لامصبت رو، دارم سخته می‌کنم تنهایی تو حیاط.

حیف که نازنین و مهری بیشتر از اندازه کنجکاو بودند، و گرنه در همان خانه تماس می‌گرفت و این حجم استرس و ترس را با هم تحمل نمی‌کرد.

نزدیک پنج بوق خورد تا بالاخره صدای مردانه و بم رهان در گوشش پیچید:

– سلام.

اولین نفری بود که به جای گفتن بله با سلام جواب داده بود. این مرد همیشه باید متفاوت می‌بود؛ همیشه!

– الو یسنا خودتی؟ چرا حرف نمی‌زنی؟ حالت خوبه؟

– سلام.

– علیک سلام خانوم. خوبی؟

– ببخشید یه کم دیر شد زنگ‌زدنم.

– نمی‌بخشم.

یسنا عصبی اخم‌هایش را در هم کشید؛ پسرهای پررو! باز زیادی به او رو داده بود.

- خب نبخش! من باید برم، دارن صدام می‌کنن. کاری نداری دیگه؟

- دروغگو! هیچکی صدات نمی‌کنه.

- حالا هر چی. می‌خوام برم، خدا حافظ.

- یه دقیقه وایسا. هنوز جواب سوالم رو ندادی.

- کدوم سوال؟

- حالت؛ حالت خوبه؟

لبخند بی‌اراده‌ای روی لب‌های یسنا نشست. توجه رهان چه حس عجیبی داشت؛ حسی لذت‌بخش‌تر از ورزش نسیم صبحگاهی و پرتراوت‌تر از بوی گل محمدی.

- خوبم.

رهان نفس آسوده‌ای کشید و کشیده گفت:

- خدا رو شکر.

- می‌خوام برم.

- برو یسنا کوچولو. امشب شیطونی نکن و زود بخواب؛ بدجور خسته‌ای. فعلا خدا حافظ.

رهان برخلاف عادت همیشگی‌اش تلفن را قطع نکرد و منتظر شد دخترک بعد از قورت دادن لبخند سمجش خدا حافظی کند.

دخترک تلفن را قطع کرد و ترسیده نگاه دوباره‌ای به تاریکی انتهای حیاط انداخت. این‌جا واقعا قبلا قبرستان بوده است؟ آب دهانش را قورت داد؛ از بچگی ترسو بود و کابوس‌های شب‌های بارانی‌اش هم مزید بر علت شده بود. از تنهایی و تاریکی متنفر بود.

نگاه ترسیده‌اش را از سیاهی مطلق انتهای حیاط گرفت و با ترس وارد خانه شد.

هنوز وارد پذیرایی نشده بود که با شنیدن صدای بچه‌ها از حرکت ایستاد.

- این دخترِ خیلی مشکوکه‌ها!

- مشکوک چیه؟ لابد رفته به اون پسر جیغ جیغو زنگ بزنه دیگه.

- با گوشی مپی؟

- بچه‌ها من خسته‌م، می‌خوام برم بخوابم.

- ای بابا مهلقا هنوز هیچی نخوردیم که...

- می‌دونی که رژیم خاصی دارم، خودم چیزی رو که باید بخورم می‌خورم. شب به‌خیر.

زیاد طول نکشید که مهلقا از اتاقی که حکم پذیرایی داشت بیرون آمد. نگاه کوتاهی به سر تا پای یسنا انداخت و لبخند خسته‌ای زد. او تنها زبده‌ای بود که گاهی شدیداً خسته می‌شد و لازم داشت بخوابد. شاید به خاطر استعداد جابه‌جایی اشیا در زمان بود که این‌گونه خسته می‌شد؛ به هر حال جابه‌جایی زمان عواقبی داشت و خستگی چند ماه یک‌بار جزای عادلانه‌ای برایش بود.

- تماس گرفتی؟

- آره، ممنون.

گوشی گران قیمت مهلقا را با احتیاط به او داد. مهلقا کمی این پا و آن پا کرد و دست آخر با نگرانی پرسید:

- حالش خوب بود؟

نپرسیده بود؛ اصلا برایش مهم نبود که بخواهد پرسد. حتما خوب بود دیگر! مگر می شد حال رهان بد باشد؟

- آره خوب بود.

- خوبه. راستی اگه اشکالی نداشته باشه من امشب روی تخت بخوابم تو روی زمین.

- نه عزیزم چه اشکالی.

- پس شب به خیر.

- منم میام بخوابم.

- شام نمی خوری؟

- نه، نمی خوام معدهم به پر خوری عادت کنه. بعدا برام سخت میشه.

مهلقا پوز خندی زد و بی توجه به او به سمت اتاق مشترکشان رفت. با خود فکر کرد این دختر چه قدر نمک شناس است؛ چه طور بعد از این همه زحمتی که رهان برای خورد و خوراکش کشیده بود، به گونه ای

صحبت می کند که انگار هیچ وقت به تو غذا نمی دهد؟ اسم گربه بد در رفته است، و گرنه معمولی ها بیشتر از گربه نمک شناسند!

برخلاف هر شب که مهلقا روی تشک می خوابید، امشب یسنا مهمان این تشک بود. با اینکه بسیار خسته بود؛ اما خوابش نمی برد؛ انگار با بستن چشمانش تخیلات دخترانه اش میدان را برای خود باز دیده بودند و حسابی در کوچه ی احساساتش جولان می دادند. در اوج جوانی بود و قلب و احساسش شدیداً دنبال معبودی برای پرستیدن می گشت؛ معبودی که گاهی اوقات می توانست موجود منفور و عجیب زندگی اش باشد. دست خودش نبود؛ دختر بود و تفکرات لطیف و احساسی دخترانه. چه برسد دختری که از این دنیای بزرگ هیچ کس برای عشق ورزیدن نداشت. بارها تکرار شدن حرف های کوتاه اما پر از شیطنت و احساس هیولایی که این روزها رنگ انسان گرفته بود، دست خودش نبود. دوستش نداشت؛ اما توجه از پسری که مطمئناً جزء بی توجه ترین پسرهای عالم نسبت به دختران است، برایش لذت بخش بود. آن قدر غرق در افکارش بود که اصلاً متوجه نشد مهلقایی که همیشه تا صبح بیدار است، امشب عجیب خوابیده است. فقط با صدای جیغی که او کشید، در جایش نیم خیز شد و در حالی که تمام افکارش از ذهنش پریده بود، ترسیده به مهلقا خیره شد و پرسید:

– مهلقا جان... حالت خوبه عزیزم؟

مهلقا بدون اینکه موهای روی صورتش را کنار بزند، نفس با صدایی کشید و سرش را بالا آورد. چشمان و غزده اش از پشت موهای فیروزه ایش یسنا را ترساند. به لحنش رگه های التماس داد:

– مهلقا جان خواب بد دیدی؟

مهلقا همچون تسخیرشدگان با چشمان درشت شده و ترسناکش به دیوار خیره شده بود و تکان نمی خورد.

- مهلقا داری می ترسونیم.

لبخند بدجنسی روی لب های مهلقا نشست؛ از آن لبخندهای عجیب که جنسش با لبخندهای مهربان و پراحساس مهلقا فرق داشت.

- در اوج تنهایی برو سراغ خاطرات؛ کلید همه چیز اون جاست.

یسنا بهت زده به مهلقای عجیبی که بدون نگاه کردن به او جمله ی عجیبی را گفته بود، خیره بود. مهلقا پس از گفتن این کلمه به یک باره بی هوش شد و روی تخت افتاد. تنها صدای ضربان قلب یسنا بود که سکوت اتاقشان را می شکست؛ ترسیده بود و نمی دانست باید چه کند! دلش می خواست از پیش دختر عجیبی که چند دقیقه ی پیش همچون تسخیرشدگان سخن گفته بود فرار کند؛ اما عقلش به او نهیب می زد که نباید جلوی مهری و نازنین ترسش را هویدا سازد و باعث دردسر شود. چاره ای نبود؛ باید در همین اتاق کنار موجود ناشناخته ای در لباس دوستی نزدیک می خوابید.

همچون بچگی اش پتو را روی سرش کشید و چشمش را محکم روی هم گذاشت.

- هیچی نیست، نترس... مهلقا دوستته. نترس!

کم کم قطرات درشت و شور اشک گونه هایش را خیس کرد. چه قدر بدبخت بود؛ یک ترسوی بدبخت!

- سلام بر رفیق تنها و دل خسته ی خودم!

- چه عجب، بالاخره رسیدی! دو ساعته میگی تو راهم.

علی کالج مشکی‌اش را از پایش در آورد و داخل شد. لبخندی به رهان آشفته زد و گفت:

- همین که تشریف آوردم این وقت شب خلیه! داداش نمی‌خوابی حس می‌کنی هیشکی نمی‌خوابه؟
گفته باشم تا صبح بیدارموندن نداریم، من خوابم میاد.

رهان پوزخندی تحویلش داد. عجیب بود؛ اما تنهایی در این خانه کلافه و آشفته‌اش کرده بود؛ آن قدر که دیگر حاضر بود علی پر حرف تا صبح در مغزش رژه رود؛ اما با این در و دیوارهای آدم‌خوار تنها نباشد. تنهایی که یک روز برایش به معنی حس آرامش بود، حالا تبدیل به حس نفرت‌انگیزی همچون بغض گلوی بچه‌های یتیم شده بود.

- یسنا اینا رو جدی جدی فرستادی شمال؟

- خودت چی فکر می‌کنی؟

- خب سخته باورش.

باز هم پوزخند تلخی روی لب‌های رهان نشست. اشتباه کرده بود، نباید اجازه‌ی رفتن می‌داد. از کی تا به حال یک اسیر برای خودش تنهایی به مسافرت می‌رود و خوش می‌گذراند؟

- خیلی خب بابا رفیق، چرا زانوی غم بغل کردی؟ خیلی زود برمی‌گرده.

عصبی شد. او زانوی غم بغل کرده بود؟ او؟ رهان زبده؟ به خاطر دختر یک‌متری خانه؟ با صدایی که عصبانیت در آن موج می‌زد گفت:

- علی چرت نگو لطفا!

علی بلندبلند به عصبانیت او خندید و گفت:

- خیلی خب بابا، تسلیم! تو اصلا کلافه نیستی و حالت عالیه.

رهان چشم‌غره‌ای به او زد و دستش را لای موهای به رنگ شبش کشید. کلافگی از سر و رویش می‌بارید؛ حال هرچه‌قدر هم می‌خواست به خود و دیگران دروغ بگوید.

- می‌دونی رفیق... یه نصیحت رو از من آویزه‌ی گوشت کن. زنا دو دسته‌اند؛ دسته‌ی اول لولوئن، اینا رو دیدی بدون فوت وقت در برو... اما دسته‌ی دوم هلوئن! نه هلوها... هلو (با لحن با نمک و کشدار) اینا رو که دیدی جیغ بزن و در برو. چرا؟ چون اینا همون دسته‌ی اولن در بسته‌بندی جدید. زنا کلا لولوئن و ترسناک، هیچ‌وقت به یه زن اعتماد نکن؛ هیچ‌وقت!

رهان با قیافه‌ی جدی و کلافه‌اش بدون اینکه حداقل لبخند کوتاهی بزند، خنثی به علی که خودش در حال ترکیدن بود خیره شد. این پسر چه‌قدر بی‌مزه بود! خیر سرش ۲۳ سالش بود؛ چه‌طور می‌توانست هم‌چون پسر بچه‌های پانزده‌ساله حرف بزند و احساس بانمکی کند؟

علی که حسابی توسط رهان ضایع شده بود، با قیافه‌ی آویزان لب برچید و بی‌حرف روی زمین نشست. رهان الهه‌ی ضایع‌کردن بود.

صدای موبایل رهان سکوت بینشان را شکست. به سختی بدن کرختش را از روی فرش جدا کرد و به سمت موبایلش رفت؛ مهلقا بود. امکان داشت یسنا دوباره تماس گرفته باشد؟ یعنی او هم از این سفر

طولانی کلافه شده بود؟ بی معطلی تماس را برقرار کرد. صدای نفس‌های مضطرب یسنا قلبش را به تلاطم انداخت:

– الو یسنا؟

یسنا با لحن ترسیده و کشداری التماس‌وار صدایش زد:

– رهان...!

– چی شده؟ اتفاقی افتاده؟

یسنا با صدای نازک و ملیحش زمزمه‌وار گفت:

– رهان من می‌ترسم.

– مگه من مردم که تو بترسی؟

این را گفت و بی معطلی از جلوی چشمان پر از تعجب علی ناپدید شد. مهم نبود ممکن است دوستان مهلقا او را ببینند و داستان شود، مهم این بود که یسنا در حدی ترسیده بود که به او پناه آورده بود.

– الو رهان... الو...

رهان نگاه کوتاهی به اتاق مشترک یسنا و مهلقا انداخت. یسنا همچون دختر بچه‌ها سرش را زیر پتو کرده بود و با او صحبت می‌کرد.

جلو رفت و در یک حرکت پتو را از روی سر او کشید. یسنا ترسیده هیننی کشید و رنگش همچون گج دیوار شد. کمی طول کشید تا متوجه وضعیت شود. هاج و واج به چشمان به رنگ شب رهان خیره شده بود. او این جا چه می کرد؟!

– سلام خانوم کوچولوی ترسو.

– تو...

دستش را جلوی دهان یسنا گذاشت و آرام لب زد:

– هیس، مهلقا بیدار میشه. بیا بریم تو حیاط.

یسنا چندباری سرش را به معنی تفهیم تکان داد و آرام به دنبال او بیرون رفت.

وارد حیاط که شدند، رهان لبخند جذابی زد و با ژست خاصی گفت:

– قدم بزنیم؟ این جا وایسیم یهو یکی بیدار میشه می بینمون.

قطعا اگر شرایط عادی بود و نیازی به صحبت کردن با رهان نبود، محال بود همقدمی با او را قبول کند؛ اما اکنون فرق داشت. جمله‌ی مبهم و عجیب مهلقا او را ترسانده و برای کشف کردن این موجودات ناشناس مصمم تر بود.

سری به نشانه‌ی رضایت تکان داد و جلوتر از رهان حرکت کرد. لبخند رهان پررنگ تر شد. چه خوب می شد همیشه می ترسید و رام بود. شانه به شانه‌ی هم راه می رفتند. یسنا با ترس لبش را به دندان گرفت. چه کسی فکرش را می کرد که این گونه در تاریکی با پسری که روزی ادعا می کرد محال است با او همقدم شود قدم بزند؟

رهان که به اندازه‌ی کافی در این دو روز خانه بودن سکوت کرده بود، کلافه از سکوت بینشان بی‌مقدمه پرسید:

- خب از چی ترسیده بودی؟

یسنا از حرکت ایستاد. تقریباً به وسط حیاط رسیده بودند. به چشمان سیاه رهان نگاه کرد؛ چشمانی که فرقی با چشمان معمولی یک انسان نداشت. امشب وقتش بود؛ باید راز رهان و مهلقا را می‌فهمید. بس بود هر چه ترسیده بود. دعا کرده بود او موجود وحشتناکی نباشد.

- رهان تو... تو چی هستی؟

رهان ساکت و جدی به صورت بی‌نقص یسنا خیره شد. یسنا ادامه داد:

- خسته شدم... به خدا دیگه خسته شدم، نمی‌کشم! تا کی باید هر شب کابوس ببینم؟ تا کی باید ازت بترسم؟ تا کی...؟

سکوت کرد و منتظر جواب به رهان خیره شد. رهان لبخند تلخی زد و آرام گفت:

- مگه برات فرقی هم داره؟ طوری حرف نزن که انگار من برات خیلی مهمم.

یسنا خجالت‌کشیده سرش را پایین انداخت و لب زد:

- کسی که زندگیم رو و بیرون کرده مگه میشه مهم نباشه؟

مهم بود؛ چون نابودگر زندگی‌اش بود. مهم بود؛ چون منفورترین بود. مهم بود؛ چون... با چشمان دلخور به دو تیلای براق و یشمی صورت او خیره شد. کاش دلیل دیگری می‌گفت؛ هر دلیلی به جز این.

– خواهش می‌کنم رهان! به من بگو... بگو و تمومش کن این کابوس لعنتی رو. من حق دارم بدونم منی که به‌خاطر تو همه‌کسم رو از دست دادم؛ منی که توی این دنیا دیگه نه انگیزه‌ای دارم نه هدف... منی که یه روز نورچشم خان بابا بودم؛ اما به‌خاطر تو تبدیل شدم به یه خیانتکار بی‌مرام که عشقش بهش می‌گه بودند کنارم عذابم میداد حقمه بدونم...

با هر کلمه‌ای که از دهان دخترک بیرون می‌آمد، چشمان رهان دلخورتر می‌شد. دروغ نمی‌گفت؛ اما کمی بی‌انصاف بود. رهان جان دخترک را نجات داده بود؛ اما در حساب کتاب‌های دخترک ردی از تشکر دیده نمی‌شد. اصلاً جانش به کنار، چه‌طور فراموش کرده بود که خانواده‌ی عزیزش او را بیرون انداخته بودند؟ چه‌طور یادش رفته بود اگر رهان نبود، الان تبدیل به دختر نفرت‌انگیزی شده بود که بهترین لقبی که ممکن بود بگیرد «خیانتکار بی‌مرام» بود.

– مطمئنی پشیمون نمیشی؟

یسنا با اطمینان در چشمان دلخور او خیره شد؛ پشیمان شود؟ ابد! چرا باید از شنیدن حقایق پشیمان می‌شد؟

– مطمئنم.

– فکر می‌کنی می‌تونی با حقیقت کنار بیای و رنگ نگاهت بهم عوض نشه؟

– آره می‌تونم. حقیقت هر چی هم باشه بهتر از بی‌خبریه.

رهان نگاه دلخورش را از او گرفت و به آسمان خیره شد. وقتش بود؛ باید می‌رفت. بار دیگر به یسنا نگاه کرد؛ یعنی باید به او می‌گفت؟ یک انسان معمولی می‌توانست رازدار او باشد؟

- اگه واقعا مطمئنی که می‌خواهی بدونی، حرفی نیست؛ بهت میگم.

یسنا مشتاق به صورت او خیره شد. لحظه‌ی هیجان‌انگیزی بود؛ قرار بود بالاخره راز زندگی پسرک ماورائی زندگی‌اش فاش شود. از شدت هیجان نفسش در سینه حبس شده بود و قلبش ضربان گرفته بود. رهان لبخند تلخی به اشتیاق او زد و بی‌حرف آستین لباس یسنا را گرفت و او را با خود برد.

ثانیه‌ای بعد روی یک تپه‌ی شن بودند. یسنا با تعجب به اطراف نگاه کرد. تا چشم کار می‌کرد چیزی جز شن نبود. نزدیک طلوع آفتاب بود و گرگ و میش هوا جو خاصی را به وجود آورده بود.

- برای چی اومدیم این‌جا؟

رهان صاف ایستاد و بدون اینکه جوابی دهد یا حتی نیم‌نگاهی به او کند، چشمانش را بست. یسنا با تعجب به او خیره شد. اصلاً متوجه نمی‌شد؛ مگر قرار نبود رازش را بگوید، پس چرا به این‌جا آمده بودند؟ کم‌کم پرتوهای باریک خورشید هویدا شد؛ اشعه‌هایی که در کمال تعجب جذب رهان می‌شدند. یسنا با چشمان درشت‌شده به رهان خیره بود. رهانی که کم‌کم را پر از نور شده بود؛ طوری که چشمان یشمی دخترک را اذیت می‌کرد. حالا او هم‌چون جسمی نورانی می‌درخشید. یسنا دستان کوچکش را مقابل چشمان حایل کرد تا نور رهان کمتر اذیتش کند.

حدود یک ربع گذشت و در کمال تعجب رهانی که به ستاره‌ای درخشان تبدیل شده بود، به حالت عادی برگشت. یسنا بدون پلک‌زدن با دهانی باز به او خیره بود. چه‌طور باور می‌کرد این پسر تا چند دقیقه‌ی پیش هم‌چون خورشید می‌درخشید؟ اصلاً می‌شد باور کرد؟ ناباور سرش را چندبار تکان داد؛ نه، امکان نداشت!

- می‌خوای تا صبح با دهن باز به من نگاه کنی؟

به سختی دهانش را بست و پلک زد. رهان لبخند جذابی زد و با دست اشاره کرد تا بنشیند. یسنا گنگ خودش را روی شن‌ها رها کرد و منتظر به چشمان پررنگ ترشده‌ی رهان خیره شد. رهان لبش را تر کرد و نگاهی را از او گرفت. به روبرو نگریست و لبخند تلخی زد:

- تعجب نداره، منم احتیاج به انرژی دارم. تو انرژی رو از غذا می‌گیری من از خورشید.

او از نور انرژی می‌گرفت؟ پس خون آشام نبود نه؟

رهان بی‌مقدمه پرسید:

- تو چیزی راجع به مثلث برمودا شنیدی؟

- مثلث برمودا؟ همونی که جز عجایب هفت‌گانه‌ی دنیاست؟

- پس شنیدی.

- آره یه چیزایی شنیدم؛ راجع به ناپدیدشدن آدمایی که نزدیکش میشن اینا.

- تا حالا فکر کردی چه بلایی سر اونا اومده؟

- نه، چه‌طور مگه؟

رهان لبخند جذابی به دخترک گیج روبرویش زد و سرش را پایین انداخت و با شن‌های موردعلاقه‌اش سرگرم شد. یسنا پس از اندکی فکر پرسید:

- تو می‌دونی چه بلایی سرشون میاد؟

رهان نفس عمیقی کشید و دستش را از شن‌های جلویش جدا کرد. گفتن داستانی که بدون آمادگی می‌خواست برای دخترک تعریف کند، سخت بود؛ داستانی که بارها عهد کرده بود تا آخر دنیا بازگوش نکند.

– اولش یه انسان عادی بودم، یه انسان معمولی که نه اسمش رو می‌دونم، نه حتی رسمش رو یا حتی اینکه چه‌طور سر از اقیانوس اطلس آورده و چه‌طور با اون منطقه‌ی عجیب که اسم مثلث برمودا رو یدک می‌کشه گلاویز شده. آدمی که یه روز خودش رو توی جزیره‌ی ناشناخته پیدا کرد؛ جزیره‌ای که پر از آدم‌هایی تبعیدشده‌ای بود که مثلث برمودای شما تبدیلتشون کرده بود به انسان‌های خاصی به نام زبده؛ انسان‌هایی که دیگه معمولی نبودن و هرکدوم برای خودشون توانایی‌هایی داشتن و از اول بدون هیچ خاطره‌ای زندگی بی‌نهایتشون رو شروع کرده بودند. یه تمدن کامل و جالب...

رهان سکوت کرد؛ به پرگویی و تعریف عادت نداشت. نگاهش را از یسنا گرفت؛ به اندازه‌ی کافی توضیح داده بود که چیست و از کجا آمده. همین اندازه هم برای دخترک کافی بود. حداقل فهمیده بود که قرار نیست او را بخورد.

یسنا با بهت پرسید:

– تو...؟

رهان حرف نیمه‌کاره‌ی دخترک را کامل کرد و گفت:

– من فقط یه قربانی‌ام؛ کسی که محکوم شده به نفرت و سیاهی.

یسنا ناراحت لب برچید؛ بیچاره رهان!

- تو می‌تونی سیاه نباشی. خودت این‌جوری بودن رو انتخاب کردی.

رهان پوزخند تلخی زد. این دخترک از جبر سیاهی که سایه‌اش تا ابد بالای سر بود، خبری نداشت.

- خب الان این‌جا چیکار می‌کنی، چرا اومدی بیرون از اون جزیره؟

دیگر بیش از حد داشت کنجکاوی می‌کرد. اگر فقط به خاطر ترسش به او اصرار کرده بود، در همین حد برایش کافی بود.

- دلیلش به خودم مربوطه.

یسنا با دلخوری سکوت کرد و نگاهش را از او گرفت. هنوز تلخ بود؛ همچون زیتون سیاه.

- راستی...

یسنا نگاهش را از کفش‌هایش گرفت و منتظر به او دوخت. رهان لبخندی نمکی زد و گفت:

- لبخندها رو جمع کردم. اولش به نظر خیلی سخت بود؛ ولی کم‌کم مثل یه تفریح شد.

یسنا با بهت پرسید:

- واقعا؟ چه قدر زود!

رهان قیافه‌ی حق به جانبی به خود گرفت و مغرورانه گفت:

- چی فکر کردی؟ به من میگن رهان زبده.

یسنا با خود تکرار کرد: «زبده»

هیچ وقت فکر نمی کرد موجوداتی به نام زبده وجود داشته باشند. حسش شبیه عملی شدن یک خیال بود؛ یک خیال دخترانه. از همان هایی که شخصیت اصلیشان پسری قهرمان و استثنایی بود؛ تفاوتش این بود که برخلاف تمام پسرهای ماورائی این گونه خیال ها، این پسر برای عذاب دادن آمده بود نه برای نجات دادن.

عجیب بود! پسری که تا دیروز مطمئن بود نمی تواند حتی یک لبخند مهربان به کسی بزند، امروز ادعا می کرد پانصد لبخند جمع کرده است. عجیب بود؛ چون دخترک بیش از اندازه نمک شناس و فراموشکار بود. رهان کم کسی نبود، او مرد بود؛ یک مرد واقعی. مرد بود؛ وقتی در اوج بی کسی هم چون خاله و دایی عزیزش او را دور نینداخته بود و هوایش را داشت. مرد بود؛ وقتی هر روز برای دادن غذا به دخترک خود را به آب و آتش می زد. مرد بود؛ وقتی وحشیگری گرگ صفتان جامعه در سرشتش نبود و به دخترک همچون طعمه نگاه نمی کرد. به راستی در این دنیای خاکستری که مردهای واقعی در حال انقراض بودند، مرد بود.

- برگردیم خونه؟

- با هم؟ پس مهلقا...

حرفش را قطع کرد و گفت:

- بچه که نیست.

- آخه بچه ها هم هستن...

صدای رهان بالا رفت. این دخترک چه قدر ناز می کرد! آن قدرها هم حضورش در خانه مهم نبود که منتظر التماس رهان بود تا برگردد. اصلا التماس چرا؟ رهان ارباب او بود و ارباب ها فقط باید دستور بدهند.

- چه قدر حرف می زنی! من خسته می خوام برگردم خونه، تو هم میای.

- آخه...

رهان بی توجه به یسنا، آستین لباس او را گرفت و با هم به خانه رفتند. حوصله ی بحث کردن با او را نداشت. چه اهمیتی داشت بچه ها راجع به او چه فکری کنند؟ وقتی دیگر قرار نبود آن ها را ببیند. یسنا نگاه شاکی اش را به رهان که با لبخند به او خیره شده بود انداخت. در منطق او چیزی به نام مخالفت معنا نشده بود، فقط کاری را می کرد که دوست داشت؛ اصلا برایش مهم نبود بقیه چه فکری می کنند. - رهان! من رو برای چی با خودت آوردی؟ به خدا زشته جلو دوستای مهلقا، همین جوری هم پشتم هزارتا حرف هست.

رهان خندید و موزیانه گفت:

- تو الان رازی رو می دونی که نباید می دونستی، بالاخره باید تقاضش رو بدی؛ مگه نه؟

- منظورت چیه؟

- واضحه... از الان به بعد حرف حرف منه، جای هیچ مخالفتی هم نیست.

صدای یسنا بالا رفت:

- یعنی چی؟

رهان با همان خونسردی لج درآورش شانه‌ای بالا داد و گفت:

- تقاص فضولی اینه... تازه خیلی هم عادلانه‌ست.

- فضولی چیه؟ من حقم بود واقعیت رو بفهمم.

رهان بی توجه به او گفت:

- برای شروع الان که میرم درس بخونم بیا بادم بزن.

- رهان! می‌شنوی اصلا من چی میگم؟

- زود بیا تو اتاق، منتظرم.

- برمودایی؟ الو...

رهان به لقب بامزه و جدیدی که به جای لقب قبلی‌اش از دهان دخترک بیرون آمده بود، لبخند عمیق و شادی زد و بدون اینکه به سمت او برگردد، به اتاقش رفت. پشت میز تحریرش نشست و جعبه‌ی کوچک کادوییچ را از کشو بیرون آورد و منتظر شد دخترک وارد اتاق شود. امروز روز تولد یسنای خانه بود؛ روزی که مطمئنا میان روزهای پر از استرس و نگرانی دخترک گم شده بود. فکر نمی‌کرد دخترک امروز خانه باشد؛ ولی باز هم دلش نیامده بود ساده از امروز بگذرد و کادویی برای او مهیا نکند. در این سی سال که میان انسان‌های عادی بود، دیگر فهمیده بود چه قدر سالروز متولدشدنشان مهم است و مطمئنا برای دخترک خانه هم مهم بود.

چند دقیقه‌ای طول کشید تا صدای کوبیده شدن پاهای دخترک روی زمین را شنید؛ یسنا حسابی حرصش گرفته بود و از شدت عصبانیت پاهایش را روی زمین می‌کوفت. زیاد طول نکشید تا چند ضربه‌ی کوتاه به در نواخته شد و پشت سر آن یسنای اخمو وارد شد.

– نیومدم این‌جا بادت بزنم، اومدم بگم...

– دیگه دیر اومدی، من الان باد نمی‌خوام. به جاش...

در چشمان یشمی دخترک خیره شد و سعی کرد چهره‌ی خندانش را عادی نشان دهد:

– به جاش... الان ماساژ می‌خوام.

– چی؟!

رهان شانه‌ی سمت چپش را بالا داد و رو به او گفت:

– ماساژم بده.

یسنا ترسیده قدمی عقب رفت. لحن و صورت رهان به قدری جدی بود که این دخترک ساده ترسید و به فکر فرار از این اتاق افتاد.

– دیگه داری شورش رو در میاری!

رهان با چشمان پر از شیطنتش به او خیره شد؛ کوچولوی ترسو! از روی صندلی میز تحریرش بلند شد و جلوی او قد علم کرد. در چشمان یشمی دخترک ترس موج می‌زد؛ همین رهان را برای ادامه‌ی این بازی جری‌تر می‌کرد. یسنا با بلندشدن رهان دوباره قدمی عقب رفت و گفت:

- من برم تو اتاق خودم، دیشب نخواستیدم خیلی خسته‌م.

رهان قدمی جلو آمد و گفت:

- اول من رو ماساژ بده بعد برو بخواب.

یسنا باز هم قدمی عقب رفت ترسیده گفت:

- من با فداکردن دانشگاه و خانواده‌م تاوان دونستن رازت رو دادم، دیگه بحثی نیست.

- نوچ... ندادی.

- داری زور میگی دوباره.

- آره زور می‌گم.

یسنا کلافه و ترسیده قدم آخر را برداشت و به در برخورد کرد. ترسیده به چشمان سیاه رهان خیره شد.

چه قدر بدبخت بود! خدا هوایش را داشت مگر نه؟

رهان با لذت به صورت ترسیده‌ی دخترک خیره شد؛ اذیت کردن این فسقلی ساده چه لذتی داشت!

دستش را از پشتش بیرون آورد و جعبه‌ی کادوپیچ را جلوی صورت دخترک گرفت؛ دخترکی که حالا

آن قدر به او نزدیک شده بود که به راحتی صدای ضربان قلبش را می‌شنید.

یسنا با چشمان درشت به جعبه‌ی کوچکی که با کاغذ کادوی صورتی جلد شده بود، نگریست. برایش کادو

خریده بود؟ رهان؟!

- تولدت مبارک خانوم کوچولو.

بی‌اراده لبخند شادی روی لبان صورتی دخترک نشست و جعبه را از رهان گرفت. امروز تولدش بود؛ تولدی که همه فراموشش کرده بودند، حتی خودش.

- اینم آخرین لبخند از کسی که ادعا می‌کرد عمرا بتونم.

- تو دیگه کی هستی رهان؟

- یه خانوم کوچولویی بهم میگه برمودایی.

- از کجا می‌دونستی امروز تولدمه؟

- اختیار دارین خانوم! من رهانما... رهان زبده.

واقعا او رهان زبده بود؟ همان رهان بی‌احساسی که چند ماه پیش از گریه کردن دخترک لذت می‌برد؟ یا همان رهانی که می‌خواست او را از دره پایین بپندازد؟

- بازش کن ببین خوشت میاد؟

یسنا نگاه کوتاهی به او انداخت و با لبخند کادویش را باز کرد. موبایل بود؛ درست شبیه موبایل خودش که هیچ‌گاه نفهمید چه بلایی سرش آمد.

- حق نداری با کس دیگه‌ای به جز من در تماس باشی، حتی مهلقا و عطیه.

یسنا بی‌توجه به حرف او تشکری کرد و از اتاق بیرون آمد. اگر آن‌قدر نرم شده بود که برایش موبایل بخرد، کم‌کم نرم می‌شد و اجازه‌ی تماس با دوستانش را می‌داد.

موبایل به دست روی فرش هال نشست. چون از قبل تمام زیر و بم این موبایل را در آورده بود، بی معطلی با کارت بانکی اش که نزدیک دوماهی بود پولی به آن اضافه نشده بود، بسته‌ی اینترنتی گرفت. دلش می‌خواست از خانواده‌ی دوست‌داشتنی اش که راحت‌تر از آنچه تصور می‌کرد او را فراموش کرده بودند، باخبر شود.

برنامه‌ی اینستاگرام را نصب کرد. احمقانه بود؛ اما همچون روز کنکورش استرس داشت. فکر به اینکه همه به خوبی و خوشی با نبود او کنار آمده باشند، او را می‌ترساند. دستان لرزانش را مشت کرد و چشمش را با درد بست: «قوی باش یسنا، حتی اگه فهمیدی دیگه کسی رو نداری... حتی اگه فهمیدی پیمان...»

پیمانش چه؟ نکند دخترک فکر می‌کرد پیمانش با ریحانه ازدواج کرده؟ دخترک ساده! به این زودی باورش شده بود پیمان می‌تواند او را رها کند؟ نمی‌توانست! می‌توانست؟

لبان صورتی خوش‌رنگش را به دندان گرفت تا از شدت دلتنگی با دیدن خوشی پیمان فریاد نزند. تنش همچون کودک بی‌پناهی در دل سیاهی شب می‌لرزید و گردوی کوچک گلویش مدام بالا و پایین می‌شد.

وارد صفحه‌ی پیمان شد و با چشمان اشکی شروع به خواندن تمام پست‌هایی که در این مدت گذاشته بود، کرد؛ پست‌های ساده‌ای که هیچ اثری از دلتنگی از نبودن عشقی در آن دیده نمی‌شد. به هر حال پیمان خواننده بود و اجازه نداشت به همین سادگی از مشکلاتش صحبت کند. چرا؟ چون مردم همیشه دوست داشته‌اند طرفدار کسی باشند که خلایق در زندگی نداشته باشد. حقیقتاً انسان‌ها آن‌قدر مشکل و گره در زندگی خود دارند که دیگر جایی برای دیدن زجر محبوب‌های زندگیشان باقی نمی‌ماند. پیمان هم یکی مثل بقیه‌ی انسان‌های مطرح، پست‌هایش صرفاً برای فعال بودن در دنیای مجازی و برقرار کردن ارتباط با طرفدارانش بود.

دیدن عکس‌ها و فیلم‌هایی که پیمان در این مدت از خود به اشتراک گذاشته بود و کامنت‌های دختران جوان و به اصطلاح طرفدار، اخم‌هایش را در هم کرد. تعصب‌نداشتن روی شخصی که خود اوج بی‌تعصبی بود، سخت بود. با اینکه پیمان راحت از کنار زندگی او و رهان گذشته بود، باز هم نمی‌توانست همچون او بی‌غیرتی را یدک بکشد و نظاره‌گر فداشدن دختران رنگارنگ برای پیمان باشد.

بی‌حوصله از صفحه‌ی پیمان بیرون آمد. چرا باید به عکس‌های شاد او خیره می‌شد وقتی پیمان حتی کوچک‌ترین اشاره‌ای به او نکرده بود؟ حداقل می‌توانست گوشه‌ای کوتاه و رمزی تولدش را تبریک بگوید، نمی‌توانست؟ بغضش را فرو خورد. پیمان راحت‌تر از آنچه فکرش را می‌کرد فراموشش کرده بود. حق هم داشت؛ یسنا برای او مهره‌ی سوخته‌ی اشتباهات احساس نوجوانی بود، مثل یک جوش دوران بلوغ. شاید روزی بسیار مهم و قابل توجه بود؛ اما اکنون محو شده بود و ردی از آن باقی نمانده بود.

یادش به‌خیر؛ پارسال در چنین روزی پیمان چه تولد آن‌چنانی برایش گرفته بود. همه‌چیز تکمیل بود؛ رستوران مجلل و شیک که برای یک شب اجاره شده بود، موزیک لایت و زنده توسط یکی از بهترین معروف‌ترین استادان پیانو نواخته می‌شد، کیک بزرگ و دوطبقه‌ای با جمله‌ی زیبای «زندگی من تولدت مبارک» و حلقه‌ی زیبایی که همان شب قول تا ابد کنار هم بودن را مهر کرده بود؛ حلقه‌ای که هیچ‌گاه یسنا با خود به تهران نیاورد. آن روزها پیمان تهدید کرده بود اگر به تهران برود، باید قید همه‌چیز را بزند و یسنای ساده‌دل زودباور قید او و حلقه‌اش را زد و به تهران آمد. چه‌قدر بعدها سر همین موضوع با هم بحث کرده بودند. دست آخر هم یسنا قول داده بود هر وقت به شیراز برگشت، اولین چیزی که به سراغش برود این حلقه‌ی جواهر زیبا باشد. اصلاً وقت نکرد به دنبال حلقه‌اش بگردد. آن‌قدر خاله پریچهر برای خلاص‌شدن از شر او عجله داشت که مجال گشتن به او نداد.

با کلافگی دستش را روی صورتش کشید. باز هم به خانه‌ی اول رسیده بود و در حال هجی کردن واژه‌ی تلخ دلتنگی بود. پیمان با این دخترک بی‌کس بد کرده بود. نباید به این سادگی پشتش را خالی می‌کرد. او بیش از اندازه ترسو و بزدل بود!

برای اطمینان اینستاگرامش را پاک کرد. باید به ظاهر مطیع فرمان اربابش می‌بود؛ ظاهراً مطیع و باطنا فرمانروا! رسم انسان‌های موفق در این روزگار خاکستری همین بود.

با صدای آیفون از جا برخاست. بلندشدنش همزمان با بازشدن در اتاق رهان شد. رهان که منتظر بهانه‌ای برای فرار از درس خواندن بود، با شنیدن صدای آیفون هم‌چون قرقی بیرون آمده بود.

با دیدن یسنا به آیفون اشاره‌ای کرد و منتظر شد تا او در را باز کند. یسنا به سمت آیفون رفت و با دیدن مهلقا، چهره‌ی ترسناک دیشبش مقابل چشمان یشمی و بی‌روحش نقش بست. ترسیده به جان پوست لبش افتاد.

- کی بود؟

- مهلقا.

- از فندق لقا این قدر ترسیدی؟

- آخه...

رهان میان حرفش پرید:

- در رو باز کن پشت دره.

فرصتی برای تعریف کردن ماجرای دیشب نماند. یسنا با ترس و اکراه در را باز کرد. توقع داشت مهلقا همچون زامبی‌ها با حالت خمار داخل شود و سر او را بکند، بعد قاه قاه بخندد و بگوید: «تا تو باشی با شوهر من نیلکی!»؛ اما برخلاف تصورش مهلقا با همان لبخند مهربان همیشگی با لباس و شال قرمزی که عجیب به فیروزه‌ای مو و چشمانش می‌آمد، سلامی گفت و با احتیاط همراه با چمدان مشترکشان وارد شد.

همین که داخل شد، رهان نگاهی به او که خستگی راه هنوز بر تنش بود انداخت و ناشیانه گفت:

– سلام، تو چرا اومدی؟ پیش دوستات می‌موندی، نمی‌خواستی مزاحم تو هم بشم.

مهلقا لبخند تلخی زد؛ همسر آینده‌اش از اینکه خلوتشان را برهم زده بود ناراحت بود. به اشتباه برای خداحافظی آمده بود؟ این مرد بیش از اندازه بی‌رحم نبود؟ چه‌طور به همین سادگی او را نادیده می‌گرفت؟ جوابی نداد، تنها پردرد گفت:

– سلام.

این بار یسنای ترسیده بود که لب باز کرد و گفت:

– مهلقا جان حالت خوبه؟ دیشب...

مهلقا در حالی که هنوز نگاه دلخورش به رهان بود، رو به یسنا گفت:

– بی‌زحمت چمدون رو می‌بری توی اتاق بقیه وسایلم رو جمع کنی؟

– جمع کنم؟ چرا؟

- ببخشید زحمتت میشه.

نگاه متعجب و یشمی یسنا بین مهلقا و رهان چرخید. حتما لازم بود با هم خلوت کنند؛ پس بهتر بود به دنبال نخود سیاهش رود. سرش را پایین انداخت و با چمدان بزرگ مهلقا داخل اتاقش رفت.

همزمان با از دید خارج شدن یسنا، رهان پرسید:

- چی شده مهلقا؟

لبخند تلخ مهلقا پررنگ تر شد؛ تازه می پرسید چه شده.

- دیر اومدم... خیلی دیر!

اخم های رهان در هم رفت. متوجهی احساس شکستی که مهلقا در آن دست و پا می زد نمی شد. اتفاقی افتاده بود؟ طوری صحبت می کرد انگار عاشق اوست و او را هنگام خ—یانت پیدا کرده. از فکر احمقانه اش لبخندی روی لب هایش نشست؛ امکان نداشت مهلقا هم چون زنان معمولی احمق شده باشد!

- هیچ معلومه چی میگی؟

مهلقا با تاسف سری تکان داد و با چشمان فیروزه ایش که اکنون نمدار شده بود، به صورت رهان خیره شد. مردش وارد بازی ممنوعه ای شده بود؛ پیدا کردن حس به یک معمولی آینده ای جز تباهی نداشت.

- دیشب خواب دیدم.

رهان همچون کسانی که چیز مهمی کشف کرده اند، با خوشحالی پرسید:

- پس برا همین یسنا ترسیده بود؟

مهلقا بی توجه به او که حتی هنگام صحبت کردن با هم به فکر یسنایش بود، گفت:

- توی خواب به یک سال دیگه رفتم؛ تنهای تنها! تو و یسنا نبودین. دقیق یادم نیست چه اتفاقی افتاد، فقط همه ش یه حسی تو خواب بهم می گفت رهان به خاطر یه نیمه معمولی نابود شده.

رهان با تعجب به صورت جدی مهلقا خیره شد؛ شوخی می کرد نه؟ اگر شوخی نبود که...

بعید بود خواب های مه لقا اشتباه باشد. خواب که نه، اسمش بیشتر سفر بود؛ سفری کوتاه مدت در برهه ای از زمان.

- نگران نباش، مراقب خودم هستم.

- خوبه.

مهلقا ثانیه ای با چشمان نمدارش به چشمان سیاه رهان خیره شد. خواب وحشتناکی دیده بود.

احساس تنهایی و بی کسی که در نبودن رهان حس کرده بود، آن قدر تلخ بود که هنوز به خاطرش داشت. حاضر نبود ثانیه ای به آن زمان برگردد. نمی دانست آن نیمه معمولی که باعث نابودی رهانش بود، کیست و کجاست. اصلا مگر می شد چنین شخصی وجود داشته باشد، وقتی جزای تولد چنین بچه ای مرگ است؟ نگاه نگران و خسته اش را از او گرفت و رو به یسنایی که خیلی وقت بود چمدان او را آماده کرده بود، بلند گفت:

- یسنا جان اگه وسایلت رو برداشتی چمدون رو بیار که برم.

یسنا از روی تخت بلند شد و همراه با چمدان او بیرون رفت. مهلقا به سرعت عمل او پوزخندی زد؛ چه عجله ای برای خلاص شدن از شر او داشت.

- فکر می‌کردم بیشتر بمونی.

این اوج احساسات رهان بود؛ ذره‌ای اصرار و اشتیاق برای بیشترماندن او دیده نمی‌شد.

- فکر کنم نباشم شما راحت‌ترین.

یسنا توبیخ‌گرایانه گفت:

- این چه حرفیه مهلقا...

رهان طبق عادت همیشگی‌اش میان حرف دخترک پرید و گفت:

- آره خب اون جووری راحت‌تریم.

مهلقا چنگی به چمدانش زد؛ دستان لرزانش روی چمدان مشت کرد. خواست دهان باز کند و بگوید: «رهان خجالت‌بکش، من همسر آینده‌ی توام!»؛ اما سکوت کرد. رهان مجبور به ازدواج با او بود؛ اگر حرمت‌های میانشان نمی‌شکست بهتر بود. بگذار فکر کنند او احمق است.

- بمون مهلقا، بچه‌بازی در نیار. تو کاری به من و یسنا نداری که مزاحمت باشه.

- ممنون، به اندازه‌ی کافی بهم خوش گذشته تو این چند روز. اول و آخر که باید برگردم.

قدمی عقب رفت و به یسنا خیره شد. سر تا پایش را نگریست؛ خدا را شکر رهان را به رقیب قدری باخته بود. هرچند پایان حس آن دو چیزی جز وصال او و رهان نبود. چمدانش را روی فرش کشید و به سمت در رفت. دروغ چرا؛ تنها گذاشتن آن دو برایش سخت‌ترین کار ممکن بود. چند ثانیه‌ای خیره به در به ضعفش

برای این جدایی اندیشید و در آخر با صدایی که انگار از ته چاه می‌آمد و رگه‌هایی از نگرانی و ترس داشت گفت:

– مراقب خودتون باشید. فعلا.

و از در بیرون زد.

– برو دنبالش نذار بره.

رهان متعجب به او نگریست؛ این قناری سخنگو چه می‌گفت؟ یسنا ادامه داد:

– اون همسر آینده‌ی توئه، چه‌طور می‌تونی به همین راحتی اجازه بدی با فکرای اشتباهش بره؟

– تو...

حرفش را قطع کرد و تلخ گفت:

– آره من می‌دونم قراره با هم ازدواج کنید.

می‌دانست؟ از کجا؟ مهلقا؟ دیگر چه می‌دانست؟ مهلقا بیشتر از آنچه فکر می‌کرد پر حرف و فضول بود؛ چه چیزهای بی‌ربط و مزخرفی به خورد این دخترک ساده‌دل داده بود.

– قرار نیست! تا وقتی من نخوام هیچ‌وقت این اتفاق نمی‌افته.

– اما مهلقا می‌گفت...

– مهم نیست اون چی می‌گفت.

نه، مهم نبود. مهلقای احمقی که فکر می کرد او هم هم چون بقیه برده ی حلقه به گوش شورا می شود و تن به این ازدواج مزخرف می دهد، اصلا مهم نبود! بی ربط پرسید:

- ببینم تو گشنة نیست؟

یسنا با دلسوزی به در خیره شد. بیچاره مهلقا! رهان کوچک ترین توجه ای به او نداشت، حتی گرسنه بودن یا نبودن او برایش مهم تر از مهلقای دل شکسته ای بود که با نگرانی او را ترک کرده بود. چه چیزی عذاب آورتر از اینکه پسر مورد علاقه ی دختری کوچک ترین توجه ای به او نداشته باشد؟

- بریم فروشگاه خرت و پرت بخریم؟ هیچی تو خونه نداریم.

یسنا بی حواس سری به نشانه ی موافقت تکان داد. ذهنش هم چنان درگیر مهلقا بود. کاش می توانست رهان را مجبور کند که به دنبالش برود. حتما تا الان حسابی احساس پوچی و بی کسی کرده بود.

- برو آماده شو بریم دیگه.

یسنا با صدای گرفته و ناراحتش زمزمه وار گفت:

- رهان... مهلقا....

این بار رهان فریاد زد:

- اه... تمومش کن هی مهلقا مهلقا! برو لباس کوفتیت رو بپوش بریم.

یسنا بغض کرده گفت:

- حق نداری سر من داد بزنی.

رهان سرش را با شرمندگی پایین انداخت و نرم گفت:

– باشه، باشه دیگه داد نمی‌زنم، تو هم برو آماده شو. رو مخ من راه نرو این قدر.

حیف که نه رهان اهل نازکشی بود نه یسنا اهل نازکردن، وگرنه الان تا چند ساعت دخترک داستان قهر کرده بود و پسر داستان هزاربار نازش را کشیده بود.

مانتوی ساده‌ی مشکی و شال سدری‌اش را پوشید و لبخند شیرینی روی لبان صورتی‌اش نشست. یاد مهلقا افتاده بود؛ چه قدر سر آینه‌نداشتن اتاقش مسخره‌اش می‌کرد. می‌گفت: «دختری که آینه توی اتاقش نیست دختر نیست، گودزیلاس!»

آه... مهلقا! دخترک بیچاره. ناراحت به تشک مهلقا که هنوز وسط اتاق پهن بود خیره شد. از شدت ناراحتی کم مانده بود گریه کند. گفته بودم پرنسس خانه‌ی پرویز بالایی بیش از اندازه مهربان و ساده‌دل است؟ گفته بودم به همین سرعت دلتنگ دختر شوخ و شادی که شب قبل همچون تسخیرشدگان صحبت کرده بود شده؟

صدای فریاد رهان باعث شد دستپاچه‌گوشی نویش را داخل کیف دستی‌اش بندازد و از اتاق بیرون رود.

– چیکار می‌کردی دو ساعت توی اتاق؟

– هیچ کار.

رهان نگاه بی‌تفاوتی به سرتاپای او انداخت و بدون حرف از در ورودی بیرون رفت.

با هم به یکی از شعبه‌های فروشگاه زنجیره‌ای نزدیک خانه‌شان رفتند. یسنا با اشتیاق سبد چرخ‌داری برداشت با دقت و حوصله شروع به دیدن و انتخاب کرد. رهان لبخندی به شوق دخترک زد و نگاه

کلافه‌اش را میان مردمی که برای خرید به آن جا آمده بودند چرخاند. خودش هم نفهمید چه شد که پیشنهاد آمدن به این جا به سرش خطور کرد. از رهانی که از هدر دادن وقت متنفر بود، بعید بود برای خرید مواد غذایی با دختر صبوری همچون یسنا پیش قدم شود!

چندبار دور تا دور فروشگاه را از نظر گذراند؛ اما دریغ از ذره‌ای حرکت! یسنا با حوصله بسته‌ی نسکافه‌ای برداشته بود و در حال خواندن تاریخ تولید و انقضایش بود. خون خون رهان را می‌خورد. آن قدر معطلی برای خرید یک میان وعده‌ی مزخرف که به نظر نمی‌آمد ارزش غذایی بالایی داشته باشد؟ صدایی در سرش پیچید؛ حتما لازم است دیگر، بگذار دخترک از خرید کردنش لذت ببرد؛ کمی صبر که به جایی بر نمی‌خورد.

چند دقیقه‌ای به همین منوال گشت؛ چند دقیقه‌ای که سختی قریب به سی صد سال داشت! در آخر یسنا بسته را سر جایش گذاشت و قدمی جلو رفت.

رهان هاج و واج به او و بسته‌ی داخل قفسه خیره شد. بعد از دو ساعت کلنجار رفتن آن را به جای اولش برگردانده بود؟ دستش را بالای سرش برد؛ مطمئناً از شدت عصبانیت از سرش دود بلند شده بود! بی‌اراده چنگی به بسته‌ی نسکافه زد و آن را داخل سبد انداخت. صدای اعتراض یسنا بلند شد:

– نمی‌خوامش! زیاد اهل نوشیدنی نیستم تا بخوام بخورمش یه سالی گذشته، تا اون موقع هم خراب شده. این دخترک چه می‌گفت؟ چه‌گونه حاضر می‌شد زمانش را صرف چیزی کند و به آن نرسد؟ چه استدلالی هم برای خودش کرده بود.

– دنبالم بیا حرفم نزن.

– اما...

رهان چرخ را از دست او گرفت و با گام‌های بزرگ از او دور شد. یسنا با دهانی که جمله‌ی ماسیده‌ای درونش بود به دنبالش دوید. رهان بی‌توجه به قیمت یا حتی تاریخ انقضا، اجناسی را که جعبه‌های زیبا و جذابی داشتند برمی‌داشت و قبل از اینکه یسنا وقت کند اجناس مزخرفی را که برداشته جابه‌جا کند، با گام‌های تند از آن‌جا دور می‌شد. حالا سبد کالایشان پر شده بود از پای مرغ، ادویه، نسکافه آماده، آرد سوخاری، ماکارانی قند و جرم‌گیر کتری.

رهان با لبخند همچون کودکان که دنبال چرخ می‌دویدند، با سرعت چرخ را هل داد و روی زمین تقریباً سر خورد. خرید کردن چه کیفی داشت! چرا در این سی‌سال متوجه نشده بود؟ اصلاً در این سی‌سال چه کار می‌کرد؟ صدای خسته‌ی یسنا در جا متوقفش کرد:

– تو رو خدا وایسا، خسته شدم دیگه!

لبخند به لب به یسنا که همچون پنگوئن بامزه‌ای در حال دویدن بود، خیره شد. چند ثانیه‌ای طول کشید که دخترک به او برسد. در همین چند ثانیه صدای زوج جوانی که از کنارش عبور می‌کردند، توجهش را جلب کرد.

مرد جوان رو به همسرش گفت:

– حاج خانوم امشب برات یه شامی پیزم که انگشتاتم باهاش بخوری.

زن جوان ملیح خندید و با عشوه پرسید:

– به چه مناسبت؟

مرد جوان دستی به ریش‌های مرتبش کشید و با صدای بمش گفت:

- به مناسبت تشکر از خانوم خوشگلی که با اومدنش به خونه‌ام رنگ زندگی پاشیده.

صدای نفس‌نفس‌زدن دخترک حواسش را از آن زوج تازه مزدوج‌شده پرت کرد. یسنا نفس‌نفس‌زنان درحالی که هنوز حالش جا نیامده بود، غرغر کرد و گفت:

- چرا... این..قدر...ت.. تند میری...؟

این را گفت و اما مجالی برای پاسخ به رهان نداد، دستش را جلو برد و بسته‌ی منجمد پای مرغ را برداشت. صورتش از دیدن پاهای سفید و گوشتی مرغ‌های مادرمرده در هم شد و تقریباً جیغ زد:

-این دیگه چیه؟

رهان با دیدن قیافه‌ی در هم و بامزه‌ی دخترک کم مانده بود بلند بلند قهقهه بزند. به سختی جلوی خود را گرفت و به همان لبخند شاد روی لبانش اکتفا کرد:

- نمی‌دونم؛ ولی نگاهش کن چه قدر خوشگله.

دهان یسنا باز ماند؛ چه‌طور به این چیزهای چندش‌آور می‌گفت خوشگل؟!!

- دستت درد نکنه، من از این چیزای خوشگل دوست ندارم بذارش تو قفسه.

صدای رهان تقریباً بالا رفت:

- من ازش خوشم اومده و برش می‌دارم، به تو هم کاری ندارم.

قبول، آن پاهای کریه برای او؛ حتما لازمش داشت. بار دیگر نگاه یشمی‌اش به سبد خرید رهان افتاد؛ این بار با دیدن شش بسته جرم‌گیر کتری صدایش بالا رفت:

– وایسا ببینم، اینا دیگه چیه؟

– جرم‌گیر کتریه، چهارتا برمی‌داشتیم دو تا رایگان می‌داد. خیلی به صرفه‌ست نه؟

– آره خیلی؛ ولی یه سوال، ما که کتری نداریم به چه دردمون می‌خوره؟

– کتری هم می‌خریم حالا.

– اینا رو ببر بذار سر جاش. اجازه بده من برم وسایل مورد نیازمون رو بردارم.

– تو چیکار به اینا داری؟ برو هر چی لازم داری بردار.

– آخه...

– وای خانوم کوچولو! تا حالا بهت گفتم چه قدر ازم حرف می‌کشی؟

جالب بود؛ خودش همچون بچه‌ها لج کرده بود و می‌خواست چنین وسایل بی‌خود و به درد نخوری را بخرد، بعد به او خرده می‌گرفت و می‌گفت چه قدر حرف می‌کشد. هاج و واج به لبخند عمیق و سمج رهان خیره شد. از کی تا به حال آن اخم مردانه و وحشناک جایش را به این لبخند دلپذیر و جذاب داده است؟

– برو دیگه، چرا وایسادی من رو بر و بر نگاه می‌کنی؟

یسنا مردد سری تکان داد و برخلاف او شروع به حرکت کرد. رهان قدمی جلو رفت تا به تفریح سالم و تازه‌ای که پیدا کرده بود برسد؛ اما...

اما اگر کسی مزاحم یسنایش می شد چه؟ اگر تنها بودن دخترک زیبای خانه اش باعث جلب توجه عده ای بیمار دل می شد؟ اگر تنهایی او را می ترساند؟ کلافه پوفی کشید و راه رفته را برگشت. زیاد طول نکشید که به یسنای خیره به قوطی های روغن رسید. صدای قدم های محکم و استوارش باعث شد دخترک به سمتش برگردد و با دیدن او لبخندی روی لبان صورتی رنگش حک شود.

رهان سکوت را شکست و گفت:

- من دیگه چیزی نمی خوام. تو وسایلی رو که می خوای بردار که کم کم برگردیم.

یسنا قوطی روغنی برداشت و با سر حرف او را تایید کرد.

خلاصه خرید کردنشان نیم ساعت دیگر هم طول کشید. در این نیم ساعت یسنا همچون رهبران به سمت فلان چیز دستور می داد و رهان همچون باربران بدون کوچک ترین اعتراضی چرخ را می کشید و شیء مورد نظر را برمی داشت. در کل خرید لذت بخشی بود؛ هم برای یسنا و هم برای رهان.

بعد از حساب کردن پول وسایل، سوار بر ماشین شدند. یسنا نگاه کوتاهی به صورت رهان انداخت؛ پسری که بسیار متفاوت با هیولایی بود که او را زندانی کرده، هرچند هنوز برخی از کارهای او برایش غیرمنطقی بود؛ مثل خریدن یک جین جرم گیر یا آن پاهای زشت مرغ.

با یادآوری بسته ی پای مرغی که اکنون در صندوق عقب بود، آهی از اعماق وجودش کشید.

- تو آه کشیدی؟

- نه.

- مطمئنی؟

- آره، آره!

- ولی...

- گفتم که من نبودم.

- باشه قبول.

رهان نفسی گرفت و در حالی که برای پسر بچه‌ای که قصد پریدن وسط کوچه داشت بوق می‌زد، گفت:

- تو آشپزی بلدی؟

یسنا با تعجب به او خیره شد و پاسخ داد:

- اصلا. توی اون یه ماهی که تنها بودم همه‌ش درگیری داشتم.

رهان لبخندی به او زد و گفت:

- منم بلد نیستم.

یسنا صورت بی تفاوتی به خود گرفت و با خود گفت: «خب که چی؟ هردو آشپزی بلد نیستیم خیلی

جالبه؟!» با پوزخند پرسید:

- خب؟

- ولی می‌خوام امشب آشپزی کنم.

- آشپزی کنی؟ چرا...؟

- چون... خب... هیچی! بعدا بهت میگم.

- چرا مشکوک می زنی؟ اتفاقی افتاده؟

- مشکوک چی؟ دلم می خواد آشپزی کنم، مشکلی داره؟

- نه خب اگه درست داری خب بکن.

رهان لبخند عمیقی زد و پایش را روی پدال گاز فشار داد. با اینکه احتمالا آشپزی حالش را بد می کرد؛ اما مهم نبود، امروز بندهی دلش بود و افسارش را به دست احساساتش داده بود. بگذار یک روز هم عقل و منطقش استراحت کنند؛ چه مشکلی داشت؟

به سختی تمام خریدها را در دستش جا داد و از پله ها بالا رفت. هر چه دخترک اصرار حداقل خریدها را با آسانسور ببرد، قبول نکرد؛ استفاده از آسانسور چه معنی داشت؟ مگر او همچون معمولی ها به آسانسور محتاج بود؟

وقتی به طبقه شان رسید، یسنا را دید که با پوزخند به او و غرور بی جاییش دم در ایستاده بود. بی توجه به پوزخند اعصاب خردکن دخترک پله ی آخر هم بالا رفت؛ بالا رفتنش با باز شدن در خانه ی یسنا همزمان شد.

با تعجب به پیمان که با تیشرت خانگی اش بیرون آمده بود خیره شد. او این جا چه کار داشت؟ بی اراده به صورت یسنا نگاه کرد. یسنا نگاه کوتاهی به پیمان کرد و با لبخند تلخی نگاهش را از او گرفت و بدون هیچ حرفی داخل رفت. در دل به دخترک احسنت گفت؛ بالاخره داشت عاقل می شد.

- سلام جناب پیمان! این طرفا؟ فکر می کردم این خونه مال یسناست.

پیمان به سختی نگاه منتظر و غمگینش را از جای یسنا و گرفت و به خریدهای در دست رهان خیره شد. اشتباه نکرده بود؛ آن‌ها واقعا در کنار هم خوشبخت بودند.

- علیک سلام.

- جوابم رو نگرفتم.

- فکر نمی‌کنم باید به شما جواب بدم.

پوزخندی روی لب‌های رهان نشست؛ این پسر ضعیف برایش دم در آورده بود.

- اتفاقا باید جواب بدی، تو خونه‌ی یسنای من چه غلطی می‌کنی؟

یسنا ی من! برای داغان کردن پیمان مثلا عاشق چه گفته بود! پیمانی که به سختی دستان لرزانش را مشت کرده بود تا قوی باشد، با شنیدن این کلمه تقریبا وا رفت؛ حس شکست پیمان بی‌عرضه و بی‌غیرت لبخند بدجنسی روی لبانش نشانده.

- این‌جا خونه‌ی یسنا نیست، خونه‌ی خان بابامون بود که بد از مرگش به مامانم و و داییم رسید؛ اونا هم به عنوان هدیه‌ی عروسی دادن به من.

- عروسی؟ تبریک میگم.

- ممنون؛ اما الان خبری نیست، ان شاءالله بعد از سال خان بابا.

رهان با لحن کشداری تاییدوار گفت:

- ان شاءالله.

این را گفت و نگاه تحقیرکننده‌ای به سر تا پای این موجود ضعیف قابل ترحم کرد و بی حرف داخل رفت. یسنا دم در با ابروان گره خورده ایستاده بود و به حرف‌های آن‌ها گوش می‌داد. پیمان بی‌وفا قرار بود داماد شود، آن وقت او همچون دیوانگان اولین کاری که بعد از گرفتن موبایل کرده بود، رفتن به سراغ او بود. احمق بود؛ احمق و بچه! چه طور فکر می‌کرد پیمان آدم فروش روزی عاشقش بوده؟ چه طور فکر می‌کرد عشقشان ابدی است و هیچ حد و مرزی ندارد؟ چه طور؟

- چرا این جا ایستادی؟ بدو برو اتاقت ببینم.

یسنا بی‌حواس جواب داد:

- هوم؟

رهان خندید و بانمک گفت:

- حواست کجاست دختر خانوم؟ مگه نگفتم می‌خوام آشپزی کنم؟ برو تو اتاق که می‌خوام شگفت زده شی با دیدن ناهار خوشمزه‌ت.

یسنا گنگ و گیج به صورت او خیره بود؛ ذهنش عمیقاً درگیر پیمان بی‌وفایی بود که آمده بود دل بسوزاند؛ پیمانی که با افتخار گفته بود این خانه هدیه عروسی‌ام است. رهان صدایش را کمی بالا برد و گفت:

- یسنا! برو دیگه.

یسنا بی‌حرف وارد اتاقش شد و دل شکسته روی تختش ولو شد. رهان با لبخند وسایل را به داخل آشپزخانه برد. امروز که عقلش را به مرخصی فرستاده بود، همه چیز در هم شده بود. آمدن پیمان هم این

وسط گره‌ی کوری بر گره‌های زندگیشان شده بود. با گوشی طرز تهیه‌ی غذای مدنظرش را پیدا کرد و دست به کار شد. بی‌خیالی طی کردن در شرایط سخت و بحرانی چه حس خوبی بود!

قیافه‌اش فوق‌العاده بامزه شده بود؛ یکی از شلوار خانگی‌اش را دور دهان و بینی‌اش بسته بود تا بوی شدید سرخ‌کردنی اذیتش نکند. صورت تقریباً بزرگ و بیضی‌مانندش زیر آن شلوار بزرگ محو شده بود. این معمولی‌ها چه‌طور می‌توانستند چنین چیزهای پربویی را بخورند؟

دلش را به کار داد و روغن را درون تابه ریخت؛ به ظاهر در حال آشپزی اما در باطن شدیداً غرق در فکر بود. صدای دلگیر مهلقا در ذهنش تکرار می‌شد: «توی خواب به یک سال دیگه رفتم؛ تنهای تنها! تو و یسنا نبودین. دقیق یادم نیست چه اتفاقی افتاد، فقط همه‌ش یه حسی تو خواب بهم می‌گفت رهان به‌خاطر یه نیمه‌معمولی نابود شده.»

اگر مهلقا این را دیده بود، پس مطمئناً یک سال دیگر نابود می‌شد؛ مگر اینکه با تقدیر مبارزه می‌کرد و سرنوشتش را عوض می‌کرد. باید به سراغ حسامی که سرنوشتش را این‌گونه با موجودی نیمه‌معمولی گره زده بود می‌رفت. اگر همان موقع دلش به حال او نمی‌سوخت، اکنون این‌گونه نشده بود. باید فکرش را می‌کرد که حضور یک موجود در دنیای آدم‌ها که حتی تولدش اوج نافرمانی است، یک روز گریبان‌گیرش می‌شد. حالا که فکرش را می‌کرد؛ هرگاه دلش برای کسی سوخته بود، بعدها حسابی تاوان داده بود. لبخند تلخی گوشه‌ی لبش نشست. بوی غذا اذیتش می‌کرد؛ آن‌قدر که دلش می‌خواست این تابه‌ی رومخ را از پنجره پایین اندازد. خنده‌دار بود؛ رهانی که هیچ‌کس و هیچ‌چیز نمی‌توانست مجبورش کند کاری را که اذیتش می‌کند انجام دهد، اکنون به سختی با خودش درگیر بود تا غذای خوش‌طعمی برای دخترک خانه‌اش درست کند.

آخرین تکه‌ی سرخ‌شده را درون بشقاب گذاشت و با لبخند داد زد:

- یسنا، بیا غذا آماده است.

یسنا که حسابی کنجکاو بود رهان با آن همه اصرار چه غذایی پخته، بی خیال پیمان و آمدنش شد و با سرعت از اتاق بیرون زد.

وارد آشپزخانه شد. قیافه‌ی شاد و لبخند عمیق رهان باعث شد لبخند بی‌جانی بزند و با کنجکاوی به بشقاب لب کابینت خیره شود. رهان همچون دختران ملوس دستش را پشتش قلاب کرد و با لحن بانمکی گفت:

- بفرمایید، اینم پیشنهاد سرآشپز.

داد یسنا با دیدن محتوای درون بشقاب بالا رفت. آن پاهای سفید و گوشتی حال سوخاری شده بودند؛ پاهایی که شاید تا دیروز در حال دویدن و پریدن بودند. مورمورش شد و داد زد:

- این دیگه چه کوفتیه؟!

- اِ یسنا! این چه حرفیه؟ کوفت دیگه چیه، این همه زحمت کشیدم درستش کنم.

یسنا دستش را به حالت پاهای مرغ درآورد و با چندش گفت:

- آخه چرا این؟ من که گفتم ازش بدم میاد. می‌خوای اذیت کنی دوباره؟

- اذیت چیه؟ باور کن خوشمزه شده، تو یه دونه بخور حالا.

- من نمی‌خورم، ممنون.

صدای رهان بالا رفت:

- مگه به دل توئه؟ این همه زحمت کشیدم باید بخوری.

- یعنی چی؟ چرا داری زور میگی؟ من که گفتم پای مرغ دوست ندارم، می خواستی درست نکنی.

حرف منطقی دخترک بدتر رهان را عصبانی کرد؛ به قدری که با خود قول داد تا وقتی پای مرغ را به خوردش ندهد بی خیال نشود.

چنگی به محتویات بشقاب زد و یکی از پاهای برشته را برداشت و رو به او گرفت و با تهدید ساختگی گفت:

- بگیر بخور، وگرنه...

- وگرنه چی؟

- وگرنه من می دونم با تو.

این را گفت و به سرعت به سمت دهان یسنا هجوم برد تا غذایی را که به سختی درست کرده درون دهانش بچپاند. یسنا با ترس شروع به دویدن کرد؛ جیغ می زد و می دوید. رهان هم بلندبلند می خندید و دنبالش می کرد. اگر می خواست، می توانست در کسری از ثانیه او را بگیرد؛ ولی بازی با او انگار بهتر بود. همچون بچه های شلوغ خانه را روی سرشان گذاشته بودند! سر و صدایشان آن قدر بلند بود که پیمان با اینکه در حال صحبت کردن بود شنید. پیمانی که با شنیدن خنده های بلند یسنا دیگر صدای ریحانه ی پر از ادعا را نمی شنید؛ ریحانه ای که اسمش نامزد بود؛ اما یک بار هم خنده اش دلش را نلرزانده بود. آه خفیفی کشید و رو به ریحانه گفت:

- ریحانه خسته‌م می‌خوام برم. اگه کاری نداری قطع کن.

ریحانه عصبی نفس عمیقی کشید و گفت:

- پیمان اصلاً شنیدی چی گفتم؟ بابام از دستت عصبانیه.

- باشه، چندبار میگی؟

- این چه طرز صحبت کردنه؟

- خدا حافظ.

- پیمان!

بی‌حوصله موبایلش را گوشه‌ای پرتاب کرد. صدای خنده‌های ملوس یسنا در سرش می‌پیچید. در اتاق را محکم بست و گوش‌هایش را گرفت. اشتباه کرده بود به این‌جا آمده بود، باید مثل همیشه برای کارهای آلبومش به هتل می‌رفت. خیال می‌کرد الان یسنایی را ملاقات می‌کند که هنوز داغدار خان‌بابایش است؛ یسنایی که تا ابد سیاه‌پوش تنها مرد زندگی‌اش می‌ماند، نه دختری که در حال عشق‌بازی با پسر همسایه است

پیمان بود دیگر؛ با صدای خنده‌ی یستا ذهنش تا ناکجاها رفته بود و خون‌خونش را می‌خورد. درست یا غلط، هنوز روی عزیزکرده‌اش غیرت داشت و رگ غیرتش بدموقع بالا زده بود.

وقتی حس خستگی در دخترک هویدا شد، رهان در جا ایستاد و با لبخند گفت:

- باشه قبول، من تسلیم.

یسنا با تعجب از حرکت ایستاد و مشکوک به رهان خیره شد. بعید بود به همین سادگی کنار بکشد.

رهان ادامه داد:

– اگه واقعا حاضر نیستی به خاطر زحمتهای من حتی یه دونه ش رو تست کنی دیگه مهم نیست.

– آخه...

– گفتم که مهم نیست دیگه، نخور.

یسنا با شرمندگی قدمی به سمت او آمد و ملایم گفت:

– باور کن اگه می تونستم می خوردم. من از بچگی...

– بی خیال، این قدر بهونه نتراش؛ گفتم که مهم نیست.

یسنا قدم دیگری به او نزدیک شد و صدایش زد؛ اما رهان در یک حرکت سریع پای مرغ در دستش را در دهان او که حالا بیش از اندازه نزدیکش شده بود چپاند.

چشمان یسنا از تعجب گرد شد. برخلاف ظاهر کریهش طعم خوبی داشت. در جواب این نامردی رهان چشم غره‌ای رفت و با اشتها شروع به خوردن کرد؛ واقعا خوشمزه بود!

وقتی لقمه را قورت داد، رو به رهانی که مشتاق با لذت به خوردن او خیره بود گفت:

– با اینکه نامردی کردی؛ ولی مرسی، خیلی خوشمزه‌ست.

خستگی از تن رهان بیرون رفت. نسبت به تشکر از زبان یسنایی که روزی بعید می دانست با او هم کلام شود، حس خوبی داشت. دلش می خواست همچون آن پسر مذهبی بی ادعا تشکر کند و بگوید من ممنونم

که با آمدنت به خانه‌ام رنگ زندگانی پاشیده‌ای؛ اما... نتوانست. در عوض لبخندی زد و ملایم «خواهش می‌کنم» گفت و به اتاقش رفت. او رهان مغرور بود؛ رهانی که در تمامی جزیره به غرورش معروف بود. برای امروز تا همین جا هم جولان دادن کافی بود.

یسنا با خوشحالی به سراغ بشقاب روی کابینت رفت و شروع به خوردن کرد. حق داشت ادعا کند در همه چیز بهترین است؛ وقتی توانسته بود چیزهای چندش‌آوری را به این خوشمزگی کند.

با پا روی زمین ضرب گرفته بود و خودکار را با انگشت می‌چرخاند. مثلاً داشت درس می‌خواند؛ اما ذره‌ای تمرکز نداشت. آن قدر فکر و خیال مختلف در سرش داشت که دیگر جایی برای حفظ کردن تاریخ ادبیات باقی نمانده بود. با شنیدن موزیک ملایم زنگ موبایلش نفس آسوده‌ای کشید؛ باز هم علی بود. اصلاً مگر به جز این پسر چشم‌درشت آدم دیگه‌ای هم به او رنگ می‌زد؟ بقیه یا آدم نبودند یا اشتباه تماس گرفته بودند. آری! دخترهای هوسران دور و برش آدمیزاد نبودند؛ شاید اسمشان را می‌توانست حیواناتی بگذارد که لباس آدمیزاد به تن کرده‌اند.

– بله؟

– سلام‌علیکم آقا! خوبید الحمدلله؟

– خوبم. کاری داری؟

– منم خوبم... بابامم خوبه مامانم خوبه عطیه...

وسط حرفش پرید و کسل گفت:

– زنگ زدی اراجیف تحویل بدی؟

- نه خير، زنگ زدم اعصابت رو رنگ سال کنم ست شيم.

- نه، جدی جدی داری چرت میگی تو.

- ای بابا صبر کن یه لحظه. نمیشه باهاش حرف زد اصلا. زنگ زدم کلاس فردات رو یادآوری کنم.

- وای اول مهر شد؟!

- صبح به خیر شازه! اول مهر کجا بود بابا، فردا هشت مهره. جنابعالی یه هفته س اینا رو گذاشتی سرکار. حالا چون اولاش بوده و زیاد درسش سخت نشده مامانش هیچی نگفته.

- باشه بهش بگو زنگ بزنه ساعتش رو هماهنگ کنه.

لبخندی روی لبان علی نشست؛ رهان مغرور هنوز هم حاضر نبود برای زنگ زدن به کسی پیش قدم شود. کلا عادت نداشت برای تماس با کسی مقدم شود، مگر اینکه شرایط فوق العاده حساسی بود.

- باشه داداش بهش میگم؛ کاری باری؟

رهان نگاه آشفته‌ای به برگه‌ی روبرویش انداخت؛ برگه‌ای که از کلمات کوتاه «حسام»، «نیمه معمولی» و «مهلقا» پر شده بود.

- علی یه کاری بخوام می‌تونی انجامش بدی یا گند می‌زنی؟

- من کی گند زدم؟ عجب نامردی هستیا!

- این کاری که می‌خوام از همه‌ی کارا سخت تر و مهم تره؛ می‌تونی یا نه؟

- چیزی شده رهان؟ داری نگرانم می‌کنی.

- می‌خوام یکی رو برام پیدا کنی؛ یکی که خودم زندگیش رو بخشیدم؛ اما الان می‌خواد زندگیم رو بگیره.

- چی میگی؟ واضح صحبت کن.

- دنبال بچه‌ایم که مادرش آدمه و پدرش زبده. نمی‌دونم کیه و چیه؛ ولی باید پیداش کنم.

- یه بچه می‌خواد زندگی‌ت رو بگیره؟ مگه تو نامیرا نیستی؟

- این قدر سوال نپرس، گوش بگیر ببین من چی می‌گم؛ اون نیمه معمولی حدود بیست سال پیش به دنیا اومده. باباش یه عوضیه که چشم دیدن من رو نداره. تنها راه پیدا کردنش همین بابای نصفه و نیمه‌ست. با تعقیب و این چیزا هم همیشه از زیر زبونش حرف کشید بیرون؛ چون می‌تونه ذهنت رو بخونه و دستت جلوش بازه، فقط باید از در دوستی باهاش وارد شد و یه کاری کرد خودش بگه. علی موضوع خیلی مهمیه؛ مطمئنی می‌تونی دیگه؟

علی ناباور چنگی به موهای نسبتا بلندش زد. گرفتن اطلاعات از کسی رهان ادعا می‌کرد می‌تواند ذهنش را بخواند، کار اصلا ساده‌ای نبود؛ مخصوصا وقتی می‌دانست نمی‌تواند به زبده‌هایی که به راحتی می‌توانند جان انسانی را بگیرند اعتماد کند.

- نمی‌دونم رهان! موضوع از اونیه که فکر می‌کردم پیچیده‌تره.

رهان لبخند تلخی زد؛ چرا فکر می‌کرد علی به خاطر جلوگیری از نابودی دوستش حتما به او کمک خواهد کرد؟ چه قدر بعضی اوقات ابله و ساده لوح بود!

- باشه، خودم یه کاریش می‌کنم.

اگر می توانست خودش پیدایش کند، عمرا به او رو می انداخت. اصلا چه طور می خواست از زیر زبان مردی که مثلا پدر بود بیرون بکشد که بچه اش کجاست؟ پدری که به راحتی ذهنش را می خواند و از طرفی با او سر جنگ داشت.

- آدرسش رو بده میرم تو کارش.

- حوصله ی شوخی ندارم علی...

- شوخی چیه بابا! جدی میگم. آدرس بده بچه تحویل بگیر.

- آخه ممکنه...

- ای بابا رهان! مثل دخترا ناز نکن، بفرست آدرس رو. بای.

بوق های پشت سر هم نشان دهنده ی این بود که تماس قطع شده است. نگران نگاه کلافه ای به کتاب تست قطورش انداخت. اگر علی را هم به دردسر می انداخت چه؟ اشتباه که نکرده بود از او کمک خواسته بود، کرده بود؟

کلافه پوفی کشید. همه چیز تقصیر مهلقای چشم آبی و خواب های مزخرفش بود. اصلا کاش امسال هم مثل سال پیش سراغش نمی آمد و همچنین سرنوشت وحشتناکی برایش خواب نمی دید!

حس می کرد هر لحظه سرش منفجر می شود. با یادآوری لباس سیاه یسنا لبخند بی جانی روی لبانش ظاهر شد. بی معطلی به سراغ قرص آرامش بخش این روزهایش رفت و آن را از زیر تخت بیرون آورد. عجیب بود؛ اما هنوز آن بوی ناب را می داد. بینی اش را در لباس فرو کرد و چشمان خسته اش را بست. این دخترک چه موجودی بود که حضور لباس مشکیش در کنار او می توانست رهان را به یک انسان آرام و

بی‌دغدغه تبدیل کند؟ اصلاً تا وقتی که این دخترک را داشت، خوشبخت‌ترین مرد عالم بود! فقط یک چیز او را عذاب می‌داد؛ آن هم پیداشدن پیمان بود؛ پیمان دمدمی‌مزاجی که دوباره همچون زالو روی زندگی‌اش افتاده بود و می‌خواست جرعه‌جرعه خوشبختی‌اش را بمکد. کلافه نفس عمیقی کشید و گذاشت افکار پریشان‌ش بیش از این آشفته‌اش کند. اکنون زمان فکرکردن به پیمان احمق نبود؛ فقط باید روی پیداکردن آن نیمه‌معمولی تمرکز می‌کرد.

نگاه بی‌تفاوتی به در چوبی قهوه‌ای پررنگ انداخت. این‌بار برخلاف بار قبل مادر مهدیار برای استقبالش بیرون منتظر نبود. به آرامی زنگ در را زد و چند ثانیه‌ای منتظر شد تا مادر مهدیار با مانتو و روسری ساده‌ای در را باز کرد. حتی خوشامدگویی‌اش هم مثل دفعه‌ی قبل گرم و صمیمی نبود. صدای بازی کردن بچه‌ای از درون اتاق می‌آمد. مادر مهدیار بی‌تعارف گفت:

– فکر نمی‌کردم این قدر بدقول باشید!

– یه کم درگیر بودم، اصلاً متوجه نشدم کی اول مهر شد.

– که این‌طور. مهدیار توی اون اتاقه، فکر کنم زودتر شروع کنید بهتر باشه.

نگاه کوتاهی به در اتاق مهدیار انداخت و به عرض ادب کمی سرش را پایین انداخت و بی‌حرف به سمت در رفت. حتی از در اتاقش هم شرارت و شیطننت می‌بارید؛ از عکس‌های کشتی‌گیرها و موجوداتی وحشی مثل گرگ و خرس پر بود.

به آرامی در زد و بدون اینکه منتظر شود بچه‌ی هشت‌ساله‌ای به او اجازه‌ی دخول دهد، وارد شد.

با وارد شدن یک باره اش پسرک کمی ترسید؛ با این وجود نگاهش را از او گرفت و دوباره با چاقو به جان گردن عروسک پولیشی اش افتاد؛ می خواست سر آن خرگوش آبی را جدا کند.

– سلام به تو یاد ندادن؟

مهدیار بی توجه جیغ زد:

– بمیر... بمیر...!

رهان به سرعت جلویش رفت؛ در کسری از ثانیه موهای نیمه بلند و کثیف این پسر افسارگسیخته را در چنگ گرفت. پسرک ترسید؛ چه طور توانسته بود به این سرعت به سمتش بیاید؟

– تو چه طوری...!

– دهنش رو ببند و دفتر کتابت رو بیار تا سرت رو مثل این خرگوش بیخ تا بیخ نبریدم!

لحنش آن قدر جدی و چشمانش آن قدر ترسناک بود که مهدیار شرور رنگ عوض کرد و تبدیل به پسر بچه ای حرف گوش کنی شد.

– چرا از اول نگفتی عمو؟ الان میارم.

اگر یک بچه ای بازیگوش و خیالاتی در مورد مردی که در کسری از ثانیه حرکت می کند حرف می زد، اتفاق خاصی نمی افتاد مگر نه؟ مخصوصا اگر همه از شر تخیلات و بازی هایش خسته شده باشند و حاضر نباشند ثانیه ای پای صحبت های او بنشینند. پسری که ساعت ها طول می کشید تا مدادش را بتراشد، در عرض چند ثانیه خودش شروع به نوشتن تکالیفش کرد. زهر چشم گرفتن از کودک هشت ساله از آنچه رهان فکر می کرد هم ساده تر بود.

- مشقات رو که نوشتی می‌ریم سراغ درس‌هایی که این مدت خوندی.

مهدیار نگاه ترسیده‌اش را به در دوخت. کاش می‌توانست فرار کند و به مادرش بگوید که این معلمی که یک هفته او را از آمدنش می‌ترساند، واقعا همچون هیولاهاست. با صدای فریاد رهان درجا سیخ نشست:

- چشم‌گفتنت رو نشنیدم!

- چ... چشم.

لبخندی روی لبان بدجنس‌شده‌اش که سر این کودک فریاد کشیده بود نشست. موبایلش را از جیبش در آورد و شروع به پیام‌دادن به علی نمود: «وقتی از پیشش برگشتی تا زمانی که آدرس رو گیر بیاری به من زنگ زن. ممکنه دنبالت باشه تا بهت اعتماد پیدا کنه. یادت نره اون می‌تونه ذهت رو بخونه. از این استعداد به نفع خودت استفاده کن تا بهت اعتماد کنه.»

چند دقیقه‌ای طول کشید که علی جواب داد: «دم در دفترشم. خیالت تخت، حواسم هست»

نگاه نگرانش را به مهدیار ترسیده دوخت. خدا کند اتفاق بدی برای علی نیفتد!

با صدای در خانه دلش به شور افتاد؛ یعنی پیمان بود؟ احتمالا. اگر شخص دیگری بود ابتدا آیفون به صدا در می‌آمد. اصلا برای چه به سراغش آمده بود؟ می‌خواست چه بگوید؟ آن‌ها که دیگر حرفی با یکدیگر نداشتند. حال باید چه‌گونه پاسخش را می‌داد؟ صمیمی بود یا خشن؟ اگر صمیمی می‌بود که پررو می‌شد و اگر خشن می‌بود می‌فهمید برایش مهم است که او با شخص دیگری نامزد کرده. مردد در جا ایستاده بود و نمی‌توانست تصمیم درستی بگیرد. بار دیگر زنگ به صدا در آمد. چنگی به روسری دم دستی و رنگ و رورفته‌اش زد و به سراغ در رفت قبل از بازکردن در نفس عمیقی کشید و اخم کرد؛ باید جدی و

بی‌اعتنا می‌بود. بگذار بفهمد که دیگر آن دختر ساده که از خانه‌ی خان بابایش بیرون انداخته شد مرده است. نفس عمیقی کشید و در را باز کرد. با دیدن عطیه پشت در، جا خورد. عطیه شیرینی به دست لبخند مهربانی زد و شرمنده گفت:

– باز مزاحم شدم. در پایین باز بود اومدم بالا.

– خیلی خوب کردی، دلم برات تنگ شده بود. بیا تو.

وارد شد و نگاه متعجبش را به فضای خانه که حالا بسیار متفاوت‌تر از قبل بود انداخت؛ چه قدر تغییر کرده بود.

– باز که خودت رو به زحمت انداختی.

عطیه گیج جواب داد:

– زحمت چی؟ قابلی نداره.

– بذار الان شربت میارم با این شیرینی‌ها بخوریم.

از جا بلند شد و به آشپزخانه رفت. با رفتن یسنا به آشپزخانه، عطیه‌ی کنجکاو راحت‌تر توانست خانه‌ی متفاوتشان را زیر نظر بگیرد. زیاد طول نکشید که یسنا همراه با دو لیوان شربت آبلیموی دست‌ساز ظاهر شد.

– چه قدر این جا تغییر کرده، یه جورایی شوکه‌ام.

– آره تازه شبیه خونه‌ها شده.

- مثل اینکه توی این مدت که بهت سر نزدم خیلی اتفاق افتاده.

یسنا لبخندی زد و یکی از لیوان‌های شربت را جلوی او گذاشت و جوابی نداد. اصلاً جوابی نداشت که بدهد. چه می‌گفت؟ می‌گفت رهان دیگر آن هیولای وحشتناک نیست؟ می‌گفت به پسری غیرقابل پیش‌بینی تبدیل شده که نمی‌تواند دلیلی برای توجهات گوناگونش پیدا کند؟ یا می‌گفت پیمان عزیزش دیروز آمده تا عروس جدیدش را به رخش کشد؟

- خب؟

- چی؟

عطیه لبخندی زد و شیرینی داخل دهانش را قورت داد و گفت:

- فکر کنم وقت زیادی برای فکر کردن داشتی.

- راجع به؟

- کلاً فراموشش کردی؟

- نه. راستش... راستش من فکر می‌کنم داری اشتباه می‌کنی، رفتار علی صرفاً به خاطر ترحمه نه چیز دیگه‌ای.

- من داداشم رو بزرگ کردم یسنا، محاله اشتباه کنم.

- امیدوارم اشتباه کنی؛ چون اون جووری جلوی تو و داداشت شرمنده می‌شم.

- یعنی این قدر از داداش من بی‌زاری؟

- بحث این چیزا نیست. من فقط... فقط دیگه نمی تونم! علی پسر خیلی خوبیه، من مطمئنم با هر دختری ازدواج کنه اون دختر خوشبخت ترین دختر جهان میشه؛ ولی من... من اون دختر نیستم.

- آخه چرا؟

- من دیگه خسته ام، دیگه از هر حسی که آخرش به قول رهان عاده خسته شدم.

یسنا با گوشت و پوست حرف های بی رحمانه ی رهان درباره ی عشق را درک کرده بود. حالا دیگه مطمئن بود عشقی وجود ندارد و حس انسان ها به یکدیگر چیزی جز عادت نیست. عطیه ناباور به دختری که شبیه برادر بی احساسش شده بود، خیره شد و گفت:

- این حرفا دیگه چیه؟

- بی خیال عطیه، بیا در مورد یه چیز دیگه صحبت کنیم.

- تو نمی تونی عشق رو انکار کنی تا وقتی که مادر نشدی.

عطیه دستی به صورت ملتهبش کشید و بغضش را به سختی قورت داد؛ چه قدر دلتنگ فرید کوچکش بود؛ پسری که حاضر بود برای دوباره بوسیدنش جانش را فدا کند. این پسرک تمام دنیایش بود؛ پسری که شک داشت او را به یاد دارد یا نه.

- دلت خیلی براش تنگ شده نه؟

عطیه با صدایی که بغض در آن موج می زد گفت؛

- آره، خیلی.

- من اون عشق رو هم هیچ وقت تجربه نکردم؛ آخه نه مادری داشتم نه هیچ وقت مادر شدم. بعضی موقع ها پیش خودم فکر می کنم اگه مامانم بود الان وضعیتم این جوری بود؟ اگه بود من این همه زجر می کشیدم؟

عطیه آه خفیفی کشید و به فرش فیروزه ایشان خیره شد:

- یعنی فرید منم الان من رو مقصر می دونه؟

- نه. خب یعنی... نباید می داشتی به این سادگیا ببرتش.

- نشد... هر کاری کردم نشد؛ اصلا نفهمیدم چه طوری با خودش بردتش.

بغضش ترکید و به حق حق افتاد. یسنا او را در آغوش کشید و اجازه داد قطره های درشت اشک هایش پیراهن گلبهی اش را خیس کند. هیچ چیز در این دنیا به اندازه ی دل شکسته ی یک مادر دور از فرزند دردناک نبود.

ضربه ای به خورد و پشت آن مادر مهدیار همراه با چای داخل شد. با کنجکاوی نگاهش را دور تا دور اتاق چرخاند. با دیدن مهدیار که کنار رهان نشسته بود و مثل بلبل جواب سوال هایش را می داد کپ کرد.

- زحمت کشیدین.

- خواهش می کنم. مهدیار که اذیتتون نمی کنه؟

- نه اصلا، پسر خیلی خوبیه.

– خوشحالم که این رو می‌شنوم.

رهان لبخندی زد و بی توجه به نگاه شوک‌ه‌ی مادر پسرک شروع به پرسیدن کرد. باید زودتر کارش را تمام می‌کرد و به خانه برمی‌گشت. به اندازه‌ی کافی از برنامه‌ی درسی خودش عقب مانده بود. از درس خواندن متنفر بود؛ اما برای کم کردن روی یسنا مجبور بود همه‌ی تفریحاتش را کنار بگذارد و درس بخواند. کارش با مهدیار کمتر از دو ساعت طول کشید. دست آخر هم با تهدید او را ترک کرد؛ طوری که مطمئن‌ا تا فردا دست از پا خطا نمی‌کرد. وقتی که به خانه رفت، عطیه یسنا را با افکار مشوشش تنها گذاشته بود. فکر به اینکه شاید مادر او هم مانند عطیه در داغ دوری از دخترک نور چشمی‌اش می‌سوزد، همچون خوره ذهنش را می‌خورد. مهر مادری عطیه آن قدر رویش تاثیر گذاشته بود که وسوسه شده و همچون کودکی‌هایش در تخیلاتش مادر مهربانی برای خود ساخته بود؛ مادری که عاشقانه دوستش داشت و دلتنگش بود.

– سلام.

یشمی‌های بی‌فروغش را به رهان سیاه‌پوش دوخت؛ رهانی که با لبخند بی‌جانی به او خیره بود و مشتاقانه منتظر خوشامدگویی هرچند سردش بود.

– سلام.

– اتفاقی افتاده؟ چرا دمگی؟ این پسر مزاحمت شده؟

– نه، همین جواری دلم گرفته.

سری کج کرد و گیج گفت:

- من که هیچ وقت درک نکردم شما معمولیا چه طوری یهو دلتون می گیره. ولش کن، بهش زیاد فکر نکن.

- به چی؟

- دلت دیگه.

- آهان.

- ناهار خوردی؟

- یه چیزایی خوردم.

- خوبه. من میرم تو اتاقم، کاری داشتی بگو.

یسنا بی تفاوت نگاهش را از او گرفت و زیر لب باشه‌ای گفت. صدای باز و بسته شدن در اتاق حاکی از آن بود که رهان به اتاقش رفته. بی توجه به او سرش را روی زانوهایش گذاشت. بغض وحشتناکی داشت؛ بغضی شبیه به بغض‌های کودکی‌اش؛ همان بغض‌هایی که با دیدن دست‌های در هم همکلاسی‌ها و مادرهایشان به سراغش می آمد. همان بغض‌هایی که تهش با مزه‌ی تلخ حسادت و حسرت عجین بود. دلش برای خیال‌هایی به رنگ گرمی بـوسه‌ی مادرانه‌ای روی پیشانی‌اش تنگ بود. آه خسته‌ای گفت. زیر لب با خود اسم مادر را زمزمه کرد؛ اسمی که در تمام این نوزده سال زندگی حق نداشت کسی را با آن خطاب کند؛ اسم ساده‌ای که دختران هم سن و سالش شاید به سادگی و گاهی با داد و فغان ادا می کردند؛ ولی برای زبان او بیگانه بود «مامان».

رهان کلافه از دمغی دخترک خود را روی صندلی میز تحریرش انداخت. یکی از کتاب‌هایش را جلویش باز کرد. این بار آن قدر غرق در فکر بوده اصلا متوجه نشد کتاب را برعکس گرفته و نیم ساعت خیره به آن

شده. به ناگاه انگار فکری به سرش خطور کرد، کتاب به دست از اتاق بیرون رفت. یسنا همچنان سرش را روی زانویش گذاشته بود و با خود یا بهتر بگوییم با مادر خیالی‌اش صحبت می‌کرد.

رهان جلو آمد و بی‌مقدمه گفت:

– بلند شو با هم بریم یه جای خوب؛ این‌جا اصلاً حس درس خواندن نیست.

یسنا نگاه گیجی به او کرد و بی‌تفاوت گفت:

– من حوصله ندارم، خودت تنها برو.

رهان قدمی جلو آمد و با لحن شادی گفت:

– مگه به دل توئه؟

– ولم کن لطفاً، اصلاً حوصله‌ی جر و بحث ندارم.

رهان با شیطننت جلو آمد و همچون بچه‌های لجوج ابرویی بالا انداخت و گفت:

– نمی‌خوام.

از شیطننت رهان لبخند بی‌جانی روی لب‌های صورتی‌اش نشست؛ همان لبخند کوتاه باعث شد او در کاری که می‌خواهد انجام دهد مصمم شود؛ جلوتر آمد و آستین لباس دخترک را گرفت و دخترک را با خود برد. در کسری از ثانیه بالای یک درخت نیمه‌عریان بودند؛ درختی که برگ‌های زرد و نارنجی‌اش کف زمین همچون فرش زیبایی پهن شده بودند. دور تا دورشان از درختان مزین‌شده به لباس نارنجی پاییز پر بود. یسنا که تا به حال چنین منظره‌ی زیبایی از پاییز ندیده بود، با اشتیاق به اطراف خیره شده بود.

- خوشگله نه؟

- آره خيلي، تا حالا بالاي درخت نيومده بودم؛ خيلي هيجان انگيزه!

- آره.

يسنا نگاه کوتاهی به رهان که خيره به کتاب در دستش بود، انداخت و متعجب گفت:

- اومديم اين جا که تو بشيني درس بخونی؟

- آره ديگه. گفتم که تو خونه حس درس خوندنم نمياد.

- خب من چی؟

رهان بی توجه به او شروع به بلندبلند خواندن کتاب در دستش که از قضا عربی هم بود نمود. يسنا متعجب نگاهش کرد؛ اين پسر هم یک چیزی اش می شد! با اين همه اصرار او را اين جا آورده بود تا بيکار بنشيند و خودش درس بخواند. حقا که او رهان غير قابل پيش بينی بود. اخم هایش را در هم کشيد؛ مگر او بازیچهی دست اين مرد بود؟ آرام به رهان نزدیک شد و با خود تکرار کرد: «نشونت ميدم جناب برمودایی! من رو می ذاری سرکار؟ بی پناه گیر آوردی؟»

آرام آرام فاصله ی کمشان را پر کرد و در یک حرکت ناگهانی رهانی را که تا گردن داخل کتابش شده بود، به سمت پایین درخت هل داد. رهان هم که اهل جاخوردن نبود، لحظه ی آخر مچ دستش را اسير کرد و او را هم با خود پایین کشيد. هر دو با سرعت روی برگ های خشک زمین افتادند. با اصابت بدن عضلانی رهان با زمین، صدایی همچون جرخوردگی بلند شد. يسنا در حالی که سعی می کرد زیر خنده نزند، با چشمان شیطان به او خيره شد. لباس تنگ و مشکی اش به اندازه ی ده سانت جر خورده بود؛ البته تقصير

خودش بود که لباس‌هایی به آن تنگی می‌پوشید. با دیدن پارگی لباسش آتشفشان خنده‌ی به زور خاموش شده‌اش جرقه زد و صدای قهقهه‌های بی‌ریا و ساده‌اش سکوت محوطه را شکست. کم‌کم اخم‌های رهان هم باز شد و همراه با او شروع به خندیدن نمود. بعد از اینکه یک دل سیر خندید، نفس آسوده‌ای کشید و بدون اینکه از روی برگ‌ها بلند شود به آسمان آبی خیره شد. کم‌پیش می‌آمد که این‌گونه نفس آسوده‌ای بکشد و این‌چنین حس خوشی را زیر پوستش درک کند.

یسنا بی‌مقدمه پرسید:

- تو حسی رو که یه مادر برای بچه‌اش داره هم درک کردی؟

- چی شده که یهو همچین سوالی می‌پرسی؟

یسنا با نگاه دلخورش رو به آسمان گفت:

- همین جوری. پیش خودم فکر کردم تو که حس آدما رو درک می‌کنی می‌تونی بهم بگی مادرا چه قدر دختراشون رو دوست دارند.

- پس دلت برای مادرت تنگ شده بود.

یسنا لبخند تلخی زد و گفت:

- آره، یه جورایی.

- می‌دونی من حس‌های مختلفی رو با آدما درک کردم؛ از درک عذاب‌ی که یه نوزاد برای درآوردن دندون می‌کشه گرفته تا پادرد یه پیرمرد غرغرو؛ ولی به نظرم قشنگ‌ترین حس دنیا حس یه مادره وقتی نوزاد تازه به دنیا اومده‌ش رو می‌دارن تو بغلش؛ وقتی یه موجود ضعیف و خوشگل رو می‌بینه که نه‌ماه از

خونش تغذیه کرده. یه مادر هر چه قدرم نامرد و بی معرفت باشه یه مادره، مادرا بچه هاشون رو از همه چیز بیشتر دوست دارن؛ حتی از خودشون!

- می دونستم.

رهان متعجب برگشت و به چشمان یشمی او خیره شد. یسنا با لبخند تلخش ادامه داد:

- گاهی وقتا آدمای احتیاج پیدا می کنن حرفای خودشون رو از زبون یه نفر دیگه بشنون تا واقعا باورش کنن.

رهان لبخند مهربانی به صورتش پاشید و در سکوت به دو تیلای یشمی چهره اش خیره شد. باورش سخت بود این دختر که روزی برایش سخنرانی می کرد، چه طور آن قدر زود از دست روزگار به انسان پر از تردیدی تبدیل شده بود که به هیچ کس و هیچ چیز اعتمادی نداشت.

یسنا سکوت طولانی شان را شکست و گفت:

- میشه برگردیم؟

رهان با اطمینان چشمانش را باز و بسته کرد و گفت:

- باشه، برمی گردیم.

یسنا باید تنها می بود تا بار دیگر باورها و اعتقاداتش را کنار هم می چید. آن قدر به در و دیوار خورده بود که فراموشش شده بود کیست و در زندگی چه می خواهد. کمی زمان می توانست همه چیز را درست کند و زخم های چرکی تنش را التیام ببخشد.

روزها پشت سر هم گذشتند. رهان مانند پدرهای فداکار هر روز برای یسنای خانه‌اش غذای مناسبی تهیه می‌کرد و می‌آورد. یسنا هم در مقابل هم‌چون خانم‌های خوب خانه هر روز خانه‌شان را گردگیری و مرتب می‌کرد. دیگر خبری از آن طوفان‌های وحشتناک که هر روز به پا می‌شد نبود؛ انگار با یک قرارداد نانوشته آتش بس شده بود.

یسنا آهنگ نسبتاً شادی را پلی کرد تا سکوت ترسناک خانه را از بین ببرد. از صبح رهان رفته بود و هنوز خبری از او نشده بود. بشقاب برنجی برای خود کشید و نگاه کوتاهی به ساعت انداخت؛ دوازده بود. سابقه نداشت او تا این وقت شب بیرون بماند؛ مخصوصاً از زمانی که برای کنکور درس می‌خواند. شانه‌ای بالا انداخت؛ حتما کاری برایش پیش آمده بود، اتفاق خاصی که برایش نمی‌افتاد.

قاشقش را پر از برنج کرد و داخل دهانش برد. صدای فریاد پسری از بیرون او را به سمت چشمی در کشاند. پیمان در حالی که در آسانسور را می‌بست فریاد زد:

– ببین ریحانه، من نوکر تو نیستم که برای هر ثانیه از وقتم برات توضیح بدم چی کار کردم.

...–

– به درک که نگران شدی! من چیکار کنم که تو این قدر نازناز و هستی؟

...–

– باشه باشه، بعداً در موردش صحبت می‌کنیم؛ الان خسته‌م می‌خوام برم بخوابم.

عصبی داخل خانه شد و در را محکم به هم کوفت. چه قدر با نامزدش بد صحبت می‌کرد. هیچ‌گاه با این لحن عصبی و بی‌اعتنا با او صحبت نکرده بود. بیچاره ریحانه!

خنده دار بود؛ دلش برای ریحانه‌ای می‌سوخت که جایگاهش را غصب کرده بود. نه اینکه الهه‌ی گذشت و مهربانی باشد، نه؛ فقط به عنوان دختری که طعم تلخ بی‌اعتنایی را از طرف کسانی که دوستشان داشت چشیده بود، می‌فهمید چه قدر این رفتارهای بی‌رحمانه سخت و طاقت‌فرسا است.

شامش را خورد و چرخی در خانه زد. کمی که مرتبش کرد، تصمیم گرفت تا بخواهد. سرش را روی متکای سفید و نرمش گذاشت و چشمانش را بست. این پهللو... آن پهللو... نه! امشب خوابیدنی در کار نبود. بی‌اراده صفحه‌ی گوشی‌اش را روشن کرد و به ساعت چشم دوخت؛ یک و نیم شده بود و هنوز هیچ خبری از رهان نبود. کمی فکر کرد تا به یاد بیاورد هنگام رفتن چه گفته است. قیافه‌ی رهان مقابل چشمانش نقش بست؛ رهانی که بدون درزدن وارد اتاقش شده بود و با دیدن قیافه‌ی ترسیده و خواب‌آلودش به سختی خنده‌اش را قورت داده بود: «خوابی که خانوم کوچولو! بلند شو بلند شو یه چیزی بخور تا ضعف نکردی. دم ظهره، من دارم میرم بیرون، اومدم گشنه نمونده باشیا؛ آفرین دختر خوب.»

کلافه روی تختش نشست؛ یعنی کجا مانده بود؟ لب‌هایش را به داخل دهانش برد و شروع به کندن پوست لبش کرد. صدایی از گوشه‌ی مغزش بلند شد: «حالا که چی؟ چرا نمی‌گیری بخوابی؟ یه جوری قیافه گرفتی انگار واقعا نگرانشی!»

نگران‌ش بود؟ شاید! قیافه‌اش که این‌طور نشان می‌داد. سرش را با اخم تکان داد با ضرب روی تخت دراز کشید و چشمانش را محکم بست. نه، نباید نگران او می‌شد. رهان برایش چیزی جز یک زندان‌بان نبوده و نیست. آرام لای چشمانش را باز کرد و دوباره به ساعت گوشی‌اش خیره شد؛ دو شده بود. کلافه در جا نشست؛ کجا مانده بود این مرد؟ دستی به صورت داغ و ملتهبش کشید. ممکن بود اتفاق برایش افتاده باشد؟ تاب نشستن نداشت. بلند شد و کمی در اتاق قدم زد. مگر درس نداشت؟ مگر نمی‌خواست امسال دانشگاه تهران قبول شود و روی او را کم کند؟ پس کجا بود؟ چرا تا این وقت شب به خانه برنگشته بود؟

تلفنش را به دست گرفت و به ساعتش خیره شد؛ ۲:۱۳، ۲:۱۴، دقیقه، ۲:۱۵...

چرا دقیقه‌ها آن قدر طولانی شده بودند؟ مگر یک دقیقه چیزی جز شصت ثانیه‌ی ناقابل بود؟ پس چرا همچون گذر یک سال سخت بود؟ وارد مخاطبینش شد. تنها مخاطبش رهان بود که به اسم «برمودایی» سیو شده بود. به شماره‌اش خیره شد؛ زنگ بزند؟ حداقل جواب این چراهای مزخرف را که مانع از خوابیدنش شده بودند می‌یافت. باز هم آن صدای ناآشنا در سرش پیچید: «زنگ بزنی؟ برای چی؟ مگه مهمه که کجاست و چیکار می‌کنه؟ اصلا به فرضم که اتفاقی براش افتاده، این جوری که بهتره! از شرش راحت میشی.» دستش را روی گوش‌هایش گذاشت و گفت:

– نه. راحت نمیشم اون... اون که دیگه هیولا نیست؛ نباید بلایی سرش بیاد، نباید!

بدون فوت وقت شماره‌اش را لمس کرد؛ بوق اول، دوم، سوم... نه، برنمی‌داشت. حالش بدتر شد. فکرهای مختلف همچون خوره به جانش افتادند. با نگرانی بار دیگر تماس گرفت. باز هم چیزی جز صدای بوق‌های متوالی و منظم نشنید و دوباره...

آن قدر تماس گرفت که شمارش تعداد تماس‌ها از دستش در رفت. برنمی‌داشت. دلش به شور افتاده و حالش دگرگون‌تر از قبل شده بود.

وارد حال شد و به سراغ آیفون رفت. تاریکی بیش از اندازه‌ی خیابان مانع می‌شد تا بتواند به راحتی به کوچه خیره شود تا بالاخره رهان بیاید. تنها صدای تیک‌تاک ساعت بود که سکوت خانه را می‌شکست. با چشمان قرمز و به خون نشسته به ساعت حال خیره شد؛ سه و نیم شده بود.

به اتاق رفت تا لباس بپوشد و به دنبالش برود. فکرش دیگر کار نمی‌کرد. با اینکه خطرناک بود این ساعت شب بیرون برود؛ اما برایش مهم نبود؛ همچون بچه‌ای که عزیزش را گم کرده در حال دست و پا زدن بود و

چیزی جز صورت رهان به فکرش نمی‌رسید. حتی دیگر آن صدای توبیخگر مغزش هم خاموش شده بود؛ انگار نگرانی بر او هم غالب شده بود. درست یا غلط، با تمام وجود نگران رهانی بود که از خیلی وقت پیش تنها تکیه‌گاه تن خسته و زخمی‌اش بود.

آن قدر حالش خراب بود که نفهمید چه طور لباس پوشید یا اصلاً چه چیزی پوشید؛ پُراسترس لباسی تن کرد. تا آمد از خانه بیرون برود، موبایلش زنگ خورد. ناباور به موبایلی که برای اولین بار در طی این چندماه زنگ می‌خورد، نگاه کرد. اسم برمودایی روی صفحه‌ی بزرگش حک شده بود. با نگرانی سریع تماس را برقرار کرد. صدای موسیقی تندی که از پشت خط می‌آمد، مانع می‌شد تا به درستی صدای رهان را بشنود. دستش را روی آن یکی گوشش گذاشت تا روی صدای رهان تمرکز کند.

– الو... زنگ زده بودی؟

– الو... درست نمی‌شنوم چی می‌گی. الو رهان؟ حالت خوبه؟ چرا هنوز نیومدی خونه؟ الو...

صدای دختران و پسرانی که همراه با خواننده‌ی آهنگ به صورت دسته‌جمعی شروع به خواندن آهنگ عاشقانه کرده بودند، اخم‌هایش را در هم کشید. رهان کجا بود؟ در حال عشق و حال؟ نگران فردی شده بود که به دنبال هوسرانی رفته بود؟ این بار با که؟ پری یا فرشته؟

– خوبم، تا یه ساعت دیگه میام خونه نگران نباش.

– کی گفته نگرانم؟ همین جوری زنگ زدم.

– الو یسنا صدات نمیاد، میام خونه با هم حرف می‌زنیم باشه؟

حرف می زدند؟ مگر حرفی هم باقی مانده بود؟ حق با آن صدای توبیخگر بود؛ رهان لیاقت نگرانی نداشت. اگر چه دیگر هیولا نبود؛ اما آدم هم که نبود. مردک ه — س باز!

بدون هیچ حرفی با اخم های در هم تماس را قطع کرد. نگاهی به مانتو و شال روی سرش انداخت؛ به خاطر چه کسی می خواست این وقت شب بیرون برود. هنوز هم احمق و بچه بود! از شدت عصبانیت نفسش بالا نمی آمد. دلش می خواست رهان اکنون این جا بود تا نشانش می داد نگران کردن دختر ساده و یک رنگی مثل او چه عواقبی دارد. با اینکه فهمیده بود بی تفاوتی برای رهان از تمام کارهای دیگر سخت تر و غیرقابل تحمل تر است؛ اما نتوانست بی تفاوت به اتاقش برود و بخوابد، با عصبانیت روی فرش نشست تا آن یک ساعتی که رهان گفته بود بگذرد.

رهان با لبخندی ساختگی رو به شقایق گفت:

— لطف کردی رسوندیم، راضی به زحمت شما نبودیم.

شقایق خنده ای مستانه ای کرد و گفت:

— خواهش می کنم گلم، تا باشه از این زحمتا.

رهان در جوابش لبخند دیگری زد و از ماشین فاصله گرفت. شقایق دستی تکان داد و پایش را روی پدال گاز فشرد و با سرعت از او دور شد. به ماشین گران قیمتش خیره شده بود تا از مقابل چشمانش محو شود. شقایق برخلاف دختران دیگری که شناخته بود، اهل خودکشی با لوازم آرایش نبود؛ آن قدر اعتماد به نفس داشت و در مقابل بقیه محترم بود که حتی اگر زشت ترین فرد جمع هم بود، بقیه جرأت نداشتند به او چیزی بگویند. اخلاق متفاوتی داشت. برایش جالب بود که دختری مثل او هم گرفتارش شده است. پوزخند مغروری گوشه ی لبانش نشست و به سمت واحدشان برگشت. با افتادن پرده لبخند شادی جای

پوزخندش را گرفت؛ یسنا هنوز بیدار و شاید نگران بود. وارد خانه شد و سریع پله‌ها را دوتا یکی بالا رفت. کلید انداخت و وارد واحدش شد. با داخل شدنش، با دو چشم یشمی به خون نشسته روبرو شد؛ چشمانی که از آن دختر نگران یک ساعت پیش نبود، یسنا حال بیشتر حس انسان‌های ناامید و دل‌شکسته را داشت تا انسان‌های نگران.

– سلام، نخوابیدی هنوز؟

با این جمله انگار به کوه آتشفشانی که با چشمان دلخورش نظاره‌گرش بود، جرقه زد. یسنا بی‌توجه به اینکه ساعت نزدیک پنج است و مطمئناً کل ساختمان خوابند داد زد:

– خوش گذشت؟

رهان جا خورد و با چشمان گردشده نگاهش کرد؛ این دختر چه می‌گفت؟!

بار دیگر فریاد یسنا بلند شد:

– چیه؟ حرفی برای گفتن نداری یا اون‌قدر اون‌جا داد زدی و شعر خوندی دیگه نای حرف‌زدن نداری؟

رهان به حرف آمد و ملایم گفت:

– چی میگی یسنا؟ حالت خوب نیست؟

– نه خوب نیستم! تا الان نگران مردی بودم که رفته بود مهمونی و داشت به ریشم می‌خندید.

رهان ساکت و جدی به صورت عصبی و دلخور دخترک خیره شده بود. درک نمی‌کرد یسنا از چه رنجیده است؛ از مهمانی‌رفتنش یا خبرندادنش؟ اصلاً برای چه باید دلخور می‌شد؟

- اصلا مهمونی رفتنت به درک! نمی تونستی یه زنگ به من بزنی که نگران نشم؟ هان نمی تونستی؟

- من... من فکر نمی کردم نگرانم بشی.

آتش یسنا شعله ور تر شد. حق با او بود؛ نباید نگران می شد، مگر رهان که بود که نگرانش شده بود؟ اشتباه کرده بود؛ مطمئنا اشتباه کرده بود. چه طور توانسته بود نگران پسری شود که روزی بزرگ ترین درد زندگی اش بوده؟ نه! نگرانش نبوده؛ حتما حس دیگری را با نگرانی اشتباه گرفته بود.

- به هر حال من میرم بخوابم. شب به خیر.

رهان با دهانی باز به تغییر یکباره ی او خیره شد. حالش خوب بود دیگر؟ چرا این گونه می کرد؟

یسنا نگاه دلخورش را از او گرفت و به اتاقش رفت. به اندازه ی کافی امشب خراب کرده بود؛ همین قدر کافی بود. سرش را با شرم روی متکا گذاشت. صدای رهان در سرش پیچید: «من... من فکر نمی کردم نگرانم بشی.»

خجالت کشیده چشمانش را محکم بست و پتو را روی سرش کشید تا شاید فراموشش شود چه اشتباهی کرده؛ اما مدام صدای رهان در سرش تکرار می شد. حماقت کرده بود؛ مثل دختر بچه های پانزده شانزده ساله به همین زودی تحت تاثیر رفتار متفاوت رهان قرار گرفته بود و به همین سادگی فراموش کرده بود رهان کیست و چه بر سر سرنوشتش آورده. چه قدر بی وفا بود؛ به همین سادگی فراموش کرده بود برای گرفتن انتقام خون خان بابایش به این جا آمده.

رهان روی تختش نشسته بود و به حس های مختلف دخترک می خندید. بیچاره یسنا! چه قدر شرمنده بود. لبخندش پررنگ تر شد؛ دخترک بامزه! حتما بیش از حد نگرانش شده که این گونه عصبی است.

دخترک نگران او بوده! باورش کمی سخت اما لذت بخش بود. لبخند شادش پررنگ تر شد؛ دروغ نبود اگر می گفت توجه یسنا قشنگ ترین توجه عالم است.

با آرامش روی تخش ولو شد. سراسر وجودش از حس شیرین و خاصی که آرامش بخش ترین حس دنیا بود، پر شده بود. چشمانش را ثانیه ای بست تا در حسی که ناب تر و زیباتر از همه ی دنیا بود، غرق شود.

کش و قوسی به تن کوفته اش داد. کم کم داشت از این صندلی سفت که ذره ای راحتی در وجودش نبود متنفر می شد. سازندگان چنین صندلی هایی چه فکری با خود کرده بودند؟ وقتی نام صندلی مطالعه را رویش گذاشته بودند؛ یعنی می دانستند برای ساعت ها نشستن و درس خواندن است، پس چه طور عقلشان نرسیده بود که نباید این قدر سفت و زمخت باشد؟

نگاه خسته و کلافه اش را روی تقویم رو میزیش چرخاند، چشمش که به ستاره ی ریز و قرمز کنار تاریخ فردا خورد، آه از نهادش بلند شد؛ فردا جشن هابط بود؛ همان جشن مزخرفی که حسام فضول اسم یسنا را به عنوان همراهش داده بود؛ همان جشنی که رفتن یسنا به آن چیزی جز حماقت نبود.

اخم هایش را در هم کشید. لعنت به حسام که وجودش چیزی جز عذاب برایش به ارمغان نداشت. کلافه دستش را لای موهای مشکی اش کشید. حال با این آش سیاهی که طعم انتقام می داد چه می کرد؟ مطمئناً نباید یسنا را با خود می برد؛ اما نباید حسام را حساس می کرد. عجب موقعیت حساس و مزخرفی داشت.

دستش را به زیر چانه اش برد و عمیقاً به فکر فرو رفت. باید بهترین تصمیم را می گرفت و بی گذار به آب نمی زد. از یک طرف دلش راضی به بردن او نمی شد و از طرف دیگر عقلش خطری را که با نبردن یسنا به مهمانی گریبان گیرشان می شد، یادآوری می کرد؛ بین بد و بدتر گیر کرده بود.

از جا بلند شد. چاره‌ای جز رفتن به جشن نبود؛ نباید به حسام نشان می‌داد که دخترک برایش اهمیت دارد. با اکراه از اتاق بیرون رفت تا دخترک را به مهمانی فردا مطلع کند. یسنا در حالی که چهار دست و پا روی زمین نشسته بود و سرامیک‌ها را دستمال می‌کشید، اصوات بی‌معنی اما خوش‌آهنگی را زیر لب زمزمه می‌کرد و غافل از تمام بدبختی‌ها در حس خوش آرامش غرق بود. لبخند مهربانی روی لب‌های رهان نشست. چه قدر خوب بود که دخترک در کنارش حس آرامش داشت و چه بهتر بود که از هیولای ترسناک به کوهی استوار برای تکیه‌دادن تبدیل شده بود.

قدمی جلو رفت. دلش نمی‌آمد صدایش بزند و باعث ترسیدنش شود. چه قدر تغییر کرده بود؛ پسری که تا چند وقت پیش یکی از تفریحاتش ترساندن دخترک خانه‌اش بود، امروز تبدیل به مردی شده بود که نمی‌خواست خلوت پر از آرامش یسنای خانه‌اش را برهم بزند. نگاهش به یسنا آن قدر عمیق و سنگین شد که یسنا را متوجه‌ی خود کرد، سرش را با تعجب بالا آورد و به رهانی که با مهربانی به او زل زده بود خیره شد.

- چیزی شده؟

- نه، فقط...

- فقط چی؟ خب اگه چیزی شده بگو.

اهل مقدمه‌چینی نبود؛ به یک‌باره به سراغ اصل مطلب رفت و گفت:

- واقعیش فردا با هم به یه جشن دعوتیم؛ فکر می‌کنم بهتره باهام بیای.

- جشن؟ چه جور جشنی؟

– یه رسم که هر ساله انجام میشه؛ در واقع میشه گفت یه جور گرامیداشته. فردا روزیه که اولین زبده از معمولی بودن در اومده.

یسنا قدری فکر کرد؛ ارتباط حرف‌های او را با خود پیدا نمی‌کرد. با تردید پرسید:

– خب... اگه این جوریه چرا منم باید پیام؟

– یه چیزای دیگه هم هست که بهتره ندونی. منم زیاد راضی نیستم که تو بیای: ولی یه کسی فضولی کرده و اسمت رو به عنوان همراه من داده، چاره‌ای جز این که با من بیای نیست.

حرف‌هایش گنگ بود؛ مطمئناً چیزی را پنهان می‌کرد.

– اگه نخوام پیام چی؟

رهان برآشفته؛ خودش به اندازه‌ی کافی برای بردن او به این مهمانی تردید داشت، اگر دخترک هم نه می‌آورد و او را مجبور می‌کرد که به زور متوسل شود، دیگر نابود می‌شد.

– گفتم باید بیای، نگفتم که می‌تونی بیای! فکر کنم دیگه فهمیدی اگه کاری رو که میگم انجام ندی چه قدر برات بد میشه.

دخترک ناباور به چشمان ترسناک‌شده‌اش خیره شد؛ از کی دوباره در میدان ستمگران با داد و زور می‌تاخت؟

نگاهش رنگ دلخوری گرفت و لحنش طعم گس ترس:

– آره خیلی وقته یاد گرفتم رام باشم تا حیوون خطاب نشم.

رهان کلافه از نگاه دلخور دخترک آب دهانش را قورت داد. این تلخی دست خودش نبود؛ وقتی می‌ترسید تلخ می‌شد. ترسیده بود؛ گوهر باارزشش را باید به جشنی می‌برد که جز قربانیان کسی در آن نبود.

– منظوری نداشتم.

لبخند تلخ گوشه‌ی لب‌های صورتی‌رنگ دخترک تنها جوابش بود. دخترک هیچ‌گاه نمی‌فهمید برای رفتن یا نرفتن به این مهمانی در چه شرایطی دست و پا زده، هیچ‌گاه!

– بلند شو بریم خرید؛ باید یه لباس مناسب بخریم.

یسنا نگاه دلخورش را از سرامیک گرفت؛ دلش می‌گفت داد بزند و بگوید من با تو جهنم هم نمی‌آیم؛ اما عقلش... امان از این عقل که همیشه ساز مخالف با دلش داشت.

– لباس دارم، لازم نیست.

– چرا لازمه، باید یه لباس مناسب بخریم.

لباس مناسب! پوزخند تلخی زد؛ حتما لباس بازی باید می‌پوشید. جشن بود دیگر نه؟ در جشن‌ها همه بر هم محرمند. در جشن‌ها مردان غیرت خود را به حراج می‌گذاشتند و زنان زیبایی‌هایشان را.

قبلا هم با او به جشن رفته بود؛ قبلا هم غیرت نداشته‌ی این همخانه‌ی ماورائی را دیده بود. تلخ و دلخور همراهش به فروشگاه رفت. رفت؛ چون قدرت ایستادن را در مقابل مردی که پس از مدت‌ها دوباره تلخ شده بود نداشت. رفت؛ چون می‌ترسید این تلخی به قیمت دوباره هیولاشدنش تمام شود. رفت؛ چون مجبور بود.

دخترک با اینکه از دیدن لباس‌های رنگارنگ و زیبای مغازه‌ها به وجد آمده بود؛ اما همچنان اخم‌هایش را حفظ کرده بود. رهان هم با اخم ظریف و جذابش که نشان‌دهنده‌ی جدی‌بودنش در کار بود، با دقت لباس‌ها را نگاه می‌کرد. بار دومی بود که برای خریدن لباس شب به این‌جا می‌آمد. بار قبل به تنهایی لباسی را برای دخترک خریده بود و به علی داده بود تا دخترک خانه‌اش در مهمانی غصه‌ی لباس نخورد؛ البته هنوز حس بدی که از نگاه پر از تحسین و هوس نامردان بر اندام ظریف دخترک داشت اذیتش می‌کرد. در اوج نادانی جواهر قیمتی خانه‌اش را در معرض تماشای نگاه کثیف بیگانگان گذاشته بود و غیرت را قی کرده بود.

نگاه کلافه‌اش روی کتی مشکی توقف کرد؛ به نظر مناسب می‌آمد. برگشت و به یسنایی که بی‌توجه به او با اخم‌های در هم به کفش‌هایش خیره بود، خشک و دستوری گفت:

– بریم داخل.

بدون اینکه منتظر حرفی از جانب او باشد، داخل رفت و از فروشنده کت مد نظرش را خواست.

فروشنده که خانم نسبتاً تپلی بود، بدون هیچ حرفی کت را به دست او داد. کمی پایین و بالایش کرد. کت ساده‌ای بود؛ یک کت مشکی که یقه‌ی براقی داشت همراه با پیراهن سفیدی که قسمت جلوی پیلای‌های ریزی داشت. باز هم رهان سکوت را شکست و گفت:

– ازش خوشت میاد؟

یسنای سرش را بالا آورد و نگاه مختصری به کت انداخت؛ اصلاً توقع چنین لباسی را نداشت. به سر تکان‌دادنی اکتفا کرد و نگاه پر از تعجبش را از او دزدید.

- برو بپوشش ببین اندازه ته یا نه.

- اندازه مه.

- بپوشش حالا.

دستش را جلو برد و بدون نگاه کردن به صورت رهان لباس را کشید و داخل اتاق پرو شد. رهان کلافه نفسش را هم چون آه بیرون داد؛ دوباره محکوم به این رفتار سرد شده بود. نفرین بر مسبب لعنتی اش! با یادآوری حسام چهره اش در هم شد؛ دروغ نبود اگر قسم می خورد روزی حسام را نابود می کند.

یسنا کت را پوشید. آن چنان هم زیبا و افسونگر نشده بود؛ اما خوشحال تر از هر خرید دیگر بود. همین که قرار نبود عروسک پرستیدنی مراسم شود که همه در آرزوی به چنگ آوردنش هستند، کافی بود. با رضایت از اتاق پروی کوچک و تنگ خارج شد. رهان با درک رضایت او لباس را حساب کرد و از مغازه بیرون رفت. دخترک پس از گفتن تشکر و خداحافظی از فروشنده‌ی جوان به دنبالش سرازیر شد.

سوار ماشین که شدند، رهان با لحن جدی و پرجذبه اش پرسید:

- چیز دیگه‌ای که نمی‌خوای؟

- نه.

استارت زد و جواب داد:

- خوبه. فردا وقتی از سرکار اومدم آماده باش که بریم.

سرکار! مرد ماورائی خانه سرکار می‌رفت. لبخند رضایتی روی لبان دخترک نقش بست. قبلا هم به او گفته بود که برای تدریس خصوصی به خانه‌ی پسرک شر و بامزه‌ای می‌رود؛ ولی شنیدن جمله‌ی «وقتی از سرکار برگشتم» از زبان پسری که روزی تنها کار مفیدش شکست‌دادن آشغال‌های قمارباز بود، کیف دیگری داشت؛ درست حس مادری را داشت که با نصیحت‌هایش پسری را به راه درست رسانده بود. خیلی زودتر از آنچه که فکرش را می‌کرد فردا شد؛ همان فردایی که شب تا صبح از ترسش خواب بر چشمان یشمی‌اش نیامده بود.

پیراهن سفید کتش را پوشید و مانتوی کارشده‌اش را که همیشه در مهمانی‌های رسمی می‌پوشید، روی پیراهن پوشید. آرایش ملایمی کرد تا چهره‌ی نگران و پُراسترسش را زیر کرم پودر و مداد و رژ بپوشاند. کتش را به دست گرفت و روی تخت نشست. کاش کمی محرم‌تر بود تا می‌فهمید این چه مهمانی است که مجبور به شرکت در آن هستند. با شنیدن صدای در خانه از جا بلند شد و از لای در اتاق به رهانی که با اخم‌های در هم، کیف به دست به اتاقش رفت، خیره شد؛ حال او هم انگار تعریفی نداشت. پوفی کشید؛ تنها خدا امروزشان را ختم به خیر کند.

رهان عصبی لباسش را با کت و شلوار سیاهی عوض کرد. حیف که روز قشنگی که اولین حقوقش را گرفته بود با استرس مهمانی خراب می‌شد، حیف!

احتمالات بچگانه هم‌چون کنه به افکارش چسبیده بودند و بی‌خیالش نمی‌شدند؛ از خواندن ذهن دخترک توسط حسام گرفته تا... چنگی به موهایش زد و سعی کرد این فکر مزخرف را از ذهنش بیرون کند. امکان نداشت؛ ابد! یسنا از او متنفر بود و متنفر می‌ماند. کلافه از اتاق بیرون زد تا جلوی این افکار دیوانه‌کننده

را بگیرد. آرام در اتاق دخترک را نواخت و بدون منتظرماندن داخل رفت. یسنا با چشمان ترسیده و پر از استرسش سر تا پای او را از نظر گذراند و در آخر بدون حرف نگاهش را به زمین دوخت.

- بریم؟

استرس و نگرانی باعث شد تا دخترک بالاخره زبان باز کند و با لحنی که در آن التماس موج می‌زد گفت:

- رهان مطمئنی من باید پیام؟ آخه چرا من معمولی رو دعوت کردن؟

رهان شرمنده‌ی این دخترک معصوم سرش را پایین انداخت و لب زد:

- امیدوارم هیچ‌وقت دلیل دعوت‌شدنت رو نفهمی.

دخترک آشفته‌تر از قبل شد و ضربان قلب دلخورش بالا رفت. ترسیده بود؛ مثل همان روز اول... همان روزی که رهان مچش را گرفته بود، همان روزی که محکوم به خانه‌نشینی شده بود. همان روزی که...

رهان نگاه اعتمادبخشی به دو یشم ترسیده‌ی یسنا کرد و گفت:

- یسنا حق نداری تا وقتی من زنده‌ام از چیزی بترسی... حق نداری، فهمیدی؟

لبخند بی‌جان دخترک شاید تنها چیزی بود که می‌توانست حال خرابش را کمی بهتر کند. بی‌حرف از خانه بیرون رفت و سوار ماشینش شد.

حدود یک ساعتی در راه بودند؛ گویا جشن بزرگشان در یکی از روستاهای خوش آب و هوای لواسان بود. رهان سکوت یک‌ساعته‌ی ماشین را شکست و گفت:

- اگه به حرفام گوش بدی هیچ اتفاقی نمی‌افته، پس نگران نباش.

یسنا با دستان لرزانش چنگی به دستگیره‌ی ماشین زد و منتظر به رهان چشم دوخت. رهان ادامه داد:

- تو اون جا تنها نیستی، دخترای معمولی دیگه هم هستند. تنها فرقی که بینتون هست اینه که تو تنها کسی هستی که می‌دونی مشکی پوشای اون جمع معمولی نیستند. هیچ کس نمی‌دونه این جشن یه جور یادبوده یا حتی اسمش هابطه، پس تو هم فراموش کن. این جشن فقط یه جشن معمولیه که قرار نیست توش هیچ اتفاقی بیفته، باشه؟

یسنا تندتند سرش را تکان داد:

- همه‌ی دخترای جمع معمولین، پس دنبال مهلقا نگرد. با کسی دست نده. تا می‌تونی از چیزی نخور و از همه مهم‌تر اصلاً نباید به چیزی فکر کنی؛ چون ممکنه ذهنت رو بخونن. اگه می‌خوای فکر کنی، به چیزایی فکر کن که حدس می‌زنی دخترای دیگه بهش فکر می‌کنن؛ مثلاً عجب مهمونی و اینا... اصلاً، اصلاً به اینکه ما زبده‌ایم یا حرفایی که بهت زدم فکر نکن. می‌دونم سخته؛ ولی دو سه ساعت نقش بازی کردن ممکنه، مگه نه؟

تردید نگاه یسنا دلش را به شور انداخت و لحنش را ملتمس کرد:

- حسام فکر می‌کنه ما همخونه‌ایم، بهش ثابت کن که من برات چیزی به جز یه مزاحم نیستم.

رهان لبخند گرمی به چشمان ترسیده و پر از تردید دخترک زد و گفت:

- نگران نباش، من مراقبتم.

این را گفت و با نگرانی بوقی زد تا در را باز کنند.

ماشین پرصدا از روی سنگ‌ریزه‌ها شروع به حرکت کرد. یسنا همچون بچه گربه‌ی تازه متولدشده، چنگی به دستگیره‌ی در زده بود و خود را در صندلی قایم کرده بود و در دل برای پیداشدن یک راه فرار دعا می‌کرد. فاصله‌ی کم در ورودی تا قسمتی که برای پارک ماشین‌ها در نظر گرفته شده بود، خیلی زودتر از آنچه تصورش را می‌کرد پیموده شد. رهان با چشمانی که نگرانی در آن حل شده بود، نگاه کوتاه اما دقیقی به دخترک انداخت. چه قدر ترسیده بود! عصبی پوفی کشید؛ این‌گونه کمتر از یک‌ساعت همه‌چیز را لو می‌داد. صدایش را بالا برد و رو به یسنای چپیده در خود گفت:

– این قدر نترس! کسی اون جا نمی‌خوردت، به خدا هوات رو دارم. بس کن دیگه.

یسنا کمی خود را جمع و جور کرد؛ انگار منتظر یک فریاد بود تا به خود بیاید و در قالب نقشی که مطمئن نبود به خوبی از پشش برمی‌آید یا خیر، فرو رود. به سختی لبخندی مصنوعی زد و زیر لب چیزی شبیه «باشه» زمزمه کرد. لبخند احمقانه‌ی روی لبش باعث شد رهان با تاسف سری تکان دهد و از ماشین پیاده شود. یسنا در آینه‌ی جلوی ماشین نگاه کوتاهی به صورت بی‌رنگ و روی خود انداخت؛ مثلاً قرار بود ذهنش را هم کنترل کند! آب دهانش را قورت داد و چشمانش را بست. کمی که به اعصابش مسلط شد، از ماشین بیرون آمد و همراه رهان به راه افتاد. از همان فاصله هم موزیک ملایم و آرامش‌بخشی به گوش می‌خورد. عبور از کنار آن درختان سر به فلک کشیده که حال لباس زمستان را به تن کرده بودند، مو به تنش سیخ کرد. از بچگی کوکب در مغزش فرو کرده بود که دختر نباید در شب از زیر درخت رد بشود، وگرنه اجنه او را با خود می‌برند! شاید بهتر بود اجنه او را با خود می‌بردند. شاید سرنوشت جدیدی که با آمدن به این مهمانی پر رمز و راز داشت، بدتر از رفتن با اجنه بود؛ سرنوشتی که موجب رهان همیشه خونسرد هم نگران باشد. چشمش که به صندلی‌ها و میزهای مجلل درون باغ افتاد، افکارش را خاتمه داد؛ نقش بازی کردن شروع شده بود.

با تعجب چشم تیز کرد و فضا را زیر نظر گرفت. می شد گفت تمام مردان موجود در باغ سیاه پوش یا به عبارتی زبده بودند. نفس عمیقی کشید تا کنترل ذهنش را به دست بگیرد؛ عجب کار مزخرف و سختی بود.

کمی جلوتر رفتند و از کنار پسران و دخترانی که با موزیک ملایم در حال رقصیدن بودند، عبور کردند. رهان تصمیم داشت دنج ترین مکان را برای گوهر باارزشش انتخاب کند. چشمش که به تک میز گوشه‌ی انتهایی باغ افتاد، نفس آسوده‌ای کشید و با کشیدن آستین مانتو، یسنا را به سمت آن حرکت داد؛ نه اینکه آن قدر مقید باشد نه، فقط نمی خواست پاکی یسنایش را با دستانی که هر روز در دست دخترانی از جنس سیاهی آلوده می شد، آلوده کند. با اینکه به ندرت به آن ها دست می زد؛ اما حضور در کنارشان را نوعی نجاست می دانست.

صندلی را برای یسنا جلو کشید و با لحنی جدی گفت:

- می خوای لباس عوض کنی؟

- همین جا عوض می کنم.

نگاه بی تابش را که به زور تبدیل به نگاه مثلاً خنثی شده بود، دور تا دور چرخاند. خبری از حسام یا رئیس نبود؛ حتماً به داخل خانه رفته اند تا پرونده ها را با هم چک کنند. کار هر سالشان بود؛ یک کار عبث و بیهوده!

چشمش که به یسنا خورد، دیگر مانتو تنش نبود. چه قدر کت به او می آمد. صورت سفیدش تضاد زیبایی با سیاهی کت داشت. مثلاً قرار بود گوهر باارزشش را محفوظ نگاه دارد. مگر می شد گوهری را در معرض

دید گذاشت و انتظار امنیت داشت؟ همین که یسنا این جا بود؛ یعنی می توانست... سرش را با شدت تکان داد. وقتی خودش نمی توانست روی افکارش تسلط داشته باشد، چه طور از یسنا این انتظار داشت؟

صندلی مقابل یسنا را بیرون کشید و تن خسته اش را رویش ول داد. اگر سال پیش بود و همراهش یکی از دخترای دور و اطرافش بود، مطمئناً اکنون کنار رئیس و حسام بود. اکنون که این جا نشسته، حتما حسام حسابی جلوی رئیس خودشیرینی کرده بود. پوزخندی روی لبانش نشست. حسام خودش را هم می کشت نمی توانست جایگاه او را نزد رئیس به چنگ بیاورد. رئیس آن قدر دوستش داشت که پیش همه او را پسرش معرفی می کرد. آن قدر این واژه را تکرار کرده بود که دیگر حتی رهان هم باورش شده بود او پدرش است.

- چیزی نمی خوای؟

جوابش تکان مختصر سر بود. لبخند شیرینی جای پوزخند روی لبانش را گرفت. دخترک کنجکاو شده بود. چه قدر این حسش را دوست می داشت. اصلاً همین حس بود که باعث به دست آوردنش شده بود. به راستی که اگر از او می پرسیدند کدام جنبه ی یسنا را دوست دارد، مطمئناً جوابش یک کلمه بود: «فوضولی اش!» دستش را زیر چانه اش گذاشت و به چهره ی کنجکاو دخترک خیره شد؛ به آن چشمان یشمی که اکنون کمی درشت تر از همیشه بود؛ به آن لبان صورتی که هر از چندگاهی به لبخند یا پوزخند کش می آمد، به آن روسری مشکی که هنوز روی خرمن طلایی موهایش خودنمایی می کرد. رهان خیره ی تابلوی زیبایی شده بود که خداوند با سلیقه ی بکرش طراحی کرده بود. غافل از اینکه حسام، مردی که چند روزی بود جز کابوس هایش شده بود، با پوزخند به آن دو خیره بود. صدای های زیاد باغ مانع از این می شد که به راحتی بتواند افکارشان را بخواند. البته نیازی هم به خواندن افکارشان نبود؛ از همین جا هم می توانست مزه ی لذیذ موفقیت را زیر زبانش حس کند.

- این دخترِ همونیه که می گفتی؟

- آره خودش.

- خوبه. بریم جلوتر ببینیم تا چه حد اون جوویه که تو می گفتی.

نگاه یسنا از میان پسران و دختران به دو مرد کت شلوار مشکی که سمتشان می آمدند خورد. یکی از آن ها که اندام تپل و موهای تقریباً سفیدی داشت، جلوتر حرکت می کرد و مرد جوان همراهش با دقت طوری که پا جای پاهای او بگذارد به دنبال می آمد.

- رهان... رهان... اینا کین دارن میان این طرف؟

رهان همچون دختر بچه ای که با صدای مادرش از میان دنیای فکر و خیال به بیرون پرت شده باشد، گیج به اطرافشان نگاه کرد. با دیدن حسام و رئیس سیخ سر جایش ایستاد و آرام گفت:

- حواست باشه سوتی ندی.

وقت برای نصیحت های دیگر نداشت. با لبخند تنها قدمی را که تا پدرش مانده بود، طی کرد و متینانه احوالپرسی کرد. جمشید با افتخار نگاهی به سر تا پای یسنا انداخت. از اول هم می دانست رهان با بقیه متفاوت است. می دانست او را سر بلند می کند؛ الکی که خودش را به عنوان پدر او معرفی نمی کرد. از همان روز اول روزی را می دید که قدرت رهان بی نهایت می شود.

- ایشون باید یسنا خانوم باشن.

رهان به سختی لحنش را بی تفاوت کرد و گفت:

– بله ایشون همسایه‌ی من یسناست.

تاکید بیش از حدش روی واژه‌ی همسایه، پوزخندی روی لب‌های گوشتی حسام نشانده کمی خود را جلو کشید و رو به یسنای ترسیده که ایستاده بود و به طرز عجیبی در ذهنش در حال خواندن شعر «یک توپ دارم قلقلیه» بود گفت:

– خوب هستین یسنا خانوم؟

یسنا نگاه کوتاهی به پسر چشم‌سبز مقابلش انداخت؛ چه قدر قیافه‌اش آشنا بود.

– نشناختین؟ حسامم، اون روز تو خونه رهان دیدمتون؛ یادتون نیست؟

– اوه بله الان یادم اومد. خوبین؟

حسام لبخند دندان‌نمایی زد. سفیدی بیش از حد دندان‌هایش حتی نگاه ترسیده‌ی یسنا را هم جذب کرد؛ برعکس رهان او عاشق جلب توجه بود.

با همان لبخند مضحک بی‌قید جلو رفت و روی صندلی رهان نشست گفت:

– شما خوب باشی منم خوبم.

رهان که کمی دست و پایش را گم کرده بود، تقریباً فریاد کشید:

– من اجازه‌ی نشستن بهت دادم؟

به جای حسام، جمشید قدمی جلو آمد و دستش را روی شانه او گذاشت و گفت:

– سخت نگیر پسر؛ بذار مهمونت زمانی که با من میای پیش حسام باشه و حوصله‌ش سر نره.

صورت در هم و لحن جدی جمشید نشان می‌داد که رهان دارد خراب می‌کند؛ اصرار بیش از حد چیزی جز خراب کردن خودش نزد جمشید نداشت؛ وقتی او تصمیمی داشت محال بود زیرش بزنند.

- موردی پیش اومده پدر؟

جمشید این بار برخلاف همیشه جلوی بروزدادن احساساتش در صورت سفیدش را نگرفت و لبخند نادری زد:

- آره، یه اتفاق خوب.

نگاهش که روی یسنا ثابت شد، بند دل رهان پاره شد؛ انگار چیزی در قلبش جابه‌جا شد؛ یک چیز سنگین؛ به سنگینی بغض بچه یتیم‌ها، چیزی که باعث شد دستان همیشه مطمئنش بلرزد. خود را باختن زود بود؛ خیلی زود!

به سختی جلوی لرزش صدایش را گرفت و بی تفاوت گفت:

- فکر می‌کنم یه چیزایی رو حسام به اشتباه بهتون گفته.

- خوبه، منتظر توضیحاتم.

رهان نگاه کوتاهی به یسنا که معذب شده ایستاده بود و در دل دعوای می‌کرد رهان ترکش نکند انداخت، مجبور بود برود. چشمانش را با اطمینان باز و بسته کرد که آرامش مصنوعی صورتش را به او هدیه دهد؛ اما چه فایده؟ یسنا از تنهاشدن با حسامی که می‌توانست ذهنش را بخواند بیشتر از هر چیز دیگری می‌ترسید. رهان به سختی نگاهش را از او گرفت و با جمشید همراه شد. نگاه ناامید دخترک تا زمانی که آن دو وارد عمارت بزرگی که انگار مهمان‌ها به گرد آن نشسته بودند شدند، دنبالشان کرد. عمارت

باشکوهی که قدرت معماری گذشتگان را به رخ می کشید و با اینکه سالیان زیادی از ساختن آن می گذشت، هنوز هم جز عمارت های مدرن و زیبا به حساب می آمد؛ عمارتی سفید از جنس مرمر اصل.

– نمی خوام بشینی؟

نگاه بی تاب دخترک از مرمر ساختمان به مردی افتاد که از جهت نفوذناپذیری بی ربط به سنگ مرمر نبود. مرد مرمری مقابلش با گستاخی به او خیره بود و نگاه نافذش تا استخوان های دخترک را از خجالت ذوب می کرد. بی تاب روی صندلی اش نشست؛ نه برای اینکه حسام گفته بود. نشست؛ چون پاهایش دیگر تحمل وزنش را نداشتند. رهان نامردی کرده بود؛ او را از حسام ترسانده بود و مجبور به تنهاماندن با او کرده بود. معذب با ناخن هایش مشغول شد و سعی کرد ذهنش را از هر چه مربوط به رهان یا حسام می شد خالی کند. چه قدر تشنه اش بود؛ از شدت استرس زبانش به سقف چسبیده بود.

– خب؟ چه خبر؟ با همخونه ی رهان بودن چه می کنی؟

مجبور بود جوابش را دهد؟ اگر محلس نمی داد و همچنان به ناخن هایش مشغول می بود بد می شد؟ جوابی نداد و بی حرف هم چنان با ناخن هایش مشغول بود که حسام دوباره پرسید:

– میشه بپرسم چرا این قدر از من می ترسی؟

دخترم نگاه کلافه اش را از ناخن هایش گرفت و به چشمان سبز حسام نگاه کوتاهی انداخت؛ واقعا ذهنش را می خواند.

– من...؟ کی گفته می ترسم؟

حسام پوزخندی تحویلش داد و گفت:

- رفتارت! جوری تو خودت جمع شدی که انگار یه موجود ماورائی جلوت نشسته.

چشمان یشمی دخترک درشت شد؛ می‌خواست ذهنش را به سمتی که می‌خواهد منحرف کند! این مرد از آنچه فکرش را می‌کرد زرنگ‌تر بود.

- چه حرفا می‌زنید! موجود ماورائی؟ حقیقتاً من فقط یه کم از او مدن به چنین مهمونی عصبی و معذبم. عادت ندارم با پسری که نمی‌شناسمش تنهایی صحبت کنم.

- در این حد عاشق رهانی؟

پوزخندی روی لب‌های صورتی دخترک نشست؛ برای دختری که در قالب نقش یک همخانه‌ی معمولی بود، عشق هیچ معنی نداشت.

- رهان فقط یه اشتباه بزرگه توی زندگیم.

- اشتباه؟ داری شوخی می‌کنی نه؟

- حماقت یه دختر که پشت می‌کنه به خانواده و نامزدش به‌خاطر پسری که خیلی زود رنگ عوض کرد و تبدیل به هـ —س بازی شده که هر روز بوی عطر زنونه‌ی مختلفی میدن شبیه شوخیه؟

- شاید داری اشتباه می‌کنی؛ تا جایی که من رهان رو می‌شناسم اهل دختربازی نیست.

- اشتباه رو وقتی کردم که با خراب‌کردن پل‌های پشت سرم باعث شدم به جز موندن توی حماقتم راهی برام نمونه.

- نمی‌دونم چی بگم، فقط مطمئنم یه روز به حرفایی که الان بهم زدی می‌خندی.

محال بود! حرف‌های دروغی‌اش خیلی هم بی‌ربط به موقعیتی که داشت نبودند؛ مگر جز این بود که زندگی‌اش با یک حماقت بچگانه نابود شده بود؟ اصلاً اگر از ابتدا مقابل خان‌بابا نمی‌ایستاد و همان شیراز می‌ماند، این همه بلا سرش می‌آمد؟

صدای دختری با کت و دامن سیاه سفید او را به خود آورد:

– بفرمایید شربت.

– ممنون، من نمی‌خوام.

حسام دو لیوان برداشت و با زیرکی گفت:

– چرا؟ مگه تشنه‌ت نیست؟ بردار خنک شی، داغ کردی.

اه لعنت به او که ذهنش را می‌خواند! یکی از لیوان‌ها مقابلش قرار گرفت؛ دسته‌ی لیوان را در دست گرفت و بی‌حرف به حسامی که یک‌ضرب تمام محتویات لیوان را سر کشید خیره شد. حسام بار دیگر سکوت را شکست و گفت:

– راستی پدر و مادرت رو پیدا کردم. به رهان بگو فردا یه سر بیاد دفترم، می‌خوای خودتم بیا.

بهت بیش از حدش باعث شد زمان و مکان را فراموش کند و با خوشحالی بپرسد:

– راست می‌گی؟ واقعا پیدااشون کردی؟

حسام از صمیمیت یک‌باره‌ی یسنا مردانه خندید و گفت:

– برای چی باید دروغ بگم؟

- خب کین؟ کجان؟ زنده‌ان یا مرده؟

- بی خیال، نیومدیم مهمونی که راجع به گذشته‌ها حرف بزنیم. فردا بیا دفترم بهت می‌گم. شربتت رو بخور.

یسنا نگاهی به لیوان شربت انداخت. چیزی درونش نبود؛ اگر بود که خود حسام از آن نمی‌خورد. واقعا تشنه بود؛ دیگر تحملش طاق شده بود. بی‌درنگ لیوان را سر کشید؛ طعمش هم معمولی بود. مطمئنا اتفاقی نمی‌افتاد.

حسام که به لطف این دخترک هر چه را می‌خواست فهمیده بود، لبخندی زد و گفت:

- خب من دیگه برم، همراه خودم اون وسط خودش رو کشت. فردا می‌بینمت.

یسنا همزمان با او با احترام ایستاد. کسی که پدر و مادرش را پیدا کرده بود، محترم بود؛ حتی اگر آن فردی باشد که خواب و خوراک را از رها ربنده است. با چشمانی که دیگر آن ترس درونش نبود، او را تا میان جمعیت بدرقه کرد.

حالا که خوب فکر می‌کرد، حسام زیاد هم وحشتناک نبود. ذهن دیگران را خواندن که نشان‌دهنده‌ی مخوف بودن نبود، بود؟ اصلا بر فرض هم مخوف بود؛ همین که توانسته بود پدر و مادرش را پیدا کند، برای یک عمر مدیون بودن کافی نبود؟ پدر و مادر! از فکر اینکه ممکن است آن‌ها را پیدا کند، لبخند پرنرنگی روی لب‌هایش نشست. چه می‌شد اگر آن‌ها زنده بودند و تمام این مدت به دنبال دخترکشان گشته‌اند؟ حتی خیالش هم باعث شد تمام حرف‌های نادرستی را که این سال‌ها در دلش به آن‌هایی که او را به سادگی رها کرده بودند، پس بگیرد. تمام آن نمی‌بخشم‌ها، تمام آن نفرین‌ها، اصلا تمام حس بدی که گاهی نسبت به آن‌ها داشت، به همین سادگی! مگر کینه در مقابل نیازیش که اکنون به پدر و مادر بود،

معنی داشت؟ بر فرض کینه هم معنا داشت؛ گذشت و مهربانی دردانه‌ی پرویز مطمئناً بی‌مفهومش می‌کرد. پرویز هیچ‌گاه واژه‌ی کینه را برای عزیزکش معنا نکرده بود. اصلاً در مرام پرویز خان کینه جایی نداشت که بخواهد به کسی یادش دهد.

– پس حسام کو؟

نگاه شادش به رهانی که انگار کلافه‌تر شده بود افتاد؛ رهانی که حال افتضاحی داشت و شادی بی‌موقع او را اصلاً درک نمی‌کرد. دخترک آن‌قدر شاد بود که همچون بچه‌ای ذوق‌زده بی‌مقدمه گفت:

– رهان حسام... حسام بابا مامانم رو پیدا کرده. گفت فردا بریم دفترش تا بهمون توضیح بده.

دخترک برای این خوشحال بود. پدر و مادرش پیدا شده بودند؛ خب که چه؟ چه فرقی به حالش می‌کرد؟ پدر و مادری که نوزده‌سال رفته‌اند و اصلاً به دنبالش نگشته‌اند به چه دردی می‌خوردند.

– خودم فردا میرم دفترش ببینم چی میگه.

– یعنی چی خودم میرم؟ منم می‌خوام پیام.

داد یک‌باره‌ی رهان کلافه باعث شد سر جایش سیخ بنشیند و با چشمان وق‌زده به او خیره شود.

– ببینم تو حالت نیست یا خودت رو زدی به نفهمی؟ نمی‌بینی چه‌قدر اعصابم خورده؟ مجبوری الان بهم پيله کنی؟

در حالی که دستش را روی قلبش گذاشته بود، با لحن معصومی گفت:

– خیلی خب چرا داد می‌زنی؟

حتی این لحن معصوم و بی‌گناه هم نتوانست رهان کلافه آرام کند. چشمان نگران و خسته‌اش را بست و خشک و دستوری گفت:

– آماده شو بریم خونه.

بار دیگر یسنای ناشی با تعجب گفت:

– بریم خونه؟ این قدر زود؟ نه به اون اخم و تخم برای اومدن نه به این زودی برگشتن!

باز شدن با عصبانیت چشمان رهان کافی بود تا یسنا دهانش را ببندد و بی‌حرف مانتویش را با کتش عوض کند و دنبال رهان اخمویی که بعد از برگشتن از نزد مردی که پدر نامیده شده بود، تلخ‌تر از داروی اشتهاآوری که در کودکی می‌خورده شده بود، برود.

بدون خداحافظی از کسی سوار بر ماشین شدند و به راه افتادند. اخم‌های در هم رهان اخم ظریفی روی پیشانی یسنا انداخته و ذهنش را پر از سوالات مختلف کرده بود. «آن مرد میانسال کیست؟» «چرا او را پدر خطاب کرده؟»، «این پدر چه به او گفته که اینگونه برهم ریخته است؟» این سوالات مدام در سرش بالا و پایین می‌شدند و هر بار تا نوک زبانش می‌آمدند؛ اما تا چشمش به صورت برزخی مرد کنارش می‌خورد، رشته‌ی کلام را گم می‌کرد.

تمام طول مسیر در سکوت طی شد. نه اینکه رهان نخواهد حرفی بزند نه، اتفاقاً بیشتر از هر زمان دیگری نیاز داشت با او صحبت کند؛ نیاز داشت یک دل سیر بگوید و یسنا یک دل سیر با لبخند به حرف‌هایش که طعم درد داشت، گوش کند و در نهایت او را در آغوش بکشد و بگوید رهان قوی باش، همه چیز درست می‌شود. کمی، فقط کمی صبر کن. به راستی که عجیب دلش برای یک آغوش پر از

آرامش هوایی شده بود؛ آغوشی به طعم یسنای ربودنده‌ی آرامشش. حیف، حیف که هیچ‌گاه زمان مناسب برای بعضی از حرف‌ها فرا نمی‌رسد؛ حیف!

نفسش را همچون آهی بیرون داد و ماشین پارک‌شده در پارکینگ را خاموش کرد و بی‌احساس گفت:

– نمی‌خواهی بری تو؟

– چرا، فقط...

میان حرفش پرید و با بی‌رحمی گفت:

– برو خونه. من کار دارم بیرون، شب دیر میام.

– رهان تو چ...

باز میان حرفش پرید گفت:

– برو دیگه!

یسنا نگاه نگرانی به او که انگار قصدی برای حرف‌زدن نداشت انداخت؛ اگر حرف نمی‌زد داغان می‌شد.

با ناراحتی سری تکان داد. وقتی نمی‌خواست صحبت کند، نمی‌توانست او را مجبور کند. آرام در ماشین را باز کرد، قبل از خارج‌شدن کاملش لب زد:

– مراقب خودت باش.

با گفتن این کلمه لبخند محوی روی صورت رهان نشست؛ لبخند بی‌جانی که با بسته‌شدن در ماشین محو

شد. رهان خیره به دختری که با پاشنه‌ی کفشش سکوت پارکینگ را شکسته بود، با خود زمزمه کرد:

- دارم ازت می ترسم یسنا! این قدر من رو تغییر دادی که... کاش هرگز همدیگه رو نمی دیدیم، کاش!

حال یسنا هم تعریفی نداشت؛ از اول هم نسبت به این مهمانی اجباری احساس خوبی نداشت. نگاه خسته اش را به آینه ی آسانسور انداخت؛ این چشم های قرمز، این اخم ظریف، این قلب پرتلاطم... یعنی او هم حال خرابی دارد؛ حال خرابی شبیه به نگرانی، نگرانی برای مردی که او را غریبه می پندارد و تصمیم دارد تمام این سختی ها را به تنهایی به دوش کشد. با اعلام طبقه شان پوفی به صورت خسته و نگرانش در آینه کشید و از آسانسور خارج شد. آن قدر فکرش مشغول رهان و علت ناراحتی اش بود که اصلا متوجه نشد خارج شدنش از آسانسور با خارج شدن پیمان همراه با پلاستیک آشغال همزمان شده؛ بدون اینکه نیم نگاهی به پیمان متعجب که نگاه عسلی اش مدام سر تا پای او را برانداز می کرد شود، کلید را انداخت و وارد واحد رهان شد.

با صدای بسته شدن در، چشمان پف کرده اش را باز کرد و به ساعت گوشی اش خیره شد. با اینکه نور زیاد گوشی چشم هایش را اذیت می کرد؛ اما برای فهمیدن ساعت چاره ی دیگری نداشت. ساعت شش صبح بود. رهان تا الان بیرون بود؟ دستی به چشمش کشید. رفتار رهان را درک نمی کرد. با این دیر آمدن ها و اخم و تخم ها که مشکلی حل نمی شد.

آن قدر فکر و خیال کرد که نفهمید کی خوابش برد. شاید کلا دو ساعت بیشتر خوابیده بود که از سر شوق زیاد از خواب پرید. ساعت نزدیک هشت بود. شروع به آماده شدن نمود؛ امروز که روزی معمولی نبود، امروز خاص بود؛ یک روز خاص پر از استرس. قرار بود پرده از حقایقی برداشته شود که نوزده سال

آزگار انگ نفرین شدگی بر پیشانی‌اش چسبانده بود. حقایقی که پرویز خان از او را فهمیدنش منع می‌کرد و می‌گفت: «گذشته‌ها گذشته باباجان، مهم آینده‌ایه که می‌خوای برای خودت بسازی.»

تا ساعت یازده مثل مرغ پرکنده در اتاق بالا و پایین می‌شد تا بالاخره رهان عازم دفتر حسام شد. همانند که چه‌قدر اصرار کرد تا رهان را مجاب کند همراهی‌اش کند. بالاخره ساعت دوازده به سمت دفتر حسام حرکت کردند. حس عجیبی داشت؛ حسی میان خوشحالی و استرس! دیگر طاقتش طاق شده بود و هر ثانیه برایش همچون سال‌ها طول می‌کشید. رهان با اخم‌های در هم که شاید دلیلش اصرار بیش حد یسنا برای این همراهی بود، سکوت را شکست و باز شروع به دستورهای ایمنی کرد:

- وقتی رفتیم تو فقط گوش می‌کنی چی میگه. حرف اضافه موقوف، خندیدن از ته دل، خنده‌ی مصنوعی اصلا حتی لبخند موقوف! به جز نفس کشیدن حق هیچ کار دیگه‌ای نداری. دفتر حسام جای دختری مثل تو نیست. حیف که بیش از اندازه خودسر شدی.

یسنا بدون حرف با چشمانی که در سوسوی نگاهش برق ذوق دیده می‌شد، به او خیره شده بود. برایش حتی یک کلمه از حرف‌های او ارزشی نداشت؛ مهم این بود که آمده بود تا در مورد پدر و مادرش بشنود. مهم این بود که از این به بعد وقتی از او می‌پرسیدند پدرت کیست، به تته‌پته نمی‌افتاد و با اعتماد به نفس سینه سپر می‌کرد و می‌گفت فلانی.

همراه با رهان بدعناق وارد ساختمان شدند. پله‌ها را طی کردند و به اتاق نسبتاً بزرگی که دفتر حسام نام گرفته بود رسیدند. رهان بار دیگر با نگاه شماتت‌بارش آمدن او را سرزنش کرد و کلافه چندباری به در کوفت. شاید کمتر از یک دقیقه تا باز شدن در توسط حسام گذشت.

حسام که از صبح منتظر آن‌ها بود، با لبخند دندان‌نمایی گفت:

- سلام خوش اومدین، بیاین تو.

با همان لبخند مسخره که انگار جزئی از صورتش بود از جلوی در کنار آمد و پس از داخل شدن آن دو در را پشت سرشان بست و گفت:

- دیشب یهو غیب شدین وقت نشد خودم بهت بگم ماموریت اجباری رو که گردن من انداختی تموم کردم.

رهان خشک و جدی گفت:

- مهم نیست. اصل مطلب رو بگو، می‌خوایم بریم.

حسام پوزخندی زد و با تمسخر گفت:

- هنوز نرسیده می‌خواین برین؟

- اگه حرفی نداری بریم.

حسام لبخند تلخی به ترش‌رویی رهان زد و از درون کشوی میزش پوشه‌ی صورتی‌رنگی را بیرون کشید و بی‌مقدمه رو به یسنا گفت:

- مطمئنی می‌تونی با واقعیت کنار بیای؟

یسنا مصمم سری تکان داد و با لحن پرصلابتی گفت:

- باید بتونم!

حسام بی تفاوت شانه‌ای بالا انداخت و پوشه را باز کرد. عکسی را جلوی‌شان گذاشت. یسنا با دستان لرزان عکس‌ها را به دست گرفت. عکس اول دختر تقریباً هجده‌ساله‌ای با موهای بلند طلایی بود؛ دختری با چشمان عسلی و لب‌های برجسته. دروغ نبود اگر قسم می‌خورد این دختر زیباترین دختری است که در این دنیا دیده است. حسام پس از مکث کوتاهی گفت:

– مادرت، پریناز بالایی، ته‌تغاری قصر بالایی‌ها بود. یه دختر خیلی ناز که دل همه رو برده بود، حتی اراذل و اوباش محله رو.

مکث کوتاه حسام باعث شد یسنا بار دیگر عکس مادرش را در دست بگیرد و به آن زیبایی ناب خیره شود.

حسام عکس دیگری از پوشه خارج کرد و با طمأنینه گفت:

– همه، حتی محمد، گنده‌لاتی که هیچ‌کس جرأت نه‌گفتن بهش نداشت.

یسنا با تردید به صورت مرد خشنی که از چشمان یشمی‌اش شرارت می‌بارید، خیره شد؛ مردی با آن تهریش خشک و آن شکستگی لای ابروهایش.

– محمد فرخی، پسر قیصر فرخی.

این مرد چندباری جلوی پریناز رو می‌گیره و ازش می‌خواد باهاش ازدواج کنه؛ ولی پریناز که دختر مغروری بوده، اون رو در حد خودش نمی‌دونسته و هر بار جلوی دوستاش ضایعش می‌کرده. همین کارا بذر نفرت رو تو دل بی‌ترس محمد می‌کاره و باعث میشه به فکر انتقام غرور ریخته‌شده‌ش بیفته و چه انتقامی راحت‌تر و شیرین‌تر از دست‌درازی به دختری که آرزوی همه‌ی عالم و آدمه؟ یسنا تو ثمره‌ی همون

دست‌درازی هستی! ثمره‌ی وحشیگری مردی که یه روز توی کوچه دردانه‌ی پرویز رو به چنگ میاره و... یسنا مادرت فقط هیجده‌سالش بود که بدن عریان و بی‌جوش رو از توی خیابونا پیدا می‌کنن. دختر هیجده‌ساله‌ای که نابود شد؛ ولی نتونست بچه‌ی توی شکمش رو نابود کنه؛ بچه‌ای که توی رگاش خونی شبیه خون محمد بود؛ محمدی که نابودش کرده بود.

سکوت کوتاه حسام، رهان را از سیاهی داستانی که شنیده بود بیرون کشید و متوجه‌ی دخترک لرزان کنارش کرد؛ دخترکی که ناباور به گوش‌هایش التماس می‌کرد اشتباه بشنوند. حسام با اینکه از افکار وحشت‌زده‌ی درون سر دخترک خبر داشت؛ اما با بی‌رحمی پوزخندی زد و ادامه داد:

- پریناز هفت‌ماه با تمام اون زخم زبونا بچه‌ش رو با عشق حمل کرد؛ با تمام چشم‌غره‌های خواهرش، بی‌توجهی خان‌باباش، با کتک‌های گاه و بی‌گاه برادرش... با تمام بچگیش؛ بچه که نه، دیگه خانومی شده بود برا خودش. یه دختر تخس و شیطون در عرض هفت‌ماه تبدیل به یه زن مسن و باتجربه شده بود. مسن نه از نظر سن، مسن از نظر دل‌مردگی، از نظر افسردگی، از نظر...

می‌دونی چی شد که این زن مرد؟ می‌دونی؟

یسنا با چشمان ناباورش که حالا خیس اشک بود، به دو تیلای سبز صورت حسام خیره شده بود و نمی‌توانست حرکتی کند؛ انگار خشکش زده بود. حرف‌های حسام برایش بیش از حد گران تمان شده بود.

- سر زار مرد، به‌خاطر بچه‌ی توی شکمش؛ بچه‌ای که همخون محمد نامردی بود که بعد از اون وقایع از محله در رفت و اومد تهران. محمدی که چند سال پیش به جرم حمل مواد مخدر اعدام شد. پدری که شاید کوچک‌ترین جرمش نابودکردن زندگی بالایی‌ها بود.

روزنامه‌ی داخل پوشه آخرین تیری بود که بر تن بی‌جان یسنا زده شد؛ روزنامه‌ای که خبر اعدام بی‌مرام‌ترین مرد دنیا را که پدر یسنا نام گرفته بود در خود داشت.

دخترک همچون مترسک بی‌جان سر جالیز بی‌حرکت هاج و واج به روزنامه‌ی روی میز خیره شده بود؛ حتی دیگر آن قطره‌های درشت اشک که تا چند دقیقه‌ی پیش همچون دانه‌های مروارید از دو سنگ یشمی صورتش می‌چکیدند هم خشک شده بود. داستانی که حسام تعریف کرد، بیش از اندازه شبیه فیلم‌های هندی بی‌سر و ته بود! شاید... شاید... واقعیت نداشت. اصلاً از کجا معلوم که محمد نامی بوده که بخواهد پربناز نامی را نابود کند؟ نه، امکان نداشت! امکان نداشت دردانه‌ی پرویزخان، یسنای معصوم و ساده... نه امکان نداشت او حرام باشد، امکان نداشت!

آخر این دخترک تا کی می‌خواست آن قدر ساده حرف‌های دیگران را باور کند؟ آن هم حرف کسی که رهان می‌گفت غیر قابل اعتماد است. اصلاً خنده‌دار بود؛ آخر چه طور امکان داشت دختری که از پر قنداق پرویز در گوش‌هایش چیزی جز خوبی و نیک سرشتی نجوا نکرده، موجود حرامی باشد؟

– هع! آفرین دمت گرم، عجب تخیلی داری! چه طوری تونستی همچین شر و وری از خودت بسازی؟

یسنا بی‌جان به رهانی که انگار ذهنش را خوانده بود، نگاه کرد و با خود زمزمه کرد:

– نگاه کن دختر، رهان هم که خیلی زرنکه این داستان رو باور نکرد؛ اون وقت توی احمق...

– داستان؟ عوض تشکر کردن داری بهم میگی شر و ورگو؟

– بابت تحویل دادن این شر و ورا تشکر می‌خوای؟

حسام عصبی از صندلی‌اش بلند شد. این مرد بیش از اندازه وقیح بود. خودش دستور کشف حقیقت را داده بود؛ اما این‌گونه رفتار می‌کرد. صبر او هم اندازه‌ای داشت. با صدای نسبتاً بلندی گفت:

– من قرار بود واقعیت رو بگم، نه اون چیزی که شما علاقه داشتین بشنوید.

– واقعیت؟ بس کن حسام! یه بچه کوچولو هم می‌تونه بفهمه حرفات چیزی جز تخیل نیست.

حسام پوزخندی زد و با تمسخر گفت:

– باشه، حرفای من خیالات بود. اگه دوست دارین این‌طوری به واقعیت نگاه کنید برای من فرقی نداره؛ از اولم خودتون اصرار به دونستن حقیقت داشتین نه من.

رهان چنگی به عکس‌ها و روزنامه‌ی روی میز زد و آن‌ها را درون پوشه گذاشت. لعنت بر حسام که همیشه و هر زمان آرامش او و یسنا را نابود می‌کرد؛ لعنت! با خشم چشم‌غره‌ای به حسامی که به سختی خودش را به بی‌خیالی زده بود، رفت و در گوش یسنا که مهبوت به جای خالی عکس محمد بود، گفت:

– بلند شو بریم، این‌جا چیزی گیرمون نمیاد.

یسنا که انگار در عالم دیگری سیر می‌کرد، با صدایی که بغض در آن بیداد می‌کرد گفت:

– چی؟

رهان عصبی سری تکان داد. بیشتر از همه از خودش عصبانی بود. چه‌طور با اینکه می‌دانست آمدن یسنا به این دفتر چیزی جز دردسر نیست، مقابل اصرارهای او کوتاه آمده بود و او را همراه خود آورده بود؟ همین کوتاه‌آمدن‌های بی‌مورد بود که زندگی‌اش را همچون دریای مواج و پرتلاطم کرده بود.

- یسنا جان گفتم بلند شو بریم خونه.

این دخترک موطلایی شکننده جانش شده بود؟

لب‌های همیشه خندان حسام به پوزخندی کش آمد؛ فهمیدن نقطه ضعف شخصی که چندین سال به دنبال خطایش بوده، چه کیفی داشت! بی رحم بود؟ نه، فقط... فقط، باید انتقام دل شکسته‌اش را می‌گرفت؛ انتقام آن به پا افتادن‌ها، آن ضجه زدن‌ها، آن دستان سرد و بی جانی که تا چند روز تنها مرهم دل شکسته‌اش بود. آری، باید انتقام می‌گرفت.

صورتش از یادآوری خاطرات تلخ گذشته در هم شد. حتی درهم تر از صورت دخترکی که سعی داشت با واقعیت مقابله کند و مدام در ذهن کوچکش جمله‌ی «اشتباه شده، مطمئناً اشتباه شده» بالا و پایین می‌شد. تلخ رو به او گفت:

- به جای اینکه مدام با حقیقت بجنگی، یه کم به گذشته و حرفای بقیه فکر کن؛ مطمئناً خیلی زود می‌فهمی من راست میگم یا نه.

رهان که جدیداً انگار زبان این دخترکِ زبان بسته شده بود، با تلخی گفت:

- لازم نکرده به خزعبلات تو فکر کنه!

این را گفت و بی توجه به لب‌های حسام که هر لحظه بیشتر از قبل به پوزخند کش می‌آمد، یسنا را به زور از روی صندلی بلند کرد و با خود برد.

در ماشین مثل همیشه سکوت برقرار بود. رهان همان طور که دستش را لبه‌ی شیشه می‌گذاشت گفت:

- به حرفای حسام فکر نکن، چیزی به جز مزخرف نگفت.

- تو... تو مطمئنی؟

- معلومه که مطمئنم. اصلا تا حالا شده من حرفی بزnm اشتباه باشه؟

- پس من.. من کیم رهان؟

- تو؟ معلومه دیگه تو یسنای خونه‌ی منی.

یسنا با بغض به او نگاه کرد. انگار آب بر روی آتشش ریخته بود و آرامش کرده بود. لبخند بی‌جانی روی لب‌هایش حک شد. نگاه طولانی‌اش روی رهانی که امروز همچون قرص آرامش‌بخشی شده بود که هر دردی را تسکین می‌داد، باعث شد چشمان بی‌فروغش گرم شود و بی‌خوابی دیشبش افسارگسیخته او را با خود ببرد.

زیر تخت خان‌بابا پنهان شده بود و منتظر زمان مناسبی بود تا برود و سک‌سک کند. مطمئنا باز هم مثل همیشه او برنده‌ی بازی بود. پیمان هیچ‌گاه دلش نمی‌آمد او را شکست دهد؛ برای همین بازی کردن با او را دوست نداشت. بازی کردن زمانی کیف داشت که برای برنده‌شدن تلاش کند، نه اینکه نزدیک سه‌ربع زیر تخت منتظر باشد و دست آخر برود و سک‌سک کند!

از آن زیر تصویر کاملی از خان‌بابایش نمی‌دید؛ تنها دو جفت دمپایی مشکی می‌دید که از صندلی آویزان بود. تصمیم گرفت از زیر تخت بیرون بیاید و به این بازی بی‌مزه خاتمه دهد که با شنیدن صدای خاله پریچهر کنجکاو شد و از حرکت متوقف شد.

- بابا من دیگه خسته شدم، دیگه به این جام رسیده. به خدا دیدن این دخترِ داره عذابم میده. وقتی به چشم‌اش نگاه می‌کنم، حس می‌کنم دارم به چشمای اون عوضی نگاه می‌کنم. بابا یسنا هم جنس اون

مردک نجسه. تو رو خدا اجازه بده تحویل یتیم‌خونه بدیمش. چرا می‌خوای با وجود سراسر نجسش
خونه‌مون رو به نجاست بکشی؟

متوجه‌ی حرف‌های پر از عناد و دشمنی خاله‌اش نمی‌شد. با چشم‌های گشادشده به پاهای خان‌بابا خیره
شده بود. چند دقیقه‌ای طول کشید تا صدای خان‌بابا را شنید:

– پری بار آخرته که در مورد یادگار پرینازم این‌جوری حرف می‌زنی! این دختر، دختر محمد نیست، دختر
پرینازه؛ به نجاست محمد نیست، به معصومیت مادرشه.

با تکان‌های رهان چشمانش را باز کرد و با گیجی به او خیره شد. رهان در حالی با نگرانی سر تا پایش را
برانداز می‌کرد پرسید:

– چی شده یسنا؟ چرا این‌طور مظلومانه تو خواب ناله می‌زدی؟

دخترک نفسش را همچون آهی بیرون داد و دستی به صورت خیس از اشکش کشید. بازگو کردن خوابی
از دل خاطراتی که حقایقی شبیه به حرف‌های حسام داشت، دردناک‌تر از به یک‌باره بی‌پناه‌شدنش بود
– ن... نمی‌دونم، یادم نیست.

رهان مشکوک نگاهش کرد؛ ممکن بود دروغ بگوید؟ آخر اگر راست می‌گفت چرا آن‌قدر هول کرده بود؟
به دو یشم پر از اشک صورت دخترک خیره شد و با تردید پرسید:

– مطمئنی؟

– آره.

شانه‌ای بالا انداخت و استارت زد و مسافت اندکی را که تا خانه مانده بود پیمود. حال یسنا داغان بود و نیاز داشت با او صحبت کند؛ اما ساعت کلاسش بود و چاره‌ای جز ترک کردن دخترک با کوله‌باری از ترس نداشت. یسنا جلوی در با دستانی لرزان از ماشین پیاده شد و با گفتن تشکر زیر لب وارد ساختمان شده بود. چند ثانیه‌ای با نگرانی به در بسته‌ی آپارتمان خیره بود و در آخر نفشش را همچون فوتی بیرون داد و به سمت خانه‌ی مهدیار به راه افتاد.

حال دخترک افتضاح بود؛ صدای پریچهر اکودار مدام در گوشش تکرار می‌شد: «بابا من دیگه خسته شدم، دیگه به این جام رسیده. به خدا دیدن این دخترِ داره عذابم میده. وقتی به چشماش نگاه می‌کنم، حس می‌کنم دارم به چشمای اون عوضی نگاه می‌کنم. بابا یسنا هم جنس اون مردک نجسه. تو رو خدا اجازه بده تحویل یتیم‌خونه بدیمش. چرا می‌خوای با وجود سراسر نجشش خونه‌مون رو به نجاست بکشی؟»

لبش را به دندان گرفت تا مانع از شکستن بغضش شود و دکمه‌ی آسانسور را زد. بی‌دفاع‌ترین قربانی این شهر در حال له‌شدن زیر گذشته‌ی تلخی بود که با تمام تخیلی‌بودنش طمع گس حقیقت می‌داد. تنش به رعشه افتاده بود. یک‌بار دیگر صدای پریچهر در سرش پیچید. دستش را روی گوشش گذاشت و با ترس به آسانسوری که بیش از حد تاخیر داشت خیره شد. اگر تا یک ثانیه دیگر آسانسور نمی‌رسید، مطمئناً این صدا جانش را می‌گرفت: «بابا من دیگه... عذابم میده... نجس... بابا داره عذابم میده.. دختر محمد...

نجاست محمد...»، «پریناز هفت‌ماه با تمام اون زخم زبونا بچه‌ش رو با عشق حمل کرد؛ با تمام چشم‌غره‌های خواهرش، بی‌توجه‌ای خان‌باباش، با کتک‌های گاه و بی‌گاه برادرش... با تموم بچگیش؛ بچه که نه، دیگه خانومی شده بود برای خودش. یه دختر تخس و شیطون در عرض هفت‌ماه تبدیل به یه زن مسن و باتجربه شده بود؛ مسن نه از نظر سن، مسن از نظر دل‌مردگی، از نظر افسردگی از نظر...

می‌دونی چی شد که این زن مرد؟ می‌دونی؟ سر زار مرد، به خاطر بچه‌ی توی شکمش؛ بچه‌ای که همخون محمد نامردی بود که بعد از اون وقایع از محله در رفت و اومد تهران. محمدی که چندسال پیش به جرم حمل مواد مخدر اعدام شد. پدری که شاید کوچک‌ترین جرمش نابود کردن زندگی بالایی‌ها بود.»

سرش به دوران افتاده بود و چشمان اشکی‌اش می‌سوخت. با حال خراب وارد آسانسور شد. حالا دلیل آن نفرت و بغضی را که پریچهر داشت خوب درد می‌کرد. او نابودگر زندگی پرینازی بود که جان خان‌بابایش بود؛ پرینازی که... به حق‌هق افتاد. مادری که تمام این مدت در ذهنش به خاطر نبودنش سرزنش شده بود، دختر هجده‌ساله‌ای بود که زندگی خودش را فدای زندگی او کرده بود. نه، دروغ بود؛ امکان نداشت! مگر می‌شد او قاتل دخترک نازی باشد که در نگاه اول عاشق معصومیت نگاه عسلی‌اش شده بود؟ قاتل؟ بله. او قاتل بود؛ مثل محمد؛ محمدی که از سراسر وجودش تنها نجاستش را به او هدیه داده بود. به صورتش در آینه خیره شد؛ چشم‌هایش. آری چشم‌هایش، چشم‌های محمد بود. سیلی محکمی در صورت خود نواخت. سیلی باعث شد بغض سنگینش با حق‌هق بلندی شکسته شود. کاش مرده بود! کاش هیچ‌وقت به دنیا نمی‌آمد، به دنیا نمی‌آمد تا قاتل نشود. تا...

حالا دلیل آن همه نحسی زندگی‌اش را می‌فهمید. گناهکار بود، نه؟

از آسانسور خارج شد. با دستان لرزانش کلید را از کیفش خارج کرد؛ اما آن قدر حالش خراب بود که داخل کردن کلید در قفل برایش غیرممکن بود!

- حالا می‌فهمی دلیل اینکه چرا هیچ‌کی ازت خوشتر نمی‌اومد چیه؟ دلیل اینکه هیچ‌وقت هیچ دوستی نداشتی؟ هیچ‌وقت به جز مرضیه و خان‌بابا دست نوازشی روی سرت نکشیدن؟

لبخند تلخی گوشه‌ی لبش نشست. باز هم صدای توییخ‌کننده‌ی مغزش بود که بارها دلش را کباب کرده بود و به او ریشخند زده بود. راست می‌گفت! هیچ‌وقت با او به کسی خوش نمی‌گذشت؛ انگار همه از او فراری بودند، همه. پس برای این بود؛ چون... چون... او نجس بود! او... او... همچون سگ حرام بود. او از حیوان هم پست‌تر بود. آه پرسوزی کشید و در همان حین کلید از دستش افتاد. افتادن کلید باعث شد غرولندکنان با صدای بلندی بگویند:

– آه لعنتی!

پیمان با شنیدن صدای او سراسیمه با حوله از خانه بیرون زد. مهم نبود که سوز زمستان مطمئناً بیمارش می‌کرد، مهم این بود که یسنا... یسنایش داشت گریه می‌کرد؟ با شوک از آستانه‌ی در خانه‌اش خارج شد و به سمت دخترکی که همچون بید بی‌پناهی در میان طوفان می‌لرزید رفت؛ دخترکی که به حق‌ها افتاده بود. گردوی گلویش بالا و پایین شد و چشمان عسلی‌اش تر. چه کسی یسنای عزیزش را اذیت کرده بود؟ چه کسی به خود اجازه داده بود که یسنای او را... یسنا او؟ یسنا که دیگر مال او نبود. بی‌اراده قطره‌ی اشکی از گوشه‌ی چشمش چکید. مرد بود و چندماهی دل ترک‌خورده‌اش را به دندان کشیده بود و نگذاشته بود اشکش سرازیر شود؛ اما امروز، این ساعت... باید اعتراف می‌کرد؛ باید به شکستش اعتراف می‌کرد. شکسته بود؟ بله! مگر نمی‌دانید وقتی قلب یک مرد بشکند دیگر هیچ‌وقت ترمیم نمی‌شود؟

به یسنایی که همچون بچه‌ای که مادرش را گم کرده روی زانو افتاده بود و حق می‌زد، نزدیک شد، کلیدش را از روی زمین برداشت و با یک حرکت در خانه‌ی رقیب را برای معشوقه‌ی نازی که با گذشت این مدت هم‌چنان معشوقه‌اش بود، باز کرد. یسنا نیم‌نگاهی به پیمانی که برخلاف همه‌ی این مدت همچون انسان‌های معمولی با او رفتار کرده بود انداخت. پیمانی که حال نامزد ریحانه نامی بود که کم‌کم نجس نبود؛ باز هم مزید دیگر ریحانه بر او.

سوز نگاه دخترک بغض پیمان را سنگین تر کرد. قدمی عقب‌گرد کرد و اجازه داد یسنا با تمام افکارش در خانه‌ی رهان تنها شود.

یسنا پوزخندی زد و داخل رفت. راستی چه قدر خوب شد پیمان از او جدا شد؛ آخر سهم پیمان که یک دختر نجسی نبود که در هر زمینه‌ای شکست خورده بود، سهم او دختر با کمالاتی همچون ریحانه بود که هیچ کمبود محبتی نداشت، هیچ عقده‌ای نداشت، هیچ حسرتی بر دلش نبود، هیچ واژه‌ای برایش آرزو نبود. دختری که صبح‌ها در خانه داد می‌زد و می‌گفت: «مامان؟ مامان؟» دختری که برای گرم کردن دستان سردش زیر باران دست پر از مهر پدرش را می‌گرفت، نه دست عروسک بی‌جانی که در خانه بابا صدایش می‌زد. بابا! راستی او دیگر پدر داشت؛ همان مرد چشم‌یشمی، همان مرد نجس! نجس؟ اگر پدرش نجس بود، پس او هم... ناباور به دستان سفید و کوچکش خیره شد. این دست‌ها، این دست‌ها نجس بودند.

وارد آشپزخانه شد. اصلاً نمی‌فهمید چه کار می‌کند، حتی داغی بیش از حد آب هم هوش و حواسش را سرجایش نیاورد، شاید هم آورد! انگار دلش می‌خواست خودش را مجازات کند. او قاتل بود؛ قاتل مادرش، عشق خان بابا و خواهر پریچهر.

با سیم به جان دستانش افتاد. همچون دیوانگان از درد نفس‌نفس می‌زد؛ اما هم‌چنان دستان قرمز شده‌اش را می‌سایید. آن قدر سایید و سایید که دستش به خون افتاد. می‌سوخت؛ اما سوزش قلبش داشت دیوانه‌اش می‌کرد. کاش مرده بود، کاش!

– الو خانوم باقری؟

صدای مادر مهدیار در گوشش پیچید:

- سلام آقای زبده، مشکلی پیش اومده؟ کمی تاخیر دارید.

- بله! راستش برای عزیزم مشکلی پیش اومده فکر می کنم بهتره برم پیشش، نمی تونم امروز بیام.

- مشکلی نیست. مهدیار خیلی آقا شده، خودش کاراش رو می کنه. امیدوارم مشکل عزیزتون رفع بشه.

- ممنون.

بی خداحافظی تماس را قطع کرد. دلش حسابی برای یسنا شور می زد. اصلا درست نبود با آن خراب رهایش می کرد و به سراغ مهدیاری می رفت که از ترسش بدون کمک او هم نمره ی بیست کلاس بود.

پایش را روی گاز فشرد. در عرض ده دقیقه راه بیست دقیقه ای را پیمود و با سرعت داخل شد و از پالاها بالا رفت. با دیدن پیمان که جلوی در خانه ی آنها با حوله ایستاده و هق هق می کرد، متعجب شد. پیمان با دیدن او صورت اشکی اش را پنهان کرد و به داخل خانه اش رفت. ممکن بود برای یسنایش اتفاقی افتاده باشد؟ چه طور توانسته بود یسنا را با این حال خراب تنها بگذارد؟ قلبش ضربان گرفت؛ بی معطلی کلید انداخت و داخل شد و فریاد زد:

- یسنا... خانومی...؟ کجایی؟ یسنا....!

وارد آشپزخانه شد. با دیدن جسم بی جانی که روی زمین افتاده بود، نفسش بریده شد. یسنای نیمه جان را از زمین بلند کرد و شروع به دویدن کرد. به خودش که آمد، در راه پله ها بود و می خواست تا خود بیمارستان بدود. انگار به کل یادش رفته بود زبده است و می تواند بدون دویدن همین الان یسنا را به بیمارستان برساند. پوزخندی به خود زد و بی معطلی در عرض یک ثانیه به بیمارستان رفت.

پیمان که با صدای کوبیده شدن در خانه‌ی آن دو متوجه‌ی بیهوشی یسنا شده بود، سریع لباس‌های تابه‌تایی پوشید، از خانه‌اش بیرون زد و تا سر کوچه دوید؛ اما انگار ناپدید شده بودند! در عرض چند ثانیه اثری از آن دو نبود؛ در حالی که پیاده بودند. پیمان گیج شده دستی به عرق‌گیر سفیدش کشید؛ عرق‌گیری که در کنار آن شلوار شش جیب خاکستری و آن کفش‌های لنگه به لنگه حسابی مرکز توجه‌ی عام و خاصش کرده بود.

– دکتر چه اتفاقی براش افتاده؟

دکتر که زن جوانی بود، گوشی پزشکی‌اش را از گوشش بیرون کشید و با اندوه گفت:

– فعلا نمی‌تونم چیزی بگم، باید صبر کنید نتایج آزمایشش بیاد. فقط دعا کنید من حدسم اشتباه باشه و این دختر تو این سن سخته رو رد نکرده باشه.

– سخته؟ دارین اشتباه می‌کنید خانم، امکان نداره!

– امیدوارم.

نگاه پر از ترحم دکتر روی دست‌های بدون پوست و قرمز یسنا ثابت ماند. بیچاره دخترک! همسر به ظاهر مهربانش چه قدر خوب قدرش را می‌دانست. سری به نشانه‌ی تاسف برای مرد کلافه‌ی مقابلش تکان داد و بیرون رفت. نگاه بی‌تاب رهان روی دست‌های پر از درد دخترک زوم شده بود؛ چه بلایی سر خود آورده بود؟ به چه اجازه‌ای؟ تقصیر او بود؛ نباید دخترک را با آن حال خراب تنها می‌گذاشت، نباید!

سرش را که همچون کوهی سنگین بود، در دست گرفت و با سوز آه کشید. درد داشت. وقتی دخترک خانه‌اش این چنین بی حال روی تخت بیمارستان بود، آری درد داشت. دستش را روی قلبش گذاشت و سعی کرد با ماساژ دادن کمی دردش را تسکین ببخشد. حتی نفس کشیدن در هوایی که یسنای بی جان‌ش را در خود داشت سخت بود. بغض کرده اخم‌هایش را در هم کشید. با تکان ظریف پلک‌های دخترک، کمی به سمت او خم شد. یسنای بی خبر از همه جا به آرامی لای چشمان خوش‌رنگش را باز کرد و به او که همچون سرباز تیر خورده‌ای دستش به قلبش بود، بی حال خیره شد. کمی طول کشید تا یادش بیاید چه شده و احتمالاً کجاست. با یادآوری گذشته‌ی تلخ، قطره اشکی از گوشه‌ی چشمش چکید؛ قطره اشکی که از مقابل چشمان تیزبین رهان نتوانست قسر رود و دست آخر اسیر دستان لرزان اما قوی رهان شد. رهان با سر انگشتانش اشک دخترک را پاک کرد و نرم گفت:

- آخه چرا به خاطر یه سری حرف‌های بی پایه و اساس داری این قدر خودت رو عذاب میدی؟

با این جمله انگار نمک بر زخم دخترک پاشید، یسنا با صدای لرزانی نالید:

- رهان... حسام راست میگه... من... من...

رهان دستش را به نشانه‌ی هیس مقابل دهان دخترک گرفت و زمزمه وار گفت:

- هیس... هیچی نگو. اگه بگی کم کم برات عادی میشه. یسنا تو گلی؛ یه گل پاک و زیبا، حق نداری به خودت توهین کنی! می شنوی؟ حق نداری!

یسنا پرورد چشمانش را بست. چه می شد اگر به جای یک تکه نجاست واقعا یک گل پاک بود؟

سنگینی زیاد قلبش خوابش را سبک کرده بود. حس می کرد یک وزنه ی دویست کیلویی روی قفسه ی سینه اش قرار دارد؛ وزنه ای که با هر دم و بازدمی بالا و پایین می شد و نفسش را بریده بود. خوابش آن قدر سبک بود که باز شدن در و قدم های محکم رهان برای هوشیار شدنش کافی بود.

رهان بی حال کنار تخت نشست و با چشمان نمدار به او خیره شد. چه طور حرف های دکتر را هضم می کرد؟ چه طور باور می کرد یسنای نوزده ساله اش سکتی خفیفی را رد کرده و از نظر روحی بیمار است؟ چه طور باور می کرد دختری که آزارش به مورچه های خانه هم نمی رسد، با دستان کوچک سفیدش کاری کرده که ساواکی ها هم نمی کردند؟

نفسش را پرصدا بیرون داد؛ حس گناه دخترک عذابش می داد. اوج بی عدالتی بود او که ثمره ی هوس های مرد بیمار دلی بود که همچون حیوان به دختری حمله ور شده احساس گناه کند؛ در حالی که خودش قربانی بیش نبود. او بی که هیچ خطایی انجام نداده؛ ولی سرنوشتش به گونه ای رقم خورده بود که نامش را بچه ی حرام گذاشته اند. نه اینکه کار نامردی مثل محمد را قبول داشته باشد، نه؛ اتفاقا او را جایز تکه تکه شدن می دانست؛ اما واقعا بی عدالتی بود که یسنا خودش را برای به دنیا آمدنش مجازات کند. آن هم یسنای بی گناهی که شاید بزرگ ترین گناهش لبخندهای ناخود آگاهی بود که دل و ایمان هر پسری را به تاراج می برد. یسنایی که معصومانه خوابیده بود و صورت سفیدش بیشتر از هر زمان دیگری رنگ پریده به نظر می آمد. دستش را به آرامی جلو برد و تکه ای از چتری بلندش را که از زیر روسری بیرون آمده بود کنار زد. دلش می خواست سال ها به او خیره شود. آرامشی را که در خیره شدن به یسنا داشت، با هیچ چیز تعویض نمی کرد. دخترک زیبای خانه اش حق نداشت این گونه بی حال همچون گوشت قربانی روی تخت بیمارستان افتاده باشد. حق نداشت! نفس عمیقی کشید تا جلوی قطره ی اشک سمجی

را که می خواست پایین بغلتد بگیرد. حس می کرد چیزی گلویش را گرفته و می فشارد. به سختی لب باز کرد و با صدایی که شدت بغض گرفته بود، گفت:

- یسنا... تو رو خدا تمومش کن. دیگه نمی تونم این عذاب لعنتی رو تحمل کنم؛ نفسم بالا نمیاد تو هوایی که تو بی حالی... من دیگه نمی تونم! مرد ماورائی تو کم آورده، دیگه نمی تونه... به خدا دیگه نمی تونه عذاب بکشه.

کلافه نگاه بی قرارش را از او گرفت، سرش را در دست گرفت. پس آرامش کی نوبت آن ها می شد؟ همیشه باید یسنایش از موضوعی عذاب می کشید و با عذاب کشیدنش او را شکنجه می داد؟ نه، دیگر اجازه نمی داد او عذاب بکشد؛ دیگر نمی گذاشت.

به اصرار زیاد رهان دخترک یک هفته ای مهمان بیمارستان بود تا مطمئن شوند دیگری خطری تهدیدش نمی کند؛ یک هفته ای که یسنا همچون مرده ها به او که با گفتن خاطرات خنده دار این مدتش قصد داشت خنده را بر لبش بیاورد، خیره می شد و دست آخر با شنیدن جملات امیدبخش او به خواب می رفت. یک هفته ای که هر دو را عوض کرده بود؛ رهان را تبدیل به مرد بی قراری کرده بود که تنها امیدش برای ادامه دادن به این روزهای سرد زمستانی، خیره شدن به دخترک زیبایی بود که شب تا صبح به قلب پر از دردش نور امید می بخشید. امیدوار می شد وقتی می دید صورت غرق در خواب این دخترک شکست خورده همان صورت خوابیده ای است که چندین ماه قبل تهدیدش می کرد از زندانی کردن او در این خانه پشیمان می شود.

یسنای پر از امید برای انتقام هم تغییر کرده بود. دختری که به خاطر رویاهایش پدر بزرگش را ترک کرده بود، حالا تنها رویایش مردن بود! چرا باید زنده می ماند زمانی که از همه چیز و همه کس بیزار بود؟

به کمک یکی از پرستارهای بخش لباس‌های آبی بیمارستان را با مانتوی کاهویی و شال سیاهش تعویض کرد و بی‌حال روی تختش دراز کشید؛ انگار هیچ ذوقی برای برگشتن به خانه نداشت. خانه؟ اصلاً مگر خانه‌ای هم داشت؟ پوزخند تلخی روی لبش نشست. در اتاقش با شتاب باز شد و رهان لبخند به لب با حرکتی به داخل اتاق جهید. نگاه بی‌تفاوتی به سر تا پای او انداخت. چه‌طور به او می‌گفت هیولا در حالی که هیولای واقعی خودش بود؟ هیولایی که با آمدنش خوشبختی خانواده‌ی بالایی‌ها را به تاراج برده بود. هیولایی از جنس محمد، همان قاچاقچی موادی که چندسال پیش اعدام شد.

رهان با صدایی که در آن شادی موج می‌زد گفت:

- دیر که نکردم؟ راستش رفته بودم خرید، نمی‌دونی چه قدر سوتی دادم! خب چی کار کنم؟ از کجا باید می‌دونستم میوه‌ها رو به دونه‌ای نمیدن! سه ساعت از هر کدام جدا کردم بردم حساب کنم.

خودش به سختی جلوی خنده‌اش را گرفت. وقتی قیافه‌ی مردی را که پشت صندوق بود تصور می‌کرد، دلش می‌خواست زمین دهان باز کند او را ببلعد. زبده‌ای که هیچ‌گاه اشتباه نمی‌کرد، حالا مسخره‌ی کل محله شده بود. یسنا نگاه بی‌تفاوتش را از او گرفت و به سقف پوست‌پوست‌شده‌ی اتاق بیمارستان خیره شد. رهان شانه‌ای بالا انداخت و گفت:

- بی‌خیال، زود یادشون میره؛ آدما فراموشکارن. پاشو بریم که یه عالمه برنامه دارم.

راست می‌گفت؛ آدم‌ها فراموشکار بودند. او هم روزی فراموش می‌کرد کیست و چه‌گونه به دنیا آمده. مگر خان‌بابایش را فراموش نکرده بود؟ چشمان یشمی‌اش دوباره پر از اشک شد.

رهان اخم کرد؛ مثلاً می‌خواست حال و هوای او را عوض کند، بدتر گند زده بود.

- بلند شو دیگه دختر خوب.

یسنا به آرامی از روی تخت پایین آمد و با او از بیمارستان خارج شد. همین که سوار ماشین شدند، صدای زنگ موبایل رهان بالا رفت. رهان استارت زد و بلندگوی موبایلش را روشن کرد و آن را روی داشبورد رها کرد. صدای مادر مهدیار در ماشین پیچید:

- الو آقای زبده؟

- سلام خانوم باقری، بفرمائید؟

- آقای زبده مهدیار از شنبه امتحانای ترم اولش شروع میشه. شما یک هفته‌ست که بهش سر نزدین. اگه واقعا نمی‌تونین یه فکر دیگه بکنیم.

- شرمنده‌تونم خانوم باقری، من نمی‌تونم از خونه بیام بیرون؛ فکر کنم بهتره با یکی دیگه هماهنگ کنید که بیاد خونه‌تون.

- نه! اصلا نمیشه، مهدیار تازه با روش شما تونسته نمره‌هاش رو بکشه بالا.

- شما می‌گین من چیکار کنم؟

- اگه اجازه بدین من مهدیار رو بیارم خونه‌ی شما.

- بیارینش خونه‌ی من؟

- خواهش می‌کنم اجازه بدین! فقط همون دو ساعته که شما می‌اومدین. قول میدم پسر خوبی باشه.

- مشکلی نیست خانوم باقری، بیارینش. آدرس رو براتون می‌فرستم. فعلا خداحافظ.

یسنا بی تفاوت نسبت به او و مکالماتش به خیابان خیره شده بود؛ برای او که آرزو مرگ داشت چه فرقی داشت مهدیار نامی به خانه‌شان بیاید یا نه؟

رهان با لحن شوخی گفت:

– خب دیگه بچه‌مونم جور شد همسرم! دیگه چی می‌خوای؟

یسنا هاج و واج به او خیره شد و حرفی نزد. رهان با دیدن قیافه‌ی متعجبش بلندبلند خندید و گفت:

– تو بیمارستان همه فکر می‌کردن تو زنی! نمی‌دونی چه قدر ترفندای مگو برای خوشبختیمون بهم یاد دادن.

چشمک بامزه‌ای به او زد و خندید. یسنا که حوصله‌ی شوخی‌های مزخرف او را نداشت، بی‌حوصله چشمانش را بست و سرش را به صندلی تکیه داد.

رهان در خانه را با ریموت باز کرد و ماشینش را به داخل برد. بعد از یک هفته به آپارتمان‌شان برگشته بودند. لبخند دلپذیری به واژه‌ی «آپارتمان‌شان» زد و همراه با یسنا با آسانسور به واحدشان رفت. از این به بعد ثانیه‌ای هم او را ترک نمی‌کرد؛ حتی اگر به قیمت انجام‌دادن کارهایی بود که از آن متنفر بود.

وارد خانه شدند. یسنا سرد و یخی به خانه‌ای که سردتر از همیشه بود، نگاه کرد. زمستان بود؛ اما انگار قرار نبود بخاری خانه‌شان را گرم کند. نگاه خسته‌ی دخترک روی کوهی از خریدهایی که بی‌صاحب درست وسط هال افتاده بودند، تابیده شد؛ مواد غذایی که کم‌کم ششصد هزار تومانی هزینه برده بود!

رهان که نگاه شاکی یسنا را روی وسایل هال دید، شرمسار گفت:

- شرمنده وقت نشد جابه جاشون کنم. صبح دکتري گفت چرا اين قدر اين دختر ضعيفه بهش غذا نمیدی؟ منم گفتم چرا خانم دکتري، هر روز براش غذا می خرم. اونم گفت برای همینه که اين قدر مريضه، غذای بيرون سمه! تمام اين مدت به خوردت سم دادم... از اين به بعد ديگه خبری از غذای بيرون نيست! آشپز ويژه‌ی شما هر روز در خدمتتونه.

اين مرد هميشه اين قدر پرحرف بود يا اکنون پرحرف شده بود؟ مگر از او دليل خواسته بود که همين طوري برای خودش حرف‌ها را دنبال هم می‌چيد؟

رهان تعظيم کوتاهی کرد و با لحن بانمکی گفت:

- خب امروز چی ميل دارين ارباب؟

ارباب هم شده بود. جالب بود! تا ديروز خودش نوکر کسی بود که امروز ارباب صدایش می‌زد. نه علاقه‌ای به نوکربودنش داشت، نه ذوقی برای يک‌باره ارباب‌شدنش. البته زياد هم مهم نبود؛ رهان عادت نداشت نظر او را بپرسد. اصلا مگر مهم بود دختری مثل او چه می‌خواهد؟

- البته فکر نکن آشپزی کردنم رایگانه ارباب! من مرد معامله‌ام، سرم هيچ جوهره نمی‌تونی کلاه بذاری.

يسنا بدون اينکه نگاهی به او بيندازد، تصميم گرفت به اتاقش پناه ببرد تا از شر رهانی که اين روزها بيش از اندازه پرحرف شده بود فرار کند. رهان که بی‌اشتیاقی يسنا را به خوبی درک می‌کرد، اخمی کرد و گفت:

- اگه می‌خوای من آشپزی کنم بايد روزی سه ساعت برام حرف بزنی.

یک نگاه بی تفاوت همراه با پوزخند، جواب یسنا به خواسته‌ی او بود. از بی تفاوتی دخترک حرصش گرفت؛ همیشه همین بود. حاضر بود طرف مقابل هر روز با او دعوا کند و فحشش دهد؛ اما نسبت به او بی تفاوت نباشد. تلخ گفت:

- می‌دونی که وقتی حرفی بزنی پاش می‌مونم. اگه واقعا می‌خوای در آرامش زندگی کنی، باید قبول کنی.

یسنا بی‌حوصله پوفی کشید و به اتاقش رفت. بدبختانه او را می‌شناخت و می‌دانست وقتی حرفی بزند محال است زیرش زند. با اینکه اصلا حوصله‌ی صحبت کردن با کسی را نداشت؛ اما آن قدر هم برایش مهم نبود که قهر کند و بخواهد از خانه‌ی رهان بیرون بزند؛ حقیقتاً خودش هم محتاج این صحبت کردن بود. در این یک هفته آن قدر با خودش حرف زده بود که داشت دیوانه می‌شد. اگر رنج‌هایش را با کس دیگر قسمت می‌کرد که مشکلی پیش نمی‌آمد، می‌آمد؟

تن خسته‌اش را مهمان تختش کرد. همان طور که به سقف سفید اتاقش خیره بود، به فکر فرو رفت. حق با خان‌بابا بود؛ کاش هیچ‌گاه به دنبال گذشته‌ی مزخرفش نمی‌گشت. اصلاً اگر از همان ابتدا دختر حرف گوش کنی بود، هیچ یک از این اتفاقات نمی‌افتاد. چشمانش را بست؛ انگار هر چه بیشتر می‌گذشت، بیشتر متوجه‌ی حماقتی که به قیمت ایستادن در روی خان‌بابایش بود می‌شد.

تازه چشمانش گرم شده بود که با صدای جیغ پسر بچه‌ای از خواب پرید. با شوک به صداهای بیرون اتاق گوش سپرده بود. حتما خیالاتی شده بود!

- مامان تو رو خدا من رو با عمو زبده تنها نذار، اون من رو می‌خوره! خواهش می‌کنم نرو!

هنوز صدای نق‌زدن پسر بچه قطع نشده بود که صدای شرمسار زنی آمد:

- مهدیار این حرفا چیه می‌زنی؟ خجالت بکش بچه! من از شما عذر می‌خوام آقای زبده.

- خواهش می‌کنم، زیاد مهم نیست؛ من عادت دارم به این حرفا. شما می‌تونین برید. درسش که تموم شد خبرتون می‌کنم.

- ممنون لطف می‌کنید. مهدیار جان مامان بیا یه بـوسـ بده مامانی بره.

پسرک لچ کرده گفت:

- نمی‌خوام... مامانی رو که براش مهم نیس آقای زبده می‌خواد من رو بخوره بـوسـ نمی‌کنم.

- هر جور مایلی پسرم، پس من دیگه میرم. خداحافظتون آقای زبده، خواهش می‌کنم مراقب مهدیار من باشید.

- حتما، خیالتون راحت.

- خداحافظ مهدیار.

روی تختش نشست. کمی فکر کرد تا به یاد بیاورد این پسر بچه این‌جا چه می‌خواهد. صدای در نشان‌دهنده‌ی رفتن آن خانم خوش‌صدا بود. آرام از روی تخت بلند شد تا سر و گوشی آب دهد. همین‌که در آستانه‌ی در قرار گرفت، صدای فریاد پسر بچه به گوشش رسید:

- عمو زبده به خدا من همه‌ی مشقام رو خودم انجام میدم، تو رو خدا من رو نخور!

- فعلا نمی‌خورم؛ اما اگه...

میان حرف رهان پرید و رو به آن دو که بلا تکلیف وسط حال ایستاده بودند، تلخ گفت:

- از کی آدمخوار هم شدی؟

رهان که از شنیدن صدای او حسابی ذوق زده شده بود، بی ربط گفت:

- مهدیار خان راضی شدی خاله یسنا رو بیدار کردی؟ خودت بگو آخه من با تو چی کار کنم؟ حقت نیست بخورمت؟

یسنا به مهدیار ریزنقشی که با کوله‌ای دوبرابر خودش وسط هال ایستاده بود، نگاه کرد. مهدیار که انگار واقعا باورش شده بود، با بغض لب برچید و گفت:

- خاله ببخشید نمی خواستم بیدارت کنم.

دلش برای معصومیت او رفت، بی اراده او را تنگ در آغوش کشید. وقتی به خود آمد که مهدیار از شدت کلافگی تلاش می کرد از آغوشش خارج شود و با مشت به جانش افتاده بود. بچه‌ی ترسیده را از خود جدا کرد و مهربان گفت:

- شرمنده عزیزم، احساساتی شدم.

- اشکال نداره خاله، همه من رو می بینن احساساتی میشن. دیگه عادت کردم!

- آهای مهدیار خان باز زبون در آوردی شما؟

مهدیار با شیطنت پشت یسنا قایم شد و با لحن لوسی رو به او گفت:

- خاله شما که عاشق من شدین، من رو از دست این عمو زبده‌ی وحشتناک نجات بدین تو رو خدا.

یسنا لبخند نادری به شیرینی این پسرک بامزه زد؛ لبخندی که یک هفته‌ی تمام آرزوی رهان شده بود.

- مگه من مردم که عمو زبده تو رو اذیت کنه؟

رهان اخمی مصلحتی کرد و با جدیتی مصنوعی گفت:

- یسناجان آقا مهدیار باید برای امتحانش آماده بشه.

یسنا همچون حامی مهربانی تاکیدوار گفت:

- آماده هم میشه، مگه نه؟

پسر بچه با سادگی سرش را چندباری تکان داد و ترسیده به رهان خیره شد. رهان لبخندی زیرپوستی زد؛ این پسر می‌توانست یسنایش را از این حال خراب خارج کند. یسنایش! چه قدر این واژه‌ی جدید که ورد زبانش شده برایش دلپذیر بود؛ چه حسی بهتر از اینکه دخترکی که «او» را «او» کرده بود یسنایش می‌شد. پرشیطنت به یسنای بی‌حال که با لبخند بی‌جانی به مهدیار بازیگوش خیره شده بود، نگاه کرد و گفت:

- حالا که این قدر با هم خوبید چه‌طوره با همدیگه درس بخونید؟

- میشه خاله یسنا؟ خواهش... خواهش...

- آخه من...

- نگو نه خاله یسنا، تو رو خدا نگو نه!

کلافگی نگاه دخترک نشان می‌داد به درستی او را در عمل انجام‌شده قرار داده است. بشکنی بر زرنگی خود زد و رو به او گفت:

- خب پس جنابعالی با مهدیار خان سر و کله بزن، منم میرم ناهار درست می‌کنم.

یسنا آرام سرش را به طرفی کج کرد و اعلام رضایت نمود. با اینکه همچنان نگاه دلخور و خسته‌اش به پرزهای ریز فرش بود؛ اما همین قدر که راضی به سر و کله زدن با پسر بچه‌ای شده بود، جای امیدواری داشت. کم‌کم آن دو شروع به با هم درس خواندن کردند و رهان برای پخت غذا به آشپزخانه رفت.

ماسک بزرگش را روی صورتش نهاد و از اینترنت دستور پخت کباب ماهیتابه‌ای را پیدا کرد. از گوشت بیزار بود! حتی بیشتر از حسی که نسبت به حسام داشت. فکر به اینکه دارد اجزای حیوانی را که تا چند روز پیش گرسنگی یا تشنگی را حس می‌کرده می‌خورد، دیوانه‌اش می‌کرد. تا قبل از اینکه در اینترنت بخواند که این غذا چه غذای پرانرژی و محبوبی است، انسان‌ها را به خاطر خوردن گوشت‌های پربو مسخره می‌کرد؛ اما از امروز همه‌چیز عوض شده بود؛ دیگر پربو بودن یا نبودن، حس خوب داشتن یا نداشتن، تنفر یا علاقه‌ی او مهم نبود، از این به بعد فقط سلامتی یسنایش مهم بود؛ فقط او!

به راحتی صدای آن دو را می‌شنید. یسنا همچون مادری که با فرزندش ریاضی تمرین می‌کند، گاهی ذوق‌زده می‌شد و با خوشحالی به او آفرین می‌گفت و گاهی هم از گیج‌بازی‌های این پسر بچه‌ی بازیگوش حرصش می‌گرفت و دلش می‌خواست سرش فریاد بکشد.

با تمام‌شدن کار او درس آن‌ها هم تمام شد. عطر کباب تابه‌ای مهدیار بازیگوش را تا آشپزخانه کشاند. پسرک با دیدن عمو زبده‌ی در حال آشپزی که ماه‌ها خون به جگرش کرده بود، خنده‌اش گرفت. دیدن رهان حین آشپزی برایش غیرقابل باور بود؛ حالش شبیه آدمی بود که موجود وحشتناک کابوس‌هایش را در حال انجام کارهای زنانه دستگیر کرده! به یک‌باره زیر خنده زدنش دست خودش نبود. یسنا با شنیدن

صدای خنده‌ی او خود را به آشپزخانه رساند و با چشمانی که هنوز همچون سنگ بود، به آن دو خیره شد. مهدیار با شیرین‌زبانی گفت:

– عمو چه قدر ماسک بهتون میاد!

رهان اخم‌هایش را در هم کشید؛ نه اینکه از تعریف این پسر بچه‌ی بانمک عصبانی شده باشد، نه؛ صرفاً برای اینکه او بیش از اندازه احساس راحتی نکند و هم‌چنان از او حساب ببرد. بالاخره او معلم بود و باید همواره جذبه داشت.

– می‌دونم.

صورت مهدیار از لحن بی‌مزه‌ی رهان در هم شد. یسنا نگاه بی‌تفاوتی به آن دو کرد و بی‌ربط گفت:

– لازم نبود خودت رو خسته کنی، یه چیزی می‌خوردیم.

رهان ابروهایش را بالا داد و دست به کمر گفت:

– من رهانما! مردی که هیچ‌وقت خسته نمیشه.

یسنا نگاه پرخصومتی به او که بیش از اندازه از خود مچکر به نظر می‌آمد، انداخت و رو به مهدیار گفت:

– مهدیار جان بیا کمک کن سفر رو ببریم.

چند دقیقه بیشتر طول نکشید که مهدیار سفره به دست از آشپزخانه بیرون زد. یسنا برای برداشتن بشقاب از کابینت بالای سرش روی پنجه‌هایش رفت و در همان حال رو به رهان گفت:

– اگه منم اعتماد به نفس تو رو داشتم دیگه هیچ مشکلی نداشتم.

رهان کمی خود را به او نزدیک کرد؛ آن قدر که از روبرو طوری به نظر می آمد که او را از پشت در آغوش کشیده. دستش را بلند کرد و بشقابی را که یسنا برای برداشتنش در تکاپو بود، در حرکتی از کابینت بیرون کشید؛ بشقاب به دست در چند سانتی متری از گوش های یسنا نجواوار لب زد:

– تا وقتی من زندهم تو هیچ مشکلی نخواهی داشت، هیچ مشکلی!

نجوایش آن قدر دلگرم کننده بود که چند ثانیه ای نفس دخترک را گرفت و قلب یخ زده اش را از شدت هیجان به تلاطم انداخت. لبخند به لب کمی از او فاصله گرفت و اجازه داد دخترک به سمت او برگردد و با چشمان یشمی پر از تردیدش در سیاهی چشمان او غرق شود. نفهمید دخترک چه چیزی در نگاه او دید که برق چشمانش خاموش شد، لحنش همچون قبل سرد و یخی شد:

– شعارای قشنگی میدی!

یسنا این را گفت و برای خارج شدن از آشپزخانه گارد گرفت. قبل از اینکه قدمی بردارد، مچ باریک دستانش در دست قوی رهان اسیر شد. کلافه از این تماس با نگاهی شاکی به او خیره شد. رهان تمام حس اعتمادش را در چشمانش ریخت و خیره به دو یشم نگران دخترک گفت:

– یسنا... من رو باور کن.

سکوت دخترک به او اجازه داد حس اطمینان بیشتری را از طریق چشمان جادویی اش به او منتقل کند. یسنا گیج به چشمان رهان خیره بود. سخت بود! به راستی باور به مردی که روزی تنها کابوس دنیایش بود، سخت بود. صدای بلند مهدیار او را از دریای سیاه چشمان رهان رهانید:

– خاله یسنا ناهار رو نمیارین؟ من گشمنه، به خدا سوختم ته کشیده.

یسنا هول شده نگاهش را از رهان گرفت و دستش را کشید و همراه با بشقاب‌های روی کابینت از آشپزخانه بیرون زد. لبخند شیرینی روی لب‌های رهان نقش بست. این جنگ واقعا ناعادلانه بود؛ دخترک با شخصی طرف بود که کوچک‌ترین تغییر را متوجه می‌شد، حتی اگر آن تغییر به اندازه‌ی یک اپسیلون بود. راضی از آن یک اپسیلون اعتماد همراه با دیس برنج و کباب بیرون رفت.

حدود یک ساعت بعد مادر مهدیار به دنبالش آمد و او را برد. با رفتن او یسنا هم به اتاقش رفت و طبق معمول بی‌حال روی تختش ولو شد. خانه یخی آن‌ها دوباره به وضعیت خود برگشت؛ بدون اینکه کوچک‌ترین صدایی درونش جریان داشته باشد.

رهان در حالی که به صندلی مطالعه‌اش لم داده بود و کتاب روانشناسی‌اش مقابلش باز بود، هر از چندگاهی به سراغ موبایلش می‌رفت و درباره‌ی غذاهای مختلف اطلاعات جمع‌آوری می‌کرد. دلش می‌خواست همین امروز بهترین آشپز جهان شود تا همیشه برق لذت از طعم غذا را در چشمان یشمی دخترک خانه‌اش ببیند.

موبایلش شروع به زنگ خوردن کرد؛ علی بود. اخم‌هایش در هم شد، به او گفته بود تماس نگیرد. گفته بود چه قدر خطرناک است. اگر حسام درصدی می‌فهمید علی از طرف اوست، کمترین کار ممکنش کشتن او بود.

تلفن را برداشت و با داد رو به علی گفت:

– مگه نگفتم زنگ زن؟

صدای شاد علی در گوشش پیچید:

- ای بابا کر شدم داداش! چه خبرته؟ این قدر دلت تنگ شده بود؟

- قطع کن، ممکنه حسام...

میان حرفش پرید و گفت:

- حسام کجا بود بابا، تو توالتم. دیگه این جا که نمیاد؟

- خطرناکه علی...

- بی خیال بابا! سخت بگیر، چیزی نمیشه. به جای این حرفا احوالم رو بپرس، می دونی چندوقته من رو

انداختی تو دهن شیر بی مرام؟

- لوس نشو.

خنده‌ی مردانه‌ی علی لبخند کوتاهی روی لب‌های او می‌نشاند. کاش او هم مثل علی آن قدر راحت

می‌توانست بی‌هیچ دلیلی از ته دل بخندد، کاش!

- ولی جدا این یارو حسام چه خفنیه! من به تو می‌گفتم دختر باز؛ ولی از وقتی با حسام آشنا شدم تو یه

قدیسه‌ای.

- با همین کاراش من و تو رو انداخته تو دردسر؛ ببینم خبری از اون بچه نشد؟

- نه! خیلی توداره، هنوز هیچی راجع به بچه‌ش نگفته؛ ولی میگه، خیالت تخت.

- علی... میگم... می‌خوای بی‌خیالش بشیم؟

- نه خیر! این چه حرفیه؟ رهان خان نمی‌دونی بدون، من کاری رو شروع کنم تا تهش میرم.

رهان کتاب مقابلش را با کلافگی بست و با لحنی برزخی گفت:

- ولی من از تهش می ترسم.

علی حرف او را نشنیده گرفت و بی ربط پرسید:

- تو چه خبر؟ همه چیز مرتبه؟

چرخى به خودكار درون دستش داد و جواب داد:

- آره همه چیز مرتبه.

- یسنا چه طوره؟ رابطه تون بهتر شده؟

- چى بگم...

- چیزی شده؟

- ديگه روم نمیشه هى از تو سوال کنم.

- اين چه حرفيه؟! رهان ما اين حرفا رو داريم با هم؟

- مى دونى على، همه ش مى ترسم يه اشتباهى کنم و بدتر گند بزنم به حال یسنا؛ البته معمولاً هم همین کار رو مى کنم.

- مگه حال یسنا چه طوره؟ اتفاقی افتاده؟

- نه، فقط يه مشکل کوچولوئه.

- پس هنوزم رابطه تون شکر آبه!

- نه اون جوړی؛ فقط یه مدتی که حالش خوب نیست. ببینم تو اگه بخوای حال و هوای یکی رو عوض کنی و بخندونیش چی کار می کنی؟

علی قدری فکر کرد و با لحنی که کمی نگرانی در آن موج می زد گفت:

- خب من اون قدر از این در و اون در براش میگویم که خودش فراموشش میشه.

- فایده نداشت! من مرد بانمکی نیستم.

لبخند شیرینی از اعتراف ساده‌ی رهان روی لبان علی نشست. حق داشت؛ او واقعا بی مزه بود!

- خب اگه می خوای بخندونیش براش جوک بگو. فکر کنم بتونی. چندتا جوک خوب برات می فرستم.

- جوک؟ باشه امتحان می کنیم.

- من برم، دیگه این تو هوا نیست؛ الان خفه می شم. جوکا رو می فرستم. فعلا خداافظ.

رهان بدون گفتم کلمه‌ای تماس را قطع کرد و با فکری مشغول به چرخاندن خودکارش ادامه داد. یعنی می توانست به خوبی جوک تعریف کند؟ بعید بود! او با آن همه جذبه و جذابیت جوک می گفت؟ محال بود! از تجسم قیافه‌ی خودش در حین تعریف کردن جوک خنده اش گرفت. کمی بعد صدای آلارم پیامکش بلند شد؛ علی چند جوک واقعا بی نمک فرستاده بود. مطمئنا با این کار خودش را مسخره‌ی یسنا می کرد. شانه‌ای بالا انداخت و از اتاق بیرون رفت. باید قبل از اینکه منطقتش پیروز شود، تیرش را در تاریکی می انداخت.

مقداری از برنج و کبابی را که از ظهر باقی مانده بود گرم کرد. به آرامی و البته بدون درزدن وارد اتاق دخترک شد. یسنا که دیگر به این طرز وارد شدن عادت کرده بود، در جایش نیم خیز شد و با دیدن سینی در دست او گفت:

- ممنون.

رهان سینی را روی تخت کنار او گذاشت و بدون اینکه حتی بنشیند، به او خیره شد. دلش می خواست هر چه سریع تر آن خنده‌ی از ته دل را که قبلا هم به نابودنش اعتراف کرده بود، از او بگیرد. کمی این پا و آن پا مرد تا بتواند خودش را برای گفتن آن جوک مضحک آماده کند. سخت بود، واقعا سخت بود! مردی که روزی به جز سلام و والسلام حرف دیگری نمی زد، بخواهد شیرین زبانی کند و با طنازی جوکی را تعریف کند؟! یسنا غافل از حال رهان، سینی را روی پایش گذاشت تا شامش را بخورد. با گذاشتن اولین قاشق در دهانش، تازه متوجه‌ی نگاه مستقیم مرد مقابلش شد؛ هول شده به سرفه افتاد. رهان ترسیده چندباری محکم به پشتش زد؛ آن قدر محکم که دخترک یقین داشت استخوان کمرش خرد شده و کارش به بیمارستان می کشد. کمی که نفسش بالا آمد، رهان به همان جای قبلش برگشت و همچون طلبکاران ایستاده او را نظاره کرد. رفتارش آن قدر عجیب بود که دخترک طاقت نیاورد و لب باز کرد:

- چیزی شده؟

سرش را با اطمینان به معنی نفی تکان داد و بدون حرف به سینی غذای او خیره شد و در ذهنش چه گونگی گفتن آن جوک مسخره را تمرین می کرد. حقیقتا کمی استرس داشت؛ می ترسید نتواند مثل همیشه پیروز باشد و با غرور سینه سپر کند و بگوید من رهان زبده‌ام و از پس هر کاری برمی آیم.

یسنا کلافه شده از نگاه او بار دیگر گفت:

- نمی‌خواهی بری سر درست؟

جوابش باز هم تکان سری به معنی منفی بود. عصبی پوفی کشید؛ از این کم‌صحبتی دیگر طاقتش طاق شده بود. نمی‌فهمید؛ امروز که این مرد خوب بلبل‌زبان شده بود، به یک‌باره چه بلایی به سرش آمده دیگر حتی سوال‌های او را با سر جواب می‌دهد؟

لقمه‌ی دیگری در دهانش گذاشت و کلافگی‌اش را سر آن لقمه‌ی بیچاره خالی کرد. رهان که انگار قصدی برای بیرون رفتن یا حتی حرف زدن نداشت، با صورتی که مثل همیشه ماسک بی تفاوتی داشت به او خیره بود و برای هزارمین بار جوک را در ذهنش تکرار می‌کرد؛ آن قدر تکرارش کرده بود که حتی سلول‌های مغزش هم حالشان بد شده بود و به التماس افتاده بودند.

با تمام شدن غذای دخترک، آه از نهادش بلند شد؛ زمانش تمام شده بود. قلبش ضربان گرفته در دهانش می‌زد! هیچ‌گاه حتی فکرش هم نمی‌کرد روزی برای گفتن یک جوک آن قدر هیجان زده شود. نفس عمیقی کشید و سعی کرد به خود مسلط شود. بس بود هر چه همچون بچه‌ها برای گفتن چیزی استرس داشت؛ مثلاً او رهان بود! وقتی به خود آمد که دخترک برای خلاصی از نگاه خیره و آزاردهنده‌ی او سینی غذای تمام شده‌اش را به دست گرفته بود و می‌خواست در اتاق را باز کند و به آشپزخانه پناه ببرد. به سرعت خود را به او رساند و جلویش قد علم کرده گفت:

- صبر کن می‌خوام یه چیزی بگم.

یسنّا با اشتیاق به او که بالاخره زبان باز کرده بود، خیره شد و چشم‌های منتظرش را به دهان او دوخت تا هر چه زودتر باز شود و هر دویشان را خلاص کند. رهان قدری این پا و آن پا کرد و در آخر گفت:

- برو بشین، این جوری راحت نیستم.

دخترک کلافه نفس پرصدایی کشید و به سمت تخت رفت و سر جای قبلی‌اش نشست. وقتی سکوت و کلافگی رهان را دید، عصبی گفت:

- خب...؟

رهان صاف ایستاد، با صدای بمش به یک‌باره گفت:

- دخترِ پست گذاشته: «دیم بلاد تنج چوده ما لمجون»

مکت کوتاهی کرد و به صورت متعجب یسنا خیره شد؛ یسنایی که با چشمان گردشده منتظر ادامه‌ی جمله‌اش بود. لبخندی نمکی گوشه‌ی لبانش نشست و ادامه داد:

- بعد یه روز همکاری با برادرای پلیس فتا و با کمک سازمان‌های اطلاعاتی موساد و سیا و با بهره‌گیری از طیف سایبری و سیستم‌های کدشکن پیشرفته فهمیدیم که خانوم گفته دلش برا ماه رمضان تنگ شده!

چند دقیقه‌ای طول کشید تا دخترک متوجه شود او با آن لحن جدی و مردانه جوکی گفته. از یادآوری صورت جدی‌اش که ادای دختر لوسی را در آورده بود، ناخودآگاه به خنده افتاد. حق هم داشت؛ رهان با آن دبدبه و کبکبه که روزی او را حیوان خانگی خانه خطاب می‌کرد، صاف مقابلش ایستاده و گفته بود: «دیم بلاد تنج چوده ما لمجون!» خنده‌اش تمامی نداشت؛ آن قدر خندیده بود که از چشمانش اشک سرازیر شد. رهان ذوق‌زده از این خنده‌ی طولانی گفت:

- چرا می‌خندی؟ خو دیش بلا ما لمجون تنج چوده بوده!

خنده آرام‌شده‌ی دخترک دوباره شدت گرفت. رهان نفس آسوده‌ای کشید و با لبخند پررنگ به صورت دخترک خندان مقابلش خیره شد؛ این خنده‌ی طولانی چه قدر خوب بود، کاش همیشه می‌خندید، کاش!

اصلا تا زمانی که در اوج سختی‌ها لبخند روی لبان یسنایش بود، مگر چیزی هم می‌خواست؟ همین که دخترک همخانه‌اش گریه نمی‌کرد خودش دنیا دنیا ارزش داشت.

- از دست تو رهان! چه چیزایی میگی آخه.

- آخیش! بالاخره برام خندیدی.

یسنا خجالت‌زده لبخند کوتاهی زد و سرش را به زیر انداخت. این توجهات بیش از حد آخر گرفتارش می‌کرد. رهان دوباره سکوت کوتاه اتاق را شکست و گفت:

- نظرت چیه بریم بیرون یه دوری بزنیم و یه کم باد بخوریم؟

یسنا پرتردید به او خیره شد؛ همقدم شدن در شب؟ نه! برای امروز کافی بود. اگر بیشتر از این به او توجه می‌کرد، مطمئناً قلب محتاج محبتش، ترحم او را با چیز دیگری اشتباه می‌گرفت.

- خسته‌م، می‌خوام بخوابم. باشه یه وقت دیگه.

صورت رهان درهم شد؛ از اینکه کسی رویش را زمین بیندازد اصلاً خوشش نمی‌آمد. تلخ از جا بلند شد و زیر لب شب به خیری به دخترک گفت؛ دخترکی که مطمئناً ملکه‌ی ضدحال‌زدن بود!

با غیض به اتاقش رفت و کتاب روانشناسی‌اش را دوباره باز کرد. فکرش عمیقاً درگیر یسنا بود. این همه خود را برای او به آب و آتش می‌زد؛ ولی او حتی حاضر نبود به خاطرش نخوابد و کمی، فقط کمی با او قدم بزند. عصبی برگه‌ی کتابش را ورق زد. به درک، اصلاً نیاید! او که محتاج قدم‌زدن نبود.

یسنا غلطي روی تختش خورد؛ امشب انگار خوابی در کار نبود. مگر فکر و خیال اجازه‌ی خوابیدن هم می‌داد؟ هر شب یک فکر؛ شبی نبودن خان‌بابا، شب دیگری دیرآمدن رهان، شبی هم فکر به نحسی

پا قدمش برای مادرش و امشب... امشب چهره‌ی گرفته‌ی رهان بود که خواب را از چشمانش ربوده بود. کلافه در جایش نشست. چهره‌ی در هم رهان مقابل چشمانش نقش بست. همان چهره‌ی گرفته و مسکوت که در نگاه شاکی‌اش حرف‌های زیادی نهفته شده بود. چهره‌ای که پس از شنیدن «نه» در هم شده بود و آن لبخند زیبا به طعم چال‌های گونه را بلعیده بود.

امشب رهانی خواب را از چشمانش ربوده بود که تا چند ساعت پیش با گفتن جوک تصمیم داشت او را بخنداند؛ رهانی که در طول یک هفته تبدیل به حامی شده بود تا تکه‌های خردشده‌اش را از روی زمین جمع کند و او را دوباره تبدیل به یسنایش کند. دلش برای غم نگاه رهان گرفت. نباید به او نه می‌گفت. نباید آن قدر خودخواه می‌بود. رهانی که حالا تنها منجی‌اش برای بیرون رفتن از برکه‌ی پر از لجن و کثافت گذشته شده بود، حقش دلخوری و تلخی نبود. از جا بلند شد. به درک اگر قلبش دچار سوتفاهم می‌شد و به این ترحم‌ها دل می‌بست، به درک! نباید رهان را ناراحت می‌کرد؛ رهانی که حالا تنها مردی بود که می‌شناخت.

مانتوی مشکی و شالی آبی به تن کرد و آرام به سراغ رهان رفت. پیچ‌های داخل اتاق نشان می‌داد که او در حال درس خواندن است. در را چند باری زد و آرام داخل خزید. رهان شاکی نگاهش را از کتاب و ورقه‌ی خلاصه‌نویسی‌اش گرفت و به او دوخت. چهره‌ی در هم و پر از گله‌اش او مصمم‌تر کرد.

– راستش من خوابم نمی‌بره؛ اگه هنوز حوصله‌م رو داری بریم یه دوری بزنیم.

به ثانیه‌ای نکشید که اخم‌های در هم رهان باز شد با لبخندی محوشدنی که حال خوش درونش را به خوبی نمایان می‌کرد، گفت:

– معلومه که دارم، بزن بریم.

یسنا از شوق او ذوق زده شد و از آستانه‌ی در اتاق او بیرون آمد. رهان بدون اینکه تیشرت مشکی یا حتی شلوار راحتی‌اش را عوض کند، از اتاق بیرون رفت. وقت لباس عوض کردن نداشت؛ دخترکی که در عرض یک ساعت تصمیمش را عوض کرده بود، زیاد قابل اطمینان نبود.

یسنا نگاه متعجبی به سر تا پای او کرد و در نهایت شانه‌ای بالا انداخت؛ مهمانی که نمی‌خواستند بروند، یک قدم زدن ساده هم لباس خاصی نمی‌خواست. رهان با لودگی گفت:

– بریم تا دیم بلا ما لمجون تنج نچوده!

صدای خنده‌ی یسنا دوباره بلند شد. آن قدر جدی با آن صدای بم و مردانه این جمله را می‌گفت که اگر هزار بار دیگر هم می‌گفت، هر بار دل دخترک ضعف می‌رفت. رهان سرخوش از خنده‌ی او در خانه رو باز کرد و دوباره همچون بچه‌ی تازه زبان باز کرده و ذوق زده‌ای گفت:

– بدجور دیم بلا ما لمجون تنج چوده.

یسنا همان‌طور که در خانه را می‌بست، بلندبلند خندید؛ طوری که انگار بار اولش بود این جمله را می‌شنید.

رهان دوباره گفت:

– هعی دیم کیلی تنج چده! کیلی...

این بار دیگر قهقهه‌ی یسنا بالا رفت، به زور از لای دندان‌هایش غرید:

– تو رو خدا دیگه نگوا! دلم درد گرفت.

- آخه...

یسنا با جیغ میان حرف او پرید و گفت:

- تو رو خدا دیگه نمی‌تونم، دلم ترکید!

صدای خنده‌ی مردانه رهان هم بالا رفت. دخترک آن‌چنان با عجز خواهش می‌کرد که دیگر این جمله را نگوید انگار جمله‌ی تهدیدآمیزی است! با صدای خنده‌های آن دو پیمان با آن روسری سفت بسته‌شده بر سرش که هیچ‌گاه تاثیر زیادی برای رهایی از سردردهای عصبی‌اش نداشت، از خانه بیرون آمد. گنگ به آن دو که به نظر بیش از اندازه سرحال بودند نگاه کرد. پس بالاخره بعد از یک هفته ناپدید شدن پیدا شده بودند. نگاهی به سرتا پای یسنا انداخت؛ به نظر مشکل خاصی نداشت، فقط چشمانش... چشمانش بیش از اندازه غمگین بود. چرا؟ اتفاقی افتاده بود؟ دلش به شور افتاد. نکند...

رهان چشم‌غره‌ای به نگاه خیره‌ی او زد و رو به یسنا با صدای بلند گفت:

- بریم!

یسنا بدون اینکه نگاه دیگری به پیمان بیندازد، به دنبال او از پله‌ها سرازیر شد و پیمان را با کوهی از سوالات تنها گذاشت.

باد خنک اوایل زمستان او را سر حال آورد. دومین زمستانی بود که در تهران سپری می‌کرد. یادش به‌خیر! پارسال چه‌قدر از اینکه به تهران آمده ذوق‌زده بود؛ چه‌قدر کاموا خریده بود تا برای خودش لباس و شالگردن ببافد. همراه با رهان به آرامی حرکت کرد. ساعت حدود دوازده بود و خانه‌ها غرق در خاموشی و سکوت بودند؛ انگار نگهبان شب به کوچه‌های شهر رنگ سیاهی و خاموشی پاشیده بود و همه

را با خود به دنیای زیبای خواب برده بود. تنها صدایی که گاهی شنیده می‌شد، رد شدن پرسرعت ماشینی از کنارشان بود. رهان در سکوت دستانش را در جیب شلوار خانگی مشکی‌اش کرده بود و به روبرو خیره بود. قدم‌زدن در زیر نور چراغ‌های خیابان هم حالی برای خودش داشت! تا به حال چنین حالی را تجربه نکرده بود. حال که فکرش را می‌کرد، می‌دید در این مدت کوتاه همراه با یسنا چیزهایی را تجربه کرده که در طول این سی سال زندگی در خارج از جزیره تجربه نکرده؛ خرید، مهربانی به آدم‌ها، کار کردن برای به دست آوردن حقوق، نگرانی کسی برایش.

لبخند شیرینی روی لب‌هایش نشست. این هشت‌ماه با تمام تلخی‌هایش چه قدر شیرین بود! نگاه کوتاهی به یسنای ساکت انداخت. حس خوش دخترک خوشی‌اش را دوچندان کرد. نفس عمیقی کشید و حس نابش را به سراسر وجودش فرستاد و گفت:

– چه قدر هوا خوبه!

یسنا نیم‌نگاهی به او انداخت و با گفتن اوهم کوتاهی حرفش را تایید کرد.

– خب شروع کن.

یسنا هول‌شده نگاه یشمی‌اش را از کفش‌های اسپرت‌شان گرفت و به او نگریست، با صدایی پر از تعجب پرسید:

– چی رو؟!

رهان با لحنی پر از شیطنت گفت:

– باید سه‌ساعت برام حرف بزنی. یادت که نرفته غذایی که خوردی مجانی نبود؟

- حرف بز نم؟ چی بگم؟

- هر چی که دوست داری.

- آخه...

- آخه ماخه نداریم دیگه! جر نزن.

از سماجت او لبخندی بر لبهای صورتی رنگ دخترک نشست. سرش را دوباره پایین انداخت. نمی دانست چه بگوید؛ آن قدر حرفهای ناگفته داشت که نمی دانست از کدام بگوید. چشمانش را بست، تصمیم گرفت هر چه به ذهنش می رسد بگوید؛ باربط یا بی ربط، تلخ یا شیرین، از گذشته یا حال.

- سخته... خیلی سخته! یه روزه خیانتکار شدم، یه روزه یتیم شدم، حالا هم یه روزه بچه ی حروم! هیچ وقت... هیچ وقت فکر نمی کردم یه روزی تو... تویی که هیولا صدایش می کردم بشی تنها کسی که می تونم برایش از دردم بگم. می دونی حس می کنم زندگیم روی دور تنده. انگار یهویی باید تقاص هیجده سال به خوبی و خوشی خونه ی خان بابا خوردن و خوابیدن رو بدم. یهویی خودم تبدیل بشم به هیولایی که زندگی پریناز نامی رو ازش گرفته... بشم یه قاتل! قاتل مادرم؛ قاتلی که حتی لیاقت حرف زدن با تو رو هم نداره. قاتلی که...

صدای فریاد رهان بقیه ی حرفهایش را در نطفه خفه کرد و سکوت کوچه را شکست. این فریاد دست خودش نبود؛ حرفهای دخترک بیش از اندازه نا عادلانه بود.

- بس کن یسنا! به چه اجازه ای داری به خودت توهین می کنی هان؟

یسنا با بغض چشمان نمدارش را به سیاهی چشمان او دوخت؛ چه قدر تلخ بود، درست مثل یک بادام تلخ! حتی رهان هم نمی توانست دقیقه‌ای تحملش کند. دلش گرفت. لبش را در دهانش برد شروع به کندن پوستش کرد.

رهان عصبی دستی لای موهایش کشید. مشکل این جا بود که امید دادن بلد نبود. خب آخر هیچ گاه لازمش نبود که بخواهد یاد بگیرد؛ همیشه کارهایش را با اخم و زور پیش می برد و همین باعث شده بود چیزی از امید دادن و حرف های زیبا زدن نداند. نفس عمیقی کشید و سعی کرد واژه های مناسبی را در ذهنش بچیند:

- یسنا خب گوش کن ببین من چی میگم؛ چون فقط یک بار میگم! تو... بهترین دختری هستی که توی دنیای آدم ها دیدم. حق نداری به خاطر اتفاقی که مقصرش نیستی خودت رو عذاب بدی. می دونی به نظر من تو به دنیا اومدی که من...

نفسش را کلافه بیرون داد. به راستی که حرف زدن حتی از غذا درست کردن هم سخت تر بود! نگاه کوتاهی به چشمان لبالب از اشک دخترک انداخت و ادامه داد:

- همه چیز درست میشه. به من اعتماد کن.

این کتاب در سایت نگاه دائلود ساخته و منتشر شده است

www.negahdl.com

دیدن پرتوی کم‌نور امید در چشمان دخترک کافی بود تا نفس آسوده‌ای بکشد و با دل و جان منتظر بقیه‌ی صحبت‌های او شود. آن شب اولین شبی بود که ساعت‌ها در کوچه‌های تهران حرف‌هایی زدند که جرأت اعتراف به بعضی‌هایشان را حتی برای خود هم نداشتند؛ حرف‌هایی از جنس تنهایی، ترس، امید و گاهی هم... گاهی هم عشق!

ده روزی به همین منوال گذشت. صبح‌هایشان با سرو کله زدن با مهدیار شب می‌شد و شب‌هایشان با درد دل کردن با هم تا صبح. هر دو از تغییر روند زندگی‌شان راضی بودند. مگر چیزی بهتر از این آرامش هم در این دنیا وجود داشت؟

دخترک کاموای دیگری از پلاستیک برداشت و شروع به ادامه‌ی بافتنش کرد. چه قدر زود یک‌سال از خریدن این کاموای یشمی‌رنگ گذشته بود. یادش به‌خیر؛ پارسال چه قدر برای خریدن این کاموا خیابان‌های تهران را زیر و رو کرده بود. دلش می‌خواست شال‌گردنی درست به رنگ یشم چشمانش برای خود ببافت. شال‌گردنی که حال برای قدرانی از رهان تصمیم به بافتنش گرفته بود و چه خوب که به کمک این کاموای یشمی‌رنگ، رنگ چشمانش را تا ابد به او یادآوری می‌کرد. صدای کل‌کل کردن‌های رهان و مهدیار لبخند کوتاهی را مهمان لبانش کرد. طبق گفته‌ی مادر مهدیار امروز آخرین روزی بود که او به این‌جا می‌آمد. دلش برای شیطنت‌های گاه و بی‌گاه این وروجک حسابی تنگ می‌شد.

– عمو زبده... مورد ۲۵۰۱ئه، می‌تونم برم؟

– چی میگی بچه؟ ۲۵۰۱ چیه دیگه؟! بشین ببینم، هنوز یک فصل از علوم تموم نشده.

– عمو چه قدر فراموشکاری! همین دو دقیقه پیش تو گوشت ۲۵۰۱ رو رمزگشایی کردم، یادت رفت؟

- بچه این قدر حرفای بیخودی نزن و جواب سوال رو بده.

- نمی تونم! به خدا داره می ریزه.

- چی؟! نکنه...؟

مهدیار با جیغ از جا بلند شد و همان طور که به سمت در دستشویی می رفت گفت:

- من رفتم.

رهان با حرص به لوس بازی های این پسرک بی مزه خیره شده بود. چه می شد از ابتدا مثل بچه ی آدم به دستشویی می رفت؟ حتما باید لوس بازی در می آورد؟ یسنا نیم نگاهی به صورت برافروخته از خشم رهان انداخت و با خنده گفت:

- سخت نگیر، بچه ست دیگه.

رهان با حرص کتاب علوم مهدیار را بر زمین کوفت و پُرغیض گفت:

- این بچه نیست، هیولاست! اگه شما با پشتیبانی های بیخودی باعث نمی شدی ترسش از من بریزه الان این مشکلات رو نداشتیم با هم.

- چه مشکلی؟ این بچه که هر روز درسش رو می خونه. کاری بهت نداره که.

رهان عصبی سری تکان داد و بلند گفت:

- آهای آقا مهدیار خوابت نبره تو توالت! زود بیا بیرون.

یسنا زیرزیرکی به حرص خوردن‌های او که درست شبیه حرص خوردن یک پیرزن غرغرو بود، خندید و با میل و کاموایش مشغول شد. رهان دستی لای موهایش مشکی‌اش کشید؛ نگاه پر از غضبش به شال‌گردن نیمه‌کاری درون دستان یسنا افتاد و به تلخی گفت:

– ای بابا تو که باز سرت رو کردی تو این کاموابازیت.

یسنا لبخندی زد و مهربان پاسخ داد:

– آره، مگه چیه؟

رهان با عصبانیت سرش را برگرداند و گفت:

– هیچی.

بعد هم دوباره پرغیض اسم مهدیار را صدا زد. هنوز یک دقیقه نگذشته بود که دوباره سرش را به سمت یسنا برگرداند و بی‌مقدمه حرف دلش را زد:

– حالا این رو داری برای کی می‌بافی که این‌قدر براش ذوق داری؟

یسنا موزیگرانه خندید و پررمز گفت:

– برای یه آشنا.

رهان چشمان را ریز کرد و همچون بازجویان پرسید:

– اون آشنا که پیمان نیست؟

یسنا متینانه خندید و با سر جواب منفی داد. حرص‌دادن رهان هم عالمی داشت!

رهان عصبی شانه‌ای بالا انداخت و دوباره سرش را به سمت مخالف برگرداند. چند دقیقه‌ای گذشت تا بالاخره مهدیار از کف‌بازی در دستشویی خسته شد و بیرون آمد. فس‌فس کردن‌هایش باعث شد درس‌خواندنش تا ساعت هشت شب طول بکشد و دست آخر با زور و تهدید یک دور مباحث امتحان را بخواند و پس از حدود پنج‌ساعت حرص‌دادن رهان بالاخره با مادرش به خانه برگردد؛ بماند که یسنا دم رفتنش از ترس دلتنگی ندیدنش آن‌قدر او را در آغوش چلانده بود که اشکش در آمد.

طبق قرار هر شب راس ساعت دوازده یسنا آماده دم در اتاق رهان بود. کمتر از یک دقیقه بعد رهان همراه با کتاب تست قرابت معنایی‌اش از اتاق بیرون زد و با لبخند «بزن بریمی» گفت و راه افتاد.

با هم به پارک نزدیک آپارتمان‌شان رفتند و روی یکی از نیمکت‌های سبزرنگش نشستند. پارک تقریباً خالی بود. آخر چه کسی جز آن دو در شب‌های سرد زمستانی به پارک می‌رفت و شب‌نشینی می‌کرد؟

رهان تقریباً روی نیمکت ولو شده بود بود و بلندبلند و با لحن کشدار و بامزه‌ای سوالات کتابش را می‌خواند:

– مفهوم «گفتم ببینمش مگرم درد اشتیاق/ساکن شود بدیدم و مشتاق تر شدم» با کدام بیت یکسان است؟

یک) گر دگری را شکیب، هست ز دیدار دوست / من نتوانم گرفت، بر سر آتش قرار

دو) ما سپر انداختیم، گردن تسلیم پیش / گر بکشی حاکمی، ور بدهی زینهار.

سه) این همه بار احتمال، می‌کنم و می‌روم / اشتر مست از نشاط گرم رود زیر بار.

چهار) سعدی اگر داغ عشق، در تو موثر شود / فخر بود بنده را، داغ خداوندگار

گزینه‌ی سه! اون‌ی که می‌خواد یار رو ببینه تا دلش وا بشه؛ ولی بدتر میشه، آدم نیست شتره! و تنها گزینه‌ای که به شتر اشاره کرده گزینه‌ی سه هستش.

یسنا نگاه عاقل اندر سفیهی به او انداخت و گفت:

– داری شوخی می‌کنی یا جدا فکر می‌کنی جواب گزینه‌ی سه‌ست؟

– شوخیم کجا بود! وجدانا مفهموم شعرا رو نمی‌گیرم. اصلا چیه شعر؟ شما معمولیا هم حوصله دارینا، خب مثل آدم حرفتون رو بگین برا چی می‌پیچونینش؟

یسنا سری به نشانه‌ی تاسف برای او تکان داد و گفت:

– نه انگار جدی جدی داری شکل پیرزنای غرغرو میشی!

– حق ندارم؟ هفت‌ماه دیگه کنکوره من هنوز تو قرابت موندم.

– نکنه استرس داری؟ عمو زبده و استرس؟

رهان جدی پاسخ داد:

– استرس که نه؛ ولی...

– ولی چی؟

نفس عمیقی کشید و کلافه گفت:

– یسنا... اگه من نتونستم مثل تو دانشگاه قبول بشم تو طبق قرارداد ولم می‌کنی نه؟

یسنا لبخندی به استرس او زد؛ پس ترک کردنش برایش مهم شده بود. با شیطننت شانه‌ای بالا انداخت و جواب داد:

- نمی‌دونم. باید ببینم اون لحظه چه تصمیمی می‌گیرم.

اخم‌های رهان در هم شد؛ یعنی چه آن لحظه تصمیم می‌گیرم؟ چه‌طور می‌توانست او را ترک کند؟ صدایش کمی بالا رفت:

- یعنی چی؟ فکر کردن نداره که، تو حق نداری من رو ترک کنی!

یسنا متینانه خندید و به چشم‌های پر از حرص او خیره شد، رهان نگاهی چپکی به او کرد و دستش را تهدیدوار جلویش تکان داد و گفت:

- فهمیدی یا نه ضعیفه؟

صدای خنده‌ی بلند دخترک پارک را پر کرد. چه‌قدر ساده می‌شد این دخترک معصوم را خندانند؛ درست مثل کودکان.

- خودت چی؟ تو حاضری من رو ترک کنی؟

رهان صاف به چشمان یشمی او خیره شد و با اطمینان نجوا کرد:

- هرگز! تا وقتی که زنده‌م همیشه‌ی همیشه پیستم؛ درست کنارت.

لبخند دلپذیر دخترک لبخند شیرینی روی لبانش نشاند؛ حال خوش این لبخند از ته دل را با هیچ چیز عوض نمی‌کرد.

«بعضی‌ها» مَهره‌ی مار نه مَهر تایید نگاه خدا را دارند؛ لبخند که می‌زنند، نگاهت که می‌کنند؛ دلت می‌خواهد تا ابد کنار ت باشن. (نازی بانو)»

کمی که گذشت، دوباره صدای بلندبلند شعرخواندنش پارک را پر کرد. با لحنی شبیه به شعرا گفت:
– مضمون عبارت «هر چه عاشق در رازداری بکوشد، باز نگاه دو دیده‌اش از سر ضمیر خود خبر می‌دهد» با کدام بیت تناسب بیشتری دارد؟

یک) تو را صبا و مرا آب دیده شد غمار/وگر نه عاشق و معشوق رازدانند.

دو) گفتم به دل‌ق زرق بپوشم نشان عشق/غمار بود اشک و عیان کرد راز من.

سه) اشک غمار از سرخ برآمد چه عجب؟/خجل از کرده‌ی خود پرده‌دري نیست که نیست.

چهار) مستوری و عاشقی به هم ناید راست/گر پرده نخواهی که درد دیده بدوزد.

یا خدا! خیلی سخت شد.

خسته به شال‌گردنی که پس از یک هفته بافتن بالاخره تمام شده بود، خیره شد. حتما رهان خیلی خوشحال می‌شد، نه؟ بالاخره ثمره‌ی ساعت‌ها نشستنش را می‌خواست به او تقدیم کند. شال‌گردنی که هربار با دیدنش حسابی به صاحبش ناسزا می‌گفت و به زور او را از دسترسش خارج می‌کرد تا کمی، فقط کمی توجه دخترک را از آن خود کند.

خسته روی فرش هال دراز کشید. اصلاً نفهمید کی و چه طور خوابش برد. ساعت حدود شش صبح بود که در اتاقش از خواب بیدار شد. گنگ به اطراف نگاه کرد. با دیدن شال گردن کامل شده درست کنار تختش لبخند شادی روی صورتش نشست. شال گردن به دست از اتاق خارج شد و به آشپزخانه رفت.

رهان با اخم‌های در هم در حال درست کردن املت بود.

– سلام، صبح به خیر.

نگاه گذرایی به او و شال گردن نحس درون دستانش کرد و تلخ جواب داد:

– علیک.

یسنا به او نزدیک شد و درست کنارش به کابینت تکیه داد و گفت:

– شرمنده دیشب یهو خوابم برد، نشد با هم بریم بیرون.

از یادآوری بی‌محلی دیشب دستش مشت شد. دخترک دیشب بی‌توجه‌ایش را به او کامل کرده بود. چه‌طور... چه‌طور دلش آمده بود در خانه خوابیدن را به قدم‌زدن با او ترجیح دهد؟ مقصر اصلی این شال گردن یشمی‌رنگ بود، نه؟ آن بود که تمام وقت و توجه‌ی دخترک را به خود معطوف کرده بود.

– بیرون رفتن ما که مهم نی! مهم اون شخصیه که شال گردنش رو کامل کردی.

یسنا پرشیطننت چرخی به گردنش داد و گفت:

– آره، خب یه جورایی تقصیر اون فرد شد؛ به‌خاطر شال گردن اون من خسته شدم و خوابم برد.

چه راحت بی‌اعتنایی‌اش را اعتراف می‌کرد! از شدت عصبانیت دندان‌هایش را روی هم سایید و در همان حال زیر گاز را خاموش کرد. حال که دخترک به این سادگی به بی‌اعتنایی‌اش اعتراف می‌کرد، او هم باید اعتراف می‌کرد که مدتی زیادی است که بسیار حسود شده. حسود شده است و به صاحب خوشبخت آن شال‌گردن که با دستان ظریف و کوچک یسنایش بافته شده حسادت می‌کند. نگاه پرحسرتی به شال‌گردن در دست دخترک انداخت و قابلمه‌ی املت را درون سینی گذاشت. آن را به دخترک داد و آرام گفت:

- بگیر بخور، دیشب شام نخوردی یهو پس میفتی.

یسنا لبخند دلپذیری به توجه‌ی او زد و گفت:

- ممنون.

رهان بار آخر زیرچشمی نگاهی به شال‌گردن خوش‌رنگ انداخت؛ چه‌قدر هم زیبا شده بود! خوش به حال صاحبش. با دستان مشتشده قدمی به سمت خروجی آشپزخانه برداشت.

صدای یسنا متوقفش کرد:

- صبر کن، می‌خوام شال‌گردن رو به صاحبش بدم.

نگاهی برزخی به او انداخت و گفت:

- خب برو بده بهش، من برای چی بمونم حرص بخورم.

یسنا با گفتن باشه‌ای سینی املت را روی کابینت رها کرد و به سمت آستانه‌ی در رفت.

خون خورش را می خورد؛ اما دم نمی زد. دخترک چه طور به خود اجازه داده بود برای آن پیمان عوضی شال گردن ببافد؟ حس می کردم از سرش حرارت بیرون می آید؛ درست مثل کوره ی نان پزی.

اسم حسش هر چه بود، قطعا افتضاح ترین حس جهان بود. یسنا مقابلش ایستاد، لبخند بدجنسی به صورت برافروخته از خشم او زد. چشمان به خون نشسته اش گواه این را می داد که اگر یک قدم، فقط یک قدم دیگر به سمت در خروجی بردارد کارش تمام است!

شال گردن را در دستانش فشرد و با کمی من من کردن گفت:

- شخصی لایق زحمتایی که برای این شال گردن کشیدم هستش که دو هفته ی تمام نداشته آب توی دلم تگون بخوره و رسم پرستاری از بیمار رو بهتر از هرکس دیگه ای برام به جا آورده. امیدوارم این هدیه ی هرچند ناقابل رو قابل بدونی و ازم قبولش کنی.

چشمان پر از خشم پسرک هر لحظه بیشتر ستاره باران می شد. باورکردنش سخت بود؛ یعنی این شال گردن زیبا که این همه وقت دخترک را گرفته تا گره به گره اش را با آن دستان ظریف و نرمش ببافد، از آن او بود؟ اوایی که تا به حال کسی را نداشت که برای گره به گره ی هدیه ای که می خواهد به او دهد چنین زحمتی بکشد. کم کم لب هایش به لبخند باز شدند؛ یک لبخند عمیق و شیرین. حس محبت دخترک زیر پوستش همچون حس پرنده ای که پس از بارها افتادن بالاخره پرواز را آموخته، قلبش را به تپش انداخت. محبت... تا چندوقت پیش این واژه چه قدر برایش غریب بود؛ اما اکنون...

دستش را دراز کرد و شال گردن را از دخترک گرفت. عجب رنگی داشت؛ درست همرنگ دو یشم شگفت انگیز او که از همان روزهای اول قلب سنگی اش را ترسانده بود. با لحنی که شادی در آن موج می زد گفت:

- باورم نمیشه این برای من باشه! یعنی تو تمام این زحمتا رو به خاطر من به جون خریدی؟

یسنا لبخند دلپذیری زد و پاسخ داد:

- زحمت چی؟ کاری نکردم که.

سری با ذوق تکان داد و گفت:

- اون قدر خوشحالم که نمی دونم باید چی بگم.

اصلا چه باید می گفت؟! لحظات خوشش همچون به واقعیت تبدیل شدن یک رویا بود؛ رویایی گرم و ناب.

- حالا دیگه اون کسی رو که یه هفته ی تمام بهش بد و بیراه می گفتی می شناسی.

با دلی خوش خندید و گفت:

- ای نامرد! می دیدم هر دفعه من یه چیزی میگم زیر زیرکی ریشه میری.

یسنا خانوم وار دستانش را در روی شکمش در هم قلاب کرد و گفت:

- خداییش خیلی جالب بود!

- بدجنس.

- تو خودت به خودت بد و بیراه می گفتی؛ بعد من بدجنسم؟

رهان سکوت کرد. به یک‌باره به چشمان یشمی‌رنگ او خیره شد؛ انگار دوباره آن حس بدی را که با دیدن این شال‌گردن که یقین داشت از آن پیمان است، یادش آمده بود. غرق در چشمان به رنگ شال‌گردنش گفت:

– ممنونتم یسنا... خیلی زیاد.

«قنچ می‌رود دلم

از کشیده‌شدن لب‌هایت وقتی که می‌خندی.

قنچ می‌رود دلم

از به هم ریختن موهایت وقتی بی‌تابی.

قنچ می‌رود دلم

وقتی چشم‌های نگرانت را دوخته‌ای...

قنچ می‌رود دلم

از این همه گرما که در دست‌هایت داری

قنچ می‌رود دلم

از اینکه هستی و می‌مانی

قنچ هم دارد چون تویی که در چشمانم زیبایی.»

نگاهی به ساعت دیواری انداخت؛ ساعت یک بود و هنوز خبری از رهان نبود. صبح پس از گرفتن شال گردن با عجله بیرون زده بود و هنوز برنگشته بود. کم کم داشت نگران می شد. تا الان خیال می کرد حتما برای خریدن هدیه ای برای او این چنین با عجله از خانه بیرون رفته؛ ولی یک خرید ساده که این همه وقت نمی برد.

سراسیمه موبایلش را برداشت و از درون لیست مخاطبین اسم تنها مخاطبش را لمس کرد. تماس با «برمودایی» برقرار شد. هنوز بیشتر یک بوق نخورده بود که تماس از جانب رهان رد شد.

اخم هایش در هم رفت؛ این دیگر چه کاری بود؟ چرا تماسش را قطع کرد؟ بار دیگر تماس گرفت. این بار هم مانند بار قبل به دومین بوق نرسیده قطع شد. از جا بلند شد و با استرس ایستاد. نمی دانست چه کند. همین که تماسش را قطع می کرد؛ یعنی حالش خوب بود، نه؟ کاش می پرسید کجا می رود و همچون بچه ها حدس نمی زد برای خرید کردن بیرون رفته.

سردرگم در خانه قدم می زد که موبایلش شروع به زنگ خوردن کرد؛ رهان بود. بی معطلی تماس را برقرار کرد و با صدای نسبتا بلندی گفت:

- معلومه کجایی؟ چرا تلفنام رو رد می کنی؟

به زور صدای پیچ پچگونه ی رهان را از آن طرف خط شنید:

- یسنا... من تو پشت بومم. اومده بودم درس بخونم که... یه دقیقه بیا بالا.

با لحن ترسیده ای گفت:

- پشت بوم؟ چیزی شده؟

به جز صدای بوق‌های پشت سر هم که فایده‌ای جز برهم‌ریختن اعصاب ملت نداشتند، چیزی نشنید. افکار وحشتناکی به سرش هجوم آورد؛ ممکن بود بلایی سرش آمده باشد؟ بی‌معطلی مانتو و شالی به تن کرد و بالا رفت.

پله‌ها را دو تا یکی بالا رفت؛ آن قدر هول بود که وقتی برای منتظر آسانسور ماندن نداشت. در پشت بام را سراسیمه باز کرد. سیاهی مطلق آن جا تنش را لرزاند. ترسیده چشم چرخاند تا بلکه او را بیابد؛ اما دریغ از دیدن چیزی. قدمی جلو آمد. باد سرد زمستانی لرزه بر اندامش انداخت و نپوشیدن پالتو را یادآور شد. زبانش که از شدت استرس به سقش چسبیده بود، وضعیتش را اسف‌بارتر کرده بود. به سختی و پُراسترس با صدای لرزان گفت:

- رهان... رهان کجایی؟

هیچ صدایی شنیده نمی‌شد. ترسیده دوباره صدا زد:

- رهان...

قدم کوچک دیگری برداشت. احساس می‌کرد هر لحظه ممکن است روی زمین پس بیفتد و در جا تمام کند. صدای موزیک ملایمی سکوت عجیب پشت بام را شکست. با تعجب به روبرویش که صدای موزیک می‌آمد نگاه کرد. رهان چراغ موبایلش را روشن کرد و روی صورت خود انداخت. با حیرت به او خیره شد. متوجهی کارهایش نمی‌شد! چه خبر بود؟ کمتر از سی ثانیه بعد همراه با موزیکی که از موبایلش پخش می‌شد، با صدای مردانه و بکرش شروع به خواندن کرد:

– شال گردن برام می‌بافی، تو اتاقی که سخت دلگیره

تو اتاقی که اسمتو میگم، شیشه‌هاشو بخار می‌گیره

تَنِ من توی ظهرِ تابستون، با شبِ قطبِ توی یک مرزه

وقتی چیزی برام می‌بافی، بدنم بی‌دلیل می‌لرزه

شال گردن برام می‌بافی، که پیاده برم تو سرما باز

جای این شال گردنا یک بار، دستتو دورِ گردنم بنداز

شال گردن برام می‌بافی، که پیاده برم تو سرما باز

جای این شال گردنا یک بار، دستتو دورِ گردنم بنداز

حالا نوبت او بود که هر لحظه چشمانش بیشتر ستاره‌باران شود. پر از لذت سر و پا گوش شده بود. قلب بی‌پناهِش همراه با ریتم موزیک بر سینه‌اش کوبیده می‌شد. شنیدن صدای پسری که بر خلاف شاهزادی داستان‌ها نواختن بلد نبود؛ اما برای خوشحال کردن او که روزهایی برزخی پشت سر گذاشته، از صبح برای دقیقه‌ای آواز خواندن تمرین کرده بود. حالی داشت که در هیچ کدام از موزیک‌های پیمان به اصطلاح خواننده نبود. صدای بم و مردانه‌اش آن قدر به جان‌ش نشست که تمامی سلول‌های بدنش را با خود همراه کرده بود. با لبخند به او که منتظر رسیدن زمان خواندن بود خیره شد. رهان چشمکی به او زد و پُراحساس خواند:

– وقتی سرما توی تنم میره، وقتی برفه تمام اطرافم

نمی‌دونی چه قدر دلم می‌خواد، هرچی که بافتی رو بشکافم

چند شبه دیگه آخرِ تیره، برف می‌باره تو اتاق آروم

سردمه مثل بید می‌لرزم، تازه چی بافتی برام خانم

شال گردن برام می‌بافی، که پیاده برم تو سرما باز

جای این شال گردن یک بار، دستتو دورِ گردنم بنداز

شال گردن برام می‌بافی، که پیاده برم تو سرما باز

جای این شال گردن یک بار، دستتو دورِ گردنم بنداز

(شال گردن - مهدی یراحی)

با پایان یافتن آهنگ، دخترک هم‌چنان متحیر به او خیره بود. رهان لبخند سراسر محبتی روی صورتش پاشید و پُرمهر به او خیره شد. نمی‌دانست توانسته به خوبی پیمان بخواند یا نه؟ یعنی ده‌ساعت تمرین جواب داده بود؟

زیاد نگذشت که صدای دست‌زدن یسنا بلند شد. با شادی در حالی که اشک در چشمان یشمی‌رنگش حلقه بسته بود، دست می‌زد و زیر لب نجواوار می‌گفت:

- عالی بود... عالی!

خندید، یک خنده‌ی بلند و از ته دل؛ درست مثل پسر بچه‌ای که پس از بارها تمرین شعری را درست خوانده و دیگران تشویش کرده‌اند! مثلاً او رهان زبده بود. اصلاً نفهمید که کی به فکر خواندن آواز افتاد.

شاید به خاطر پیمان دست به این کار زده بود؛ پیمان خواننده‌ای که یسنا همچنان آهنگ‌هایش را گوش می‌داد و با صدای مثلاً افسانه‌ایش اشک می‌ریخت. دلش نمی‌خواست از پیمان معمولی چیزی کم داشته باشد. دلیلش هم واضح بود؛ او از پیمان بیزار بود و می‌خواست ثابت کند از او برتر است. هرچند نیازی به ثابت کردن نبود و این دلایل مزخرف تنها برای قانع کردن غرور کم و بیش بیدارش بود؛ حقیقت جز اینکه دلش می‌خواست دخترک خانه‌اش خوشحال باشد و بدون هیچ مشکلی در کنارش تا ابد بماند، نبود؛ تا ابد! آن قدر به دنیای صورتی‌رنگ دخترک وابسته شده بود که حاضر بود برای ایجاد سقفی از آرامش کارهایی را انجام دهد که شاید پیمان عاشق پیشه انجام نمی‌داد. قبلاً هم می‌دانست ذهن انسان اگر مدت زیادی درگیر شخصی شود، سر و کله‌ی این واژه پیدا می‌شود. روزها بود که به خودش می‌گفت: «من فقط به خاطر ترحم کمکش می‌کنم. ترحم فقط به خاطر اینه که برای ادامه‌دادن به زندگی یک‌رنگم به دنیای صورتی اون نیاز دارم؛ همین!»

حرف‌های به‌ظاهر بی‌احساسش توانسته بود غرور بی‌جایش را کمی سرکوب کند و باعث شود برای اولین بار در این سی‌سال تبعیدی احساس خوشبختی کند و بخواهد یسنا را تا ابد نزد خود نگاه دارد. همین که می‌توانست با کارهایش دخترک را شگفت‌زده کند کافی بود؛ حالا هر دلیل و منطق مزخرفی می‌خواست برای خود بیاورد. یسنا سکوت طولانی را شکست و گفت:

– چه قدر تاریکه این‌جا، چرا چراغ‌های خیابون خاموشه؟

چراغ‌ها! خنده‌اش گرفت؛ حقیقتاً از اینکه بخواهد مقابل او زیر آواز بزند خجالت می‌کشید و چاره‌ای جز ایجاد کردن تاریکی مطلق نداشت. مشکوک گفت:

– نمی‌دونم... لابد سوختن.

دخترک با دقت به زیر پایش نگاهی انداخت و قدم دیگری جلو آمد. عجیب بود؛ چه طور تمام لامپ‌ها با هم سوخته باشند؟ سری تکان داد و با درماندگی گفت:

- نمی‌بینم.

لبخند زد و نور موبایلش را خاموش کرد. یسنا ترسیده صدا زد:

- رهان کجا رفتی؟ من زیاد از تاریکی خوشم نمیاد. رهان؟

پشتش قرار گرفت؛ دستان مردانه‌اش را روی قلب دخترک که همچون گنجشکی بی‌قرار می‌زد، گذاشت. سرش را در گوشش فرو برد و لب زد:

- نترس. این‌جا فقط من و تویم... من و... تو!

ضربان قلب دخترک بالا رفت، ترسیده کمی در خود مچاله شد. از همان ابتدا می‌دانست. می‌دانست که خیلی زود قلبش دچار سوء تفاهم می‌شود؛ می‌دانست که دیر یا زود قلب بی‌پناه و محتاج محبتش، درگیر محبت پسری می‌شود که اعتقادی به عشق ندارد.

حس نیاز را در تک‌تک سلول‌های بدنش احساس می‌کرد. این آغوش گرم می‌توانست تکیه‌گاهی برای بی‌پناهی مثل او باشد، نه؟ چشمانش را پُر درد بست و نفس عمیقی کشید و عطر تن او را به ریه‌هایش فرستاد. ماه‌ها بود که دلش آغوشی گرم برای تکیه‌دادن می‌خواست؛ آغوشی که در آن حل شود و از دنیا و بدی‌هایش فرار کند.

رهان با لبخند دوباره در گوشش نجوا کرد:

- یسنا... این کار رو با من نکن، دیگه بیشتر از این نمی‌تونم خودم رو نگه دارم؛ خواهش می‌کنم نذار یادت بره من می‌تونم حسرت رو بفهمم.

دخترک چشمانش را با شتاب باز کرد و او را پس زد. از کی افکارش این‌گونه بی‌حیا شده بود؟ گونه‌های برجسته‌اش گلگون شد. صدای توبیخ‌گرانه‌ی مغزش با تمسخر گفت: «آبروت رفت! همین رو می‌خواستی؟»

خنده‌ی بسیار بلند رهان سکوت بینشان را شکست. بلندبلند خندید و گفت:

- خانوم کوچولوی خجالتی!

زمستان هم تمام شد؛ زمستانی که برخلاف سرمایش برای آن دو گرم‌تر از تابستان پر از جدالشان بود. امسال اولین نوروزی بود که سال تحویل را در کنار هم دور سفره‌ی رنگارنگی که به سلیقه‌ی هر دو چیده شده بود، می‌نشستند و گوش به نوای خارج‌شده از رادیو می‌دادند. نوروزی که انگار گمشده‌ای را درون خود داشت؛ گمشده‌ای که صدای بلندبلند قرآن خواندنش قبل سال تحویل هنوز در گوش دخترکش بود. آری، امسال سال بدون خان‌بابا بود؛ سالی که به جای لبخند پررنگ روی لبان یسنا، حلقه‌های اشک درون چشمانش بود که در چهره‌اش خودنمایی می‌کردند. چه قدر دلتنگش بود. چشمانش را بست و سعی کرد چهره‌ای از خان‌بابا به یاد بیاورد. صورت گندمی‌اش که همیشه لبخند به لب بود، مقابل چشمانش نقش بست. لبش را به دندان گرفت تا مانع از ریزش اشک‌هایش شود. با صدای توپی که از رادیو آمد، بغضش ترکید و هق‌هقش با جمله‌ی «آغاز سال ۱۳۹۶ مبارک» در هم آمیخت. عیدی که بدون عزیزان

انسان بگذرد که عید نیست؛ تلنگری برای به رخ کشیدن حجم تنهایی است که در میان روزمرگی زندگی گم شده.

رهان با تعجب به او نزدیک شد. مگر انسان‌ها موقع سال نو شاد نبودند، پس چرا او...؟!

– اِ چی شد؟ چرا گریه می‌کنی؟ تو که می‌گفتی نوروز چیز خوبیه.

یسنا نگاه کوتاهی به مرد روبرویش انداخت؛ مردی که از چهره‌ی جدی‌اش نگرانی و کلافگی می‌بارید. به زور میان گریه‌هایش گفت:

– هیچی نیست.

اخم‌های رهان در هم شد؛ از کی برای دخترک خانه‌اش غریبه محسوب می‌شد؟

– خوشم نمیاد بهم دروغ بگی.

چشمان یشمی دخترک غرق در سیاهی چشمانش شد؛ با وجود او هیچ‌گاه تنها نمی‌شد، نه؟ تا وقتی چنین پشتیبان و حامی داشت که نمی‌گذاشت خاری درون پایش رود، نه تنها نبود! او بود؛ محبتش بود؛ عشقش بود.

هنوز می‌توانست زندگی کند نه؟ حتی با اینکه امسال خان‌بابایی ندارد که همچون بچه‌ها آویزانش شود و اولین عیدی‌اش را از او بگیرد. حتی با وجود نبودن پیمان مثلاً عاشق‌پیشه که همیشه سال نویش را در کنار او تحویل می‌گرفت. امسال رهان کنارش بود؛ رهانی متفاوت از همه‌ی انسان‌ها. با دستان ظریفش اشک‌هایش را پس زد و با صدای لرزانی گفت:

– عیدت مبارک.

رهان با لحن مهربانی گفت:

- مال تو هم مبارک.

گیج و سردرگم پشت درشان ایستاده و میان درزدن و نزدن مانده بود. هر چه با خود کلنجار رفت تا بی‌خیالش شود و بدون دادن عیدی به دخترکی که دیگر مال او نبود به شیراز برود، نتوانست؛ همان‌طور که نتوانست نوروز را دور از او و به تنهایی در شیراز جشن بگیرد و کنار او بودن را به کنار ریحانه بودن ترجیح داده بود، حتی با وجود این درهای مزاحم.

دلش را به دریا زد و زنگ را فشرد. چند ثانیه‌ای طول کشید تا رهان در را باز کرد. نگاه خریدارانه‌ای به سرتا پای او انداخت؛ طبق معمول مشکی‌پوش و اخمو بود.

- امرتون؟

- سلام.

- فرضا علیک. فرمایش؟

- یسنا هست؟

- اولاً یسنا خانوم، ثانیاً به شما ربطی داره؟

- یه چیزی می‌خوام بهش بدم.

مرد سیاه‌پوش جوابی نداد و بی‌اعتنا به او خیره شد؛ دلیلی نمی‌دید که او برای یسنایش چیزی بیاورد. پیمان هول‌شده دستش را در جیب شلوارش کرد و تمام پولش را بیرون آورد و ادامه داد:

- دلم نیومد بدون عیدی دادن بهش برم شیراز.

لبان رهان به پوزخند باز شد؛ مگر او دل هم داشت؟ بله داشت؛ یک دل سنگی و بی رحم که به راحتی دخترک بی پناهی را به دست گرگی همچون او سپرده بود.

- لازم نکرده، یسنا محتاج صدقه‌های تو نیست. خوش گذشت!

در را با ضرب روی صورت پیمان بست. پیمان هاج و واج از رفتار تند رهان با دهانی باز به در بسته شده خیره شد. این دیگر چه نوع رفتاری بود؟ حق کسی که مخلصانه برای دادن عیدی به بی وفایی همچون آن‌ها آمده این بود؟ صدای یسنا را از درون خانه به گوشش خورد؛ مثل همیشه نرم و مهربان بود:

- کی بود؟

- هیشکی، مزاحم.

مزاحم؟ او؟ خلوتشان را بر هم زده بود؛ پس مزاحم بود دیگر. دستانش از شدت خشم مشت شد. مزاحم رهانی بود که جفت پا وسط زندگیشان پریده و خوشبختی‌شان را به تاراج برده، نه اوایی که بزرگ‌ترین گناهش شکستن دلش بود.

یسنا با شک به در خیره شد. از کی تا به حال مزاحم پیدا کرده بودند؟ نکند منظورش از مزاحم...

- پیمان بود؟

رهان همان‌طور که به پیامک‌های گوناگون تبریک پاسخ می‌داد، با صدای بلند گفت:

- پیمان؟ اون قدر صمیمی نیست که بدون آقا صداش کنی.

یسنا با سماجت پرسید:

- چی می خواست؟

- کی؟

- پیمان... نه یعنی آقای معادی.

- کی گفته پیمان بود؟

- پس کی بود؟

- با ما کار نداشت.

- مگه...

میان حرفش پرید و با فریاد گفت:

- گفتم که... با ما کار نداشت.

دخترک دلخور از داد بلندش لب برچید و حرفی نزد. حتما باید فریاد می کشید؟ تا کی قرار بود همچون حیوان با او رفتار کند؟ حق داشت دلخور شود؛ او خبر نداشت مرد مثلاً ماورائی اش از اینکه او متوجهی توجهی پیمان به خود شود می ترسد و حاضر است به هر قیمتی که شده توجهی او را پنهان کند. رهان حسود شده بود؛ حسودتر از خواهر بزرگی که به خواهر کوچکترش حسادت می کند. حسود بود و می ترسید نکند توجهی پیمان توجهی یسنا را به دنبال داشته باشد.

- بلند شو بریم.

یسنا نیم‌نگاهی به او انداخت و بی تفاوت شروع به جمع کردن هفت‌سین کوچکی‌شان کرد. رهان دوباره گفت:

– دوست نداری بری پیش خان‌بابا؟ تو چه نوه‌ای هستی پس؟

چشمان یشمی دخترک نورباران شد:

– راست می‌گی؟ می‌خوای من رو ببری پیش خان‌بابام؟

از شوق زیاد او، رهان هم سر ذوق آمد و گفت:

– آره بابا، دو ثانیه کاره.

لب‌های دخترک به لبخند کش آمد. چه خوب بود که او حسش را می‌فهمید. به راستی که او خوشبخت بود! مگر خوشبختی چیزی جز داشتن مردی است که هر ثانیه و هر لحظه بفهمد چه می‌خواهد؟

پیمان چمدان به دست گوشی را روی شانه‌اش جابه‌جا کرد تا صدای دایی‌اش را راحت‌تر بشوند.

– سال نوی تو هم مبارک پیمان جان، ان‌شاءالله در کنار نامزدت روزای خوشی داشته باشی.

نامزدش و روزهای خوش؛ خنده دار بود واقعا! ریحانه برای او نامزد حساب نمی‌شد، تنها یک وسیله برای سوزاندن یا به عبارتی جلب توجه‌ی یسنا بود تا بفهمد بدون او هم زندگی‌اش جریان دارد. بفهمد او در نبودش خوشبخت‌ترین خوشبخت جهان است. چه قدر هم واقعا خوشبخت بود!

– ممنون.

– گوشی گوشی بدم به مرضیه، از طرف من خداحافظ.

در خانه را قفل کرد و نگاه کوتاهی به در روبرو انداخت. پوزخند روی لبانش با سلام و احوالپرسی مرضیه یکی شد.

– سلام شادوماد.

– سلام زن دایی خوبید؟ عیدتون مبارک.

– عید تو هم مبارک آقا.

– امیدوارم سال خوبی داشته باشین.

– ان شاءالله، فکر کنم دارم! از قدیم گفتن سالی که نکوست از بهارش پیداست.

چنگی به واکس مشکی روی پله زد و چندباری به حالت شلخته روی کفش‌هایش زد و پرسید:

– اتفاقی افتاده؟

مرضیه با شوق گفت:

– آره.

پرتردید پرسید:

– چی شده؟

صدای بلندبلند خندیدن مرضیه لبخند بی‌جانی روی لبانش حک کرد.

– دخترم رو بعد از چند ماه دیدم؛ اتفاق از این بهتر؟

گیج و مبهم پرسید:

- دخترتون زن دایی؟!

- یسنا دیگه.

- متوجه نمیشم، یسنا الان اون جا بود؟

- آره تا یک ربع پیش که سر مزار پرویزخان بودیم اون جا بود، الان رو دیگه نمی‌دونم. بمیرم براش، چه قدر برای پرویزخان بی‌تابی می‌کرد. شوهر بیچاره‌ش هر کاری کرد آرومش کنه، نشد که نشد.

- زن دایی مطمئنی یسنا بود؟

- واه پیمان! آره دیگه، یسنا بود. بعد از این همه سال دیگه می‌شناسمش دیگه.

هول گفت:

- باشه باشه زن دایی، اگه کاری نداری من قطع کنم. فعلا.

بدون اینکه به مرضیه اجازه‌ای برای پرسیدن «چه شد؟» دهد، تماس را قطع کرد. امکان نداشت یسنا شیراز باشد؛ همین دو ساعت پیش صدایش را شنیده بود، کسی هم بیرون نیامده بود. به سمت در خانه‌شان رفت و زنگ را فشرد. حتما مرضیه اشتباه کرده بود، اکنون یسنا در خانه بود. حدود یک ربع گذشت؛ نه تنها کسی در را باز نکرد، بلکه هیچ صدایی هم از داخل خانه نمی‌آمد. گیج و کلافه دستی به موهای خرمایی‌اش کشید. ممکن بود یسنا شیراز باشد؟ آخر او که بیرون نیامده بود. حال که فکرش را می‌کرد؛ آن روز هم که به دنبال رهان دویده بود، در عرض چند دقیقه ناپدید شده بود! یک جای کار می‌لنگید، نه؟ ولی کجا؟

کمی خود را به سمت دخترک متمایل کرد تا صدایش بزند؛ یسنا بی توجه به او قرآنی در دست داشت و پرسوز قرائتش می کرد.

– یسنا جان بریم؟

دخترک نگاهش را بالا کشید و به مرد خوش سیما و نگران روبرویش خیره شد. چه قدر خوب کرده بود که او را این جا آورده؛ به راستی که احساس سبکی می کرد.

– خسته شدی؟

رهان اخم کوتاهی کرد و با شوخی گفت:

– من رهانما!

یک لبخند ملایم کافی بود تا نفس آسوده‌ای کشد. خیال می کرد بعد از دیدار با خانواده‌ی عزیزش تا مدت‌ها باید در آرزوی این لبخند زیبا بسوزد؛ اما انگار طور دیگری بود.

با جدیت گفت:

– من خسته نیستم؛ ولی تو گرسنه‌ای، پس باید برگردیم.

باز هم لبخندش از سرخوشی پاسخش بود؛ دخترک امروز عجیب احساس خوبی داشت.

– باشه بریم.

رهان نگاه دقیقی به اطراف انداخت و او را با خود به مکان خلوتی برد تا از گزند افراد کنجکاوی که شاید آن‌ها را هنگام ناپدید شدن می‌دیدند، در امان بمانند. رسیدنشان به خانه شاید کمتر از چند ثانیه طول کشید؛ طوری که دخترک اصلاً تکانی را حس نکرد؛ انگار همان جا ایستاده بود و فضای آرامگاه به فضای خانه تبدیل شده بود. حیرت‌انگیز بود؛ چه می‌شد اگر همه‌ی انسان‌ها چنین قابلیتی داشتند؟ آن وقت نه ترافیکی بود، نه دعوایی برای جای پارک و نه حتی بدقولی و دیگران را منتظر خود نگاه‌داشتن.

صدای رهان او را از فکر بیرون آورد:

- خب حالا چیکار کنیم؟

- نمی‌دونم.

- می‌خوای بهت عیدی بدم؟

صدای خنده‌ی بلند دخترک همچون شلیک ناگهانی گلوله‌ای در فضای خانه پیچید. رهان دست به سینه با لبخند زیبایی خنده‌ی از ته دل او را نظاره می‌کرد؛ شادبودن دختری که بدون شک حالا تکه‌ای از وجودش بود، چه حس خوشی داشت. آن قدر به او احساس وابستگی داشت که گویی دخترک جزئی از اوست.

- عیدی من یه چیز خاصه، یه چیزی که هرکسی بهش نمی‌رسه.

خنده‌ی دخترک قطع شده بود و با تعجب سر تا پای مشکی او را نگاه کرد و پرسید:

- مگه چیه این عیدی گران‌بهات؟

رهان پر از اعتماد به نفس پلکی زد و همچنان دست به سینه گفت:

- یه چیزی که همه آرزوی داشتنش رو دارن.

حس کنجکاوی دخترک بیشتر قلقلکش داد. چه چیزی بود که همه آرزوی داشتنش را داشتند و خاص بود؟ لبخند پر از اعتماد به نفس رهان باعث شد با شوخی بگوید:

- من که آرزوی داشتن چیز خاصی رو ندارم.

این را گفت و با چشمان مشتاق به رهان حرصی شده خیره شد و ریزریز خندید.

رهان پوزخندی زد و به یکباره گفت:

- حتی اگه اون چیز من باشم؟

برق اشتیاق چشمان دخترک به یکباره خاموش شد و جایش را به شوک و تعجب داد. قلبش ضربان گرفته در سینه‌اش می‌کوفت. آن قدر شوکه شده بود که نمی‌دانست چه بگوید؛ کلمات مختلف مدام در سرش بالا و پایین می‌آمدند و در زبان بی حرکت و لمس شده‌اش نمی‌چرخیدند. صدایی کدام در سرش فریاد می‌کشید: «حرف بزن لعنتی، بهش بگو که این حرف به همین سادگی که می‌گویدی نیست! بگو حرف بیخود زن، چرا می‌خواهی دل بی‌نوا را به بازی بگیری؟ چرا کاری می‌کنی که خیال کنم... خیال کنم می‌توانم عاشقت باشم؟!»

رهان لبخند پررنگی به چشمان درشت شده از تعجب دخترک زد. اگر امروز هم عقلش را به مرخصی می‌فرستاد که مشکلی پیش نمی‌آمد، می‌آمد؟ اگر یک روز، فقط یک روز همان طور که دلش می‌خواست مرد دخترک می‌شد، اشکالی داشت؟

- امروز خودم رو بهت عیدی میدم؛ می‌خوام بشم رهان تو... تو هم بشی یسنای من.

آری؛ می‌خواست تا ۲۴ ساعت با گوشت و پوست حس خوشی را که در کنار دخترک داشت بچشد. وقتی زندگی حقیقی، زندگی همراه با او بود، چه می‌شد اگر بیست و چهار ساعت زندگی می‌کرد؟ دلش می‌خواست زندگی کند؛ در حالی که بیشتر داشت عاشقی می‌کرد.

– قبوله دخترک خونه؟

دخترک خانه! بهتر بود نامش را ساده لوح خانه می‌گذاشت. ساده بود دیگر. اصلاً مگر ساده لوح تر از او هم در این جهان وجود داشت؟ دختری که می‌دانست پسر مقابلش اعتقادی به عشق ندارد و تنها برای پرکردن اوقات فراغتش بازی با احساساتش را شروع کرده؛ اما خود را گول می‌زد و می‌خواست باور کند یسنای رهان شدن حقیقی است. حماقت و سوسه‌انگیزی بود؛ آن قدر و سوسه‌انگیز که دخترک بی‌خیال تاوان شدیدی که مطمئناً در انتظار دل ساده‌اش بود شود و بگوید:

– قبوله!

– پس بزن بریم خانوم.

دخترک دیگر هیچ چیز متوجه نشد. رهان او را به همراه خود به یک باغ زیبا آورده بود؛ باغی پر از شکوفه‌های صورتی‌رنگ که علاوه بر درختان تنومندش سطح زمین هم از این شکوفه‌های زیبا پر بود. یسنا متحیر از آن همه زیبایی ناب دهانش وا مانده بود و بدون پلک‌زدن صحنه‌ی زیبای روبرویش را با چشمان درشت‌شده‌اش می‌بلعید.

– این‌جا چه قدر قشنگه!

رهان نگاه پر محبتش را روی صورت دخترک فیکس کرد و گفت:

- آره؛ ولی نه به قشنگی لبخندهای تو!

نگاه شرمگین و متحیر دخترک باعث شد قدمی جلو برود و روبرویش قرار گیرد. اکنون که خبری از عقل و منطقش نبود، باید اعتراف می کرد.

- ساعت سه و پانزده دقیقه‌ی یکم فروردین نود شش رو به یاد داشته باش؛ چون یه مرد مغرور می‌خواد اعتراف کنه که ماه‌هاست به امید لبخندای گاه و بی‌گاهت داره زندگی می‌کنه.

دخترک شرمگین سرش را پایین انداخت و چیزی نگفت؛ اصلا چه می‌توانست بگوید؟

- یسنا، دیگه حق نداری هیچ‌وقت، هیچ‌وقت گریه کنی.

دخترک لبخند ملیحی زد و رام لب زد:

- گریه تنها راه برای وصله و پینه‌زدن دل شکسته‌س. اگه گریه نکنم با دل هزار تیکه‌ام چیکار کنم؟

رهان حرفی نزد و روی تنها نیمکت سفیدرنگ موجود در باغ نشست. آخرین باری که روی این نیمکت نشسته بود، پنجاه سال پیش بود؛ همان زمانی که برای بار اول شورا مهلقا را به همسری او برگزیده بود و قرار بر این شده بود تا ماه دیگر با هم ازدواج کنند. پنجاه سال گذشت؛ اما هنوز آن یک ماه بعد نرسیده بود. اصرار شورا هم کم کم کمرنگ شد. انگار آن‌ها هم فهمیده بودند او ابدًا راضی به چنین ازدواج اجباری نمی‌شود. الکی که نبود، او رهان زبده بود؛ همان زبده‌ای که به غرور و یک کلام بودنش در سراسر دنیا معروف شده بود. خیال نمی‌کرد بار دیگر به این باغ مخصوص زوج‌های جزیره بیاید؛ آن هم بدون هماهنگی و همراه با دخترکی معمولی. بی‌قید روی صندلی لم داد و گفت:

- دیگه اجازه نمیدم چیزی ناراحت کنه.

یسنا خانومانه نگاهش کرد و گفت:

- می تونی؟

- به کجای کاری، من...

دخترک حرفش را قطع کرد و با تمسخر گفت:

- من رهانم، رهان زبده!

رهان اخم هایش را به شوخی در هم کشید و با چشمان ریزشده رو به او پرسید:

- مسخره می کنی؟

یسنا ریزریز خندید و گفت:

- نه والا! کی جرأت داره شما رو مسخره کنه؟

- نه تو جدی جدی داری مسخره می کنی!

یسنا قدری سرش را خاراند و گفت:

- مسخره که نه، بیشتر دارم موعظهت می کنم. اعتماد به نفس بی جا اصلا خوب نیست.

- بی جا؟

- نه پس به جا! حتی اون آدم فضایی توی اون فیلم که با هم تو سینما دیدیم هم قدرتاش از تو بیشتر بود، بعد تو این قدر...

- وایسا ببینم، اون آدم فضایی پیزوری قدرتش از من بیشتره؟

- آره.

- زرشک! دیگه چی؟

- منصفانه قدرتش بیشتر بود دیگه، حرف زور زن.

- منصفانه؟ یسنا خانوم نمی‌دونی بدون، من قدرتی دارم که همه‌ی زبده‌ها حسرتش رو می‌خورن.

- کدوم قدرت؟

- ندیدیش، تا حالا ازش استفاده نکردم.

- اگه این قدر خوبه چرا ازش استفاده نکردی؟ داری الکی میگی نه؟

- نه خیر! استفاده نکردم؛ چون برام گرون تموم میشه.

- یعنی چی؟

رهان بدون اینکه جوابی به او بدهد، روی نیمکت ولو شد و با خوشی گفت:

- حیفِ امروزمون نیست که صرف این حرف‌های بیخودی بشه؟

- خب صرف چی بشه؟

رهان با لحن خاص و پر از شرارتی گفت:

- صرف خیلی کارا.

دخترک اخمی به چشمان شیطان او کرد و نگاهش را از او دزدید. واژه‌ی «خیلی کارها» با آن لحن پر از شرارت معنی خوشایندی برایش نداشت. رهان بار دیگر سکوت را شکست و درست در گوش او نجوا کرد:

– خانوم کوچولوی من، نگاه قشنگت رو ازم بگیر! من طاقت بی توجهی از جانب هرکسی رو دارم به جز تو.

حرف‌های مرد بی‌عقل امروز در دل دخترکی که در اوج شور و احساس جوانی بود، غوغایی بر پا کرد که هیچ زلزله یا طوفانی نمی‌توانست برپا کند. قلب بی‌پناه دخترک آن‌چنان در سینه‌اش می‌کوفت که گویی زندانی‌ست که با دیدن نور ضعیفی از آزادی به دنبال راهی برای نجات می‌گردد. عقلش اما برخلاف دل پر از تلاطمش مدام بر او نهیب می‌زد که نه، این شور و احساس حماقت است، این حرف‌های بی‌پایه و اساس نباید... نباید تو را تحت تاثیر قرار دهد؛ اما گاهی حماقت شیرین‌تر از هر چیز دیگری است؛ مخصوصاً اگر حماقتی از حماقت عاشقی باشد.

دخترک لبخندی رضایت بر احساس خوشش زد و خیره به سیاهی چشم‌های رهان گفت:

– خیلی‌وقته که نمی‌تونم نسبت به تو بی‌تفاوت باشم، خودتم این رو خوب می‌دونی.

می‌دانست! اصلاً مگر می‌شد دخترک حسی داشته باشد و او نداند؟ همین حس اعتماد و محبت دخترک بود که بیشتر جذبش کرده بود. دخترک برایش همچون لیوانی از آب شور بود؛ هر چه بیشتر مزه‌مزه‌اش می‌کرد تشنه‌تر و پرعطش‌تر می‌شد.

دلش را به دریا زد و خواسته‌ی قلبی‌اش را با تکان دادن دستش روی شانه‌ای که تا به حال سنگینی سری را تجربه نکرده بود بیان کرد. امروز که دخترک خانوم او بود، باید شانه‌هایش را به محبوبشان می‌رساند. شانه‌هایی که با اینکه جزئی از بدن او بود؛ اما چند وقتی بود از آن دخترک چشم‌پیشمی خانه‌اش شده بود.

این شانه‌ها، آن قلب بی‌قرار درون سینه و آن داستان بزرگ و همیشه تنها حالا دیگر از آن او نبود؛ بلکه امروز مأمن پُر آرامشی برای دخترک همیشه تنهای این شهر بود.

یسنا نگاه شرمنده‌ای به او کرد؛ گاهی آرامش — سوسانگیزی که در یک آغوش پر از مهربانیست، آن قدر زیاد است که عقل را شکست می‌دهد و ارزش‌هایی را که تمام عمر با چنگ و دندان کشیده شده‌اند، زیر پا می‌گذارد. آن وقت است که حرف‌های به ظاهر شیرین شیطان درونی انسان را مجاب می‌کند که برای دستیابی به لذت گناه، چند دقیقه‌ای خدایش را کور و کر فرض کند و با دل و جان به دنبال انجام فرمان درونی‌اش رود؛ با این فرض که خدا می‌داند دل بی‌پناهِش چه قدر محتاج این آغوش پر از آرامش است و خدای مهربانش می‌بخشد؛ اما افسوس که در این حساب کتاب‌های چند دقیقه‌ای علت گناهکاربودن را فراموش می‌شود و به سادگی دختر داستان وجود احساساتش را به دست فردی می‌دهد که مطمئناً خدایش او را بهتر می‌شناسد.

هرچند غلط اما دخترک تسلیم خواسته‌ی دلش شد و سرش را روی شانه‌های پهن و پر قدرت مردی که تنها به دنبال آرام کردن دل بی‌قرارش بود نهاد.

رهان بر حس پر از آرامشش لبخند زد و دستش را روی خرمن موی طلایی دخترک نوازشگونه به حرکت درآورد. امروز را باید در تاریخ ثبت می‌کردند؛ امروز روزی بود که رهان حس نابی را که در تارتار موهای به رنگ طلای دخترک نهفته بود، کشف کرده بود. روزی بود که او عاجزانه به بی‌دفاع‌بودنش در مقابل این موهای ابریشمی اعتراف می‌کرد. روزی بود که بهترین بود! حال که این چنین طمع لذیذ خوشبختی را چشیده بود، دلش می‌خواست تا ابد، در کنار دخترک خوشبخت‌ترین خوشبخت جهان باشد. و چه کابوسی وحشتناک‌تر از واژه‌ی نیستی و نابودی؟

می‌دانید سخت‌ترین لحظه‌ی زندگی کجاست؟ آن‌جا که در اوج آرامش حقایق آرام‌آرام همچون زیتون تلخی زیر زبان می‌آیند و فانی‌بودن این آرامش ناب را یادآوری می‌کنند. رهان نمی‌دانست از کجا؛ اما به ناگاه تک‌تک حرف‌های مهلقا در سرش بالا و پایین شد؛ همان حرف‌های روز آخر که بوی نابودی می‌داد؛ همان نابودی که توسط یک نیمه‌معمولی بود.

دلش به شور افتاد. هنوز هم نتوانسته بود بچه‌ی حسام را بیابد؛ بچه‌ای که حال تنها کابوشش شده بود. این فکرها باعث شد تلخ و اندوهگین پرسد:

– یسنا، اگه یه روزی من نباشم تو چیکار می‌کنی؟

یسنا کمی خود را جابه‌جا کرد و بدون فکر گفت:

– صبر می‌کنم تا بیای. تو بهم قول دادی هیچ‌وقت تنهام نمی‌ذاری، پس می‌ای؛ حتی اگه اومدنت محال باشه.

قول داده بود، نه؟ او رهان زنده بود و قولش قول بود نه؟ تنهانش نمی‌گذاشت نه؟

دلش از حضور نداشتن رقیبی که عجیب به دخترکی از جنس پاره‌ی تنش می‌آمد، در آینده‌ای که شاید در آن سهمی نداشت قرص نشد. هم‌چنان با قلب ضربان‌گرفته از ترس دندان به جگر گرفت و حرفی نزد. حسی شبیه حسادت یا شاید هم غیرت در وجودش برای کشتن و نابودکردن آن نیمه‌معمولی کابوش شده مصمم‌ترش کرد. یسنای حواس‌پرت بدون توجه به دندان‌های روی هم ساییده‌شده‌ی پسرک کنارش بی‌هوا پرسید:

– رهان میگم تو چرا همه‌ش سیاه می‌پوشی؟ خسته نشدی از رنگش؟

رهان نگاه عصبی‌اش را از درخت مقابلش گرفت و خیره به طلایی موهای او گفت:

- مشکی باعث میشه نور رو مدت بیشتری توی بدنم نگه دارم؛ برای اینکه انرژیم زود به زود تموم نشه ترجیح میدم سیاه‌پوش باشم.

یسنا همچون کودکی با ذوق گفت:

- چه قدر جالب! شما زبده‌ها مثل گیاه‌ها فتوسنتز می‌کنید.

رهان اخمی کرد و به شوخی گفت:

- دستتون درد نکنه دیگه! حالا ما شدیم چمن و گل و گیاه؟

یسنا از تصور درخت‌بودن رهان به خنده افتاد زیاد. هم بی‌ربط نبود؛ او با آن همه غرور و تکبر شباهت عجیبی به درخت تنومند و بلندی که دنیا را از بالا تماشا می‌کرد داشت.

بیست و چهار ساعت دیوانگی کردن آنان هم با یک عکس یادگاری پایان یافت؛ عکسی صمیمی که هر دو با لبخند به دوربین جلوی موبایل رهان خیره بودند و از پایان یافتن روز پر از خوشیشان افسوس می‌خوردند. یکم فروردین ماه سال نود و شش، مطمئناً یک روز خاص در تقویم روزگارشان بود؛ روزی که شاید در آینده افسوس یا حسرتش را می‌خوردند. چه کسی از آینده خبر داشت؟ زمان موجودی عجیبی بود! موجودی که بی‌وقفه می‌دید و هیچ‌گاه خسته نمی‌شود. جانداري که ماهیت خود را مدیون همین خاطرات گاهی تلخ و گاهی شیرین بود به راستی اگر خاطرای نداشتیم متوجهی گذر زمان می‌شدیم؟ یا فقط یک روز طولانی و بیهوده داشتیم بدون هیچ تقویم و سررسیدی.

از آن روز به بعد رهان برای درس خواندن جدی تر شد؛ درست مثل یک کنکوری واقعی. آن قدر سرش در درس و کتاب هایش بود که در شبانه روز شاید یک بار آن هم صبح خیلی زود بیرون می رفت. هر چه به روز کنکور نزدیک تر می شد، مصمم تر می شد؛ طوری که با تمام اصرارهای مادر مهدیار راضی به درس کار کردن با او نشد. قیافه اش واقعا دیدنی شده بود؛ درست مثل جنگلی ها! موهای تقریبا بلند و خشنش حالا آن قدر بلند و پر به نظر می آمد که از دور شبیه یک بوته ی خودرو در بیابان بود و ته ریش تقریبا محوش هم حالا تبدیل به ریش های بلند و بی حالتی شده بود؛ طوری که تار به تارش هر کدام در یک جهت برای خود درآمده بودند و از دور آدم را یاد مسواک خرابی می انداختند که سال ها استفاده شده. پوست صورتش هم چند درجه ای از شدت چرک تیره تر شده بود. تنها شانسی این بود که هیچ گاه بوی عرق نمی گرفت، وگرنه تا اکنون یسنا از بوی گندش جان داده بود!

انگار واقعا برای موفق شدن در کنکور همه چیزش را فراموش کرده بود؛ تیپ و قیافه اش چه فرقی داشت؟ اکنون تنها به دنبال یک هدف بود و باید برای رسیدن به آن هدف با تمام قوا مبارزه می کرد. حریف های میدان کم کسی نبودند.

یسنا در یخچال را باز کرد؛ دریغ از تکه ای خوردنی! باید به رهان می گفت به سوپرمارکت سرویس رایگان شان قدری خوراکی سفارش دهد، وگرنه در این بیابان بی آب و علف از گرسنگی تلف می شد. رهان؛ آخرین باری که او را دیده بود، دو روز پیش بود؛ آن هم به صورت اتفاقی صبح زود مچش را هنگام دیدزدن او قبل از اینکه برای ذخیره ی انرژی بیرون برود گرفته بود و چند ثانیه ای با چشمان گیج به او خیره شده بود. حقیقتا دلش برای آن روزهای پر از خنده و شوخی شان به شدت تنگ شده بود. نگاه پر از حسرتی به در بسته ی اتاقش انداخت. چه می شد اگر یک ربع، فقط یک ربع وقتش را می گرفت و کمی با او صحبت می کرد؟ دیگر از کمبود هم صحبتی طاقتش طاق شده بود. یک ربع استراحت که به جایی لطمه

نمی‌زد، می‌زد؟ لبخند پر از شیطنتی روی لبانش نشست. چه چیزی از این بهتر که به بهانه‌ی گفتن نداشتن غذا در خانه یک دل سیر نگاهش کند؟

به سمت در اتاق رهان رفت. قبل از بازکردن در ضربه‌ی آرامی به در زد. بدون منتظرماندن برای جمله‌ی کوتاه بفرمائید، در را باز کرد و داخل شد. با دیدن فضای اتاق کم مانده بود پس بیفتد. تمام در و دیوار پر شده بود از جمله‌های مهم کتاب‌های درسی که بدون کاغذ با مداد نوشته شده بودند. کف اتاق هم پر از کتاب‌های تست مختلف بود که از سر و شکلشان کاملاً مشخص بود که چند دوری خوانده شده‌اند. البته بعید هم نبود؛ او همچون تراکتور شبانه‌روز در حال شخم‌زدن این کتاب‌ها بود. چشم دخترک به رهانی که حالا بیشتر شبیه پاتینگا و قاتینگای فیتیله شده بود، افتاد. چند ثانیه‌ای طول کشید تا با چشمان درشت‌شده به او خیره شد. این موجود عجیب و غریب دیگر که بود؟! رهان همیشه تمیز و خوشتیپ او بود؟ امکان نداشت.

– این چه سر و شکلیه؟

رهان با خوشحالی همچون افرادی که در جزیره‌ای ناشناخته انسانی را پیدا کرده، با شادی خندید و با لحن بسیار مشتاقی گفت:

– به به! یسنا بانو... احوال شما؟

– رهان خودتی؟!

خنده‌ی مستانه‌ی او دخترک را کمی ترساند و کمی در خود جمع کرد. رهان همچون دیوانگان خندید و با چشمانی که از شدت خنده برق اشک در آن موج می‌زد، به دخترک ترسیده خیره شد و گفت:

- خودمم یسنا خانوم، خودِ خودِ خودم! تو چی، خودتی یا نه؟ چه طور یادی از من بی نوا کردی؟ راستش رو بگو، راه اتاقت رو گم کردی؟ نه؟

- نه... یعنی... آخه... اگه خودتی پس چرا شکل آمازونیا شدی؟

رهان دستی به موهای زبرش کشید و گفت:

- خوشگل شدم نه؟ دیگه چیکار کنم، هر کاری می کنم جذابیت از سر و کله ام می باره!

یسنا چشمانش را درشت کرد و با حرص گفت:

- جذابیت؟! بیشتر که شپش و چرک داره از سروکله ات می باره.

رهان شانه ای بالا انداخت و گفت:

- بی خیال حالا! بیا بشین کنارم یه کم برام حرف بزن؛ از همون حرفای قشنگت که آدم رو به ادامه دادن امیدوار می کنه.

یسنا همچون مادر پیری که مدام امر و نهی می کند، اخمی کرد و جدی گفت:

- چی چی رو بی خیال؟ پاشو پاشو بلند شو برو سلمونی! من با کسی که شکل انسان های نخستینه حرفی ندارم. پاشو پاشو...

- اِ یسنا! اومدی نسازیا؛ می دونی چندروز دیگه مونده تا کنکور؟ فقط بیست روز. به نظرت الان عاقلانه ست وقتی تو سلمونی هدر بدم؟

- یعنی چی هدر بدم؟ پاشو رهان، تنبل بازی در نیار. با این شکل و قیافه من ازت می ترسم.

- گیرنده دیگه، وجدانا وقت ندارم برم.

- همیشه. اصلا راه نداره، پاشو پاشو برو آرایشگاه.

رهان قدری فکر کرد و با کلافگی گفت:

- ای بابا... حالا که این قدر اصرار داری چه طوره خودت موهام رو بزنی؟

یسنا چنان شوکه شد که تقریبا داد زد:

- من؟! من که بلد نیستم.

رهان چشمکی زد و گفت:

- عیب نداره، یاد می گیری.

- آخه...

- آخه پاخه نداره. الان قیچی رو میارم یه صفایی به کلمه بده، هم یه کم با هم حرف می زنیم، هم من از آمازونی بودن در میام؛ یه معادله ی دو سر برد.

- اگه خراب شد تقصیر من نیستا، من گفته باشم.

- خیلی خب بابا!

یسنا ناامید نگاهش را از رهان لجبازی که برای پیدا کردن قیچی از اتاق بیرون می رفت گرفت. همیشه همین بود؛ در منطق رهان مرغ باید یک پا داشت، نه بیشتر و نه کمتر. مطمئنا او قبل از زبده شدن یک زورگو بود؛ زورگویی همچون فرعون. اصلا حال که فکرش را می کرد، پادشاه بودن عجیب به او می آمد.

قیافه‌اش با ولیعهدی جوان که تمام راه و روش لازم برای اداره‌ی حکومت را آموخته و برای فرمانروایی آماده است، مو نمی‌زد.

– یسنا خانوم بیا من آماده‌ام ها.

یسنا پوفی کشید. چه سریع هم آماده شده بود! خوب بود می‌گفت همین‌طوری جذاب هستم. با چهره‌ای که شبیه به پیرزن‌های غرغرو بود، از اتاق بیرون رفت. رهان روی صندلی نشسته بود و زیرش سفره را پهن کرده بود تا موهایش روی فرش نریزد. با دیدن چهره‌ی در هم دخترک به سختی جلوی خنده‌اش را گرفت. خودش هم نمی‌دانست دقیقا برای چه آن‌قدر اصرار دارد تا یسنا موهایش را کوتاه کند؛ شاید فقط یک لجبازی بچگانه بود که او را این‌چنین مصر کرده بود و شاید هم...

سری تکان داد. خب چه کسی از نوازش موهایش توسط دختری که این‌چنین زندگی‌اش را تغییر داده بود بدش می‌آمد؟ لبخند خبیثی روی لبانش نقش بست. از کی آن‌قدر سودجو و فرصت‌طلب شده بود؟ کم‌کم داشت از خودش می‌ترسید.

– بابا رهان من بلد نیستم به خدا.

– گفتم که مشکلی نیست. بفرما اینم قیچی.

یسنا کلافه سری تکان داد و قیچی را از او گرفت. هر چه می‌شد دیگر پای خودش بود. قیچی را به درست گرفت و با افسوس به جنگل موهای رهان خیره شد و غرولندکنان گفت:

– من نمی‌فهمم تو چرا این‌قدر اصرار داری من ناشی موها رو بزnm آخه.

رهان خودش را به آن راه زد و موذی‌گرایانه گفت:

– دلیل خاصی نداره.

یسنا پراسترس تکه‌ای از موهای زبر و خشنش را در دست گرفت. اولین باری بود که به موهای این مرد ماورائی دست می‌زد؛ جنس خشن موهایش عجیب و بانمک بود. لبخندی روی لبان دخترک نشست. در ذهنش گفت: «آقای برمودایی خاص!» رهان هم متقابلاً لبانش به لبخند باز شد. چه خوب بود که می‌توانست حس دخترک را احساس کند و همزمان با او شاد یا ناراحت شود. چه خوب بود که آقای برمودایی خاص او بود. اصلاً چه خوب بود که یسنا را داشت. یسنا با احتیاط قیچی را باز و بسته کرد و اولین خرده موهای رهان را روی سفره ریخت. رهان با کنایه گفت:

– دیدی بلدی؟

یسنا که انگار دوباره داغ دلش را تازه کرده باشند، با ناله گفت:

– آدم رو مجبور به چه کارایی که نمی‌کنی.

رهان کمی خندید و گفت:

– تجربه‌ی جالبیه دیگه، نیست؟

یسنا لجوجانه شانه‌ای بالا انداخت و از گفتن آری خودداری کرد. همین طوری هم رهان روی سرش سوار بود و مدام دستور می‌داد؛ اگر خودش هم اعتراف می‌کرد از زورگویی‌های او زیاد هم بدش نمیاد، دیگر هیئات بود.

رهان آهی کشید و با افسوس گفت:

- می‌دونی یسنا، هر چی بیشتر درس می‌خونم بیشتر احساس می‌کنم هیچی بارم نی! حس می‌کنم وسواسی شدم.

یسنا خندید و تکه‌ی دیگری از موهای او را قیچی زد و گفت:

- همه همین، نگران نباش؛ مطمئنم که رتبه‌ت عالی میشه.

- خداکنه! وگرنه تا ابد باید تنها بیوسم نه؟

یسنا آرام خندید و باردیگر قیچی را باز و بسته کرد. کم‌کم داشت از آرایشگری خوشش می‌آمد. صدای خردشدن موهای خشک رهان همچون پر قلقلکش می‌داد.

- یه بار دیگه هم این سوال رو پرسیدی و گفتم که نمی‌دونم.

رهان عصبی و دلخور گفت:

- خیلی بدجنسی یسنا... خیلی!

- من بدجنسم یا تو که راحت اون روز گفتی اگه یه روز نباشم...؟ وقتی این سوال رو می‌پرسی یعنی یه روز قراره نباشی، نه؟

لبخند تلخ رهان تنها جوابی بود که شاید می‌توانست کمی منطقی به نظر بیاید. آخر در کدام منطق و قانونی می‌گنجید که در آینده همان می‌شود که مهلقا در خواب دیده؟ مگر می‌شد آینده‌ای را که هنوز نیامده بود دید؟ مکث طولانی رهان بار دیگر میدان را به فکرهای تلخ دخترک داد تا بگوید:

- دیدی آقا رهان... دیدی بدجنسی؟

تلخی لحن دخترک دل تازه دل شده‌اش را سوزاند و زبان قفل شده‌اش را باز کرد. شاید باید به یسنا حقیقت را می‌گفت. شاید باید می‌گفت که طبق یک دلیل نامعلوم موجودی نیمه انسان و نیمه زبده‌ای زندگی بی‌نهایتش را می‌گیرد. شاید باید...

- من بدجنس نیستم یسنا، سرنوشته که مدام باهام سر لجه.

یسنا قیچی دیگری بر موهای همچون جنگل او زد و با تمسخر گفت:

- آره ماه و فلک میان مجبورت می‌کنن که من رو ول کنی بری!

- آره.

پوزخند تلخی روی لبان دخترک نشست. کاش حداقل چیزی می‌گفت به عقل و شعورش توهین نمی‌شد. اصلا کاش حداقل حقیقت را می‌گفت؛ می‌گفت که او هم از کنار دخترکی همون او خسته شده و یا به عبارتی تاریخ مصرف او هم دیگر تمام شده

- عادت داری بدون قاضی حکم صادر کنی نه؟

- بدون قاضی؟ خودت الان گفتی که می‌خوای ولم کنی بری، جالبه که هنوزم زبون داری.

رهان چینی به پیشانی‌اش داد و با اخم گفت:

- من گفتم می‌خوام ولت کنم برم؟ خنده‌داره آخه! اصلا مگه می‌تونم ولت کنم؟ هان؟

یسنا به حالت قهر و بی‌حوصله جواب داد:

- حوصله‌ی چونه‌زدن بیخودی ندارم، چیزی رو که باید می‌فهمیدم فهمیدم.

رهان عصبی از جواب سربالای دخترک گفت:

- آهان، اون وقت چی فهمیدی؟

- گفتم که حوصله‌ی بحث بیخود رو ندارم.

- خیلی نامردی یسنا... چه طور می‌تونی راجع به من این طوری فکر کنی؟

- آره من نامردم... نامردم که از اینکه راحت میگی اگه یه روز نباشم ناراحت میشم. نامردم؛ نامردم که توقع دارم...

ادامه‌ی جمله‌اش را خورد و نگذاشت رهان بفهمد او توقع دارد که... توقع دارد رهان دوستش داشته باشد. انگار خودش هم می‌دانست چنین توقعی یک واقعیت محال است.

- تو از هیچی خبر نداری.

- از کجا باید خبر داشته باشم؟ باید علم غیب داشته باشم؟

رهان دستانش را با کلافکی قاب کرد و ناخن‌هایش را زیر هم تکان داد. صدای تق تق ناخن‌هایش سکوت کوتاه خانه را شکست. با تردید گفت:

- بارها بهت گفتم من تا زمانی که زنده‌م ولت نمی‌کنم. طبق خوابی که مهلقا دیده، من تو آینده نیستم یسنا. اینه که من رو ترسونده. اینه که مجبورم کرده نگران آینده‌ای باشم که تو تنهایی.

یسنا تکه‌ی آخر موی بلند رهان را با قیچی زد. سکوتش نشانگر فکر عمیقی بود که در آن فرو رفته بود؛ فکر به درستی یا نادرستی حرف‌های رهان، فکر راجع به نامردی که نام خواب مهلقا گرفته بود. فکر راجع به آن تنهایی که رهان حرفش را می‌زد. خلاصه فکر به همه چیز.

- یعنی الان داری میگی به خاطر یه خواب می‌خوای ولم کنی، آره؟ الان فکر می‌کنی دلیلت خیلی موجه‌ست؟ فکر می‌کنی با بچه طرفی نه؟ به خیالت...

رهان با داد میان حرفش پرید و گفت:

- گوش می‌گیری به حرفم یا نه؟

یسنا که دیگر کاری با موهای او نداشت، قیچی به دست روبروی او ایستاد. با دیدن موهای تابه‌تا زده‌شده‌ی رهان کم مانده بود پقی زیر خنده بزند و تمام ابهت چند دقیقه پیشش را زیر سوال ببرد. این هم عاقبت لجبازی! گفته بود که چیزی از آرایشگری نمی‌داند، نگفته بود؟ قرار نبود که همچون داستان‌های تخیلی با یک‌بار قیچی در دست گرفتن شاهکار کند و باعث شود رهان با تحیر در آینه به خود نگاه کند و قربان صدقه‌ی مهارت خدادادی آرایشگری‌اش رود! هرچند الان هم اگر او درون آینه نگاه می‌کرد، متحیر می‌شد و از شدت تعجب زبانش بند می‌آمد.

صورتش از شدت فشاری که بر آن می‌آورد تا به خنده باز نشود در هم شد؛ درست همچون کاغذ مچاله‌شده.

- ببین یسنا نمی‌دونم چه قدر از ویژگیای مهلقا رو می‌دونی. بیشتر قدرتای مهلقا تو قالب زمانه؛ مثلاً می‌تونه وسایل رو جابه‌جا کنه. می‌تونه چند ثانیه زمان رو استپ کنه و کارای دیگه. وقتی میگم خوابی که

مهلقا دیده، واقعا منظورم یه رویا نیست؛ تیکه‌ای از واقعیت که هنوز نیومده. سرنوشتیه که اگه حادثه‌ای پیش نیاد در آینده داریم...

نگاه گنگ و گیج یسنا باعث شد ادامه دهد:

- من توی آینده‌ای که مهلقا دیده بود جایی نداشتم یسنا.

نگاه دخترک رنگ ترس به خود گرفت؛ تنها پناهِش که از جنس ماورا بود هم در آینده نبود؟ مگر می‌شد؟
سوالش را بر زبان آورد و گنگ پرسید:

- یعنی چی نیستی؟ اصلا مگه میشه؟

رهان پوزخند تلخی زد و سرد گفت:

- نمی‌دونم.

یسنا ترسیده لب بر دندان گرفت. مهلقا آینده‌ای را دیده بود که وحشتناک‌تر از گذشته‌ای بود که گذرانده بود. نبودن رهان آن هم الان که عجیب‌بودنش برایش پررنگ شده بود، وحشتناک بود؛ نبود؟ ذهن آشفته‌اش به سمت مهلقا رفت؛ مهلقایی که شب آخر عجیب و ترسناک به نظر می‌آمد.

- یعنی... یعنی ممکنه حرفایی که به منم زد واقعیت باشه؟ من خیال می‌کردم خواب دیده.

رهان صاف سر جایش نشست و اخمی میان ابروان سیاهش نشانده؛ اخمی که حکایتگر توجه و حالت عصبی‌اش بود.

- مگه به تو چیزی گفته؟

من کردن‌های یسنا بیشتر عصبی‌اش کرد، با صدای نالانی گفت:

- یسنا جان عزیزت بگو چی بهت گفته؟

- درست یادم نیست. یه چیزایی راجع به تنهایی و خاطرات... می‌گفت کلید همه‌چیز اون جاست؛ توی خاطراتم.

رهان کلافه دستی درون موهای مشکی‌اش کشید. با این کار تازه متوجه سبک‌شدن سرش شد لبخندی در کنار اخمش نشست. دخترک خانه‌اش موهایش را کوتاه کرده بود؛ او اولین و آخرین کسی بود که دخترک موهایش را کوتاه می‌کرد. آخرین بود؟ ممکن بود در آینده یسنایش دوباره از آن پیمانی شود که عشقش را قربانی خواسته‌ی مثلاً خواسته‌ی یسنا کرده بود؟ ممکن بود در آینده موهای پیمان هم بزنند؟! همان آینده‌ای را می‌گویم که رهانی در آن نبود؛ همان آینده‌ای که یسنایش تنها بود و باید به دنبال کلید معمای‌ها می‌گشت. ناخواسته بغضی در گلویش نشست. مهلقا چه آینده‌ی غریبی را برایشان خواب دیده بود. چشمش به دخترکی افتاد که از ترس از دست دادنش بغضی خفه‌کننده در گلو داشت؛ دخترکی که صورت سفید و زیبایش از شدت ترس و نگرانی در هم شده بود و صدای ضربان قلبش به سادگی شنیده می‌شد. یسنایش نگران بود. اخمش غلیظ‌تر شد؛ به چه اجازه‌ای یسنایش را نگران کرده بود؟ هیچ‌کس حق نداشت او را نگران کند، هیچ‌کس!

هیچ‌کس، حتی خودش!

- نگران نباش، همه‌چیز رو بسپر به من، خودم حلش می‌کنم.

یسنا ناامید نگاهش کرد و پرسید:

- چه طوری آخه؟

رهان لباس مویی‌اش را چندباری تکاند و در همان حالت با لحنی که سعی داشت امید را به دخترک ترسیده و نگران روبرویش القا کند گفت:

- یه چیز رو هیچ وقت یادت نره؛ ما آدما با کارهامون می‌تونیم سرنوشتی رو که برامون از پیش تعیین شده عوض کنیم. آینده‌ای که مهلقا دیده ممکنه طی یک حرکت یا یه حادثه به کل عوض بشه، جای نگرانی نیست.

یسنا با تردید لب برچید. چه خوب می‌شد اگر واقعا قرار بود آینده‌ی پیش رویشان را تغییر دهند؛ طوری که تا ابد... نه! تا ابد هم نه! همان هفتاد هشتاد سالی که او زنده بود، برای داشتن رهان و حمایت‌های پررنگش کافی بود؛ به گونه‌ای که هر زمان تنها می‌شد رهانش بود که بگوید تا وقتی من هستم از چیزی نترس. راستی گفته بود چه قدر از تنهایی بیم دارد؟ قرار بود باز هم تنها شود؟ دنیا چه قدر بی‌رحم شده بود.

- بسه دیگه، این قیافه‌ی آویزون رو جمع کن. گفتم که همه چیز حل میشه، نگران نباش.

«نگران نباش»؛ همین جمله‌های کوتاه و دلگرم‌کننده‌اش بود که دخترک را برای حضورش طماع کرده بود. همین جملات کوتاه و زیبا بود که به زندگی دخترک دل‌مرده‌ی دیروز رنگ خوشبختی و سعادت بخشیده بود. آری خوشبخت بود؛ خوشبخت‌ترین خوشبخت جهان!

رهان لبخند دلگرم‌کننده‌ای زد و از جا برخاست تا فاصله‌ی کوتاهش را با آینه‌ی کنار کتابخانه بپیماید. دل در دلش نبود تا ببیند دخترک موطلایی خانه‌اش چه بلایی سر آن جنگل موهایش آورده است. یسنا با دیدن جهت حرکت او لب به دندان گرفت و دستش را آرام روی قلب ضربان‌گرفته‌اش گذاشت. الان بود

که رهان فریاد زند و بر او ایل و طایفه‌اش لعنت فرستد! آخر یکی نبود به او بگوید دختر خوب، این پسرک دیوانه است؛ تو هم عقلت را به دست او داده‌ای؟ هر قدم که رهان به سمت آینه برمی‌داشت، صورت دخترک بیشتر رنگ می‌باخت. رهان غافل از حال خراب دخترک با لبخند در آینه خیره شد. چند ثانیه‌ای بیشتر طول نکشید که صورت خندانش تبدیل به صورتی متعجب و ترسیده‌ای شد که از شبخ درون آینه حیرت کرده. ناباور به موهای دوسانتی و پنج‌سانتی که به تصادف هر تکه‌اش یک سایز داشت خیره شد. آن قدر کج و درهم برهم قیچی خورده بودند که از دست ماهرترین آرایشگران هم کاری جز تاس کردن سرش برنمی‌آمد!

با چشمان درشت‌شده‌اش به یسنا خیره شد؛ یسنایی که حالا تفاوت زیادی با گچ دیوار نداشت. با دیدن صورت ترسیده‌ی دخترک نتوانست خودش را کنترل کند، پقی زیر خنده زد. کم‌کم صدای خنده‌ی به زور خفته‌شده‌ی یسنا هم بالا رفت. رهان به چهره‌ی ترسیده و بی‌گناه یسنا که همچون کودکان خرابکاری شده بود می‌خندید و یسنا به موهای افتضاح او.

آهی کشید. شانه‌اش را بار دیگر روی خرمن طلایی‌رنگ موهایش کشید. چه فکر می‌کرد و چه شد! خیال می‌کرد رهان بعد از کنکور شبانه‌روزش را صرف با او بودن می‌کند و تلافی تمام آن روزهایی را که با وجود نزدیکی، بینشان فرسنگ‌ها فاصله بوده در می‌آورند؛ اما... لبخند تلخی روی لبانش نشست؛ انگار با پشت سر گذاشتن غول کنکور فاصله‌ی بینشان بیشتر شده بود تا کمتر. روز کنکور رهان را به خوبی به یاد داشت؛ با اینکه بیشتر از دو ماه از آن گذشته بود. رهان با همان لباس سیاه همیشگی‌اش جعبه‌ی مداد مشکی در دست داشت. در چشمان به رنگ شبش نوری از ترس دیده می‌شد. با اصرار زیاد مانع از آمدن او به حوزه‌ی کنکور شده بود و دست آخر از زیر قرآن کوچک یسنا رد شد و پیاده به سمت حوزه رفت.

خودش که می‌گفت آزمون زیاد خوبی را پشت سر گذاشته؛ اما یسنا بعید می‌دانست راستش را بگوید. آخر مگر امکان داشت شخصی خودش را برای دست‌یابی به موفقیت تکه‌تکه کند و پس از شکست چشمانش این‌چنین پر از نور شوق باشد؟

کشی برداشت و موهایش را بالای بالا بست. یادش به‌خیر؛ همیشه زمانی که موهایش را آن‌قدر بالا می‌بست، خان‌بابا به او می‌خندید و او را جومونگ بابا صدا می‌زد. لبخند کوتاهی روی لبانش نقش بست و زیر لب گفت:

– خان‌بابا کجایی که دوباره شدم جومونگ!

سخت بود زندگی بدون عزیزی که کوچک‌ترین چیزها دلش را هوایی بودنش می‌کرد؛ مخصوصاً در این روزها که بیشتر مدت تنها بود و فکر و خیال مجال تاختن داشت.

نگاهش را از دخترک صورتی‌پوش درون آینه گرفت و به زمین دوخت. صدای پیامک موبایلش افکار نصفه و نیمه‌اش را از بین برد و او را به سمت تلفنش کشاند. اس ام اسش را باز کرد: «امشب دیر میام، نگران نشو.»

لبانش به حالت غمداری کش آمد. شب هم قرار بود دیر بیاید. این دیگر چه وضعش بود. اصلاً به او فکر می‌کرد که چه‌گونه باید در این تنهایی بسوزد و بسازد؟ اصلاً فکر می‌کرد که...

پوزخند صداداری زد. این هم عاقبت وابستگی به پسری که به هیچ‌کس و هیچ‌چیز جز خودش فکر نمی‌کند.

موبایل به دست خود را روی فرش فیروزه‌ای‌رنگشان رها کرد. باید یک فکر اساسی می‌کرد. تا کی می‌خواست سکوت کند و منتظر باشد تا خود رهان شروع به حرف‌زدن کند؟ تا کی قرار بود ساعت‌ها به دیوار خیره شود و فکر کند یعنی چه بلایی بر سر رهان آمده که این‌گونه مشکوک شده است؟ پوفی کشید و سرش را که به شدت درد می‌کرد در دست گرفت. آخر سر این فکرهای بی‌خودی سرش را منفجر می‌کرد! صورتش از تصور مغز متلاشی‌شده‌اش بر در و دیوار در هم شد. عاقبت تنهایی و بی‌کاری چیزی جز این دیوانگی نبود.

با صدای زنگ در خانه متعجب شد. ممکن بود پیمان باشد؟ درست یادش نبود کی او از شیراز بازگشته، فقط می‌دانست او را در یک غروب گرم دیده که از آسانسور به سمت در واحد روبرو می‌رود؛ حال آن غروب دیروز بود یا سه‌ماه پیش را نمی‌دانست. صدای دوباره‌ی در او را به یاد پیمانی که مطمئناً دم در بود انداخت. شال سیاه کنارش را روی موهایش انداخت و با فکر «مگر اینکه پیمان سراغی از من بگیره» به سمت در رفت.

با بازکردن در اخم‌هایش در هم شد؛ باز هم که یک دختر زیبا پشت در خانه‌شان بود.

دختر شیک‌پوش مقابلش که از قضا عطر بسیار خوش‌بویی به خود زده بود، لبخندی روی لبان قلوه‌ای و اناری‌اش نشانده و با صدایی نازک که یسنا را یاد آواز گنجشک‌ها انداخت گفت:

– سلام.

یسنا خریدارانه سر تا پای دخترک مقابلش را دید زد. مانتوی ساده سفید و مارکی به تن داشت که در کمال سادگی خوش‌دوخت و بسیار برازنده‌اش بود، همراه با آن جین سیاه و روسری ابریشمی خال‌خالی

سیاه سفید او را به یک خانوم شیک پوش تبدیل کرده بود؛ خانومی که چهره‌ی متوسط اما دل‌نشینی داشت؛ دختری سبزه با دو چشم بادامی قهوه‌ای.

– عزیزم رهان جان نیستن؟

ذهن یسنا کم‌کم همچون ویندوز قدیمی و از کار افتاده‌ای که تا بالا آمدنش کم‌کم یک ربعی وقت می‌برد، شروع به آلارم زدن کرد: «این دختر خانوم کیه؟ با رهان چی کار داره؟ مگه رهان هنوزم...»

اخم‌هایش جان دوباره گرفتند و صدای توییخگر مغزش گاردی نفوذناپذیر برای نابود کردن اعتمادش بر مرد ماورائی خانه شده بود. به سختی زبان تلخ‌شده‌اش را در دهان چرخاند و گفت:

– شما؟

دختر شیک پوش لبخند دیگری تحویل او داد؛ لبخندی که از هر قهوه‌ای برای دخترک تلخ‌تر بود. سپس با ملایمت گفت:

– من شقایقم و شما؟

یسنا بدون توجه به سوال او دوباره پرسید:

– اسمت رو نپرسیدم! نسبتت رو پرسیدم.

شقایق همچون دخترهای گیج، گنگ به یسنای روبرویش نگاه کرد. به عنوان یک خواهر بیش از اندازه زبان‌دراز بود! باید به رهان می‌گفت زبان این خواهر فضول را قیچی کند.

– شرمنده‌ی خودم رو درست معرفی نکردم، فکر می‌کردم رهان در موردم باهات صحبت کرده باشه.

- نه متاسفانه. هرچند زیاد هم اهمیت نداره، رهان جان عادت نداره همه‌ی همکاراش رو به من معرفی کنه؛ مخصوصا اونایی که برای چسبیدن بهش حتی تا دم خونه‌ش هم میان!

شقایق جاخورده با چشمانی درشت‌شده به یسنا خیره بود؛ چنان سریع بلب‌زبانی کرده بود که برای تحلیل تمام حرف‌هایش به چند ثانیه زمان نیاز داشت. با گذشت چند ثانیه پوزخند مضحکی گوشه‌ی لبش نشست. متاسفانه اهل دعوا نبود، وگرنه اکنون جا داشت حساب این دخترک زبان‌دراز را برسد.

- عزیزم من همکار برادرت نیستم، برای چسبیدن بهشم تا این‌جا نیومدم؛ فقط چون کیف پولش رو پیشم جا گذاشته بود گفت بیارمش خونه‌ش. فکر می‌کردم خودش خونه‌ست که گفته تا این‌جا بیام.

یسنا وا رفت؛ پس رهان پیش او بود. پس دلیل تمام این دیرآمدن‌ها و بی‌محلی‌ها وجود دختران تازه و متنوعی بود که تمام زمان رهان را پر کرده بودند. پس...

با قرارگرفتن کیف پول چرمی رهان مقابل صورتش، متوجه‌ی تاری چشمانش به‌خاطر هجوم قطره‌های درشت اشک شد. دستی بر چشمان اشکی‌اش کشید و کیف را از دست شقایق قاپید و بدون اینکه به صورت خوشحال و مثلاً مهربان او نگاه دیگری بیندازد، در را بست.

صدای بستن در آسانسور حکایتگر رفتن دخترک شیک‌پوش بود. یسنا چنگی بر قلبش که عجیب تیز می‌کشید زد و نفسش را همچون آه بیرون فرستاد. حس حماقتی که داشت، برای یک عمر خودخوری کافی بود. حالش قابل وصف نبود؛ حالی که تنها شوری قطره‌های اشک می‌توانست مرحمی برای بهترشدنش باشد. دیگر صدای توییخگر مغزش هم خاموش شده بود؛ انگار او هم دل‌سوخته بود؛ دل‌سوخته از نامردیِ نامردی که روزها بود خیال می‌کرد تنها مرد واقعی زندگی‌اش است.

در راهرو سینه به سینه‌ی پیمان، خواننده‌ای که چند روزی از انتشار آلبومش بیشتر نگذشته بود، در آمد. بدون اینکه سلامی کند، پوزخندی زد و دکمه‌ی آسانسور را فشار داد. پیمان کلاه اسپرتش را از سرش در آورد و در همان دستی که عینک آفتابی‌اش قرار داشت، نگهش داشت و بی‌توجه به حضور رهان شروع به زمزمه کردن آهنگ نفش که علاقه‌ی عجیبی به آن داشت کرد. با آمدن آسانسور به دنبال هم سوار شدند. بدون اینکه حتی نگاه دیگری به هم بیندازند شانه به شانه‌ی هم قرار گرفتند و در نهایت در طبقه‌ی پنجم از هم جدا شدند و به سراغ واحد خودشان رفتند. رهان کلید را در چرخاند و وارد شد. با اینکه به یسنا گفته بود امروز دیر به خانه برمی‌گردد؛ اما زود آمده بود. لبخند شیرینی روی لب‌هایش نشست. چه خوب بود که به بهانه‌ی گرفتن کیف پولش از شقایق به خانه بازگشته بود و می‌توانست ساعاتی را در کنار یسنایش بگذراند. همین که در قهوه‌ای‌رنگشان را گشود، با دختری چشم در چشم شد که غم عجیبی در دو تیلای یشمی صورت داشت شد. با نگرانی قدمی جلو آمد و گفت:

- سلام خوبی؟

پوزخند تلخ یسنا ترسش را دوچندان کرد؛ اتفاقی افتاده بود؟

- من؟ مهمه؟

اخمی کرد و پاسخ داد:

- معلومه که مهمه! چی شده؟ اتفاقی افتاده؟

- برای من یا تو که قرار بود دیر بیای و زودتر از همیشه اومدی؟

رهان اخم‌هایش را بیشتر در هم کشید؛ چرا همه‌ی سوالاتش را با سوال پاسخ می‌داد؟ از کی تا به حال
رسم معاشرت این شده بود؟

- میشه بگی چی شده؟ داری عصبیم می‌کنی.

- آخ عصبیت کردم؟ شرمنده نمی‌دونستم حق ندارم سوالی ازت بپرسم!

رهان کلافه دستی در موهای مرتب‌شده‌اش کشید و گفت:

- کی گفتم نمی‌تونی سوال بپرسی؟ فقط اول جواب بده، بعد هرچی می‌خوای بپرس.

لب‌های یسنا بیشتر کج شد؛ واقعا رهان با چه رویی این‌گونه به او خیره شده بود و جواب می‌خواست؟
چه‌طور می‌توانست با تمام خ—یانت‌هایی که به او کرده باز هم برایش قلدربازی درآورد و خیال کند او
احمق است و این شرایط را تحمل می‌کند؟ با چه رویی شقایق را به خانه فرستاده بود تا به او بفهماند
هنوز هم مثل قبل وقیح است و به‌خاطر او ترک عادت نکرده؟ پس چه می‌گفتند این رمان‌های ایرانی؟
چه‌گونه در آن‌ها پسرانی همجنس رهان دو روزه عاشق و پاک می‌شدند؟

- من خوبم! نه... عالیم! مگه میشه کسی که تازه از خواب خرگوشی حماقت بیدار شده بد باشه؟

- خواب خرگوشی؟ منظورت چیه یسنا؟ من واقعا زبونت رو نمی‌فهمم.

- تمومش کن رهان، با هم تعارف نداریم... خودت می‌دونی من چمه.

- نه واقعا نمی‌دونم، نکنه به‌خاطر این چند روز که سرم شلوغ بوده ازم دلخوری؟ باور کن خودمم
نمی‌خوام این قدر بیرون باشم؛ ولی باید اون مدتی رو که همه‌ش خونه بودم و درس می‌خوندم جبران کنم.

یسنا پوزخندی به افکار رهان زد و بی مقدمه گفت:

– شقایق این جا بود.

رهان آخی گفت و لبش را به دندان گرفت؛ پس شد آنچه نباید می شد.

یسنا ادامه داد:

– حیف شد واقعا، اگه یه ربع زودتر می اومدی می دیدیش؛ البته فکر نکنم زیاد دلتنگش باشی، به نظر نمی اومد بیشتر از دوساعت از ملاقاتتون گذشته باشه.

رهان نگاه شرمنده اش را از دخترک دزدید و ناله وار گفت:

– یسنا...

ادامه ی حرفش را خورد. جالب بود؛ هنوز هم قیافه ی بی گناهان را به خود گرفته بود و با آن نگاه معذب و شرمنده دل سنگ را هم آب می کرد.

– شقایق رو که می شناسی؟ یا مثل من تاریخ مصرفش تموم شده و دنبال خوشگل تر از اون می گردی؟

تلخ و دلخور زبان باز کرد و گفت:

– تو من رو همچین آدمی شناختی؟

– من؟! من احمق کور مگه چشمی هم برای دیدن بی بند و باری هات داشتم؟

رهان ناباور تکرار کرد:

- بی‌بند و بار؟ من بی‌بند و بارم؟

- وای نه بی‌بند و بار چیه، شما امروزیا بهش می‌گین روشن فکر... مدرن...

- یسنا تو هیچی نمی‌دونی.

- می‌دونی امروز داشتم به چی فکر می‌کردم؟ به اینکه چه خوب میشه منم مدرن بشم و روزایی که تنها افتادم گوشه‌ی خونه برم پیش پیمان.

دست راست رهان بی‌اراده بالا رفت. یسنا ترسیده نگاهی به صورت خشمگین او که حالا ژست افرادی را که قصد چک‌زدن دارند گرفته بود، خیره شد. پوزخند روی لبش جایش را به بغضی سرسخت و تلخ داد. رهان که چشمان اشکی دخترک را دید، خجالت‌زده دست بالاآمده‌اش را عقب کشید و با درد چشمانش را بست؛ بلکه اعصابش آرام گیرد و خشم بی‌نهایتش را مهار کند.

یسنا از سکوت او استفاده کرد و با تلخی گفت:

- بزن دیگه بزن... من احمقی که روزام رو با عذاب وجدان سپری می‌کردم که رهان به خاطر من صبح تا شب داره کار می‌کنه و وقتی برای استراحت نداره لایق کتکم. من که... هع! مهم نیست، دیگه هیچی مهم نیست. هر چی آخری داره، این جا هم آخر حماقت منه. دیگه یه ثانیه هم کنار کسی که پیراهن تنش ساعت به ساعت بوی عطر زنونه‌ی مختلفی می‌گیره نمی‌مونم.

با دستان لرزانش چفت در را باز کرد. چشمان لبالب از اشکش تنها به اشاره‌ی کوچکی نیاز داشت تا همچون ابر بهاری شروع به باریدن کند. با اینکه تنش به رعشه افتاده بود؛ اما با فشار آوردن بر لبانش سعی می‌کرد قدری استوار بماند. همین که خواست از در نیمه‌باز خارج شود و برای همیشه این خانه‌ی

نفرین شده را ترک کند، رهان با دستش در را بست و بدون اینکه دست جلو آمده‌اش را عقب بکشد، با آن قد بلندش روی دخترک از ترس به خود مچاله شده‌ی روبرویش کمی خم شد و در چشمان ترسیده و اشکی دخترک خیره گفت:

– حرفام رو گوش کن، بعد هر گوری که دلت می‌خواد برو.

صدای بلندش قلب بی‌تاب دخترک را بی‌تاب‌تر کرد و گوش‌های رقیب سرسختش را که از قضا از وقتی به خانه آمده بود بی‌کار روی تک کاناپه‌ی خانه‌اش ولو شده بود، تیز.

یسنا ترسیده نگاه کوتاهی به چشمان سیاه او که حالا برق خشم ترسناک‌ترش کرده بودند، انداخت و در دل خودش را لعنت کرد که چرا پیش از آمدن او خانه را ترک نکرده! چرا منتظر مانده رهان بیاید و بفهمد که او همه چیز را می‌داند؟ او که رهان را می‌شناخت؛ می‌دانست که در همه حال طلبکار و خشمگین است. باز هم اشتباه کرده بود؛ یک اشتباه احمقانه.

رهان با صدای بلندی تقریباً فریاد کشید:

– می‌دونی احمق واقعی کیه؟ من! منی که فکر می‌کردم تو با بقیه‌ی آدم‌ها فرق داری. منی که فکر می‌کردم تو... تو هم مثل بقیه‌ای؛ ظاهربین و بی‌مرام.

چه‌طور به من میگی بی‌بند و بار؟ منی که این همه وقت عین یه جواهر باارزش ازت محافظت کردم و اجازه ندادم هیچ‌کس حتی خودم بهت یه نگاه چپ بکنه؟ منی که تمام دخترای دور و برم رو پس زدم؛ با اینکه می‌دونستم با یه اشاره‌ی کوچیک تا تهش میان. منی که تا حالا حتی کسی رو نبوسیدم؟ منی که...

بی خیال، مهم نیست؛ تو که می‌خوای گورت رو گم کنی، این حرفا دیگه چه فایده‌ای داره! برو... برو ببینم اصلا کجا رو داری که بری! برو ببینم تو جامعه‌ی که افراد عیاش و بی‌بند و باری مثل من نداره تا چند روز پاک می‌مونی... برو دیگه برو!

حرف‌های دلخورش یسنا را به فکر واداشت. بی‌انصافی بود اگر چشمانش را می‌بست و از چشم‌پاکی او به راحتی می‌گذشت. به راستی در این چند ماه نشده بود که یک‌بار، فقط یک‌بار حس کند نگاه او نگاه نادرستی است. نگاهش را بالا کشید و به یقه‌ی مردانه‌ی لباس رهان خیره شد. حس می‌کرد مقابل یک کوره‌ی آتشین قرار دارد که از شدت خشم هر لحظه داغ‌تر می‌شود. کار دنیا برعکس شده بود؛ به جایی که نادم و پشیمان باشد، او را بی‌مرام و کوتاه‌فکر می‌دید.

درست بود که تا به حال از او کار خطایی ندیده بود؛ ولی رابطه با دختران مختلف که هر کدام او را عشقم خطاب می‌کردند هم کار درستی نبود، بود؟ حتی اگر ادعا می‌کرد تا به حال کسی را نبوسیده است. پوزخندی زد و به دست همچنان روی در رهان خیره شد و گفت:

– اگه حرفت تموم شده بذار برم.

چشمان خشمگین رهان رنگ ترس به خود گرفت؛ انگار به یک‌باره تمام خشمش تبدیل به ترسی شد که از نبود دخترک خانه داشت. به راستی یسنایش می‌خواست ترکش کند؟ چه‌طور می‌توانست؟ با صدایی که بغض در آن بیداد می‌کرد ناله‌وار گفت:

– می‌خوای...

نتوانست جمله‌اش را کامل کند؛ چه می‌گفت؟ حتی گفتنش هم سخت بود. آری سخت بود نبود دختری که تمام سختی‌های زندگی‌اش را به‌خاطر حضور او در خانه‌اش تحمل می‌کرد. دستش را از کنار دخترک برداشت و قدمی عقب رفت. تاب نگاه‌کردن به رفتنش را نداشت. لبش را به دندان گرفت و چشمانش را بست تا رفتن کسی را که تکه‌ای از وجودش بود، نبیند. نبیند تا خودش را نفرین نکند که چه‌طور گذاشته او ترکش کند، چه‌طور اجازه داده دخترک غریب این شهر در میان جامعه‌ای پر از گرگ رها شود، چه‌طور...

– بد کردی باهام رهان، خیلی بد!

لای چشمانش را باز کرد و صورت به شدت غمگین یسنا را دید؛ یسنایی که سر تا پا پر از حس دلتنگی و ترس بود. یسنایی که عجیب در این لحظه بغل‌کردنی شده بود و همچون آهنربا او را به سمت خود می‌کشید تا با در آغوش گرفتن به آرامش برسند.

دخترک بغضش را قورت داد و نگاه کوتاهی به رهان انداخت و راهش را به اتاقش کج کرد؛ مثلاً تصمیم داشت همین الان او را برای همیشه ترک کند. تصمیم داشت که پسری را که هرکس و ناکسی او را رهانم صدا می‌زند، فراموش کند. تصمیم داشت که... حیف که نمی‌توانست! حیف که دلش رهانش را پاک می‌دانست. حیف که می‌ترسید؛ از تنهایی، از بی‌کسی، از بی‌رهانی! با اینکه اصلاً از کار رهان سر در نیاورده بود؛ با اینکه او را درک نکرده بود، با اینکه هنوز دلخور بود؛ اما می‌ماند. می‌ماند تا به دل عاشقش ثابت شود رهان نامرد نیست. می‌ماند تا بفهمد پسری که تا به حال حتی کسی را نبوسیده چرا این‌گونه با دختران رابطه دارد؟

از آن روز به بعد رفتار یسنا با او سرد و بی تفاوت شد؛ به طوری که خیلی به ندرت با او حرف می زد یا حتی به او نگاه نمی کرد. همین موضوع باعث شده بود رهان بیش از پیش از خانه فراری باشد و بیشتر وقتش را در کوچه و خیابان هدر دهد.

نفسش را با صدا بیرون داد؛ این هم از آرامشی که در خانه می گرفت. بی حوصله روی میز تحریرش نشست و تلگرامش را چک کرد. حدود بیست پیام خصوصی باز نشده داشت. بی توجه به آن ها عکس پروفایل علی را باز کرد. عجیب دلش برای این پسر بامرام شور می زد؛ عکسی در کنار حسام. کم کم داشت می ترسید؛ انگار دوستی علی و حسام داشت بیش از اندازه جدی می شد. نکند در آخر آن دو با هم دست به یکی کنند و او را از پا در آورند! خنده ی مضحکی روی لبانش نشست؛ از فرط بیکاری چه فکرهای احمقانه ای می کرد.

به ساعت موبایلش نگاهی انداخت. حتما تا الان جواب نهایی کنکور را درون سایت سنجش گذاشته بودند. از جا بلند شد و لباس هایش را با پیراهن یقه یک سانتی مشکی تعویض کرد. برخلاف بار قبل که برای دیدن رتبه اش به کافی نت می رفت، این بار اصلا استرس نداشت؛ انگار مطمئن بود قبول شده. می توانست همین اکنون با موبایلش به سایت رود؛ اما ترجیح می داد به کافی نت رود و به پسر کافی نتی بگوید این کار را برایش انجام دهد تا هم او به پولی برسد هم اینکه خودش پرستیش را حفظ کند. اخلاق هایش خاص بود دیگر. حس می کرد اگر وارد فضای سایت های اینترنتی شود، همچون انسان های علافی شده که عمر خود را بیهوده هدر می دهند. شاید تنها دلیل منطقی اش برای این کار غرور بیجایی بود که داشت.

وارد پذیرایی شد. برخلاف تصورش یسنا بیدار بود و سرش در گوشی بود. چند روزی بود که رمانی دانلود کرده بود و از هیجانش برای فهمیدن پایان داستان خواب و خوراکش کم شده بود. آن قدر حواسش پی رمانش بود که متوجهی حضور او بالای سرش نشد. رهان پوزخندی زد و بدون هیچ مقدمه‌ای گفت:

- نتایج اومده، میرم که ببینمش؛ ممکنه دیگه همدیگه رو نبینیم، مراقب خودت باش.

یسنا نگران چشمش را از صفحه‌ی سفید پی دی اف گرفت و به او دوخت. پس بالاخره آن روز سرنوشت‌ساز آمده بود. سر تا پای رهان را از نظر گذراند و در آخر بی تفاوت نگاهش را به موبایلش دوخت. مطمئناً او قبول شده بود و این حرف‌ها تنها جنبه‌ی لوس کردن داشت.

رهان از نگاه بی تفاوت یسنا کفری شد. تقصیر خودش بود؛ نباید او را مهم می‌پنداشت و به او گزارش می‌داد که کجا می‌رود و می‌خواهد چه کند. خودش که می‌دانست دیگر اهمیتی برای دخترک ندارد. با افسوس سری تکان داد و بیرون رفت.

یسنا نگاهش را بالا کشید و به در بسته‌شده خیره شد. حس غریبی داشت. نکند جدی جدی... چشمانش را بست و سعی کرد بی تفاوت باشد و فراموش کند. اگر او را دیگر نبیند؛ اگر جدی جدی این دیدار بی‌شوق آخرین دیدارشان باشد، اگر قرار است او از زندگی‌اش برای همیشه بیرون رود... چه می‌شود؟

با شنیدن صدای در چشمانش را باز کرد. به این زودی برگشته بود؟ امکان نداشت! داشت؟

به سمت در رفت و سعی کرد نگاه متعجب و خوشحالش را بی تفاوت جلوه دهد. در را باز کرد و با دیدن پیمان پشت در اخم‌هایش را در هم کشید. او دیگر این‌جا چه می‌کرد؟ چه می‌خواست؟

پیمان نگاه خیره‌ای به او کرد و گفت:

- سلام.

- سلام، امرتون؟

پیمان تلخ گفت:

- چه قدر جدی شدی!

پوزخند دخترک تنها جوابش بود. چه انتظار بی جایی داشت! توقع داشت با همسر شخص دیگری گرم بگیرد و خوش و بش کند؟

- برای حال و احوال که نیومدین؟

شما شده بود؛ اوئی که از ابتدا تو بود. این دختر چه قدر دور شده بود.

- نه، برای احوالپرسی نیومدم؛ اومدم که از این جا نجات بدم.

- نجاتم بدی؟! از کجا؟

پیمان همچون توپی ترکید و گفت:

- از پیش پسری که سرت داد می زنه و میگه گورت رو گم کن. غرورت کجا رفته یسنا؟ چه طور بازم این جایی وقتی این قدر بهت بی احترامی کرده و بهت گفته بدبخت تو جایی برای رفتنم نداری؟ چه طور می تونی...

یسنا میان حرفش پرید و گفت:

- مگه دروغ می گفت؟ من جایی رو دارم که برم؟ کسی رو دارم که بهش پناه ببرم تا غرورم حفظ شه؟

پیمان با اعتماد چشمانش را باز و بسته کرد و گفت:

- من کمکت می‌کنم؛ یه خونه برات اجاره می‌کنم و از این خراب‌شده میارمت بیرون.

- پولدار شدی! قبلا اول با بابات مشورت می‌کردی بعد با اعتماد حرف می‌زدی.

- قبلا قبلا بود، الان الان. چی مثل قبله که من باشم؟

راست می‌گفتد؛ همه‌چیز تغییر کرده بود، همه چیز! او، یسنا، حتی رهان ماورائی.

- اگه می‌دونی همه‌چیز تغییر کرده چرا می‌خوای کمکم کنی؟ حالا که نه تو پیمانی و نه من یسنا.

- هر اتفاقی هم افتاده باشه تو دخترخاله‌می یسنا، من پشتت رو خالی نمی‌کنم.

یسنا نفسش را همچون آهی بیرون فرستاد و گفت:

- پشت من خالی هست پسرخاله. دیگه خیلی دیره برای گفتن این حرفا؛ درست نیست من پولی رو که

باید برای همسرت خرج کنی ازت بگیرم، مطمئنا خودتون به اون پول بیشتر احتیاج دارین.

پیمان تقریبا داد زد:

- به همه‌چیز و همه‌کس فکر می‌کنی جز خودت؟

یسنا با آرامش گفت:

- اتفاقا به خودم فکر می‌کنم، به غرورم.

پیمان پوزخندی زد؛ حرف‌های یسنا به نظرت مضحک و خنده‌دار بود. به او که می‌رسید، مغرور بود و دست‌نیافتنی؛ آن وقت برای پسری همچون رهان خار و خفیف بود.

- خودت می‌فهمی چی میگی؟

- اونی که نمی‌فهمه چی می‌گه من نیستم.

- منظورت اینکه من دارم چرت و پرت می‌گم آره؟

- بهتره بری. دیگه حرفی نمونده.

پیمان پوزخند به لب قدمی عقب آمد. یسنای بی‌لیاقت! حتی ارزش کمک کردن هم نداشت. غرق شدن در این منجلاب حقش بود.

یسنا نگاه پر از تشکرش را از پیمان گرفت و در خانه را به رویش بست. هر چه قدر هم بدبخت و آواره بود، درست نبود دوباره وارد زندگی پیمانی می‌شد که به تازگی زندگی‌اش سر و سامان گرفته بود. نه نباید! چشمانش را پُر درد بست و اجازه داد قطره‌های درشت اشک گونه‌های برجسته‌اش را خیس کنند. دلش می‌خواست همچون ابر بهاری‌های گریه کند؛ آن قدر که به اندازه‌ی یک پر سبک شود، سبکِ سبک.

ساعت نزدیک سه بعد از ظهر شده بود و هنوز هیچ خبری از رهان نبود. یسنا کلافه صفحه‌ی سفید برگه آچار مقابلش را با خودکار خط‌خطی می‌کرد و با قلب ضربان‌گرفته‌اش منتظر رسیدن خبری از جانب او بود. هر چند دیگر دست دلش پیش خودش رو شده بود و می‌دانست این نگرانی‌ها بوی علاقه می‌دهد؛ اما

خودش را به آن راه می‌زد و سعی می‌کرد به ندیدن رهان فکر نکند. درست بود که دلگیر بود و قول داده بود دیگر سراغ پسری عوضی مثل او را نگیرد؛ اما...

خودکار را رها کرد و همچون چند ثانیه پیش موبایلش را به دست گرفت و به شماره‌ی رهان که حالا «نامرد» سیو شده بود، خیره شد. کاش برای یک‌بار هم شده رهان به او زنگ می‌زد و او را از این نگرانی احمقانه بیرون می‌آورد. کاش همین الان موبایلش زنگ می‌خورد و رهان از پشت خط داد می‌زد: «یسنا... من.... قبول شدم.»

ناامید موبایلش را روی فرش رها کرد و دوباره خودکار را به دست گرفت و با خود تکرار کرد: «اصلا به درک که معلوم نیست کجاست! همون بهتر که بره و دیگه برنگرده.» با بلندشدن صدای موبایلش، همچون فشنگ خودکار را روی زمین انداخت و بدون توجه‌ای به افکار چند ثانیه پیشش به صفحه موبایلش خیره شد؛ رهان بود. لبخند ملیحی روی لب‌هایش نشست و ناباور تماس را برقرار کرد.

– الو؟

– یسنا...

صدایش بیش از اندازه گرفته بود. دل دخترک به شور افتاد و بی‌تاب پرسید:

– چی شد رهان؟ قبول شدی دیگه؟

– خداحافظ یسنا، امیدوارم.... نه امیدوار نیستم؛ باید... باید در نبود من خوشبخت شی.

یسنا گیج از صدای پر از بغض رهان دوباره سوالش را تکرار کرد:

– رهان قبول شدی مگه نه؟

- میشه اجازه بدی موقعی که خوابی پیام و ببینمت؟ آخه... آخه من...

من من کردن ها و سکوت هایش یسنا را بی تاب تر کرد و باعث شد داد بزند:

- چی میگی من متوجه نمیشم.

- چی رو متوجه نمیشی؟ اینی که من شکست خوردم؟ اینی که دیگه تا آخر دنیا باید تو خیالم ببینمت؟ اینی که باید توی این تهرون خراب شده بدون تو دوباره تو همون کثافت قبل تنها باشم؟ اینکه دلم برای چشمای یشمیت یه ذره شده؟ اینکه....

بغض گلویش مانع از ادامه شد. بغض آن قدر گلویش را فشرد که مجبور شد دهانش را باز کند و آه سوزناکی بکشد.

- کجایی رهان؟ بیا خونه با هم صحبت می کنیم.

- نه! مرد زیر قولش نمی زنه... من قول دادم که از زندگیت برم بیرون.

- خیلی خب باشه، بگو کجایی من پیام.

- پیدام کن. اگه پیدام کردی با هم حرف می زنیم، اگر که نه....

- رهان!

- خدا حافظ یسنا، مراقب خودت باش.

صدای بوق های پشت سر هم نشانگر قطع شدن تماس بود. آن قدر سریع گفته بود که قبول نشده و برای همیشه ترکش می کند که ذهن دخترک بعد از گذشتن چند ثانیه هم هنوز گیج و ترسیده بود. اصلا مگر

می‌شد رهانی که این همه درس خوانده قبول نشود؟ ناباور پلک زد؛ یعنی ممکن بود دیگر او را نبیند؟
ممکن بود برای همیشه بی‌پناه بماند؟ یعنی می‌شد بدون رهان زندگی کند؟! صدایی در ذهنش پیچید: «
حالا بر فرض هم دیگر او را نبینی، مگر چه می‌شود؟»

اگر او را نمی‌دید؛ اگر... اگر... نه نمی‌شد! تنش از دوری رهان به لرز افتاد. چه‌طور می‌توانست به نبودن
پسری فکر کند که حال همه‌کسش بود؟ پسری که سیاهی چشمانش تنها منبع آرامشش بود، پسری که
از همین الان دلتنگ قدم‌زدن‌هایشان در دل سیاه شب بود.

این دوری دیوانه‌اش می‌کرد. چه‌طور می‌توانست در خانه‌ای باشد که در گوشه‌گوشه‌اش عطر محبت‌های
رهان پیچیده بود؟ اصلاً مگر قرار نبود تا ابد کنارش بماند، مگر قرار نبود همیشه به او تکیه کند؛ پس چه
شد؟ این بود رسم وفای او؟

به خودش که آمد، تمام صورتش خیس اشک بود. نه! نمی‌گذاشت رهان نامردش به همین سادگی ترکش
کند؛ باید تا ابد کنارش می‌ماند و با بی‌محلای او مجازات می‌شد.

شالی روی سرش انداخت و به بیرون از خانه دوید. حال برای پیدا کردن رهانی که در قالب مکان محدود
نبود کجا می‌رفت؟ قدم‌قدم زنان همراه با گریه راه پارکی رل که همیشه با هم آن‌جا می‌رفتند پیش گرفت.
تک‌تک دقایقی که با هم در این مسیر داشتند، در مقابل چشمانش نقش بست. با اینکه می‌دانست رهان
هیچ علاقه‌ای به او ندارد و تمام حرکتهایش بدون قصد و غرض بوده؛ اما قلب عاشقش بی‌حال ناله
می‌زد: «اگرچه او عاشق نیست؛ اما من که عاشقشم!»

نگاه رهگذران اذیتش می کرد؛ بی شک پیش خود فکر می کردند او دیوانه‌ای بیش نیست. حق داشتند؛ خب... دیوانه بود! دختری که با وجود تمام نامردی‌های مردش همچنان خواهان بودنش بود، دیوانه بود دیگر.

به پارک که رسید، با حال زار تمام پارک را به دنبال پیدا کردن اثری از رهان کشت؛ اما چیزی پیدا نکرد. انگشتش را به دندان گرفت و به فکر فرو رفت؛ یعنی او کجا بود؟ کجا را باید می گشت؟ کجا؟

به سمت مرکز خریدی که چندبار با هم به آن جا رفته بودند، دوید. احمقانه بود که رهان اکنون آن جا باشد؛ اما یسنا آن قدر بی‌نوا شده بود که کمترین احتمالی هم باعث می شد تا خود آن جا بدود.

آن جا هم نبود. از فرط خستگی روی صندلی درون پاساژ ولو شد. آن قدر دویده بود که هنوز هم نفس نفس می زد. کم کم صدای درونش نالان خدا را دوباره مقصر شمرد. آخر مگر خواسته‌ی زیادی بود؛ بودن رهان کنارش تا وقتی غمگین می شد غمش از رهان بترسد و برود؟ خدا که خودش می دانست حالا چه قدر به او وابسته است؟ خدا که می دانست لحظه لحظه‌هایش از عطر حضور او پر بود. خدا که می دانست او از هر مسیری رود، اول آخرش به رهان وصل است. خدا که می دانست بدون او پوچ می شود، خدا که می دانست... باز هم قرار بود زندگی اش آن طوری شود که دوست ندارد؟

ناگهان صدای رهان در گوش‌هایش پیچید: «هرگز! تا وقتی که زنده‌م همیشه‌ی همیشه پیشتم؛ درست کنارت.» گفته بود همیشه کنارش است، مگر نه؟ نکند اکنون خانه باشد؟ درست کنار اتاقش؟ گیج از جا بلند شد و تا خانه دوید و در دل خدا خدا می کرد که این بار حدسش درست باشد و رهان در خانه‌شان باشد.

بی‌مقدمه در اتاق رهان را باز کرد و ناباور به او که پشت به او روی زمین نشسته بود، خیره شد و لب زد:

- رهان...

تکان نخوردن رهان باعث شد به سمتش برود و درست پشت سرش بایستد. نفس‌های پرسوزش این فکر را در ذهن دخترک تداعی کرد که نکند گریه می‌کند؟ دلش برای مظلومیت پسری که با تمام نامردی‌هایش تنها مرد زندگی او بود، گرفت.

بار دیگر صدایش زد:

- رهان؟

برگشتن ناگهانی رهان همانا و گردشدن چشمان یشمی یسنا همانا! رهان ناگهان برگشت و با سوت‌سوتک درون دهانش سوتی زد و سوت زبان‌مانندش باز شد و به صورت متعجب و نگران یسنا برخورد کرد.

رهان با صدایی پر از شوق داد زد:

- سوپرایز!

یسنا گیج و مبهوت ماتش برده بود؛ همین باعث شد رهان بلندبلند بخندد و بگوید:

- یسنا من... من قبول شدم.

یسنا شوکه‌شده تکرار کرد:

- قبول شدی؟

رهان سرخوش سری تکان داد و با لبخند عمیقی به چشمان دخترکی که با نگرانی برای یافتن او مسافت زیادی را دویده بود، خیره شد. چه حالی بهتر از اینکه دوباره توجهی دخترکی قرار گرفته بود که چند روزی بود دلتنگ این خیره شدن‌ها به جنگل ناب چشمانش بود؟

یسنا که انگار پس از چند دقیقه خیره شدن به او تازه متوجهی شرایط شده بود، اخم‌هایش را در هم کشید و با عصبانیت گفت:

- مسخره کردی من رو؟! این دیگه چه وضعشه؟ خوست میاد الکی آدم رو نگران کنی؟ واقعا که!

رهان بی توجه به عصبانیت بیش از حد او خندید و گفت:

- خب آخه چیکار کنم، وقتی نگران میشی خیلی دوست داشتنی میشی! تقصیر من چیه؟

یسنا پوزخندی زد و راه درِ اتاق را پیش گرفت. رهان که هنوز از دیدن چشمانش سیر نشده بود، جلویش در آمد و با لحن خاصی گفت:

- اِ کجا؟ هنوز کلی کار داریم ما.

این بار یسنا کاملاً داد زد:

- من هیچ کاری با تو ندارم!

رهان ناباور از دادی که دخترک سرش کشیده بود، پلک زد و اسمش را تکرار کرد؛ انگار می خواست ثابتش کند که او یسنا نیست!

- یسنا...

- یسنا چی؟! بس کنم؟ داد نزنم؟ داد می‌زنم ناراحت میشی؟ حق ندارم اعتراض کنم نه؟

- من واقعا نمی‌خواستم این قدر ناراحت کنم.

- میشه بگی دقیقا چیکار می‌خواستی بکنی؟ می‌دونی من چه قدر دویدم؟ می‌دونی چه فکرای پیشت خودم کردم و چه حال داغونی داشتم؟ تو که ادعات میشه حس آدما رو می‌فهمی، فهمیدی من چی کشیدم توی این یه ساعت؟ اصلا برات مهم هست؟ یا فقط به فکر خندیدنی؟

- من نمی‌خواستم مسخره کنم باور کن که اصلا...

- بسه رهان من خسته‌م، دیگه واقعا خسته‌م! باز هم حماقت کردم بازم... باید با پیمان می‌رفتم، موندنم حماقت بود.

گوش‌های رهان با شنیدن نام پیمان تیز شد و اخم‌هایش در هم. باز هم پای پیمان وسط بود. چرا این مرد دست از زندگی آن دو بر نمی‌داشت؟

- پیمان؟!!

پوزخند یسنا عصبانی‌ترش کرد و با صدای بلندی داد زد:

- با توام! اون پسر عوضی دوباره مزاحمت شده؟

یسنا هم همچون او صدایش را بالا برد و گفت:

- سر من داد نزن!

رهان کلافه جلو رفت و روبروی یسنا ایستاد، صورتش را با دست قاب گرفت و ملایم گفت:

– چرا آخه باعث میشی عصبی بشم که کاری بکنم که هر دو ناراحت شیم؟ چرا اذیت می کنی؟

یسنا که هنوز از شدت عصبانیت نفس نفس می زد، پرسوز گفت:

– اگه نبودم، اگه جای خان بابام رفته بودم، حتی تو هم این قدر عذاب نمی کشیدی.

« من تنها و غمگین است

من تو را می خواهد

در آغوش بگیرش، نوازشش کن

کمی شعر در چشم هایش بچکان سو بگیرند..

قدری حرف عاشقانه در گوش هایش بریز شنوا شوند.

مقداری دیوانگی در دست هایش جا بگذار رهایت نکند..

شوق به پاهایش ببند در پی ات باشد.

من تو را دوست دارد که نفس به هوایش بدهی

تا وقتی لب هایش صدایت می زنند

به جای جانم بـوسه نثارش کند

من را هوایی کن

من را عاشق کن

من را ببر به یک قرار عاشقانه

من جان می‌دهد برای فدایت شدن!

من را دوست داشته باش که وقتی تنهاست سخت غریبه است با دنیا!

من را نجات بده با یک

دوستت دارم ساده! (حامد نیازی)»

یسنایش دم از رفتن می‌زد؛ یسنای او؛ یسنایی که حاضر بود خودش و تمام زندگی ابدی‌اش را فدایش کند. بغضش گرفت و لب برچید؛ یعنی آن قدر بد بود که یسنا مرگ را بر بودن با او ترجیح می‌داد؟ با دل این دخترک چه کرده بود؟

به یشم چشمان او خیره شد، پرتردید به صورتش او نزدیک شد. شک و تردید در چشمان عاشقش بیداد می‌کرد. درست یا غلط، می‌خواست لب‌های تلخ دخترکی را که دم از رفتن می‌زد با یک بـوسه برای همیشه ببندد و تلخی حرف‌های دخترک را با شیرینی یک بـوسه تمام کند.

سرش را عقب که کشید، تازه متوجه‌ی کاری شد که کرده. ذهن پریشانش از نتیجه‌گیری کردن خودداری می‌کرد و تنها داده دریافت می‌کرد: «چه کرده بود؟ چه‌طور توانسته بود؟ اصلاً مگر می‌شد؟ نکند جدی جدی...؟! انگار که این‌طور بود. حال به دختر مقابلش چه می‌گفت؟»

لب باز کرد گفت:

– ای... راستش! می‌دونی یعنی... من، من...

یسنا آرام به او خیره بود؛ بلکه علت منطقی و موجهی برای کاری که کرده بیاورد. عجب گیری کرده بود
رهان! پوفی کشید و بی فکر گفت:

– من نمی خواستم این کار رو کنم، یهو چیز شد... آهان یهو انرژی افتاد، برای گرفتن انرژی تن تو مجبور
شدم این جوری کنم.

یسنا همچنان جدی به او خیره بود و هیچ حسی نداشت. همین باعث شد رهان بترسد و دوباره بگوید:
– دروغ گفتم. شرمنده تم، اصلاً نفهمیدم چی شد. به خدا نمی خواستم این کار رو کنم، میشه فراموشش
کنی؟!

فراموشش کند؟ اولین بـوسه اش را؟ مگر می شد؟ شاید هم می شد. نمی دانست؛ هیچ چیز نمی دانست؛
تمام هوش و حواسش با یک بـوسه همچون الکلی از سرش پریده بود. گیج بود و آرام. آرام و سبک؛
درست مثل پری که با نسیم صبحگاهی به این طرف و آن طرف برده می شد.

«مرا هرشب

زیر بـوسه هایت

غرق کن

بـوسه هایت عجیب

بالی برای پرواز

به من می دهند. (مانی دانتِه)»

سرش را زیر پتو قایم کرد و سعی کرد تصاویری را که از دیروز مدام مقابل چشمانش نقش می‌بست از خاطرش بیرون کند تا کمتر گونه‌هایش همرنگ سیب سرخ شود. صدای توبیخگر ذهنش هم از دیروز یک‌بند شروع به نصیحت‌کردنش کرده بود و این بیشتر کلافه‌اش می‌کرد. دوگانگی سختی بود؛ یادآوری یک واقعیت تلخ میان یک خاطره‌ی شیرین.

سرش را از زیر پتو بیرون آورد و کلافه روی تخت نشست. دلش می‌خواست همیشه‌ی همیشه در این اتاق بماند و هیچ‌وقت هیچ‌وقت دوباره با رهان چشم در چشم نشود. صدای معده‌ی گشنه‌اش آهش را بلند کرد. همین را کم داشت. حال مجبور بود از پناهگاهش بیرون بزند. شانه‌ای بالا انداخت و با خود گفت: «حالا یه کم گشنه بمونی که نمی‌میری!» با گشنگی نمی‌مرد؛ اما با دیدن رهان.... رهان؟ لبخند شیرینی روی لبانش نشست. چه قدر کلافه و مظلوم به نظر می‌آمد؛ آن زمان که می‌گفت: «شرمنده‌تم به خدا...» به چند ثانیه نکشید که اخم‌هایش را در هم کشید؛ چه‌طور می‌توانست به رهانی که همچون ابزاری از دختران استفاده می‌کرد بگوید مظلوم؟ استفاده کرده بود؟ او که می‌گفت تا به حال حتی کسی را.... دروغ گفته بود دیگر! چه قدر این دخترک ساده و احمق بود آخر.

دوباره تصاویر عذاب‌دهنده‌ی دیروزش مقابل چشمانش نقش بست و باعث شد جیغ بلندی بکشد. جیغش باعث شد لبخند پررنگی روی لب‌های رهانی که خودش را به او متمرکز کرده بود بنشیند. چه حال نابی داشت؛ اینکه دخترک ساعت‌های بی‌کاری‌اش را مدام با یاد او می‌گذراند، حسی شبیه خیالی که به واقعیت تبدیل شده بود.

از جا برخاست و مقداری از کوکویی که درون یخچال بود برای دخترک درون بشقابی چید، همراه با نامه‌ای پشت در اتاق دخترک گذاشت و پس از درزدن از خانه بیرون رفت.

یسنا با تردید در را باز کرد و بشقاب غذا و برگه‌ی کنارش را پشت در یافت برگه‌ی سفید را برداشت و تک تایش را باز کرد و خواند: «حق نداری از من خجالت بکشی! من همه‌چیز رو فراموش کردم، تو هم فراموش کن.» لبش را به دندان گرفت. شرمنده به نامه خیره شد. آری باید فراموش می‌کرد؛ این تنها راه برای ادامه‌ی زندگی بود.

باز هم طبق معمول یسنا در اتاقش پنهان شده بود. بی‌حوصله روی تخت خوابش ولو در حال خواندن ادامه‌ی رمانی بود که چند روز بود از آن غافل شده بود. رهان هم در حال وصل کردن تلویزیون جدیدی بود که خریده بود. تلویزیون بسیار بزرگی که گران‌ترین تلویزیون مغازه بود. چرا گران‌ترین؟ چون رهان فکر می‌کرد تلویزیون خریدن هم مثل درون سایت‌ها گشتن احمقانه است و مخصوص انسان‌های علاف است. با هزار بدبختی خودش را راضی به رفتن درون مغازه کرده بود؛ انگار مجبور بود که تلویزیون بخرد. همین که یک زوج می‌دید که با ذوق و شوق از چیزی که با هم دیده بودند یا کاری که کرده بودند حرف می‌زدند، دلش می‌خواست آن کار را با یسنا امتحان کند. برای تلویزیون هم همین اتفاق افتاده بود. دیروز وقتی داشت از خیابانی می‌گذشت، صدای یک زوج عاشق را که به تازگی صاحب بچه شده بودند شنیده بود که پس بحث طولانی سر دیدن کدام کانال در شب به جمله‌ی «بی‌خیال دوستت دارم!» رسیده بودند. همین باعث شده بود رهان خودش را مجاب کند تا برود تلویزیون بخرد؛ اما تصمیم برای تلویزیون خریدن همانا و بلندپروازی کردن برای خرید همانا! در مغازه چنان خود را گرفته بود و مدام تکرار می‌کرد:

«من بهترین رو می خوام!» که فروشنده خیال کرد پسر شاه فرنگ برای خریداری تلویزیون به مغازه‌اش آمده.

صدای زنگ پشت سر هم آیفون کمی هولش کرد و باعث شد به سمتش بدود. با دیدن علی پشت در، بند دلش پاره شد؛ یعنی اتفاقی افتاده بود؟ نکند حسام همه چیز را فهمیده بود؟ بی درنگ در را زد و کلافه منتظر شد تا علی با آسانسور بالا بیاید. دقایق کوتاهی که تا آمدن علی همچون سال‌ها برایش طولانی سپری شد. علی با سر و وضع آشفته‌ای در آستانه‌ی در ظاهر شد. رهان با نگرانی نگاهی به سر تا پای او انداخت و کلافه اسمش را زمزمه کرد:

– علی؟!

علی با کمی تعلل بی مقدمه گفت:

– رهان مُرد، اون بچه مُرد!

رهان با چشمان درشت شده به او خیره شد؛ این پسر سراسیمه چه می گفت؟!

– چی میگی علی؟ حالت خوبه؟

– باید بریم بهشت زهرا؛ بریم تا دیر نشده.

به سمت راه پله گارد گرفت تا سریع تر به پایین برسد، رهان سریع با دو دست بازوهایش را نگه داشت و بلند گفت:

– یه دقیقه آروم بگیر و بگو چی شده.

علی کلافه نفسش را بیرون داد و با خود فکر کرد چرا امروز رهان آن قدر خنگ شده است؛ حال که آن قدر عجله دارند و باید زودتر بروند.

- رهان پسر حسام مرده، الان جنازه‌اش رو دفن می‌کنن. باید زودتر بریم تا دیر نشده.

رهان ناباور تکرار کرد:

- مرد؟ مگه میشه؟ مطمئنی؟

- آره، آره مطمئنم. با هزار زحمت از زیر زبونش کشیدم بیرون. دیروز خیلی تو خودش بود. هر چی ازش می‌پرسیدم چته چی شده، چیزی نمی‌گفت. امروز پشت تلفن دیگه یهو بغضش ترکید و گفت تنها پسرش، پسری که ثمره‌ی عشقش بوده توی تصادف مرده و دارن می‌برنش بهشت زهرا تا خاکش کنند. منم اون قدر هول شدم که سریع اومدم این‌جا.

- تصادف کرده؟ به همین سادگی؟

- رهان! چی میگی؟ تصادف مگه ساده و سخت داره؛ به جای این حرفا لباس بپوش که بریم.

- بریم؟ کجا؟ جنابعالی نمیای.

- یعنی چی؟

- یعنی هیچی. وقتی من دارم میرم تو دیگه نیا، یهو همه چی رو لو میدی. دیگه هم لازم نی بری پیشش.

علی حرفی نزد و با تردید سری تکان داد و به دنبال او وارد خانه شد. نگاه گذرای به در و دیوار خانه انداخت؛ دیگر خبری از آن برگه‌ی پر از خط نبود. با تعجب لبی کج کرد رو به رهان گفت:

- یسنا نیست؟

رهان اخمی کرد هول گفت:

- فرقی هم داره مگه؟

- آره خب یه حال و احوال باهاش می‌کنم.

- لازم...

صدای دخترک حرفش را قطع کرد:

- سلام.

رهان اخمی به یسنا کرد؛ بلکه بفهمد و به اتاقش برگردد؛ اما یسنا بی‌توجه به اخم او رو به علی گفت:

- اتفاقی افتاده؟

علی با لبخند گفت:

- نه؛ یعنی راستش پسر یکی از دوستای مشترکمون فوت شده.

- آخ خدا رحمتش کنه.

رهان حرصی گفت:

- واقعا ناراحت شدی؟ با اینکه حتی نمی‌دونی اون فرد کیه؟

- مگه مهمه کیه؟ هر کی هست برای عزیزاش عزیزه و فوتش خیلی سخته براشون.

رهان پاسخی نداد و وارد اتاقش شد و سریع لباسش را عوض کرد و بیرون آمد. نگاه کوتاهی به علی کرد و گفت:

– من رفتم، تو هم زودتر برو خونه خستگی در کن. ممنون خیلی زحمت کشیدی.

علی لبخندی زد و جواب داد:

– باشه زود میرم. برو، موفق باشی.

دلش از خانه کنده نمی‌شد. آخر چه معنی می‌داد که علی را با یسنا در خانه تنها بگذارد و بیرون برود؟ سرش را به سمت آن دو برگرداند تا بگوید: «اصلا لازم نکرده که بمونی، بیا بریم.» چشمان جدی و خشن یسنا لب‌هایش را بر هم دوخت. این دخترک چرا نمی‌خواست آنچه را که پیش آمده بود فراموش کند؟ بر فرض او یک غلط اضافه کرده بود؛ اما با یک بـوسه که چیزی از او کم نشده بود. عجب گیری افتاده بود! سرش را به اکراه برگرداند؛ فعلا باید کمی با این دختر راه می‌آمد تا رامش می‌کرد.

با بسته‌شدن در علی نمکی خندید و گفت:

– وای چشماش می‌خواست خفه‌ام کنه! برم تا دوباره نیومده بالا.

یسنا بدون اینکه توجه‌ای به خنده‌ی بانمک کند، جدی گفت:

– میشه باهات حرف بزنم؟

علی از لحن جدی یسنا کمی جا خورد، با شک پرسید:

- چیزی شده؟

یسنا سردرگم کمی این پا و آن پا کرد و گفت:

- نمی‌دونم، واقعا نمی‌دونم. گیجم خیلی گیج... نمی‌دونم چی درسته چی غلط. نمی‌دونم به حرف دل‌م باید گوش کنم یا عقلم؛ دارم عذاب می‌کشم و نمی‌دونم باید چیکار کنم. فکر می‌کنم تنها آدمی که می‌تونه کمکم کنه تویی.

علی نگران دستی به چانه‌اش کشید و گفت:

- آره حتما کمکت می‌کنم، تو هم مثل عطیه عزیزی برام.

یسنا نفسش را با آرامش بیرون داد؛ همین یک جمله‌ی کوتاه باعث شد حس کند شاید واقعا علی برای او همچون برادری دلسوز است. نمی‌دانست چه بگوید یا از کجا شروع کند؛ این چند روز آن قدر با خود حرف زده بود و با خود تکرار کرده بود که به رهانی که از جنس او نیست علاقه دارد که به یقین رسیده بود احمق است. امروز که صدای علی را شنیده بود، با خود فکر کرده بود شاید علی بتواند کمکم کند، شاید او بداند دواي فراموشی عشقی که نامرد است چیست. بالاخره او در این زمینه تجربه داشت و اکنون دختری را که به گفته‌ی عطیه نابودگر زندگی تک برادرش بود، فراموش کرده بود.

چشمانش را بست و به یک‌باره و بدون هیچ مقدمه‌ای شروع به حرف‌زدن کرد:

- علی من... من... به رهان علاقه دارم.

چشمانش را که باز کرد. علی را روبروی خودش دید که شباهت زیادی با علی چند ثانیه‌ی پیش نداشت؛ حال خراب و چشمان نگران‌ش و بالا و پایین شدن سریع قفسه‌ی سینه‌اش همه و همه باعث شد یسنا ادامه دهد:

– نمی‌دونم چی شد که این‌طوری اسیرش شدم؛ ولی الان که دارم فکر می‌کنم خیلی وقته وجودم به وجودش در هم آمیخته. خیلی وقته که حس می‌کنم بدون اون... من یه بدبختم! بدبختی که اسیر پسر هوسبازی مثل رهان شده؛ بدبختی که نمی‌دونه باید چیکار کنه و به جز در و دیوار همدمی نداره علی... تو می‌دونی من باید چیکار کنم نه؟ عطیه برام از گذشته‌ات گفته، گفته که تو هم عاشق بودی گفته که تو هم دلت با کسی بوده که اهل نبوده... کمکم کن علی! بهم بگو باید چی کار کنم؟ چه جوری عاشق نمونم؟ چه جوری این بیماری لاعلاج رو از تنم بیرون بکشم؟

علی که هنوز باور نکرده بود یسنا اسیر پسر مغرور و خودخواهی همچون رهان شده باشد، نفسش را همچون آهی بیرون فرستاد و کمی در جواب دادن این پا و آن پا کرد تا به خود مسلط شود و از این شوک بیرون آید. حرف‌های ناگهانی یسنا را برای خودش کنار هم چید تا بلکه بتواند معنایشان کند. علاقه به پسری که روزی هیولا بوده و اکنون هوسباز اصلاً باورکردنی نبود! هوسباز؟! گفته بود هوسباز نه؟ رهان که هوسباز نبود. با صدای لرزانی گفت:

– رهان هوسباز نیست یسنا.

یسنا پوزخندی زد و با درد گفت:

– دیدمش با دخترای دیگه، لازم نیست دروغ بگی.

– دروغ نمی‌گم رهان واقعا نمی‌تونه از روی هـ — سوس با کسی باشه؛ چون براش خطرناکه.

یسنا ابروان نازکش را در هم کشید و پرسید:

- یعنی چی خطرناکه؟

با اینکه حرف زدن برایش کمی سخت بود و احساس خفگی می کرد؛ اما با صدایی که انگار از ته چاه می آمد گفت:

- اگه رهان از روی هـ —وس با کسی باشه تشنج می کنه و عملا تا چند روز بی حال میفته یه گوشه. بدنش انرژی نور رو پس می زنه و در طی چند روز انرژیش تموم میشه و حتی ممکنه نابود بشه.

یسنا ناباور دوباره پرسید:

- چی میگی علی، من اصلا متوجه نمیشم.

پوزخندی زد و گفت:

- ببین یسنا، زبده ها نمی تونند به راحتی با معمولیا ارتباط داشته باشن؛ چون اگه این کار رو کنند هورمونی که توی خونشون ترشح میشه و باعث تخریب آنزیم هاشون میشه و همین باعث تشنج و پس زدن انرژی توسط بدنشون و عملا مرگشون میشه! مگه اینکه واقعا عاشق کسی باشه و اثر مخرب اون هورمون با هورمون دیگه ای که فقط مخصوص بدن اوناست و وقتی واقعا عاشق کسی هستن توی بدنشون ترشح میشه خنثی بشه؛ هر چند رهان اعتقادی به عشق نداره و بعید می دونم هیچ وقت از اینکه عاشق کسی باشه مطمئن شه و دست به کاری بزنه. رهان مثل مریم نیست. خودمم نمی دونم دلیل اینکه با دخترای زیادی می پره چیه؛ ولی مطمئنم که اهل اون جور کارا نیست.

یسنا با لبخند آشکاری گفت:

- پس اگه کسی رو ببوسه و تشنج نکنه؛ یعنی عاشق اون آدم بوده؟

علی چشمانش ریز کرد و با شک به دخترک شاد روبرویش خیره شد؛ نکند او... با شک لب زد:

- آره، برای چی می‌پرسی؟

آب دهان دخترک سر گلویش پرید و او را به سرفه انداخت. علی لبخند غمگینی به دخترک ساده و دوست‌داشتنی روبرویش که همچون بچه‌ها خودش و رهان را لو داده بود زد. دیگر نیازی به پاسخ نبود؛ همین هول‌شدن کافی بود تا او متوجه‌ی همه‌چیز شود و با غم بگوید:

- من برم دیگه اگه کار دیگه‌ای نداری.

یسنا که پس از چند سرفه پشت سر هم تازه حالش سرجا آمده بود، با چشمان اشکی از شدت سرفه به او نیم‌نگاهی انداخت و با لحن شادی گفت:

- به عطیه سلام برسون.

سری تکان داد و سعی کرد لبخندی هرچند مصنوعی روی لب‌های بنشانند. حالش خراب بود؛ نه

برای اینکه عاشق یسنا بود و ناراحت از علاقه یسنا و رهان! نه، فقط... فقط فکر می‌کرد بعد از مریم نامرد تنها این دخترکِ ساده و مهربان است که می‌تواند دل شکسته‌اش را از آن خود کند. دختری که برخلاف تمام قانون‌ها و منطق‌ها عاشق پسری ماورائی شده بود و دوباره او را محکوم به انتظار کشیدن برای پیدا کردن شخص دیگری کرده بود.

پیدا کردن حسام در بهشت زهرا کار زیاد سختی هم نبود؛ فقط کافی بود کمی روی او تمرکز می کرد تا مکانی را که اکنون آن جا بود شناسایی کند. کمتر پنج دقیقه تا رسیدن بالای مزاری که تنها حسام و دختر جوانی بالای سرش بودند طول کشید.

با طمأنینه شانه به شانه ی حسام قرار گرفت و رو به او که بی حرف یا حتی اشک به مزار تک پسرش خیره بود گفت:

– متاسفم!

حسام بدون اینکه نگاهش را از قهوه ای خاک بگیرد، پوزخندی زد و جوابی نداد. چرا باید جواب تاسف مردی را می داد که یک عمر او را از وجود بچه اش ترسانده بود و می خواست او را پیدا کند و تحویل دهد؟ مردی که مطمئنا در این لحظات از شکستن دوباره ی او خوشحال بود تا متاسف!

رهان نگاهش را از حسام گرفت و به دختر غمگینی که بالای سر مزار نشسته بود و بی حرف اشک می ریخت خیره شد. غم زیاد دخترک او را یاد یسنای خودش انداخت. حتما او هم عاشق بود؛ همان طور که یسنایش عاشق خان بابایش بود.

– دیگه همه چیز تموم شد، برای چی اومدی این جا؟ اومدی که نمک رو زخمم بیاشی؟

از حرف یک باره ی حسام کمی جا خورد؛ صدای بی نهایت غمگین حسام باعث شد برای اولین بار در عمر طولانی اش دلش برای حسام بسوزد.

– نه فقط می خواستم...

– می خواستی مطمئن شی؟ اصلا کی به تو گفت؟

- حسام تو هنوز هم سر اون ماجرا من رو مقصر می‌دونی؟ من که صد دفعه گفتم نمی‌دونستم اون دخترِ تو رو...

حسام میان حرفش پرید و گفت:

- بس کن رهان! حالا دیگه نه اون دخترِ زنده‌ست نه بچه‌ش. همه چیز تموم شد؛ تموم تموم.

به نقطه‌ی نامعلومی میان قهوه‌ای خاک خیره شد. باد گل‌های رزی را که دختر ناآشنای بالای مزار پرپر کرده بود به بازی گرفته بود و مدام در مقابل چشمانش این طرف و آن طرف می‌کرد. غم شدید آن دو باعث شد او هم غمگین شود و روحش به سمت بیست‌سال پیش پر بکشد؛ همان زمانی که بزرگ‌ترین اشتباه عمرش را انجام داده بود؛ همان زمانی که قول داده بود دیگر هیچ‌گاه در کار بقیه‌ی زنده‌ها دخالت نکند. همان روزهای لعنتی که هر روزش پر از عذاب وجدان بود!

- نمی‌خواستم این‌طوری بشه.

حسام سرش را چندباری به این طرف و آن طرف تکان داد و پرسوز گفت:

- تاریخ تکرار میشه رهان، مراقب خودت باش!

رهان اخمی کرد و پرسید:

- منظورت چیه؟

حسام پوزخند تلخی زد و گفت:

- بهتره تا دیر نشده از خواب بیدار بشی.

نگاه گیجی به حسام بی نهایت غمگینی که به شدت محتاج تنهایی بود انداخت. ترس تمام وجودش را در بر گرفت. نکند واقعا تاریخ تکرار می شد و چند صبحی دیگر او به جای حسام بالای مزاری اشک می ریخت؟ نکند جدی جدی چشمانش را بر روی واقعیت بسته بود و خودش را به خواب زده بود؟ نکند یسنایش... نه امکان نداشت! شاید هم داشت؛ آن نگران شدن ها، آن خواستن ها و نخواستن ها، آن کنار آمدن با تمام بدی ها، آن حس وابستگی شدید...

چهره اش رنگ باخت. عجب تردید خوب و چه حال بدی بود! حسام نگاه خسته اش را از او گرفت و به عروسی خیره شد. دخترک بیچاره یک روزه بیوه شده بود. کاش احسان کمی، فقط کمی هنگام رانندگی دقت می کرد، آن وقت نه این دخترک بیوه می شد و نه او برای همیشه تنها. تنها؟ پوزخندی روی لبانش نشست.

سرش را برگرداند تا به رهان بگوید به زودی او هم تنها می شود، تنهای تنها؛ اما رهان نبود. لبش بیشتر کش آمد. به راستی که واقعا وقتی چیزی برای از دست دادن داشته باشی، ترسو ترین می شوی.

رهان با حال خراب در خیابان ها قدم می زد و فکر می کرد. هر چه با خود فکر می کرد، بیشتر به پوچی می رسید؛ بیشتر می ترسید، بیشتر خود را می باخت. حتی دیگر از رنگ نگاه یسنا به خود می ترسید. چرا آن قدر کور بود و کابوسی را که دچارش شده نمی دید؟ چه طور توانسته بود اجازه دهد یسنا عاشقش شود؟ عاشقش بود؟ نه، امکان نداشت! چه قدر قلبش درد می کرد؛ حس می کرد خاری درون قلبش رفته و قصد دارد قلبش را تکه تکه کند. نباید می گذاشت، نه نباید می گذاشت دنیایش عاشقش باشد؛ عشق به او ممنوعه بود.

خودش را روبروی در خانه‌شان پیدا کرد. وارد خانه شد. در حالی که قدم به قدم گام‌هایش پر از ترس و نگرانی بود، به سختی بغض گلویش را قورت داد و چهره‌ی مردانه و خشنی درست مثل رهان چند ماه پیش به خود گرفت. باید همین الان کابوشش را به پایان می‌رساند.

وارد واحدشان شد. یسنا برخلاف تصور در اتاق نبود و درست وسط هال نشسته بود و با موبایلش بازی می‌کرد. با دیدن او از جایش برخاست و با لبخند سلام کرد. چهره‌ی شاد و پراحساس یسنا دلش را لرزاند. چه‌طور می‌توانست این حال خوب را از او بگیرد؟ چه‌طور می‌توانست چشمش را روی همه‌چیز ببندد و دخترک را بازخواست کند؟ مجبور بود سیاه باشد؟ حتی با وجود اینکه چشمانش او را لو می‌داد؟ حتی با وجود اینکه دلش برای برگشتن به آن روزهای خوب و عاشقانه پر می‌کشید؟ آب دهانش را قورت داد؛ باید همین الان همه‌چیز را مشخص می‌کرد؛ باید این کوری را تمام می‌کرد.

به سختی لرز صدایش را گرفت و محکم و استوار پرسید:

– یسنا تو که به من علاقه‌ای نداری؟

نگاه پاک و شاد دخترک رنگ ترس به خود گرفت؛ درست مثل دزدی که هنگام دزدی دستگیر شده است؛ همین باعث شد شک رهان به یقین تبدیل شود و نابودش کند.

– علی چیزی گفته؟

علی؟ به علی اعتراف کرده بود؟ علی هم متوجه عشق او شده؛ اما رهان... وای بر او که با نفهمی‌اش همه‌چیز را نابود کرده بود.

صدایش را کمی بالا برد و گفت:

- جواب من این نبود.

یسنا از صدای نسبتا بلند او در خود جمع شد و گفت:

- چی می‌خوای بشنوی؟

لحن رهان رنگ التماس به خود گرفت:

- فقط بهم بگو که عاشقم نیستی، همین!

سکوت دخترک باعث شد رهان قدمی به او نزدیک شود و درست روبرویش بایستد و در چشمان یشمی

او غرق شد و ناله‌وار بگوید:

- یسنا تو رو خدا بگو که عاشقم نیستی، بگو ازم متنفری.

دخترک بالاخره سکوت طولانی‌اش را شکست و آرام لب زد:

- برای چی باید ازت متنفر باشم؟ تو تنها...

حرف‌هایش هم طعم عشق می‌داد؛ رهان دیگر مطمئن بود این نگاه بی‌تاب، این لحن پرسوز، این صدای تپش قلب همه و همه نشانگر عشق دخترک است. شکست خورده بود؛ یک شکست تدریجی و کشنده.

با داد میان حرف او پرید و گفت:

- بس کن! به خودت بیا یسنا، تو نمی‌تونی عاشق من باشی.

یسنا ترسیده به چشمان سیاه او زل زد. منتظر شد ادامه دهد؛ بلکه دلیل ناراحتی‌اش را از لابه‌لای حرف‌هایش بیرون بکشد. رهان نگاهش را از چشمان یسنا گرفت تا بتواند بد باشد و ریشه‌ی این عشق ممنوعه را بخشکاند. به زمین خیره شده و خشک و بی‌احساس گفت:

– یسنا من یه دیو نیستم که با یه بـوسه تبدیل به آدم بشه؛ من یه هیولام!

منتظر نماند تا واکنش دخترک را ببیند، سوزاند؛ اما فرار کرد تا نسوزد، تا چشمان نمدار دخترک قلب تکه پاره‌شده‌اش را متلاشی نکند. رفت تا جلوی دخترکِ دلخوری که حق عاشقی هم نداشت نشکند. رفت تا همیشه رهان قوی بماند؛ رهانی که با چشمان غمگین دخترک ذوب می‌شود. رفت تا... تا اعتراف نکند که احمق‌ترین عاشقی‌ست که زندگی‌اش را ناراحت می‌کند. گفت و در کمال نامردی از مقابل چشمان حیران دخترک کنار رفت و به داخل اتاقش پناه برد.

یسنا هاج و واج به جای خالی او خیره بود. اصلاً متوجه نمی‌شد که چرا اکنون که می‌داند رهان هم عاشقش است، رهان عصبی او را بازخواست می‌کند و می‌گوید حق ندارد عاشقش بماند! حق داشت حس بدی داشته باشد نه؟ کدام دختری است که پس از اعتراف و قیحانه‌اش به عشق دوست داشته باشد سرش داد بزنند و بگویند تو حق نداری عاشق باشی؟ حق نداشت؟ چرا؟ چون بی‌پناه بود؟ چون غریب بود؟ یا چون دختر محمد نامی بود که زندگی پریناز نامی را به تاراج برده؟ دوباره بغض لعنتی‌اش در گلویش نشست؛ همان بغضی که وقتی به اینکه چه‌طور مردم دلشان می‌آید با او این‌طور رفتاری کنند فکر می‌کرد، سراغش می‌آمد؛ همان بغض بدعادت که به فشردن گلوی او عادت کرده بود و تصمیم نداشت دست از سر او بردارد؛ همان بغض یتیمانه!

با نگاه دلخورش به برگه‌ای که روی در اتاقش با چسب چسبیده شده بود خیره شد: «از این به بعد حق نداری وقتایی که خونه‌م جلوم آفتابی بشی، این قانون جدید این خونه‌ست. می‌دونی که خوشم نمیاد روی حرفم حرفی زده شه؛ پس اگه عاقل باشی می‌دونی باید چیکار کنی!» این دیگر مسخره‌تر از مسخره بود! بی‌دلیل می‌خواست او را از دیدنش نهی کند. مگر به همین سادگی بود؟ چه‌طور می‌توانست کنار او باشد و بی‌تفاوت زندگی کند؟ اصلاً بر فرض هم که می‌توانست، دلش چه‌طور؟ دلش هم تنگ نمی‌شد؟ حتماً تنگ نمی‌شد دیگر.

برگه‌ی چسبیده شده را کند و با لبخند تلخی به اتاقش رفت و سعی کرد بی‌توجه به تهدید کلام رهان فرض کند همه‌ی این حرکات و کارها شوخی بیش نیست. چشمانش را روی هم گذاشت سعی کرد بی‌خیال از تمام فکر و خیال‌های درون سرش، در خیالاتش به پرواز در آید و در آسمان خوش‌رنگ خاطراتش به روزهای طلایی که در کنار رهان سپری کرده بود رود و با حرف به حرف جمله‌هایی که از زبان رهان خاطراتش بیرون می‌آید، کمی فقط کمی خوشبختی را مزه‌مزه کند و لبخندش پررنگ‌تر و چشمانش از شدت دلتنگی خیس‌تر شوند.

گاهی حتی یک نیم‌روز هم برای دلتنگی به وسعت اقیانوس کافی است. گاهی یک ربع بی‌توجهی هم باعث می‌شد با تمام وجود محتاج یک لبخند کوتاه شوی و در دنیای دلواپسی‌ها چشم به راه یک روز معجزه باشی؛ از آن معجزه‌هایی که همه‌ی عاشق‌ها منتظرند تا برایشان رخ دهد؛ معجزه‌ای به زیبایی جمله‌ی «بیا بغلم ببینم! نبینم فکر کنی دوست ندارم.»

چشمان نمدارش را باز کرد و برگه‌ای را جلوی رویش گذاشت و شروع به نوشتن کرد تا بلکه قلب سنگینش کمی سبک شود: «سلام مرد بداخلاق من. خوبی بی‌وفا؟ من که خیلی داغونم... دلم ازت گرفته،

خیلی زیاد... بدجنس شدی رهان، خیلی بدجنس! چه طور می تونی با قلب ساده و عاشق من این طوری کنی؟ چه طور می تونی این قدر مثل آدمای دیگه دلت برام تنگ نشه؟ چه طور می تونی؟!»
نفسش را همچون آه بیرون داد و لبخند تلخی زد؛ پس علی چه می گفت؟ رهان عاشق او بود؟ خنده دار بود.

با صدای در، در جا سیخ نشست. رهان بود؛ همان رهان عجیب که می خواست به تنهایی با عشقشان مبارزه کند؛ بی توجه به اینکه عشق احساسی قوی تر از ماورائی جنس او است.
رهان نگاه گذرایی به او که بی توجه به نامه‌ی روی در درست وسط هال به انتظارش نشسته بود، انداخت و بی تفاوت به سمت اتاقش به راه افتاد. یسنا که از بی توجهی او کمی رنجیده بود، با صدای دلخور اما جذابش رو به او گفت:

– سلام آقای زبده‌ی خودرای، احوال شما؟

حال و احوال کردن با او که زیاد مهم نبود، بود؟ می توانست همچنان بی توجه به سمت اتاقش رود. بدون در نظر گرفتن یسنای منتظری که چشمش به دنبال او به سمت اتاق کشیده می شد، بدون حتی نیم‌نگاهی قدم دیگری به سمت اتاقش برداشت. یسنا دوباره با شکایت گفت:

– جواب سلام واجبه‌ها!

نه؛ این دخترک بر شکسته شدن حرمت‌ها اصرار داشت! چاره‌ی دیگری نبود؛ باید او را می شکست.

– گفته بودم موقعی که خونه‌م جلوم آفتابی نشی، نه؟

یسنا شانه‌ای بالا انداخت و بی خیال گفت:

- آره یه چیزای بی معنی روی در اتاق چسبونده بودی.

رهان تلخ گفت:

- تا حالا در مورد کنه چیزی شنیدی؟

یسنا اخم‌هایش را در هم کشید و پرسید:

- منظورت چیه؟

رهان بی‌رحمانه ضربه‌ی اولش را به دخترک زد:

- حالم از دخترایی که مثل کنه می‌چسبن به آدم به هم می‌خوره!

دخترک آن‌قدر عاشق بود که روی لحن پر از نفرت او چشم‌ببندد و خود را به بی‌خیالی زند و نفرت

چشمان سیاه مرد روبرویش را باور نکند و بگوید:

- می‌خوای باور کنم که حالت از من به هم می‌خوره؟ حتی با وجود اینکه علی بهم گفته که اگر کسی رو...

رهان برای زدن ضربه‌ی دوم به دخترک خانه‌اش، میان حرفش پرید و گفت:

- علی یه چرتی گفته، تو چه قدر ساده‌ای!

دلش لرزید و لحنش ملتمس شد؛ طوری که انگار می‌خواست با التماس رهان را وادار کند که بگوید

شوخی کردم.

- چرا باهام این جوری می‌کنی؟ حالا که تازه آرامش پیدا کردیم...

رهان پوزخندی زد و ضربه‌ی دیگری بر روح و جان دخترک بی‌پناه روبرویش زد و تلخ‌تر از همیشه گفت:

- چراش واضح؛ چون حالم از دخترایی که حس می‌کنن عاشقمن و بیش از حد بهم می‌چسبن به هم می‌خوره، فقط با ندیدنت یه کم آرامش می‌خوام؛ می‌دونی که من چه قدر تنوع طلبم!

- خیلی وقیحی رهان، خیلی!

رهان پوزخندی زد؛ پس بالاخره دخترک کور شده از عشقِ خانه داشت کم‌کم چشمانش را باز می‌کرد و می‌فهمید او وقیح است! نگاه پر از نفرتی به او انداخت و گفت:

- نه به وقاحت تو که جلوی پسری مثل علی اعتراف می‌کنه عاشق و ذلیل منی.

شکست! این بار دیگر شکست. مگر یک قلب شیشه‌ای چه قدر تاب تلخی و بی‌رحمی دارد؟ می‌شکند دیگر؛ مخصوصاً قلبی که به تازگی وصله و پینه شده است و بی‌طاقت‌تر از هر قلبی ست.

- من...

- نمی‌خوام ببینمت، خسته شدم ازت... یه مدت نباش شاید دوباره دلم خواستت.

یسنا با صدای بغض در آن بیداد می‌کرد ناله‌وار گفت:

- رهان حواست هست داری دلم رو می‌شکونی؟

رهان نگاه خصمانه‌ای به او انداخت و ضربه‌ی آخر را برای نابودی عشق دخترک زد:

- مهمه؟ این همه معمولی تو خیابون ریخته، حالا دل صد تاشونم بشکنه مگه به جایی برمی‌خوره؟

دخترک حرفی نزد، فقط با چشمت دلخور به او خیره شد. این رهان آن رهانی نبود که شناخته بود؛ این رهان بی‌احساس و بدجنس آن رهان دوست‌داشتنی و استواری نبود که مدت‌ها بود تنها تکیه‌گاهش شده بود. نه، این رهان آن رهانی نبود که عاشقش بود.

رهان پوزخندی به چشمان لبالب از اشک دخترک زد و به اتاقش رفت و منتظر نماند گله‌هایی که باید در سکوت توسط چشمانشان بیان می‌شد گفته شود. رفت تا به گفته‌ی خودش موقعی که خانه بود، چشمش به چشم دخترک کنه‌ای همچون یسنا نخورد.

دم‌دم‌های صبح بود. دخترک بعد از گریه، طبق عادت همیشه‌اش خوابش برده بود؛ درست مثل یک نوزاد معصوم که کاری جز گریه و خوابیدن بلد نیست.

با سنگین‌شدن رویش چشمانش را نیمه‌باز کرد. حس می‌کرد چیزی شبیه پتو رویش کشیده شده؛ اما هیچ‌کس در اتاقش نبود. لبخند تلخی به خیالاتش زد. چه‌قدر بدبخت شده بود که باید رهان را تنها در خواب حس می‌کرد! چشمانش را بست و به خواب رفت؛ هرچند این روزها خواب و بیدارش فرق چندانی نداشتند. ساکت و خسته بود؛ درست مثل بغض صدای پسر بچه‌ی یتیمی که کسی را برای حمایت ندارد. دیگر جرأت روبرو شدن با رهان را نداشت. نه اینکه از او بریده باشد نه، فقط کمی دلگیر بود؛ همین. رهان هم تقریباً بیشتر مواقع بیرون از خانه بود و کمتر به خانه می‌آمد؛ شاید در شبانه‌روز تنها سه چهار ساعت.

روزها پشت سر هم می‌آمدند و می‌رفتند و فرصت عاشقانه زندگی‌کردنشان را غارت می‌کردند. با گذشت تقریباً یک ماه، نه تنها آتش عشق دخترک خاموش نشد؛ بلکه هر روز دلوپس‌تر و عاشق‌تر از روز قبل

برای رهان متفاوت خانه می‌شد. انگار واقعا راست می‌گفتند از هر چه نهی شوی بیشتر برای داشتنش حریص می‌شوی؛ دخترک هم درست چنین وضعیتی داشت. دل شکسته‌اش مدام رهانش را صدا می‌زد و او را طلب می‌کرد؛ اما دریغ از پاسخ. کسی نبود که به او بگوید: «وقتی کسی بودن را نمی‌خواهد

سیلی بزن به صورتِ قلبی که می‌خواهد بماند،

خشک کن چشمه‌ی اشکی که برایش می‌چکد،

برخیز..

برخلافِ همیشه صاف بایست

جوری رفتار کن که انگار اصلا،

این بودن را نمی‌خواهی

رد شو...!

(شکیبا سیاسرانی)

با دقت هر آنچه را که استاد می‌گفت درون کلاسور سورمه‌ای‌رنگش می‌نوشت و بی‌اعتنا به دختر کناری‌اش که نگاه‌های اعصاب‌خردکنی داشت، شش‌دنگ حواسش را به درس داده بود. با اینکه دخترک می‌توانست مورد مناسبی برای او باشد؛ اما بعد از شقایق و ماجراهایی که با یسنا داشت، با خود قول داده بود کنار بکشد و منتظر بماند. یسنا! باز هم دلش هوایی دخترک زیبای خانه شده بود؛ دخترکی که با تمام

بدی‌هایی که به او کرده بود، باز هم مهربانانه کنارش بود و پشتش را خالی نکرده بود. او فرشته نبود؟ مگر می‌شد انسانی به این بزرگی؟ او حتی دانشگاهی را که با هزار زحمت به دستش آورد بود، از چنگش درآورده بود. لبخند تلخی زد و سعی کرد بغض خفه‌کننده‌اش را قورت دهد و همچنان به درسی که استاد می‌دهد گوش بسپارد. قبل از اینکه حواسش دوباره به درس جمع شود، موبایلش ویبره رفت. نام حسام روی صفحه‌ی بزرگش حک شد. با تعجب از جا بلند شد تا برای پاسخ‌دادن به تلفنش از کلاس خارج شود. حتما اتفاق مهمی افتاده بود که حسام شخصا با او تماس گرفته بود، وگرنه تماس داشتن از حسامی که جز تنفر به او حسی نداشت بعید بود. همان‌طور که در کلاس را می‌بست گفت:

– سلام‌علیکم آقا حسام، یادی از فقیر فقرا کردین!

صدای نفس عمیق حسام نشانگر حال خوشش بود؛ همین باعث شد رهان کمی اخم کند و نگران شود.

– علیک سلام جناب رهان زرنگ ما! ما که همیشه به یاد شماایم. از وقتی در حقم برادری کردی و غرورم رو زیر پات له کردی تنها چیزی هستی که مدام جلوی چشممه.

رهان نگاه کوتاهی به راهروی خلوت انداخت و خشک گفت:

– کارت رو بگو می‌خوام برم، وقت برای نیش و کنایه‌زدن فراوونه.

حسام با تاخیر جواب داد:

– کار خاصی که با تو نداشتم، فقط برای عرض ادب و اجازه زنگ زدم؛ آخه زشته بدون دعوت و اجازه برم خونه‌ت، نه؟

– بری خونه‌ی من؟

- آره. باید یه سر حتما برم، آخه نمیشه که بدون گفتن چیزی بذارم یسنای من رو با خودشون ببرن.

- یسنای تو؟!

حسام نچی گفت و با تمسخر گفت:

- ای بابا باید می گفتم یسنای تو؟ حواس ندارم که... البته فرق چندانی هم نمی کنه، من و تو ندارم!

رهان فریاد کشید؛ فریادی که باعث شد در جمع اندک افراد درون سالن مورد توجه قرار گیرد و همه با چشمان گردشده به او و گوشی در دستش خیره شوند.

- حسام حالите داری چی بلغور می کنی؟

- حالیمه، بدجورم حالیمه! جناب آقای رهان زبدهی زرنگ... بالاخره افتادی تو دام من! دیر از خواب بیدار شدی، دیر فهمیدی... خیلی دیر!

- حسام چه غلطی کردی؟ حسام؟

- غلط چیه؟ من فقط وظیفه‌م رو انجام دادم، بقیه‌ش دیگه به من مربوط نیست.

این جمله‌ی بی‌رحمانه چه قدر آشنا بود؛ انگار یک‌بار دیگر هم این جمله را شنیده بود؛ اما کی؟ صدای بوق‌های پشت سر هم او را به خود آورد. حسام با او چه کرده بود؟ چه طور آن قدر سنگدل شده بود؟ چه طور توانسته بود؟ راستی آن جمله‌ی آشنا، همان جمله‌ی سنگدلانه، همان جمله‌ای نبود که روزی با افتخار و غرور رو به پسرک عاشقی گفته بود که برای التماس کردن به پای او افتاده بود؟! همان جمله‌ی نبود که باعث شده بود برای اولین و آخرین بار حسام اشک بریزد و التماس کند؟ همان جمله‌ای نبود که دل حسام را سنگی کرده بود؟ آه رهان چه کرده بود؟

شوکه شده همچون دیوانگان به خنده افتاد؛ یک خنده‌ای اشک‌آلود که با هر قهقهه‌اش اشک‌هایش از چشمانش جاری می‌شدند. خاطرات آن روز برفی مدام جلوی چشمش تکرار می‌شد؛ صدای خودش که بی‌رحمانه به حسام می‌خندید و می‌گفت: «آخی طفلک! عاشقشی مثلاً؟ کم جوک بگو حسام! عشق کجا بود؟! همه‌ش کشکه!»

بدجور داشت تاوان می‌داد؛ تاوان مسخره کردن واژه‌ی مقدسی همچون عشق.

هنوز آثار خنده‌های از سر خوشی‌اش در صورتش هویدا بود؛ آخر چه چیزی بهتر از اینکه بالاخره روزی که سال‌ها برای رسیدنش منتظر مانده بود، وجود داشت؟ زمان زیادی نداشت؛ رهان به زودی پیدایش می‌شد. باید زودتر با دخترکش صحبت می‌کرد. باید به او می‌گفت عاشق که شده است و عواقب این عاشقی چیست. زنگ در خانه‌شان را زد و منتظر ماند تا یسنای خواب‌آلود کورمال کورمال به سمت آیفون بیاید و با دیدن او پشت در خواب از سر و کلاهش بپرد.

– بله؟!

– منم یسنا خانوم، حسام.

– سلام. رهان نیستش.

– با رهان کاری ندارم، اومدم یه چیزایی به شما بگم. تا صبر کنیم رهان بیاد دیر میشه.

یسنا کمی این پا و آن پا کرد و در نهایت گفت:

– شرمنده آقا، فکر نمی‌کنم اجازه داشته باشم با...

میان حرفش پرید و گفت:

- یسنا خانوم خبرهای جدیدی از گذشته تون براتون آوردم؛ اگه رهان بیاد نمی‌ذاره بهتون بگما، بازم خود دانید.

یسنا پر از تردید به صورت جدی حسام از پشت آیفون خیره شد. باید در را باز می‌کرد؟ شاید او دلیل این رفتارهای عجیب رهان را می‌دانست.

حسام بی‌مقدمه گفت:

- حرفایی که دارم باهاتون یه جورایی به رفتارای سرد رهانم برمی‌گرده.

همین جمله کافی بود تا دخترک خط قرمزی را که رهان برایش گذاشته بود زیر پا بگذارد و اجازه دهد حسام ترسناکی را که رهان مدام از هم‌صحبتی با او نهی‌اش می‌کرد، به خانه‌شان راه دهد. حسام از اعتمادی که یسنا به او کرده بود، سرخوش‌تر شد و وارد آپارتمان شد. نگاه گذرایی به فضای غمگین و بی‌رنگ و روی خانه‌ی آن دو انداخت و رو به یسنای ایستاده کنار در گفت:

- چه قدر عوض شده این‌جا! دفعه‌ی قبل که اومدم نه خبری از فرش بود نه یه دختر عاشق و نگران.

یسنا بی‌طاقت بدون توجه به حرف او پرسید:

- گفتمی می‌دونی چرا رهان این قدر عجیب شده.

حسام لبخند تلخی به حال خراب دخترک که انگار چیزی جز رهان نمی‌شنید، زد و در جوابش به تکان دادن سرش اکتفا کرد و گفت:

- خیلی حرفا هست که باید بهت بگن، تا وقتی که دیر نشده؛ حرف‌هایی که مدام توی این سال‌ها قورتش دادم تا با عجله کردن همه‌ی نقشه‌هام رو خراب نکنه.

یسنا اخمی کرد و با جدیت پرسید:

- منظورت چیه؟

حسام نگاهش را از دخترک گرفت و به کتابخانه‌ی بزرگ رهان خیره شد و گفت:

- تا حالا فکر کردی پشت اون کتابخونه چیه؟

نگاه نگران بی‌تاب دخترک هم به کتابخانه تابیده شد؛ آن قدر ذهنش مشغول بود که هیچ‌گاه یادش نمانده بود از رهان بپرسد این کتابخانه‌ی عجیب وسط هال چه می‌کند و پشت آن چه چیزی است.

- مگه چیه؟

حسام پوزخندی به سادگی دخترک زد و گفت:

- شنیدن کی بود مانند دیدن، بیا بریم تا بهت نشون بدم.

یسنا ترسیده کمی در خود جمع شد و گفت:

- اون کتابخونه چه ربطی به حرفایی که می‌خواستی بهم بزنی داره؟

- ربط داره؛ یه جورایی میشه گفت علت همه‌ی رفتارای رهان اون چیزیه که پشت کتابخونه‌ست. بریم خودت می‌فهمی.

یسنا پرتدید به دست جلوآمده‌ی حسام چشم دوخت. شاید رفتن با او اصلا درست نبود. شاید بعدا پشیمان می‌شد؛ اما می‌رفت. بالاخره که یک روز باید راز کتابخانه فاش می‌شد؛ مطمئنا هم رها ن متفاوت این روزها آن شخص فاش‌کننده نبود.

حسام او را با قدرتش به آن طرف کتابخانه برد و سکوت کرد تا دخترک به خوبی فضای پشت کتابخانه را آنالیز کند. یک فضای تقریبا ده‌متری که از عکس دخترهای مختلف پر بود؛ طوری که تمام دیوارها سرتاسر پر از عکس بود، حتی با نخ هم تعداد زیادی عکس از سقف آویزان شده بود. یسنا گیج و گنگ به دختران درون عکس و جمله‌های بی‌معنی پشت عکسشان نگاه می‌کرد و هر چه بیشتر می‌نگریست گیج‌تر می‌شد. حسام سکوت را شکست و در حالی که به عکسی اشاره می‌کرد گفت:

- یسنا محمدی، درجه‌ی احساس نود؛ تنها، مورد مناسب.

نه خوشم اومد؛ خوب شناختت.

- اینا چیه؟

- اینکه عکس توئه، بقیه رو نمی‌شناسم.

- این عکسا این‌جا چیکار می‌کنن؟ ربطشون به رها ن چیه؟

حسام ابرویی بالا انداخت و گفت:

- خودت چی فکر می‌کنی؟

یسنا کلافه با کمی صدای بلند گفت:

- من هیچ فکری نمی‌کنم!

حسام پوزخندی زد و گفت:

- حق داری؛ اون قدر عاشق شدی که کور شدی.

- اگه نمی‌خوای حرف بزنی من رو از این جا ببر.

حسام پوزخندش را پررنگ‌تر کرد و گفت:

- نکنه می‌خوای بری بیرون و به روی خودت نیاری که چی این‌جا دیدی؟

یسنا سرش را پایین انداخت و حرفی نزد. حسام ادامه داد:

- تو هم مثل باباتی؛ احساساتی و بدبخت!

پدرش؟ محمد هم احساساتی بود؟ او که یک متجاوز بی‌رحم بود!

- یادته بهت گفتم بابات محمده؟ دروغ گفتم! محمد هیچ‌وقت دستشم به پریناز من نخورد. البته بی‌گناه بی‌گناه هم نبود، من ذهنش رو می‌خوندم. روزی صدبار با خودش برنامه می‌چید که... اما هر سری شوالیه‌ی پریناز جلوش در می‌اومد و اون رو ناکام می‌داشت.

یسنا با چشمان ریزشده به لب‌های حسام خیره شده بود؛ اصلا سر در نمی‌آورد او چه می‌گوید. شوالیه پریناز دیگر که بود؟

- توی سه ثانیه عاشقش شدم. اصلا همین که نگاهش گره خورد دلم هری ریخت پایین و تنم یخ بست. منی که می‌تونستم فکر دیگران رو بخونم، تمام فکر و ذکرم شده بود دختر موبلوندی که توی

یکی از خیابان‌های شیراز دیده بودم؛ دختر شیطون و مغروری که حتی یک نگاه هم بهم نمی‌انداخت. اون قدر بهم بی‌توجهی کرد، اون قدر آدم حسابم نکرد، اون قدر مغرورانه ازم رد شد که یه روز تصمیم گرفتم مجبورش کنم به رام شدن. با اینکه ریسک بود؛ با اینکه ممکن بود اشتباه کرده باشم و احساسم بهش عشق نباشه و نابود شم؛ با اینکه با به دنیا اومدن بچه‌مون توی دردسر نیفتادم و باز هم جونم در خطر بود؛ اما... چشمام رو روی همه‌چیز بستم و به همه‌چیز پشت پا زدم. ناپدید شدن یک‌باره‌ی محمد هم باعث شد همه فکر کنن پریناز با اون فرار کرده. پریناز رو با خودم بردم خونه که مثلاً بشه خانوم خونه‌ام و قبول کنه بشم مرد زندگیش. چه می‌خواست و چه نه، حتی قانون هم ما رو مجبور به ازدواج می‌کرد. حس می‌کردم خوشبخت‌ترین مرد جهانم. حس می‌کردم دیگه همه‌چیز به خوبی و خوشی تموم شده. پلیس هر چه قدر هم دنبال من و پری می‌گشت نمی‌تونست پیدامون کنه؛ چون من یه قدم از اونا جلوتر بودم و می‌تونستم ذهنشون رو بخونم؛ اما اشتباه می‌کردم.. پرینازم نه تنها مال من نشد، بلکه رهان هم وجود یه بچه‌ی نیمه‌معمولی توی شکم پریناز رو حس کرد و... از یه طرف فشار نفرین و تنفری از طرف پریناز، از یه طرف هم حرف‌های رهان که باید گزارش بدی پریناز عاشقته، باید بگی که بیان ببرنش! هرچی بهش می‌گفتم بابا پریناز از من متنفره؛ هرچی می‌گفتم تو که حسش رو درک می‌کنی، اون عاشق من نیست؛ می‌گفت من همه‌ی حس‌ها رو می‌فهمم جز عشق. می‌گفت هیچ راهی نداری مگه اینکه گزارش بدی.

از اون گفتن و از من نشنیدن. تا اینکه خودش رفت و گزارش داد پریناز من رو که تازه دو روز از زایمانش گذشته بود با زور بردن. نتونستم جلوشون رو بگیرم، زورم نمی‌رسید. هرچی به پای رهان افتادم تا کمکم کنه، هرچی اشک ریختم، هرچی ضجه زدم فایده‌ای نداشت. رهان آدم نبود، یه تیکه سنگ بود؛ خشک و بی‌احساس. پریناز من رو کشتن؛ اما اون که عاشق من نبود، خون اون که نمی‌تونست باعث بشه

من پیروز این ماموریت کوفتی باشم. خون اون که نمی‌تونست به من قدرت بی‌نهایتی بده که لایق ریاست به همه‌ی زبده‌ها بشم.

صدای رهان میان حرفش باعث شد یسنا از دنیای ترسناک و عجیبی که حسام تعریف می‌کرد بیرون آید و به او که انگار قاتل مادرش بود خیره شود:

– یسنا عزیزم حالت خوبه؟

نگاه سرد و یخی دخترک قلبش را به درد آورد؛ باعث شد با ناله بگوید:

– چرا این‌جوری نگاهم می‌کنی؟ منم رهان؛ همونی که...

حسام میان حرفش پرید و بی‌رحمانه گفت:

– همونی که مادرت رو کشت، همونی که خوشبختی خانواده‌ی کوچیکمون رو از بین برد.

رهان با تعجب تکرار کرد:

– مادرش؟

– چیه؟ نکنه جدی جدی باورت شده بود پسر من توی تصادف مرده و من نفهمیدم دوستت برای گرفتن

اطلاعات اومده باهام طرح رفاقت چیده. نکنه جدی جدی فکر می‌کردی من میرم و گذشته‌ی یسنا رو

برات پیدا می‌کنم؟ تو که این‌قدر ساده نبودی!

رهان ناباور به او و یسنا که حالا شباهت زیادی در چهره‌شان دیده می‌شد نگاه کرد. چرا آن‌قدر بچگانه به

حسامی که می‌دانست از او کینه به دل دارد اعتماد کرده بود؟ چه‌طور از جایی ضربه خورده بود که

مدتها بود تمام ضربه‌ها را متحمل می‌شد تا ضربه‌ای به آن نخورد؟ یسنا دختر حسام بود. چه‌طور با تمام ادعاهایش متوجه نشده بود؟

ناباور چندباری پشت سر هم تکرار کرد:

– چیکار کردی حسام؟ چیکار کردی حسام؟ چه‌طوری تونستی با دختری که ادعا می‌کنی دخترته این کار رو بکنی؟

حسام لبخند بدجنسی زد و با بی‌رحمی گفت:

– دختر؟ کدوم دختر؟ دختری که باعث و بانی تمام این بدبختیاست؟

رهان عصبی با حالتی تهاجمی گفت:

– تو خودت باعث همه‌ی اتفاقا بودی، تو زندگی پریناز و یسنا رو به گند کشیدی. تو...

فریاد حسام باعث شد جمله‌اش ناتمام بماند:

– من فقط می‌خواستم پریناز مال من بشه؛ خواسته‌ی زیادی بود؟

جوابش چه بود؟ جواب اوایی که خودش را به آن راه زده بود و چشمش را بر روی تمام نامردی‌هایی که در حق پریناز به اصطلاح معشوقه‌اش کرده بود بسته بود؟

– حسام هنوز هم حالت نی چه غلطی کردی!

حسام همچون دیوانگان گفت:

– آره حالیم نی، من مجنون حالیم نی... هیچی حالیم نی.

نگاه متاسف رهان باعث شد عصبی شود و نگاهی را از او بگیرد و به دخترکش که امروز عجیب ساکت بود خیره شود؛ دختری که ذهن مشوشش همراه ابهامات مختلف این سو و آن سو کشیده می شد: «حسام واقعا پدر من است؟ چه بلایی سر مادرم آمده؟ رهان او را کشته؟ رهان قاتل است؟ چه چیزی آن قدر او را ترسانده؟ خون مادرم چه طور می توانسته حسام را رئیس کند؟ دارم خواب می بینم نه؟ از همان کابوس های ترسناک همیشگی!»

حسام نگاه خیره اش را از او گرفت و در حالی که با یکی از عکس های آویزان شده از سقف ور می رفت، زیر لب زمزمه کرد:

- یسنا من پدر بدی برات نبودم. باور کن خیلی سعی کردم دوست داشته باشم؛ اما... اما نشد!

دوباره به دخترکش که چشمانش هر لحظه بیشتر بارانی می شد، نگاه کرد و ادامه داد:

- هر بار که بهت نگاه می کردم یاد پرینازی می افتادم که جسم خالی از خونس رو بهم تحویل داده بودن؛ پرینازی که مثل یه نوزاد معصوم به خواب رفته بود. پرینازی که روز به روز بیشتر دلتنگش می شدم و متنفرتر از دختری که باعث فهمیدن رهان شده بود. با همه ی این ها تا دوسالگیت پیشم بودی؛ اما خب می دونی یه بچه ی کوچیک تو دست و پا رو که علاقه ای هم بهش نداشتم نمی تونستم تا ابد با خودم بکشم این طرف و اون طرف، می تونستم؟ بالاخره صبر منم حدی داشت؛ تا کی می تونستم یادگار مرگ عزیزم رو نگه دارم؟ یه شب به خودم اومدم دیدم دستت رو گرفتم و آوردم دم خونه ی خان بابات. بارون شدید بود و تو هم مدام گریه می کردی. یه کاغذ تقریبا مچاله دادم دستت و بعد از درزدن رفتم گوشه ای پنهان شدم. رجب در رو باز کرد. وقتی تو رو با نامه ی توی دستت دم در دید، با تعجب نامه رو باز کرد و خوند؛ نامه ای که مثلا از طرف پریناز بود. هنوز خط به خط نامه ای رو که خودم نوشته بودم به یادمه: «بابا

شرمنده‌ام که ولتون کردم. رفتم که لکه‌ی ننگی برای خانواده‌مون نباشم. بابا محمد لیاقت بزرگ کردن یسنای من رو نداره، بچه‌م خیلی اذیت میشه. تو رو خدا اگه من رو دوست داری از بچه‌م محافظت کن.» رجب تو رو تو رو داخل برد. از اون به بعد دورادور هوات رو داشتم تا شدی یسنایی که می‌شد باهاش انتقام گرفت. وصل کردن تو و رهان کار زیاد سختی هم نبود. خونه‌ی کناریت رو که براش اجاره کردم، فقط باید صبر می‌کردم تا زمان خودش همه‌چیز رو حل کنه.

– ا... و... ن... شب... بارو... نی... ا... ون... کا... ب... وس... ت... تو...

حسام بی‌توجه به لکنت دخترک ترسیده‌ی روبرویش که انگار با بدبختی توانسته بود زبان باز کند و حرف بزند، شانه‌ای بالا انداخت و گفت:

– آره اون مرد وحشتناک من بودم، پدرت.

رهان درحالی که با نگرانی سر تا پای یسنای لرزان را می‌نگریست، با لحنی پر از حس نفرت رو به حسام گفت:

– اسم خودت رو نذار پدر؛ چه‌طور روت میشه خودت رو پدرش خطاب کنی؟

حسام پوزخندی زد و بلافاصله جواب داد:

– تو چی؟ تو روت میشه خودت رو مردش معرفی کنی؟ تویی که برای به دست آوردن ریاست بازیش دادی!

رهان پریشان از حال خراب یسنایش پر بغض گفت:

– من...

حسام همچون قاضی بی انصافی ادامه داد:

- تو حتی اون رو توی جشن هابط به عنوان همراهی که احتمال قربانی شدن داره با خودت آوردی. از همون روز اولی که یسنا رو آوردی توی این خونه به فکر رئیس شدن بودی مگه نه؟

بغض گلویش باعث شد نتواند از خود دفاعی کند و تنها بپرسد:

- چی رو می خوای ثابت کنی؟

حسام تابی به آن عکس آویزان شده داد و گفت:

- بی وفایتی رو! تا کی این دختر ساده باید دلش به عشق خیالی تو خوش باشه؟ بالاخره که باید بیدار بشه. فقط یک ساعت دیگه وقت داره.

یسنا گیج و گنگ به صورت به او نگاه می کرد. منظورش چه بود که فقط یک ساعت دیگه وقت دارد؟ مگر قرار بود چه اتفاقی بیفتد؟ ترسیده چنگی به لباسش زد و سعی کرد دست های لرزانش را مهار کند. حالا باید به چه کسی تکیه می کرد؟ رهانش که...

با لکنت سوالش را پرسید:

- چ... چ... را؟ یه... س... ساعت؟

حسام لبخند دندان نمایی زد؛ از همان لبخندهایی که دندان های بی نهایت سفیدش را به رخ می کشید:

- چون آقا رهان تونسته توی ماموریت موفق بشه و دختری رو پیدا کنه که با گوشت و پوست عاشقشه، دختری که با ریختن تمام خون بدنش توی ناحیه ی غربی اقیانوس اطلس شمالی خاصیت برمودا رو تا صد

هزارسال دیگه حذف می‌کنه و باعث میشه رهان قدرت نامحدودی بگیره؛ قدرتی که شامل قدرت همه‌ی ماست.

یسنا ترسیده به رهان شرمنده‌ای که سرش را به زیر انداخته بود، خیره شد. حسام راست می‌گفت؟ قرار بود بیایند و او را بکشند؟ همین بلا سر مادرش آمده بود؟ خواب بود دیگه، نه؟

– می‌خوام باهاش صحبت کنم.

حسام با پوزخند جواب او را که بیش از اندازه خسته و بی‌حال بود داد:

– خب صحبت کن، مگه من جلوت رو گرفتم؟

رهان پلک زد و با لحنی خشک و جدی گفت:

– تنها!

حسام لبی کج کرد و دوباره تابی به آن عکس که انگار اسباب‌بازی‌اش بود داد و بی‌خیال گفت:

– باشه حرف بزن؛ در کل که یک ساعت دیگه بیشتر وقت ندارین، این یک ساعت برای شما.

این را گفت و در چشم برهم‌زدنی آن دو را ترک کرد. یسنا با حال زار روی زمین خاکی و کثیف آن‌جا ولو شد. تحمل این حجم از وقایع گذشته آن هم به طور ناگهانی و بدون هیچ مقدمه‌ای کار ساده‌ای نبود، بود؟ دلش می‌خواست گوش‌هایش را ببندد و به زمان التماس کند تا بایستد. شاید با گذشت چندین سال می‌توانست این گذشته را قبول کند؛ گذشته‌ای که جنس اتفاقاتش بیشتر شبیه خیال بود تا واقعیت.

رهان قدمی جلو آمد و با ناله اسم یسنایش را صدا زد:

- یسنا...

همین صدای پرسوز کافی بود تا بغض دخترک بترکد و اشک‌هایش جاری شوند. رهان سراسیمه خود را به او نزدیک کرد و به سختی جلوی ریزش اشک‌هایش را گرفت.

- رهان چی کار کردی با زندگی من؟ چی کار کردی؟

نفسش بریده شد. دخترک حق داشت، او بد کرده بود؛ به او، به مادرش، شاید حتی به حسام. دستش را به گلویش که انگار طناب داری فشارش می‌داد، کشید و سعی کرد نفس بکشد؛ باید استوار می‌ماند. باید رهان منبسطه رفتار می‌کرد، وقت تنگ بود.

قدری که به خود مسلط شد، دستش را نوازشگونه روی گونه‌های یسنا کشید و اشک‌هایش را پاک کرد. الان که وقت گریه و زاری نبود؛ اکنون... اکنون وقت خداحافظی بود. چه قدر دلش می‌خواست حرف بزند. اولین بار بود که این‌گونه تشنه‌ی صحبت کردن از گذشته بود. حالا که دیگر زمانی برای حرف زدن نداشت، می‌خواست حرف بزند. همیشه آدم‌ها دیر متوجه می‌شدند؟ همیشه زمان قوی‌ترین موجود عالم بود؟ موجودی که می‌توانست آه ندامت حتی ماورائی‌ها را هم بلند کند! آهی از هدر دادن زمانی که داشتند؛ حرف‌هایی که باید می‌زدند؛ کارهایی که باید انجام می‌دادند. چه عاشقانه‌هایی بود که دلش می‌خواست برای دخترک صاحب قلبش بکند. افسوس که دیر بود؛ خیلی دیر!

صدای خفه‌اش را صاف کرد تا حرف‌هایی را که بیست سال در دل نیمه‌سنگی‌اش سنگینی می‌کرد، بگوید.

- یسنا من... من احمق بودم؛ احمقی که خیال می‌کرد عشق وجود ندارد. احمقی که حرصش می‌گرفت از اینکه حسام مدام ادعا کنه عاشقه. احمقی که خیال می‌کرد افسانه‌ها سرکاری‌ان و عاشق واقعی که خونس قدرت برمودا رو درست کرده دروغه و اگه ماها این کار رو نکنیم هیچ اتفاقی نمی‌افته و هیچ کدوم

نابود نمی‌شیم. احمقی که با تمام این خیالات باز رفت و گزارش داد که حسام یکی رو پیدا کرده. نمی‌دونم، شاید هم دلم می‌خواست این ماموریت کوفتی زودتر تموم شه؛ حتی به قیمت موفقیت حسام. خسته شده بودم از اینکه توی دنیای سرد و پوچ آدمای معمولی بودم. از اینکه باید خودم رو عین اونا نشون می‌دادم و حتی برای رفت و آمد هم باید این همه عذاب بکشم. پیش خودم می‌گفتم حالا اگه بر فرض محال عشقی وجود داشته باشه و حسام بهش رسیده، گزارش بدم که خلاص شیم از این دنیای مسخره. به خداوندی خدا حتی فکر نمی‌کردم که اگه درست نبود، خون این دختر بی‌گناه چی میشه. من خودخواه بودم؛ یه خودخواه احمق که برای راحت شدن از زندانی که توی دنیای شما براش ساخته بودن مجبور بود سیاه باشه؛ مجبور بود بی‌احساس باشه؛ مجبور بود... من لیاقت دختر معصوم و پاکی مثل تو رو ندارم یسنا.

قطره‌ی سمج اشکی بالاخره راه گونه‌های مرد ماورائی یسنا را پیدا کرد و بیرون لغزید. یسنا با دیدن اشک مرد مغروری که روزی قسم می‌خورد این مرد هیچ‌گاه خم نمی‌شود و هیچ‌گاه کم نمی‌آورد و همیشه همچون کوهی استوار می‌ماند، لرزید. از بی‌دفاعی یارش لرزید؛ از اینکه رهان صادقانه اعتراف می‌کرد تکه‌ای از سیاهی ستم است؛ اما دلش همچون اشک چشم پاک و زلال بود لرزید. عشق او را بدجور زمین زده بود؛ آن قدر که تمام گرد و خاک‌های دل خاکستری‌اش را تکانده بود و او را رهان یسنا کرده بود. حال نوبت دخترک بود که اشک آدم سنگی‌اش را که نرم‌تر از صورت نوزاد بود، پاک کند. نوبت او بود که پرسوز نگاهش کند و نفسش بریده شود.

رهان دست یسنا را که هنوز روی گونه‌اش بود، گرفت و در چشمان یشمی او خیره گفت:

– دیگه تمومش می‌کنم این بدی رو، نمی‌ذارم یه خار توی پات بره. تو عمر منی، جون منی عشق منی!

یسنا در سکوت مات و مبهوت به او خیره شده بود. الان جا داشت که در آسمان‌ها سیر کند؛ پس چرا دلش هوای گریه داشت؟ چرا دلش می‌گفت این حرف‌ها مقدمه‌ای برای خداحافظی است؟

– من رو ببخش یسنا، ببخش که عاشق کسی شدم که لایقت نبود، ببخش که سیاه بودم.

دخترک به حق‌ها افتاد. می‌شد به گذشته برگردد؟ همین یک هفته‌ی قبل هم کافی بود؛ همین که یک‌بار دیگر، فقط یک‌بار دیگر فرصت عاشقی داشت؛ همین که دوباره عاشق رهان مهربانش می‌شد، همین که بار دیگر می‌بوسیدش، همین که روزی هزاربار به او می‌گفت عاشقانه دوستت دارم کافی بود.

رهان کمی خود را جلو کشید و یسنایش را در آغوش کشید. چشمانش را بست و در عطر یاس او غرق شد و در گوشش نجوا کرد:

– یادت نره خیلی می‌خوامت!

چشمش را که باز کرد، روی تخت اتاقی بود. سراسیمه در جا نیم‌خیز شد و صدا زد:

– رهان...

ترسیده به در و دیوار اتاق نگاه کرد. این‌جا... این‌جا که اتاق خودش در شیراز بود. چشمش به برگه‌ی روی عسلی کنار تخت خورد. بازش کرد: «صباح به خیر خوشگل‌ترین دخترخاله‌ی دنیا.»

ترسیده برگه را روی تخت انداخت و از جا بلند شد:

– رهان... رهان کجایی؟ رهان؟

نگاهش به میز تحریر بزرگش که پس از کنکور فروخته بود افتاد. این را از کجا آورده بودند! از خاله پری که همیشه می‌خواست همه‌ی آثار حضور او را در خانه پاک کند، خرید دوباره‌ی این میز بعید بود! عجیب‌تر از میز، کتاب‌های در هم و برهم کنکوری بود که روی آن رها شده بودند. با تعجب جلو رفت و یکی از کتاب‌ها را برداشت. بدون شک این کتاب، کتاب او بود. آخر او بود که اول کتاب‌هایش تاریخ خرید را با خودکار مشکی می‌نوشت. او بود که سوال‌های مهم و سخت را با رنگ‌کردن مشخص می‌کرد. گیج و ترسیده کتاب را روی میز گذاشت و از اتاق بیرون رفت. درحالی که پوست لبش را با دندان می‌کند آرام گفت:

- رهان این جایی؟

- صبحت به‌خیر دختر خانوم.

چشمانش از شنیدن صدایی که درست از پشت سرش می‌آمد، درشت شد و قلبش ضربان گرفت. بی‌درنگ برگشت. باور نمی‌کرد؛ اصلاً باور نمی‌کرد! خان‌بابایش درست پشت سرش بود؛ با همان شلوار راحتی بالاآمده که بیشتر عرق‌گیر سفیدش را پوشانده بود، با همان لبخند پرننگ به پهنای صورت گندمی‌اش، با همان تسبیح در دست که همیشه یاور ذکرهای زیر لبش بود؛ با همان دست‌های لرزان و صدای خواستنی. بیش از این نتوانست دست‌دست کند، به سمت خان‌بابای مهربانش پرواز کرد و او را سخت در آغوش کشید. آن‌قدر دلتنگ بود، آن‌قدر ترسیده و بی‌کس بود، آن‌قدر محتاج این آغوش پدرانه بود که زمان و مکان را فراموش کرد و در آغوش مردی که نبونش همچون کابوس وحشتناکی بود و از یادآوری ثانیه‌ای از آن اشک در چشمان یشمی دخترک حلقه می‌بست، حل شد.

- خان بابا می‌دونستم، می‌دونستم من رو به این راحتیا ول نمی‌کنی و بری. می‌دونستم که تو نامرد نیستی و همیشه‌ی همیشه هوام رو داری. کجا بودی خان‌بابام؟ می‌دونی من چی کشیدم؟ می‌دونی چیا شنیدم؟ می‌دونی بدون تو...

پرویزخان آغوشش را تنگ‌تر کرد و بـوسه‌ی پرمحبتی روی موهای دخترکش کاشت و در گوشش گفت:

- آروم دختر بابا... آروم من این‌جام. خواب دیدی بابا، چیزی نیست.

یسنا بی‌توجه به حرف‌های خان‌بابا اشک می‌ریخت و گله می‌کرد؛ آن‌قدر گفت و گریه کرد تا آرام شد. وقتی از آغوش خان‌بابا بیرون آمد، تازه متوجه‌ی پیمانی که مدت‌ها بود پشتش ایستاده بود و با نگرانی به او و خان‌بابا خیره شده بود شد. اخم‌هایش را در هم کشید و با لحنی که سعی داشت آثاری از تعجبش در آن نباشد گفت:

- تو چه‌طور این‌جایی؟ چه‌طور تونستی به این سرعت از تهران بیای؟

ابروهای پیمان ناخودآگاه بالا پرید؛ این دخترک چه می‌گفت؟ شوخی جدیدش بود؟

- تهران چیه؟ من از عید پارسال که با مامان اینا رفتیم تهران دیگه تهران نرفتم. خواب‌نما شدی؟

یسنا پوزخندی به او زد؛ این پسر عجب دروغگوی قهاری شده بود! خودش او را صبح دیده بود که وارد واحد روبرویی می‌شد.

- گل بابا این‌قدر تا صبح برای درس‌خوندن بیدار نمون، این همه فشار تو رو از پا میندازه‌ها.

یسنا سردرگم همچون بچه‌ای که کتابش را گم کرده به در و دیوار نگاه می‌کرد و به خان‌بابایی که اصرار داشت بگوید خواب‌های پریشانی که دیده است نتیجه‌ی زیاد بیدارماندن و فشار آوردن بر خود است، بی‌توجه بود. پرویز خان که نگاه نگران و آشفته‌ی دخترکش را بر در و دیوار خانه دید، رو به او گفت:

– یسنا گوش میدی من چی میگم؟

یسنا گیج نگاهش را از فضای خانه گرفته گفت:

– ها؟

پرویز خان دانه‌ی از تسبیحش را عوض کرد و با لبخند به گیجی دخترکش گفت:

– حالت خوبه بابا؟

یسنا با نگاه به چشمان به رنگ قهوه‌ی خان‌بابا کمی آرام شد. با استرس و ترس که چیزی درست نمی‌شد؛ باید به دنبال چاره می‌بود. حتما رهان در تهران خیلی اذیت می‌شد. باید به تهران برمی‌گشت، نباید رهان را در این شرایط تنها می‌گذاشت. چه‌طور توانسته بود با خیال راحت بخوابد؛ در حالی که رهانش در شرایط سختی به سر می‌برد؟ اصلاً چه‌طور رهان او را به تهران آورده بود و رفته بود که او متوجه نشده بود؟

رو به خان‌بابای مهربانش که همچنان با لبخند به او و کلافگی‌اش خیره بود، با لحنی پراسترس گفت:

– خان‌بابا من باید برگردم تهران، اون‌جا بهم نیاز دارن.

به جای پرویز خان پیمان بود که جوابش را داد:

- چی میگی یسنا؟ تهران چیه؟ کی بهت نیاز داره؟

عجب! پیمان چه طور می توانست آن قدر خود را بی اطلاع از همه چیز نشان دهد و طوری وانمود کند که انگار رهانی را نمی شناسد و نمی داند رهانش در تهران منتظر اوست.

- خودت رو زدی به اون راه نه؟

پیمان با تعجب جواب داد:

- کدوم راه؟ چی میگی بابا، من نمی فهمم واقعا!

عصبی دندان هایش را روی هم سابید. پیمان دیگر شورش را درآورده بود! اصلا به درک، او چه کاره بود که خودش را انداخته بود وسط؟

- خان بابا تو رو خدا... من باید هرچی زودتر برم تهران!

- چرا بابا؟ چی اتفاقی افتاده مگه؟

- خان بابا به خدا وقت توضیح دادن ندارم، فقط می تونم بگم که یکی که تو نبود شما همه جوهره هوام رو داشت الان توی دردرس افتاده و من باید برم پیشش.

پرویز خان با تعجب تکرار کرد:

- نبود من؟

صدای خنده ی بلند و از ته دل پیمان سر هر دوی آن دو را به سمت خود برگرداند. پیمان به سختی خنده اش را مهار کرد و گفت:

– حق با خان باباست؛ درس خوندن روت فشار آورده.

پرویز چشم‌غره‌ای به پیمان زد و رو به دخترکش که حال چندان خوبی نداشت گفت:

– یسناجان بابا من همیشه پیشت بودم، خواب دیدی بابا؛ خواب!

خواب دیده بود؟ مگر می‌شد؟ نه امکان نداشت!

– من خواب ندیدم خان بابا، مطمئنم که خواب ندیدم. رهان به من احتیاج داره، باید برم پیشش. تو رو

خدا من رو ببرین تهران. تو رو خدا!

پیمان با اخم‌های در هم به دنبال یسنا از تاکسی پیاده شد؛ اصلاً نمی‌فهمید که خان بابا چرا آن‌قدر گوش به حرف این دختر است. همین که با التماس و اصرار می‌خواست به سراغ پسری برود که در خواب دیده، باید او را راهی می‌کرد؟ کارش اصلاً منطقی نبود! طوری رفتار می‌کرد که انگار از او می‌ترسد و برای نگاه‌داشتنش هر چه می‌گوید به جان می‌خرد. اصلاً چه معنی می‌داد یسنا خواب پسر دیگری را ببیند و به دنبال خوابش تا خود تهران بیاید؟ عجیب شده بود نه؟ عجیب‌تر از همه‌ی رفتارهایش، واکنشش به تاریخی بود که گوینده‌ی رادیوی تاکسی گفته بود؛ چنان هینی کشیده بود که انگار شخصی در خلوتش بدون درزدن وارد شده و او را دید زده است!

نالان و عصبی گفت:

– کجا میری آخه؟

یسنا همچون مسخ‌شدگان جواب داد:

- انتهای کوچه پلاک ۵۵.

پیمان غرولندکنان گفت:

- خب با تاکسی می‌رفتیم دیگه.

راست می‌گفت! مگر این اخبار رادیو هوش و حواس برایش گذاشته بود؟ پوفی کشید و همان‌طور که به گام‌هایش سرعت می‌داد، لبش را به دندان گرفت؛ لب بیچاره‌ای که دیگر پوستی برای کندن نداشت. به آپارتمان نما آجری‌شان رسید. نفسی تازه کرد و زنگ را فشرد؛ یک‌بار، دوبار، سه‌بار... دست آخر زن میانسالی آیفون را با شکایت برداشت:

- سوخت خانم، سوخت!

- سلام با آقای زبده کار داشتم.

- زبده دیگه کیه خانم؟ اشتباه اومدین.

- رهان زبده، خونه‌شون این‌جا بوده تا دیروز. نه یعنی...

خودش هم گیج شد؛ چه‌طور رهان تا دیروز این‌جا زندگی می‌کرده درحالی که تاریخی که مرد گوینده گفته بود حداقل یک سال و نیم از دیروز عقب‌تر بود؟ صدای شاکی خانوم ناشناس خط بطلانی بر تفکراتش کشید:

- چی چی رو تا دیروز این‌جا بوده، ما نزدیک دوساله که این‌جااییم.

قدمی عقب آمد. ممکن بود خانه را اشتباه آمده باشد؟ چه اتفاقی افتاده بود؟

- تمومش کن یسنا، این مسخره بازیا چیه درآوردی؟ همه‌ی این فیلما به خاطر اون شکلات کوفتیه مگه نه؟ می‌خوای از دماغم در بیاری؟ بابا من که گفتم غلط کردم. آخه از کجا می‌دونستم اون شکلات کوفتی یادگار استاد عزیزتر از جانت رو نمی‌خوای تا ابد بخوریش؟

نگاه گنگش به پیمان کشیده شد. این پسر خاله‌ی دیوانه شده چه می‌گفت؟ در حالی که هنوز تحت تاثیر حرف‌های آن خانم میانسال بی‌اعصاب بود، گفت:

- ممکنه زمان به عقب برگشته بشه؟

حدسش زیاد هم غیرقابل باور نبود؛ رفتار عجیب پیمان، حضور خان بابای عزیزتر از جانش در خانه، حتی رنگ و بوی شیراز؛ همه و همه درست همان‌هایی بود که قبل از دیدن رهان دیده و شناخته بود. قبل از دیدن رهان؟ یعنی اکنون... اکنون رهانش را نداشت؟ او که هنوز به او نگفته بود به حرمت عشقشان او را می‌بخشد. نگفته بود که... که هنوز هم دوستش دارد. باز هم رهان خودخواهی کرده بود و بدون پرسیدن نظر، خودش تصمیم گرفته بود؟ باید پیدایش می‌کرد و حسابش را می‌رسید. او کجا بود؟ رهانش در یک سال و نیم قبل از دیدار آخر چه می‌کرد و کجا می‌رفت؟ علی، علی می‌دانست او کجاست. باید به خانه‌ی علی می‌رفت و آدرس رهان را از او می‌گرفت. یک‌بار بیشتر به خانه‌ی آن هم با عطیه به خاطر تولدش نرفته بود و آدرسش را به درستی به یاد نداشت؛ اما شاید چشمی می‌توانست پیدایش کند. باید تا کسی می‌گرفت.

پیمان خسته و کلافه به دختر خاله‌ی تغییر یافته‌اش خیره شده بود. راستش کمی از او و نگاه‌های سردش می‌ترسید؛ انگار واقعا این یسنا، آن یسنای دیروز نبود. وقتی اطمینان را در چشمانش دید، نالان گفت:

- یسنا جون من بیا برگردیم. به خدا درست نیست با دل من این جوری کنی و رک و راست بگی که دنبال پسر رویاهات می گردی.

یسنا بدون اینکه به او نگاهی بیندازد، به سمت خیابان اصلی به راه افتاد و در همان حال گفت:

- من هنوز گمشدهم رو پیدا نکردم که بخوام برگردم، تو خسته شدی برگرد.

پیمانی اخمی کرد و عصبی گفت:

- همینم مونده تو رو تو ی این شهر درندشت تنهات بذارم.

یسنا پوزخندی زد و سعی کرد تمسخر چهره اش را مخفی کند. آخر خنده دار بود؛ پیمانی دم از غیرت می زد که زمانی که واقعا محتاج حمایتش بود و با چشمان به خون نشسته اش التماسش می کرد که او را با رهان هیولاشده تنها نگذارد، او را در این شهر درندشت رها کرده بود و رفته بود. پیمان مرد نبود؛ تنها گاهی آن هم گاهی، لباس مردان را به تن می کرد. این را دیگر به خوبی می دانست.

تاکسی گرفت و با آدرس دست و پا شکسته ای که به یاد داشت، حدود دو سه ساعتی در خیابان ها چرخیدند و چرخیدند تا بالاخره وارد کوچه ای آن ها شدند. یسنا با لبخند از ماشین زردرنگ تاکسی پیاده شد و با امید پیدا کردن رهان و علی پا در کوچه گذاشت. درست به خاطر نداشت خانه ای آن ها پلاک چند است، فقط می دانست همان اوایل کوچه باید پیدایش کند. با تردید به خانه ای نیمه ساخته شده ی روبرویش نگاه کرد. درخت بلند انجیری که از درون حیاط بیرون آمده بود، انگار یکی از درختان زیبای خانه ی علی بود. آن شب که با عطیه آمده بود هم چشمش به این درخت بلند خورده بود؛ اما زیاد توجهی نکرده بود. نمای ساختمان هم درست همان نمایی بود که تصویر گنگی از آن به خاطر داشت. این هم از تنها شانسش برای پیدا کردن رهان. یک خانه ی نیم ساخته که همان طور به حال خود رها شده بود و نه کارگری و نه

حتی یک رهگذر آگاه اطرافش نبود. کلافه نفسش را همچون آه بیرون فرستاد. علی نبود که رهانی را از او طلب کند. نه این طور نمی شد؛ باید خود رهان را پیدا می کرد؛ اما از کجا؟ آن خانه ی پر از کثافت و قمارباز. ممکن بود رهانش آن جا باشد؟ حتما آن جا می توانست ردی از او بیابد. سرش را که همچون کوهی سنگینی می کرد، در دست گرفت و قدری فکر کرد؛ بلکه آدرس آن مخروبه ی وحشتناک را به یاد آورد. دیوانه شده بود دیگر! توقعی بیش از این نمی شد از او داشت.

تا به حال شده شخصی را گم کنید؟ شده ذهنتان مدام برای پیدا کردن آن شخص نظریه دهد و بدون هیچ فکر یا فوت وقت به دنبال آن نظریه بدوید؟ دخترک هم دقیقا چنین وضعیتی داشت؛ با اینکه به طور منطقی رفتن به آن مخروبه ی وحشتناک که با حضور رهان هم ترسناک بود درست نبود؛ اما او همچون کودکی که برای پیدا کردن مادرش به دنبال هر خانم چادری سرازیر می شود، به سمت آن مخروبه ی ترسناک پر کشید. بدون اینکه حتی متوجه ی غرولندها و چشم غره های پیمانی شود که همچون آدامس بادکنکی به خود باد کرده و به اصطلاح خود را برای او گرفته بود. هرچند اگر او را می دید، اگر حال خراب و اعصاب داغان او را درک می کرد هم برایش زیاد فرق نداشت.

هر چه به دنبال آن خانه ی مخروبه گشت، آن را پیدا نکرد. تقصیری هم نداشت؛ آن شب رهان آن قدر کوچه پس کوچه آمده بود و او را ترسانده بود که به طور کل خاطره ی آن شب نحس را از ذهنش پاک کرده بود. هوا کم کم تاریک شد. درمانده به کوچه های ناشناس این شهر غریب نگاه می کرد؛ کوچه هایی که انگار رهانش را بلعیده بود و او را برای همیشه پنهان کرده بود. باد سردی که بر صورتش خورد، اشک هایش را سرازیر کرد. آخر عادت داشت در سرما لباس گرم با خود نیاورد و کت چرم رهان را صاحب شود؛ اما اکنون... صدای خرت خرت پاهای پیمان تازه او را متوجه حضورش کرد. به سمتش که برگشت،

یک جفت چشم عسلی خشمگین دید که تفاوت چندان با چشمان گاو رم کرده‌ای نداشت! لبش را به دندان گرفت تا از عصبانیت پیمان مثلاً مرد خنده‌اش نگیرد.

- این قیافه دیگه چیه؟ طوری نگام می‌کنی انگار من اجبارت کردم دنبالم بیای.

با گفتن این جمله پیمان همچون زودپزی قدیمی کوکب هنگام تخلیه‌ی بخار به فیس‌فیس افتاد. صورت برآشفته‌اش نشان می‌داد جوش آورده و هر لحظه ممکن است بترکد.

- نمی‌خوای تمومش کنی نه؟ می‌خوای تا ابد دنبال خوابی که دیدی بدویی؟

خواب! باز هم این جمله‌ی تکراری! چندمین بار بود که این جمله را می‌شنید؟ چه‌طور ممکن بود او خواب دیده باشد؟ مگر در خواب هم می‌شد عاشقی کرد؟ می‌شد دل بست؟ مگر می‌شد...؟ نکند... نکند جدی جدی... نکند او... نه امکان نداشت، امکان نداشت! هنوز گرمای نفس‌های تابدار رهان را هنگامی که با عشق در گوشش نجوا می‌کرد: «خیلی می‌خوامت»، حس می‌کرد. هنوز شوری اشکی که برای جمله به جمله از حرف‌های سوزناک رهان ریخته بود زیر زبانش بود. هنوز گرمای آن قطره اشک بی‌هوا را که از چشمان سیاه مردش چکیده بود به یاد داشت. هنوز عطر تن رهانش را در این شهر بزرگ حس می‌کرد. رهانش درست زیر همین آسمان قرار داشت؛ همین شهر، در همین کوچه پس‌کوچه‌های تاریک رهانش بود، عشقش بود، مردش بود. نه، او خواب ندیده بود.

همان‌طور که روی میز تحریرش نشسته بود و به آهنگ غمگینی که روزها با آن برای دوری از پیمان مثلاً مرد خون‌گریه کرده بود گوش می‌سپرد، نفسش را همچون آه سوزنده‌ای بیرون داد. هیچ‌گاه فکرش را هم نمی‌کرد روزی بیاید که با گذشت ثانیه به ثانیه‌ای یقینش نسبت به اینکه رهان و عشقش چیزی جز خواب نبوده بیشتر شود. دست خودش نبود؛ صد روز از ناگهانی بیدارشدنش در شیراز می‌گذشت و در

این صدروز کوچک ترین خبری از رهان نداشت. صدروزی که تک تک ثانیه هایش همچون سال ها طول کشیده بود.

«باز دوباره بارون رو تن خیابون

قطره قطره حالم رو هوایی می کنه

این دل پریشون این چشای گریون

روز و شب شکایت از جدایی می کنه

کاش یکی می اومد سر به خونه می زد

تا نشونیت رو بده به من

گریه داره دنیا وقتی نیستی

این جا لاقل بیا به خواب من

بی تو زندگی چه مبهمه

اولین نگاهتو یادمه

سوز آخرین نگاه تو

می سوزونه خاطراتمو

بی تو زندگی چه مبهمه

اولین نگاهت رو یادمه

سوز آخرین نگاه تو

می سوزونه خاطراتمو

خونه بی قراره دوری از تو داره

عاشق چشاتو می کشه

گرم روزگاری که خبر نداری

حال عاشقت چه ناخوشه

این جا چشم به راحت با غم نگاهت

من چه جووری زندگی کنم

وقتی تو نباشی

وقتی بی وفا شی جونمو فدای کی کنم

بی تو زندگی چه مبهمه

اولین نگاهتو یادمه

سوز آخرین نگاه تو

می سوزونه خاطراتمو

بی تو زندگی چه مبهمه

اولین نگاهت رو یادمه

سوز آخرین نگاه تو

می سوزونه خاطراتمو»

«مصطفی یگانه - باز دوباره بارون»

روی برگه‌ی سفید روبرویش که کم و بیش قطره‌های درشت اشک دیده می‌شد، شروع به نوشتن صدمین نامه برای مردش کرد؛ مردی که به قول خان بابایش حتی اگر رویا نبود، بی‌وفا و ترسو بود که خود را از او پنهان کرده بود: «سلام مرد ماورائی من. بی‌وفا رفتی حاجی حاجی مکه؟ نمیگی من بدون تو دق می‌کنم؟ آخه چه‌طوری دلت اومده بری و پشت سرتم نگاه نکنی؛ در حالی که می‌دونی من دارم پشت سرت از تنهایی و دلتنگی کمر خم می‌کنم؟ رهان هیچ می‌دونی چه قدر دلم برات تنگ شده؟ برای بداخلاقیات، اخم‌کردنات، شوخی‌کردن‌های بی‌مزه‌ت، حتی برای حرص‌خوردنات برای غذا خوردنم. خیالت راحت، غذا می‌خورم؛ یعنی به زور خان بابام که شده چند تا لقمه میدم پایین. آخه خودت که می‌دونی دیگه دلم نمیاد رو حرف خان بابام حرفی بزنم. وقتی بهم گفت گشتن توی تهران بسه، گفتم چشم! با اینکه دلم می‌گفت نه، من تا وقتی رهانم رو پیدا نکنم پام رو از این شهر بیرون نمی‌ذارم؛ اما گفتم چشم و برگشتم شیراز.»

با شنیدن صدای موبایلش خودکار آبی‌اش را رها کرد و موبایلش را برداشت. باز هم پیمان بود؛ خرمگس همه‌ی درد دل کردن‌هایش با رهان. پوفی کشید و موبایل را به سر جای اولش برگرداند و دوباره نوشتن را از سر گرفت: «رهانم خیالت راحت، من در نبود تو هیچ‌وقت... هیچ‌وقت دوباره به سمت پیمان نمی‌رم و

طبق حرفی که زدم اون قدر منتظرت می‌مونم تا برگردی. حتی... حتی اگه این انتظار به قیمت تموم شدن عمرم باشه! آخه می‌دونی من که هنوز بهت نگفتم چه قدر می‌خوامت، بهت نگفتم که تو تنها مرد خاکستری عمری که از همه‌ی مردای سیاه یا سفید زندگیم صادق تر و مهربون‌تری.

بار دیگر موبایلش زنگ خورد؛ این بار لعنتی فرستاد و شاکی به شماره‌ی پیمان خیره شد. چرا این پیمان دست از سر او بر نمی‌داشت؟ در این صد روز کم او را کوبانده بود؟ او که خودش هم می‌دانست پریچهر اول و آخر مجبورش می‌کند با ریحانه ازدواج کند؛ نمی‌خواست این بچه‌بازی را تمام کند؟

تماس را جواب داد تا با گفتن ناسزایی پیمان بالاخره دست از سر او بردارد. همین که گوشی را دم گوشش گذاشت، صدای پیمان را شنید که سریع گفت:

– بیا دم خاطره‌هامون کارت دادم.

بعد از آن هم صدای پشت سر هم بوق‌های اعصاب خوردکن. پوزخندی عصبی زد و از روی صندلی بلند شد و پشت پنجره‌ی اتاق رفت. پیمان کنار درختی که از کودکی کنارش با هم بازی می‌کردند ایستاده بود و منتظر به در چشم دوخته بود. پوزخندش پررنگ‌تر شد. این پیمان کلا در یک فاز دیگر به سر می‌برد! انگار اصلاً متوجه‌ی بی‌محلی‌ها و سرد بودن‌های او نمی‌شد. شاید هم می‌شد؛ اما خودش را به آن راه می‌زد.

سر جایش برگشت و دوباره آهنگ را پلی کرد و در خاطرات گذشته‌اش یا به عبارتی آینده‌اش خود را غرق کرد؛ خاطراتی که انگار تنها سرنخی برای پیدا کردن رهان زنده بودند. در این میان گاهی به یاد پیمانی می‌افتاد که فارغ از حال و هوای او، دستور داده بود بیاید کنار خاطره‌هایشان. با یادآوری پیمان و جمله‌ای که گفته بود، به یاد جمله‌ی ترسناکی که مهلقا گفته بود افتاد. همان جمله‌ی بی‌معنی که در

شمال گفته بود: «در اوج تنهایی برو سراغ خاطرات، کلید همه چیز آن جاست.» با ضرب از جا بلند شد؛ طوری که صندلی که رویش نشسته بود، با صدای بدی زمین خورد. به سرعت به سمت حیاط رفت. اصلاً متوجهی اطرافیان و نگاه‌های ترسیده و متعجبشان نمی‌شد؛ تنها یک چیز را می‌دید و یک ردپا از رهانش می‌خواست که دنبالش کند، همین!

پیمان با دیدن او که سراسیمه از خانه خارج می‌شد، لبخند جذابی زد و پیش خود فکر کرد خدا را شکر دوباره برای یسنا مهم شده‌ام که این‌گونه به‌خاطر دیر آمدنش می‌دود. وقتی یسنا به او رسید و با بی‌توجهی او را از پای درخت کنار زد، چشمانش درشت شد، اخم‌هایش در هم رفته و گفت:

- چیکار می‌کنی؟

اما یسنا اصلاً صدای او را نمی‌شنید که بخواهد جوابی دهد. باز هم ذهنش از اطلاعات خالی شده بود و فقط دنبال اثری از رهانش می‌گشت تا به عقلی که چند روزی بود سر ناسازگاری با دل او داشت ثابت کند وجود رهان ماورائی که دیده بود تنها در رویا محقق نمی‌شود. خاک پای درخت را با دست کنار زد و شروع به کندن گودال کوچکی زیر درخت نمود. مهم نبود که خاک کثیف و نمداری که به‌خاطر آبپاشی رجب نرم شده بود زیر ناخن‌های سفید و بلندش رود، مهم نبود پیمان مرتب با صدای نسبتاً بلند از او می‌خواهد از روی خاک بلند شود و این دیوانه‌بازی‌ها را تمام کند؛ حتی نگاه‌های پر از ترحم فهیمه که حس می‌کرد او دیوانه شده بود هم مهم نبود؛ فقط و فقط مهم دل عاشقش بود که بدجور هوای رهانش را کرده بود.

کمی که گشت، جعبه‌ی چوبی کوچکی را پیدا کرد. لبخند شادی روی لب‌هایش نشست و جعبه را در مقابل چشمان از تعجب بیرون‌زده‌ی پیمان بیرون کشید و بدون فوت وقت بازش کرد.

جعبه حاوی یک نامه و یک فلش بود. نامه را برداشت. همین که آمد بازش کند، متوجهی سنگینی نگاه شخصی شد. سرش را که بالا آورد، پیمان با چشمان درشت به او و جعبه‌ی در دستش نگاه می‌کرد. پوزخندی به او و تعجبش زد؛ پوزخندی به تلخی تمام حرف‌های او در این صد روز. چشمان بی تفاوتش انگار می‌خواستند بگویند: «آهان دیدی اونی که خواب بوده تو بودی نه من؟!»

پیمان بدون توجه به نگاه دخترک سراسیمه پرسید:

– این دیگه چیه؟

یسنا ابرویی بالا انداخت؛ کاش آن قدر بی‌رحم بود که در چشمان پر از تعجب پیمان زل می‌زد و می‌گفت: «مگه به تو هم ربطی داره؟»

از جا برخاست و کمی خود را تکاند؛ اما از کی تا به حال گل با تکاندن پاک می‌شد؟ از مقابل چشمان پرسوال پیمان به اتاقش رفت تا نامه را در تنهایی باز کند و بفهمد جواب آن همه‌چیزی که مهلقا می‌گفت چیست.

روی تختش نشست و دوباره نامه را در دست گرفت و بازش کرد. نامه به خط رهان نبود. با دل به خون نشسته و بی‌تاب شروع به خواندن نامه نمود:

– سلام یسنای مهربون رهان.

امیدوارم حالت مثل حال خراب من نباشه و فارغ از همه‌چیز همون طوری که رهان می‌خواست دوباره به زندگی عادیت برگشته باشی. می‌دونم بی‌تابی و می‌خوای هر چه سریع‌تر بگم چه اتفاقی افتاد، پس مقدمه‌چینی نمی‌کنم و میرم سر اصل مطلب.

یه روز بی توجه به حال رهان و تو داشتیم توی خونه‌م برای خودم استراحت می‌کردم. یهو رهان تو اتاق ظاهر شد. اولش فکر کردم برای پرسیدن حال و احوال‌مه که اومده سراغم؛ اما وقتی حال خرابش رو دیدم سریع فهمیدم موضوع یه چیز دیگه‌ست. با هزار زحمت از زیر زبونش کشیدم که تو عاشقش شدی و حسام فهمیده و گزارش داده. اون قدر برای اومدن پیش تو عجله داشت که مجالی برای حرف‌زدن باهاش نداشتم. دل تو دلش نبود؛ این رو می‌شد از عرق سرد روی پیشونیش و تکون‌های عصبی پاهاش به راحتی فهمید. حق هم داشت؛ راهی برای فرار کردن نبود. تو توی جشن هابطم شرکت کرده بودی و اسمت توی لیست افرادی که احتمال قربانی شدن دارن بود. رئیس خیلی راحت از طریق بو و صدایی که بچه‌ها توی جشن ثبت کرده بودند می‌تونست پیدات کنه. وقتی با اصرار بهم گفت فایل صوتی رو که برام می‌فرسته ببرم به یک سال و نیم قبل یخ زدم. باورم نمی‌شد که رهان بخواد زندگی بی‌نهایت خودش رو به‌خاطر زنده‌موندن توی معمولی هدر بده. خودم رو زدم به اون راه و ازش پرسیدم: «می‌خوای چیکار کنی؟» جوابم یه لبخند تلخ بود و نگاهی که رنگ و بوی آخرین نگاه رو می‌داد. رهان دیوونه شده بود و می‌خواست تو رو به هر قیمتی فراری بده. اصرارهای من هیچ فایده‌ای نداشت؛ اون تصمیم خودش رو گرفته بود؛ می‌خواست از قدرت جابه‌جایی افرادش توی زمان استفاده کنه؛ بی‌توجه به اینکه زمان موجود خطرناکیه و برهم‌زدن نظم کائنات جزای سنگینی داره؛ جزایی که ممکنه به قیمت محوشدن خودش تموم بشه. فایل صوتی رو داد بهم و رفت. اون آخرین باری بود که می‌دیدمش. وقتی حسام و چندتا از بزرگان برای بردنت اومده بودن به خونه‌تون، هر دوتون ناپدید شده بودین. تو با قدرت رهان به زندگی عادیت توی یک سال و نیم پیش برگشتی و رهان...

دروغ چرا؛ مدت‌ها ازت متنفر بودم و تصمیم گرفته بودم فایلی رو که رهان با اصرار ازم خواسته بود به یک سال و نیم قبل برگردونم، برنگردونم؛ اما کمی که آروم شدم، پیش خودم گفتم درست نیست رهانی

که خودش رو فدا کرده پیش تو یه بی‌وفا باشه که بدون هیچ حرفی ترک کرده و رفته؛ درست نیست که حرفای آخرش رو اونی که باید نشنوه.

امیدوارم قدر زندگی رو که به قیمت تنه‌اشدن من تا ابد بدونی و خوشبخت بشی؛ همون‌طور که رهان آرزوش رو داشت.

ترسیده برگه‌ی در دستش را رها کرد. اصلاً متوجه‌ی نمی‌شد چه اتفاقی افتاده؛ یعنی متوجه می‌شد؛ اما این بغض لعنتی نمی‌گذاشت تمرکز کند و اطلاعات را کنار هم بچیند. در حالی که تمامی بدنش به لرزه افتاده بود، فلش را برداشت و کامپیوتر قدیمی‌اش را روشن کرد. کامپیوتر لعنتی انگار می‌خواست کوه بکند تا روشن شود! نفسش را پرصدا بیرون داد و با خود تکرار کرد: «نه، امکان نداره رهان من رو ترک کرده باشه. امکان نداره.»

فلش را به کامپیوتر وصل کرد و روی تک فایل صوتی‌اش کلیک کرد. صدای پرسوز و نگران رهان در اتاقش پیچید؛ صدایی که باعث شد بغضش بترکد و به هق‌هق بیفتد.

– یسنا خانومی...

صدایش بیش حد گرفته بود. نکند رهانش داشت گریه می‌کرد؟ نه نباید گریه می‌کرد؛ آخر او که نبود تا اشک‌هایش را پاک کند.

– یسنای من، خانوم کوچولوی خونه‌م، حالت خوبه؟ بدون من بهت خوش می‌گذره؟ نکنه حواست به خودت نباشه و مریض بشی. ببینم خوب که غذا می‌خوری؟

هق‌هقش اوج گرفت با هر جمله‌ای که رهانش می‌گفت، دلتنگ‌تر و بی‌قرارتر می‌شد.

- من رو ببخش یسنا، ببخشم که قراره دیگه پیشت نباشم. ببخش که وقت نشد قربون صدقه‌ی اون چشمای یشمیت برم که الان بارونیه. ببخشید که تو رو اسیر عشقی کردم که ممنوعه بود. من رو ببخش به خاطر همه‌ی بدی‌هام. من رو به خوبی و پاکی خودت ببخش.

سکوت کمی طولانی‌ای و صدای نفس‌های پرسوزش دخترک را بی‌تاب‌تر کرد و باعث شد همچون دیوانگان با فایل صوتی بی‌جان حرف بزند:

- من؟ من تو رو ببخشم؟ تو باید من رو ببخشی! منی که همون نیمه معمولی نفرین‌شده‌ای بودم که زندگیت رو ازت گرفت. منی که...

گریه امانش را نداد. چه‌طور می‌توانست به همین آسانی بگوید منی که قدر تو را ندانستم؟ چه‌طور می‌توانست باور کند رهان بی‌نهایتش به‌خاطر او به همه‌چیز پشت پا زده و فرهادمنشانه رفتار کرده؟ چه‌طور...

صدای بی‌نهایت گرفته‌ی رهان دوباره بلند شد:

- راستی نگفتم که بالاخره تو شرط رو بردی. من وقت نکردم مثل تو یه ترم برم دانشگاه. طبق قرارمون برت می‌گردونم به زندگی معمولیت؛ اون زندگی که هیچ رد و بویی از من توش نیست.

گریه‌ی یسنا تشدید یافت. ناباور دستش را روی دهانش گذاشته بود و به صفحه‌ی آبی کامپیوتر چشم دوخته بود. رهانش چه کرده بود؟ از خود خجالت می‌کشید که در این صدروز چیزی بهتر از بی‌وفا به او نسبت نداده بود؛ آن هم به رهانی که صادقانه خود را فدای او کرده بود.

بار دیگر صدای رهان میان هق هق های دخترک آمد؛ صدای بی نهایت گرفته ای که از صدای ته چاه نامفهوم تر بود:

- یسنا... شاید دوباره همدیگه رو دیدیم. شاید رهانی که توی یک سال و نیم پیش زندگی می کنه ناپدید نشده باشه و توی همون دنیای سرد و بی روح خودش در حال چرخیدن باشه. شاید... شاید که نه... حتما! خدا هوای عاشقا رو داره نه؟ خدا نمی ذاره به همین راحتی از هم جدا بشیم نه؟

اگه یه روز دیدیش؛ اگه ناپدید نشده بود و یه روز دوباره همسایه ت شد، یه وقت عاشقش نشیا... آخه اون لیاقت عشق رو نداره! عشق به اون دوباره میشه همین دوری اجباری. یه وقت یادت نره که اون لایق تو نیست. یه وقت یادت نره که رهان پسر سیاهیه که برای پیدا کردن یه قربانی با هزارتا دختر دم پره. یه وقت یادت نره و دوباره گرفتارش بشی. برو خانومم، برو و زندگیت رو از نو بساز؛ درست مثل همون زندگی که آرزو داشتی. برو و پشت سرت رو هم نگاه نکن، برو و خوشبخت شو.

نگاه خسته اش را به ماه کامل شب چهارده دوخت؛ ماهی که مطمئنا رهانش را از این بالا می دید و به سرنوشت تلخ آن دو نیشخند می زد. نفسش را پرسوز بیرون داد و اجازه داد بخاری که از دهانش بیرون می آید، قدرت زمستان را به رخ ماه بی رحم بکشد. خودش را بیشتر در پتوی گل بافت سورمه ایش جمع کرد و در حالی که به آسمان سیاه شب چشم دوخته بود، با خود زمزمه کرد:

- زمستون رو بدون دستای گرم تو نمی خوام مرد ماورائی من.

به ساعت مچی اش نگاه کوتاهی انداخت. وقت زیادی برای استراحت نداشت؛ باید دوباره به سراغ درسش می رفت؛ آخر باید دوباره دانشگاه قبول می شد تا به تهران رود و رهانش را پیدا کند.

آری، برمی گشت. دوباره به همان خانه و همان شهر باز می گشت. دوباره با حدیث نامی دوست می شد که با دوست پسر بی وفایش به او پز می دهد. دوباره فضولی می کرد و با دوربین منتظر آمدن رهان همراه با دختری می نشست و دوباره کلفت او می شد.

قول می داد این بار زیاد عاشقش نشود. قول می داد تا ابد کلفتش بماند و با در کنار او ماندن خوشبخت باشد. اصلاً همین که در کنار او می بود کافی بود، نه؟

لبخند تلخی زد و نگاهش را از ماهی که انگار بیشتر از پیش به او و افکارش دهن کجی می کرد، گرفت و داخل اتاقش رفت.

«پایان»

۲۲/۸/۹۶